JESSICA TOWNSEND

NEVERMOOR

3. BASKI

MORRIGAN CROW'UN BÜYÜK SINAVI

KAKTUSUN

domingo

Çeviri: Emre Gözgü

"Öğrenmenin tek yolu vardı. Jüpiter'in parkasını üzerinde sıyırıp yere attı. 'Cesur adımlarla,' diye mırıldandı Morrigan. Gözlerini kapadı. Ve atladı."

★

Yılın En İyi Kitabı
AMAZON

★

2018 WATERSTONES
Çocuk ve Gençlik Kitabı Ödülü

★

"Tadına doyulmaz."
GUARDIAN

37 DİLE ÇEVRİLDİ

Morrigan Crow lanetli.

Bir çocuğun doğabileceği en şanssız günde, Zifiri Gece'de doğdu. Berbat giden havalardan kalp krizlerine, çevresinde yaşanan tüm talihsiz olayların sebebi olarak görülüyor. Daha da beteri, o gece doğmuş tüm çocuklar gibi on birinci doğum gününde ölecek... *ya da ölecekti.* Gece yarısına saniyeler kala, Jüpiter North adında tuhaf bir adam ortaya çıkıp kara dumandan tazıları atlatarak onu saklı şehir *Nevermoor*'a götürmeseydi.

Konuşan dev kediler, cüce vampirler, Morrigan'ın hayatında görmediği kadar dostluk.... *Nevermoor* sihirli bir yer. Ama burada kalabilmesi için Wunderous Cemiyeti'ne kabul edilmesi şart. Bu da ejderha binmek ya da köpeklerle konuşmak gibi olağanüstü yeteneklere sahip yüzlerce çocuk arasından sıyrılıp dört zorlu imtihanı geçmesi demek. Tek bir sorun var:

Morrigan özel bir yeteneği olmadığından neredeyse emin!

domingo
www.domingo.com.

978-605-198-080-5

38 TL

KDV'den muaftır.

KAKTUSUN
TELEGRAM

NEVERMOOR

MORRIGAN CROW'UN
BÜYÜK SINAVI

KAKTÜS TEAM

"Tadına doyulmaz ve fazlasıyla sinematik...
Dâhice kurgu, karşı koyulmaz bir mizah, gerçekten titreten
bir kötü adam ve kocaman bir yürek." –*GUARDIAN*

"Tam gaz keyif; eğlenceli, sürükleyici ve çılgınca yaratıcı."
–Katherine Rundell, *GÖKYÜZÜ ÇOCUKLARI*'nın yazarı

"Bu sihirli kitaba akılalmaz bir ilgi var: Film anlaşması
yapıldı, hakları birçok yabancı ülkeye satıldı, *Harry Potter*
benzetmesi de cabası. Neyse ki bu inanılmaz eğlenceli macera
bütün bu ilgiyi hak ediyor. Potter tutkunları, bu kitapta
sevecek bir sürü şey bulacak, ama *Nevermoor* kendine has
bir albeniye sahip." –*OBSERVER*

"*Nevermoor* nefes kesici, harika bir kitap."
–Freya, 11 yaşında

"Etkileyici... Harry Pottervari bir macera." –*TIME*

"Okurlar, muzip karakterler ve akla kazınan maceralarla
dolu bu heyecan verici dünyaya balıklama dalacak. Harry
Potter ve Percy Jackson hayranları için harika bir tercih."
–*School Library Connection*

"Sihir ve özgüven ele ele gidiyor. Harika."
–*School Library Journal*

"*Nevermoor*'u beyaz perdeye aktarmak için, Oscar
Ödülü'ne aday gösterilmiş yönetmen Drew Goddard
seçildi." –*Hollywood Reporter*

NEW YORK TIMES, NIELSEN BOOKSCAN ve
INDIEBOUND çoksatanlar listelerinde

2018 WATERSTONES
Çocuk ve Gençlik Kitabı Ödülü

AMAZON
Yılın En İyi Çocuk Kitabı

TIME
Yılın En İyi Kitabı

2017 CHICAGO TRIBUNE
En İyi Çocuk Kitabı

BOOKSELLER
Yılın Kitabı

2018 AVUSTRALYA BAĞIMSIZ KİTAPÇILAR
Yılın Kitabı ve Yılın Çocuk Kitabı Ödülleri

2018 AVUSTRALYA KİTAP ENDÜSTRİSİ
Yılın Kitabı, Yılın Çocuk Kitabı ve
Yılın Yeni Yazarı dallarında üç ödül

2018 CYBILS ÖDÜLÜ
Çocuk ve Gençlik Kitapları,
Spekülatif Kurgu kategorisi

2017 AUREALIS ÖDÜLÜ
En İyi Kurgu Çocuk Kitabı

2018 DYMOCKS ÖDÜLÜ
Yılın En İyi Kitabı

2018 BIG BOOK ÖDÜLÜ

AVUSTRALYA ÇOCUK KİTAPLARI KURULU
Yılın Kitabı Ödülü finalisti

READINGS
2018 Çocuk Kitabı Ödülü finalisti
En İyi Çocuk ve Gençlik Kitabı

ABA NIELSEN
Kitabevleri Seçkisi Ödülü finalisti

Bağımsız Kitabevi Haftası Ödülü finalisti

TOWER HAMLETS
Kitap Ödülü finalisti

SAINSBURY
Çocuk Kitapları Ödülü finalisti

SUNDAY TIMES
Haftanın Çocuk Kitabı

2018 BOOKTRUST'ın
En İyi Kitapları Rehberi'nde

BOOKS ARE MY BAG
Okur Ödülleri finalisti,
Çocuk ve Gençlik Kitapları kategorisi

2018 WHITE RAVEN seçkisi

2019 Birleşik Krallık
Okuryazarlık Derneği Ödülü finalisti

JESSICA TOWNSEND, Londra'da geçirdiği uzun yılların ardından, şu anda Avustralya'da, Sunshine Coast'ta yaşamaktadır. Sekiz yıl metin yazarlığı yapmış, ayrıca Steve Irwin'in yönetimindeki Avustralya Hayvanat Bahçesi'nin çıkardığı çocuklar için vahşi yaşam dergisinde editör olarak görev almıştır. Hakları 37 ülkeye satılan ve 20th Century Fox tarafından beyaz perdeye aktarılacak olan *Nevermoor: Morrigan Crow'un Büyük Sınavı*, yazarın ilk kitabıdır.

NEVERMOOR

MORRIGAN CROW'UN BÜYÜK SINAVI

JESSICA TOWNSEND

İLLÜSTRASYONLAR: JIM MADSEN

ÇEVİRİ: EMRE GÖZGÜ

domingo

domingo

NEVERMOOR: MORRIGAN CROW'UN BÜYÜK SINAVI
JESSICA TOWNSEND

Özgün ismi: Nevermoor
© 2017 Jessica Townsend

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2019 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Emre Gözgü
Editör: Algan Sezgintüredi
Kapak ve iç sayfa illüstrasyonları: Jim Madsen
Kapak tasarım: Sasha Illingworth ve Angela Taldone
Kapak ve sayfa uyarlama: Berül Güzhan

ISBN: 978 605 198 080 5

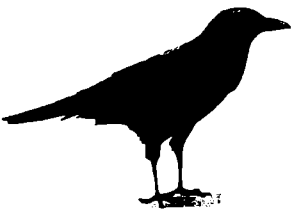
I. Baskı: Nisan 2019
III. Baskı: Haziran 2021
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad. Brot Apt.
No: 4/10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Deukalion Oteli'nin ilk konuğu Sally'ye,
ve beni her şeyi, bunu bile yapabileceğime inandıran
Teena'ya.

KAKTÜS TEAM

ÖNSÖZ

Birin İlkbaharı

Gazeteciler tabuttan önce gelmişti. Geceden kapıda toplanmaya başlamışlar, şafakta iyice kalabalıklaşmışlardı. Saatler dokuzu vurduğunda iğne atsan yere düşmüyordu.

Corvus Crow* evinin ön kapısıyla gazetecileri uzakta tutan yüksek demir parmaklıklar arasındaki uzun yolu yürümeye başladığında öğle olmak üzereydi.

"Şansölye Crow, seçimlerde yeniden adaylığınızı koyma planlarınız bu durumdan etkilenecek mi?"

"Şansölye, cenaze töreni ne zaman?"

"Başkan taziyelerini iletti mi?"

"Bu sabah itibariyle biraz daha rahatladınız mı, Şansölye?"

"Lütfen," diye araya girdi Corvus, muhabirleri susturmak için deri eldivenli elini kaldırarak. "Lütfen, izninizle ailem adına bir açıklama yapmak istiyorum."

* *Lat.* Corvus: kuzgun; *İng.* Crow: karga.

Şık, siyah takım elbisesinin cebinden bir kâğıt çıkardı.

Mahkemesinde düzenin sağlanmasını emretmeyle geçen yıllar boyunca ustalaştığı, kendinden emin, otoriter ses tonuyla, "Şanlı Cumhuriyetimizin değerli vatandaşları, geçtiğimiz on bir yıl boyunca gösterdiğiniz destekten ötürü sizlere şükranlarımızı sunarız," diye söze başladı. "Ailece zor bir dönemden geçiyoruz, acımızın dinmesi kuşkusuz zaman alacak."

Durup boğazını temizledi, başını kaldırarak sessizce kendisini dinleyen kalabalığa bir bakış attı.

Kameralar ve meraklı gözlerden oluşan bir ordu bakışına karşılık verdi. Aralıksız flaş ve klik-klik taarruzu.

Notlarına dönerek, "Evlat acısı kolay değil," diye devam etti. "Ne ailemiz ne de acımızı paylaştığını bildiğimiz Çakalkale halkı için." En az elli çift kaş havaya kalktı ve birkaç mahcup öksürük anlık sessizliği bozdu. "Ama Kışdenizi Cumhuriyeti'nin Dokuzuncu Çağı'nı karşıladığımız bu sabahta, zor günleri artık geride bıraktığımızı belirtmek istiyorum."

Tepelerinden ansızın yüksek perdeden bir gaklama sesi geldi. Sırtlar kamburlaştı, yüzler tedirgince kasıldı fakat kimse başını kaldırıp bakmadı. Kuşlar sabahtan beri daireler çizip duruyordu.

"Sekizinci Çağ, önce sevgili ilk eşimi, şimdi de biricik kızımı benden aldı."

Tiz bir gaklama daha. Muhabirlerden biri, şansölyenin burnunun dibine soktuğu mikrofonu düşürdü ve eğilip almak için çabalarken epey gürültü çıkardı. Kıpkırmızı kesildi ve Corvus'un dikkate almadığı, özür mahiyetinde bir şeyler geveledi.

"Öte yandan," diye devam etti Corvus, "kısacık ömrünü eziyete çeviren tehlike, kaygı ve çaresizliği de kızımla birlikte alıp götürdü. Kızım... Biricik Morrigan'ım..." Duraklayıp

yüzünü acıyla buruşturdu. "Nihayet huzura kavuştu ve artık biz de huzura kavuşabiliriz. Çakalkale kenti, hatta bütün Koca Kurtdönümü eyaleti yeniden güvendedir. Korkacak bir şey kalmadı."

Kalabalıktan tereddütlü mırıltılar yükseldi, art arda patlayan flaşlar seyreldi. Şansölye başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak kalabalığa baktı. Elindeki kâğıt hafif rüzgârla titredi. Ya da belki titreyen, eliydi.

"Teşekkür ederim. Soru almayacağım."

KAKTÜS TEAM

BİRİNCİ BÖLÜM

LANETLİ KARGA

On Birin Kışı
(Üç gün önce)

Mutfak kedisi ölmüştü ve suçlu, Morrigan'dı.

Nasıl veya ne zaman olmuştu, bilmiyordu. Belki de geceleyin zehirli bir şey yemiştir, diye düşündü. Bir tilki ya da köpeğin saldırısına uğradığını düşündürecek bir yara izi yoktu. Ağzının kenarındaki bir parça kurumuş kan hariç, sanki uyuyormuş gibi görünüyordu ama soğuk ve kaskatıydı.

Morrigan kedinin kış güneşinin cılız ışığının altında yatan cansız bedenini fark ettiğinde alnını buruşturarak yanı başına, toprağa çömeldi. Kafasından uzun tüylü kuyruğunun ucuna kadar kedinin siyah kürkünü okşadı.

"Beni affet, mutfak kedisi," diye mırıldandı.

Kediyi nereye gömmeli, diye düşündü. Onu sarmak için babaannesinden kaliteli bir keten bez istese miydi? İstemese daha iyiydi sanki. Kendi geceliklerinden birini kullanmaya karar verdi.

Aşçı dünden kalan yemek artıklarını köpeklere vermek için arka kapıyı açıp karşısında Morrigan'ı bulunca neye uğradığını şaşırdı, az kalsın elindeki kovayı düşürüyordu. Yerde yatan ölü kediyi görünce yaşlı kadının dudakları bir çizgi biçimini aldı.

"Bana geleceğine ona gelsin, şükürler olsun," diye mırıldanıp tahtaya vurdu ve boynundan sarkan kolyenin ucunu öptü. Göz ucuyla Morrigan'a baktı. "O kediyi seviyordum."

"Ben de," dedi Morrigan.

"Evet, belli oluyor," dedi kadın iğneleyici bir tonda. Morrigan, kadının ürkek adımlarla gerilediğini fark etti. "Hadi, içeri. Seni babanın bürosunda bekliyorlar."

Morrigan hızla eve girdikten sonra, mutfaktan koridora açılan kapının önünde bir süre oyalandı. Eline bir parça tebeşir alıp kara tahtaya, BALIKLAR KOKDU, İHTİYAR TOM KALP KİRİZİ GEÇİRDİ, KUZEY BAYINDIRI SEL ALDI ve EN GÜZEL SORFA ÖRTÜSÜ LEKELENDİ diye uzayıp giden bir listenin en altına MUFTAK KEDİSİ ÖLDÜ yazan Aşçı'yı seyretti.

"İsterseniz, Çakalkale civarında tavsiye edebileceğim çok iyi çocuk psikologları var."

Yeni sosyal hizmet görevlisi çayına ve bisküvilerine dokunmamıştı. Başkentten iki buçuk saat süren bir tren yolculuğuyla o sabah gelmiş ve istasyondan Crow Malikânesi'ne yürürken şiddetli bir sağanağa yakalanmıştı. Islanmış saçları alnına ve yüzüne yapışmış, kabanı sırılsıklam olmuştu. Morrigan acınası durumdaki kadına çay ve bisküviden daha iyi gelecek bir çözüm düşünmeye çalışıyor, kadınsa pek oralı değilmiş gibi duruyordu.

"Kaygılanmanıza gerek yok," dedi Morrigan. "Çayı ben yapmadım."

Kadın onu duymazdan geldi. "Dr. Fielding, lanetli çocuklarla yaptığı çalışmalarla ünlüdür. Adını duymuşsunuzdur muhakkak. Daha nazik, anaç bir yaklaşım tercih ederseniz Dr. Llewellyn de son derece saygın bir isimdir."

Morrigan'ın babası huzursuzca boğazını temizledi. "Buna gerek olmayacak."

Corvus'un sol gözünde, yalnızca bu zorunlu aylık toplantılarda ortaya çıkan belli belirsiz seğirme peyda olmuştu ve Morrigan için babasının da bu toplantılardan en az kendisi kadar nefret ettiğine işaret ediyordu. Kömür karası saçları ve eğri burunları dışında, babayla kızın tek ortak noktası buydu.

"Morrigan'ın terapiye ihtiyacı yok," diye devam etti Corvus. "O gayet aklı başında bir çocuk. Durumunun da son derece farkında."

Sosyal hizmet görevlisi cesaretini toplayarak kanepede yanında elinden geldiğince kıpırdamadan oturmaya çalışan Morrigan'a kaçamak bir bakış fırlattı. Bu ziyaretler hep gereğinden uzun sürerdi. "Şansölye, densizlik etmek istemem ama... Az zaman kaldı. Bu Çağ'ın son senesine gireceğimiz konusunda tüm uzmanlar hemfikir. Zifiri Gece'den önceki son sene..."

Morrigan, "Z" ile başlayan kelimeyi her duyduğunda yaptığı gibi, zihnini başka şeylerle oyalamak için başını çevirip camdan dışarı baktı. "Bunun önemli bir geçiş dönemi olduğunun farkında ol—"

Corvus, "Liste yanınızda mı?" diyerek araya girdi ve duvardaki saate imalı bir bakış atıp sabırsızlanmaya başladığını belli etti.

"E-evet." dedi kadın. Dosyasından bir sayfa çıkarırken eli yalnızca birazcık titredi. Henüz ikinci ziyareti olduğu göz önüne alınırsa şimdilik gayet iyi gidiyor, diye düşündü Morrigan. Bir önceki, neredeyse sadece fısıldayarak konuşur, Morrigan'la aynı kanepede oturmayı bile felakete davet çıkarmaktan farksız sayardı. "Yüksek sesle okumamı ister misiniz? Bu ayki bayağı kısa... Tebrik ederim Miss Crow," dedi gergince.

Morrigan ne dese bilemedi. Elinde olmayan bir şey için övgü alamazdı.

"Tazminat gerektiren durumlardan başlıyorum: Çakalkale Belediye Meclisi dolu fırtınasında zarar gören bir çardak için yedi yüz kred talep ediyor."

Corvus, "Aşırı hava koşullarının kesinkes kızıma mal edilemeyeceği konusunda anlaşmamış mıydık?" dedi. "Hani şu Ulf'taki orman yangınının kundaklama olduğu ortaya çıktıktan sonra? Unuttunuz mu?"

"Haklısınız, Şansölye. Ancak, bu sefer kabahatin Morrigan'da olduğuna tanıklık eden biri var."

"Kim?" diye sordu sertçe Corvus.

"Miss Crow babaannesiyle konuşurken bir postane görevlisi kulak misafiri olmuş. Kızınız, Çakalkale'de havaların ne kadar güzel gittiğinden bahsediyormuş." Sosyal hizmet görevlisi notlarına baktı. "Dört saat sonra dolu fırtınası başlamış."

Corvus derin bir iç geçirip arkasına yaslandı ve Morrigan'a sinirli bir bakış fırlattı. "Pekâlâ. Devam edelim."

Morrigan kaşlarını çattı. Hayatında bir kez olsun "Çakalkale"de havaların ne kadar güzel gittiğine dair bir yorumda bulunmamıştı. O gün postanede babaannesine dönüp, "Sıcak, değil mi?" dediğini *hatırlıyordu* ama bu hiç de aynı şey sayılmazdı.

"Bölgenin yerlilerinden Thomas Bratchett, kısa süre önce kalp krizi geçirip öldü. Thomas—"

"Bahçıvanımızdı, biliyorum," diye araya girdi Corvus. "Çok yazık oldu. Ortancalar mahvoldu. Morrigan, ne yaptın adamcağıza?"

"Hiçbir şey."

Corvus inanmışa benzemiyordu. "Hiç mi? Emin misin?"

Morrigan kısaca düşündü. "Ona çiçek tarhlarının güzel durduğunu söyledim."

"Ne zaman?"

"Bir yıl kadar önce."

Corvus'la sosyal hizmet görevlisi birbirine baktı. Kadın sessizce iç geçirdi. "Bratchett ailesi bu konuda son derece cömert davranıyor. Cenaze masraflarını üstlenmenizi, torunlarını üniversitede okutmanızı ve müteveffanın en sevdiği hayır kurumuna bağışta bulunmanızı talep ediyorlar yalnızca."

"Kaç torunu varmış?"

"Beş."

"İki tanesini okutacağımı söyleyin onlara. Devam edelim."

"Çakalkale Koleji'nin... *Ay!*" Morrigan bir bisküvi almak için öne doğru eğilince kadın yerinden sıçradı ama Morrigan'ın fiziksel bir temas kurma niyetinde olmadığını anlayınca biraz sakinleşti. "Eee... Çakalkale Koleji'nin müdürü, yangının yol açtığı hasarın faturasını sonunda gönderdi. Zararı karşılamak için iki bin kred yeterli olacaktır."

Morrigan, "Gazetede, aşçı kadının ocağı gece açık unuttuğu yazıyordu," dedi.

"Doğru," dedi sosyal hizmet görevlisi, gözlerini önündeki kâğıttan ayırmadan. "Aynı haberde, kadının bir önceki gün Crow Malikânesi'nin önünden geçerken seninle karşılaştığı da yazıyor."

"Yani?"

"Kendisiyle göz teması kurduğunu söylemiş."

Morrigan'ın tepesi atmak üzereydi. "Hiç de bile." O yangın kendi suçu *değildi*. Kimseyle göz teması kurmamıştı; kuralları biliyordu. Aşçı kadın bu işten paçayı sıyırmak için yalan söylüyordu.

"Polis raporunda hepsi yazıyor."

"O kadın bir yalancı." Morrigan dönüp babasına baktı ama babası bakışını karşılıksız bıraktı. Bunun Morrigan'ın suçu olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Aşçı kadın *ocağı açık unuttuğunu* itiraf etmişti işte! Uğradığı haksızlık karşısında Morrigan'ın midesi düğüm düğüm oldu. "*Yalan söylüyor*, ben hiç..."

Corvus, "Yeter!" diye parladı. Morrigan oturduğu yere iyice gömülüp kollarını sıkıca kavuşturdu. Babası tekrar boğazını temizledi ve kadına dönüp başıyla onayladı. "Faturayı bana gönderebilirsiniz. Lütfen, bitirelim artık şu listeyi. Yetişmem gereken bir sürü toplantı var."

Titreyen parmağıyla önündeki listeyi takip eden sosyal hizmet görevlisi, "İ-işin mali kısmı bu kadar," dedi. "Bu ay Miss Crow'un sadece üç özür mektubu yazması gerekiyor. Birincisi, kalçası kırılan Calpurnia Malouf adlı kadına..."

"O yaşta buz pateni mi yapılırmış?" diye söylendi Morrigan.

"...ikincisi, heba olan bir kazan marmelat yüzünden Çakalkale Reçel Topluluğu'na ve üçüncüsü de Koca Kurtdönümü Eyaleti Heceleme Yarışması'nı kaybeden Pip Gilchrest adlı çocuğa."

Morrigan'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Tek yaptığım ona şans dilemekti!"

"Tam üstüne bastınız, Miss Crow," dedi sosyal hizmet görevlisi ve listeyi Corvus'a uzattı. "Bunu yapmamanız gerekti-

ğini bilmeniz gerekirdi. Şansölye, anladığım kadarıyla yeni bir özel öğretmen arayışı içindeymişsiniz, doğru mu?"

Corvus iç geçirdi. "Asistanlarım Çakalkale'deki tüm acentelerle temasa geçti, hatta başkenttekilerle bile. Koskoca eyaletimizde özel öğretmenlerin köküne kıran girmiş adeta," diyerek kuşkuyla tek kaşını kaldırdı.

"Şeye ne oldu, Miss..." Sosyal hizmet görevlisi notlarına göz attı. "Linford'du, değil mi? Son konuştuğumuzda işlerin yolunda gittiğini söylemiştiniz."

Corvus dudak bükerek, "Pek çıtkırıldım çıktı," dedi. "Bir hafta bile dayanamadı. Bir gün öğleden sonra çıkıp gitti. Gidiş o gidiş, sebebini kimse bilmiyor."

Doğru değildi. Morrigan biliyordu.

Lanetlenme korkusu Miss Linford'u öğrencisiyle aynı odada bulunmaktan alıkoyuyordu. Morrigan, bir öğretmenin Gromm'ca fiil çekimlerini kendisine kapının arkasından bağırarak öğretmeye çalışmasını tuhaf ve aşağılayıcı buluyordu. O kadar gıcık olmuştu ki sonunda dayanamayıp anahtar deliğine kırık bir kalem sıkıştırmış, bir ucuna ağzını dayamış, içindeki mürekkebi Miss Linford'un suratına üflemiş ve kadının suratını baştan aşağı siyah mürekkeple boyamıştı. En gurur duyulacak davranışlarından biri olmadığını kabul etmeye hazırdı.

Sosyal hizmet görevlisi, "Sicil Dairesi'nde lanetli çocuklarla çalışmaya açık olan öğretmenlerden oluşan kısa bir listemiz var. *Çok* kısa bir liste," diyerek omuz silkti, "kim bilir, belki de aralarından bir tanesi—"

Corvus kadını susturmak için elini havaya kaldırdı. "Gerek yok."

"Efendim, anlamadım?"

"Siz kendiniz söylediniz, Zifiri Gece'ye az kaldı."

"Evet, ama... Daha bir *yıl*—"

"Olsun. Bu aşamada zaman ve para israfından başka bir şey sayılmaz, değil mi?"

Babasının sözlerinde nahoş bir keskinlik hisseden Morrigan kafasını kaldırıp baktı. Sosyal hizmet görevlisi bile şaşırmış gibiydi. "Şansölye, kusura bakmayın ama... Lanetli Çocuklar Sicil Dairesi bunu *israf* olarak görmüyor. Çocuklukta alınan eğitimin istisnasız herkes için önemli olduğunu düşünüyoruz."

Corvus gözlerini kıstı. "Ancak söz konusu çocukluğun *yarıda kesileceği* göz önüne alınırsa eğitime *para harcamak* bana son derece saçma geliyor. Bence en başından bu işe hiç kalkışmamalıydık zaten. Okula av köpeklerimi gönderseydim daha iyiydi; hem ömürleri daha uzun, hem de işime daha çok yararlar."

Morrigan, sanki babası böğrüne kocaman bir tuğla fırlatmış gibi kısa, içten bir *ah* çekti.

İşte, sürekli bastırdığı, görmezden gelmeye çalışsa da asla unutamadığı gerçek yine kabak gibi ortaya çıkmıştı. Kendisinin ve tüm diğer lanetli çocukların iliklerine kadar işleyen, kalplerinde bir dövme gibi taşıdıkları gerçek: *Zifiri Gece'de öleceğim.*

Corvus, Morrigan'ın üzüntüsüne aldırmadan, sosyal hizmet görevlisine ters ters bakarak, "Kışdenizi Partisi'ndeki dostlarımın benimle aynı fikirde olacağına eminim," diye devam etti. "Bilhassa işe yaramaz dairenizin bütçesinde söz sahibi olanların."

Uzun bir sessizlik oldu. Sosyal hizmet görevlisi göz ucuyla Morrigan'a bakarak eşyalarını toplamaya başladı. Morrigan kadının suratında beliren acıma ifadesini fark etti ve bu yüzden ondan nefret etti.

"Pekâlâ. Kararınızı LÇSD'ye bildireceğim. Hoşça kalın, Şansölye. Miss Crow." Kadın arkasına bakmadan hızla çıkıp gitti. Corvus, masasındaki düğmeye basıp asistanlarını çağırdı.

Morrigan ayağa kalktı. Aslında babasına bağırmak istiyordu ama ağzından titrek, ürkek bir ses çıktı: "Sence..."

Corvus, masasındaki evrak yığınını karıştırarak, "Ne yaparsan yap," diye parladı. "Yeter ki beni rahat bırak."

Sevgili Mrs Malouf,

~~Buz patenini doğru dürüst beceremediğiniz için çok üzüldüm.~~

~~Bir milyon yaşında olmanıza rağmen buz pateni yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğünüz ve kemikleriniz hafif bir esintide bile kırılacak kadar narin olduğu için çok üzüldüm.~~

Kalçanızı kırdığım için özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Umarım hemencecik iyileşirsiniz. Lütfen özrümü kabul edin. Geçmiş olsun.

Saygılarımla,

Morrigan Crow

Morrigan, ikinci salonda yere yayılıp son cümlelerini güzelce, yeni bir kâğıda geçirdi ve mektubu zarfa koydu ama zarfı yapıştırmadı. Bunun sebebi, hem Corvus'un mektubu gönderilmeden önce kontrol etmek istemesiydi hem de –zayıf bir ihtimal olsa da– tükürüğünün ani bir ölüm ya da iflasa yol açmasına engel olmaktı.

Koridorda yankılanan aceleci ayak sesleriyle donup kaldı. Duvardaki saate baktı. Öğle vakti. Ayak seslerinin sahibi,

arkadaşlarıyla gittiği sabah çayından dönen babaanne de olabilirdi, gümüş sofra takımında gözüne çarpan çizik ya da perdedeki delik yüzünden suçlayacak birini arayan üvey annesi Ivy de. İkinci oturma odası genellikle saklanmak için gayet elverişli bir yerdi; evin neredeyse hiç güneş görmeyen, en kasvetli odasıydı. Morrigan dışında kimse sevmezdi.

Ayak sesleri uzaklaştı. Morrigan nefesini tutmayı bıraktı. Radyoya uzanıp tiz cızırtılar arasında haberleri sunan bir kanal bulana kadar, küçük pirinç düğmesini çevirip durdu.

"Her kış gerçekleştirilen ejderha itlaf çalışmaları Koca Kurtdönümü eyaletinin kuzeybatı kısmında devam ediyor; Tehlikeli Vahşi Hayvanları İmha Ekipleri, bu hafta kırktan fazla yabani sürüngeni hedef aldı. TVHİE'ye, gözde tatil mekânı Derinlikler Şelalesi Dinlence ve Sağlık Merkezi yakınlarında korku saçmaya devam eden ejderhalar bulunduğuna dair çok sayıda ihbar..." Morrigan sıradaki mektubuna başlarken spikerin genizden gelen tekdüze sesi arka planda uğuldamaya devam etti.

Sevgili Pip,

~~TRAJEDİ kelimesi C ile yazılıyor sandığım için üzgünüm.~~

~~Tam bir ahmak olduğun için üzgünüm.~~

~~Tam bir ahmak olduğun için~~ Heceleme yarışmasını kaybettiğini duyduğuma üzüldüm. Yarışmayı kaybetmende en ufak bir payım olduysa lütfen en içten özürlerimi kabul et. Söz veriyorum, sana bir daha asla şans dilemeyeceğim, ~~seni küçük nankör~~

En içten dileklerimle,

Morrigan Crow

Haberlerde şimdi de Bayındır eyaletindeki sel baskınında evlerini kaybeden insanlarla yapılan röportajlar vardı; nehre dönüşen yollarda sulara kapılıp giden sevdikleri ve evcil hayvanları için ağlaşıyorlardı. Morrigan'ın kalbine bir hüzün saplandı ve hava olaylarının kendi suçu olmadığı konusunda Corvus'un haklı çıkmasını diledi.

Sevgili Çakalkale Reçel Topluluğu,
Kusura bakmayın ~~ama hayatta bozuk marmelattan daha vahim şeyler olduğunu hiç düşünmediniz mi?~~

"Sıradaki haberimiz: Zifiri Gece sanıldığından daha mı yakın?" dedi spiker. Morrigan dondu kaldı. İşte yine "Z" ile başlayan kelime. "Uzmanların büyük çoğunluğu bulunduğumuz Çağ'ın sona ermesine daha bir sene olduğu konusunda hemfikirse de bazı radikal kronolojistler, Zifiri Gece'yi çok daha yakın bir zamanda kutlayabileceğimizi ileri sürüyor. Gerçekten haklı olabilirler mi yoksa hepsi gerçek birer çatlak mı?" Ensesi hafifçe ürperdi ama Morrigan tınmadı. *Çatlak hepsi*, diye düşündü kafa tutarcasına.

Spiker, "Ama önce: Olası bir Wunder kısıntısının kapıda olduğuna dair söylentilerin yayılmaya devam etmesiyle başkentte huzursuzluk giderek tırmanıyor," diye devam etti genizden gelen sesiyle. "Squall Endüstrileri adına konuşan bir sözcü, bu sabah basın toplantısında kamuoyunun karşısına geçerek yaşanan endişelere değindi."

Aralarında fısıldaşan gazetecilerin arka planda çıkardığı uğultunun arasından zar zor duyulan bir erkek sesi usulca konuştu. "Squall Endüstrileri'nde bir kriz söz konusu değildir. Cumhuriyet sınırları içinde bir enerji sıkıntısı olduğuna dair söylentiler kesinlikle asılsızdır, bunu ne kadar vurgulasam az."

"Daha yüksek!" Arka planda biri bağırdı.

Sözcü azıcık sesini yükseltti. "Cumhuriyet'te, her zamanki gibi Wunder bereketi yaşanıyor. Bu zengin kaynağın sunduğu nimetlerden faydalanmaya devam ediyoruz."

"Mr Jones," diye seslendi bir muhabir. "Güneyışığı ve Nağmeli Uzak Doğu eyaletlerinde geniş çaplı elektrik kesintileri ve Wunder teknolojisiyle çalışan cihazlarda teknik arızalar yaşandığı bildiriliyor. Bir yanıt verecek misiniz? Ezra Squall bu sorunlardan haberdar mı? Münzevi yaşantısına ara verip kamuoyunun karşısına çıkacak mı?"

Mr Jones boğazını temizledi. "Tekrar ediyorum, bahsettiğiniz şeyler asılsız söylentiler ve felaket tellallığından ibaret. İleri teknoloji gözlemleme sistemlerimiz bir Wunder sıkıntısı veya Wunder teknolojisiyle çalışan cihazlarda herhangi bir arıza göstermiyor. Ulusal demiryolları ağı sorunsuz çalışmakta; keza elektrik şebekesi ve Wunder Sağlık Hizmetleri de. Mr Squall'a gelince, Wunder ve yan ürünlerinin ülkedeki tek sağlayıcısı sıfatıyla Squall Endüstrileri'nin taşıdığı sorumluluğun büyüklüğünün son derece bilincinde. Her zamanki adanmışlığımızla..."

"Mr Jones, Wunder kesintilerinin lanetli çocuklarla ilgisi olduğuna dair söylentiler var. Bu konuda bir yorumda bulunabilir misiniz?"

Morrigan kalemini elinden düşürdü.

"B-ben... Galiba ne demek istediğinizi anlayamadım," diye kekeledi Mr Jones; soruya hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

Muhabir devam etti: "Güneyışığı ve Nağmeli Uzak Doğu eyaletlerinde kayıt altında üç lanetli çocuk görünüyor. Şu anda sınırları içinde kayıt altında lanetli çocuk bulunmayan Bayındır'da ise Wunder kesintisi görünmüyor. Ayrıca Koca Kurtdönümü eyaletinde de kayıt altında bir tane lanetli çocuk

var; önde gelen siyasetçi Corvus Crow'un kızı. Yoksa krizin vuracağı sıradaki eyalet orası mı?"

"Tekrar ediyorum, kriz mriz *yok*..."

Morrigan sessizce homurdanarak radyoyu kapattı. Artık daha gerçekleşmemiş şeyler için de suçlanmaya başlamıştı. Gelecek ay kaç özür mektubu yazması gerekecekti? Düşüncesi bile eline kramp girmesine yetti.

İç çekti ve kalemi eline aldı.

Sevgili Çakalkale Reçel Topluluğu,
Marmeladınız için kusura bakmayın.
Saygılarımla,
M. Crow

Morrigan'ın babası Kışdenizi Cumhuriyeti'ni oluşturan dört eyaletin en büyüğü olan Koca Kurtdönümü eyaletinin şansölyesiydi. Çok meşgul ve önemli bir adamdı; akşam yemeği için nadiren evde olduğu zamanlarda bile çalışmaya devam ederdi. Solunda ve sağında yanından hiç ayrılmayan asistanları Sol ve Sağ otururdu. Corvus asistanlarını sürekli kovup yerlerine yenilerini aldığından artık isimlerini öğrenmeyi bırakmıştı.

Morrigan o akşam masaya otururken babası, "Sağ, General Wilson'a bir bilgilendirme notu gönder," dedi. Morrigan'ın karşısında üvey annesi Ivy, masanın öbür ucunda da babaannesi oturuyordu. Hiçbiri Morrigan'ın suratına bakmıyordu. "Yeni sahra hastanesi için bütçe taleplerini en geç ilkbaharın başında göndermeleri gerekiyor."

"Emredersiniz, Şansölye," dedi Sağ, elindeki mavi kumaş numunelerini uzatarak. "Peki, ofisinizin yeni kaplamaları için?"

"Gök mavisi olabilir. Karımla konuş. Bu konularda uzman odur, değil mi hayatım?"

Ivy kocaman gülümsedi. "Menekşe mavisi, sevgilim," dedi ve kulaklarda çınlayan, şen bir kahkaha attı. "Tıpkı gözlerin gibi."

Morrigan'ın üvey annesi, Crow Malikânesi'ne ait değilmiş gibi duruyordu. İpeksi parlak sarı saçları ve güneşte bronzlaşmış teni (Güneydoğu Bayındır'ın muhteşem plajlarında "stres attığı" yazdan bir hatıra), Crow ailesinin kapkara saçları ve hastalıklı görünümlü, solgun tenleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Crow'lar asla bronzlaşmazdı.

Morrigan, babamın Ivy'den bu kadar hoşlanmasının sebebi belki de budur, diye düşündü. Hiç onlara benzemiyordu. Kasvetli yemek odasında, babasının tatilden getirdiği egzotik bir sanat eseri gibi duruyordu.

"Sol, Kamp 16'daki kızamık salgınından haber var mı?"

"Kontrol altına alındı efendim fakat enerji kesintileri devam ediyor."

"Ne sıklıkta?"

"Haftada bir, bazen iki. Sınır kasabalarında huzursuzluk hâkim."

"Koca Kurtdönümü'nde? Emin misin?"

"Güneyışığı'nın kenar mahallelerindeki ayaklanmalar kadar kötü değil, efendim. Düşük seviyeli bir panik sadece."

"Ve bunun Wunder sıkıntısına bağlı olduğunu mu düşünüyorlar? Saçmalık. Biz burada hiçbir sorun yaşamıyoruz. Crow Malikânesi'nde işler hiç olmadığı kadar tıkırında. Şu ışıklara bakın... Ortalık gün gibi aydınlık. Jeneratörlerimiz ağzına kadar dolu olmalı."

Sol, sıkkın bir tavırla, "Evet, efendim," dedi. "Bu durum... Halkın dikkatinden kaçmış değil."

"Of, şikâyet, şikâyet, şikâyet," diye bir ses gakladı masanın öbür ucundan. Babaanne akşam yemeği için her zamanki gibi resmi giyinmiş, uzun siyah elbisesini boynuna ve parmaklarına taktığı mücevherlerle süslemiş ve kalın telli, çelik grisi saçlarını başının tepesinde toplayıp heybetli bir topuz yapmıştı. "Bir Wunder sıkıntısı yaşandığına inanmıyorum. Suç, faturalarını ödemeyen bedavacılarda. Enerjilerini kesse Ezra Squall'ı suçlamazdım." Konuşurken bir yandan da tabağındaki bifteği küçük, kanlı parçalara ayırmakla meşguldü.

Corvus asistanlarına, "Yarınki programımı boşaltın," dedi. "Sınır kasabalarını ziyaret edip birkaç el sıkacağım. Bu onları susturur."

Babaanne zalimce, kesik bir kahkaha attı. "Ellerini değil, boyunlarını sıkmak lazım. Corvus, gerekli cesaret var sende... Kullansana!"

Corvus suratını astı. Morrigan gülmemeye çalıştı. Bir keresinde bir hizmetçinin, babaannesi hakkında, "Hanımefendi kılığına bürünmüş yırtıcı, yaşlı bir kuş," diye fısıldadığını duymuştu. Morrigan içten içe bu yakıştırmayla hemfikirdi, hatta hedefte kendisi olmadığı sürece bu yırtıcılıktan zevk aldığına karar vermişti.

"Yarın... Yarın Teklif Günü, efendim," dedi Sol. "Bölgedeki teklif almaya uygun çocuklara bir konuşma yapmanız bekleniyor."

"Doğru ya, asıl o vardı, hatırlattığın için sağ ol." (Morrigan, tabağındaki havuçları kaşıklarken, *Olamaz*, diye düşündü. *Sağ olamaz çünkü o Sol.*) "Büyük angarya. Ama bu yıl da iptal etmek olmaz. Nerede ve kaçta?"

"Belediye Sarayı'nda. Saat on ikide," dedi Sağ. "St. Christopher Okulu, Mary Henwright Akademisi ve Çakalkale Koleji'nden öğrenciler de katılacak."

"Pekâlâ." Corvus mutsuzca iç geçirdi. "*Chronicle*'ı aramayı unutmayın. Haber yapacak birini göndermelerini sağlayın mutlaka."

Morrigan ağzındaki ekmeği çiğnemeden yuttu. "Teklif Günü nedir?"

Morrigan konuştuğunda sıkça yaşandığı üzere hepsi birden sanki o bir lambaymış da birdenbire bacakları çıkıp odanın ortasında step dansı yapmaya başlamış gibi şaşkın bakışlarla dönüp ona baktı.

Kısa bir sessizliğin ardından babası, az önce hiç kimse konuşmamış gibi, "Belki de Belediye Sarayı'na yetim okullarını davet etmeliyiz," diye devam etti. "Yoksullar için bir şeyler yapmak, iyi reklam."

Babaanne homurdandı. "Tanrı aşkına, fotoğrafta poz vermek için salak bir çocuk yeter, Corvus; aralarından seçebileceğin yüzlerce çocuk olacak. En fotojenik olanını seç, elini sık ve çık, git. Durup dururken işleri karmaşıklaştırmanın âlemi yok."

"Hım," dedi Corvus başını sallayarak. "Doğru diyorsun, anne. Sol, tuzu uzatır mısın lütfen?"

Sağ, çekinerek boğazını temizledi. "Efendim, aslında... Daha alt seviye okulları çağırmak o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Bizi manşetlere çıkarabilir."

Sol, tuzu almak için masaya doğru eğilerek, "Geri kalmış bölgelerde halk tarafından onaylanma oranlarınızı biraz artırmak fena olmaz," diye ekledi.

"Kibarlaştırıp söylemene gerek yok, Sol." Corvus tek kaşını kaldırıp kızına yan gözle bir bakış attı. "Onaylanma oranlarımın her yerde artmasına ihtiyaç var."

Morrigan'ın her bir hücresi suçluluk duygusuyla titredi. Babasının hayatta verdiği en büyük mücadelenin, başlarına

gelen her felakete bizzat kendi kızı sebep olurken Koca Kurtdönümü eyaletindeki seçmenlerin desteğini kaybetmemeye çalışmak olduğunu biliyordu. Böyle bir engele rağmen eyalet şansölyesi olarak beşinci yılını doldurması, Corvus Crow için başlı başına bir mucizeydi. İnanılmaz şansının önümüzdeki yıl da devam edip etmeyeceği ise en büyük endişesiydi.

"Ama annem haklı, fazla kalabalığa gerek yok," diye devam etti Corvus. "Beni birinci sayfaya taşımanın başka bir yolunu bulun."

"Bir tür açık artırma mı?" diye sordu Morrigan.

"Açık artırma mı?" diye parladı Corvus. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Teklif Günü."

"Tanrım!" Bir sabırsızlık nidası koyuverip önündeki evrak yığınına geri döndü. "Ivy. Anlat şuna."

Ivy, önemli bir iş yapıyormuş edasıyla oturuşuna çeki düzen verirken, "Teklif Günü," diye söze girdi, "hazırlık okullarını bitiren çocukların, yeterince şanslılarsa kendilerine özel bir eğitim teklifi aldıkları gündür."

"Ya da yeterince zenginlerse," diye ekledi babaanne.

"Evet," diye devam etti Ivy, sözü kesildiği için biraz canı sıkılmış görünüyordu. "Eğer yeterince parlak ya da yeteneklilerse veya aileleri birilerine rüşvet yedirecek kadar zenginse itibarlı bir eğitim kurumunun saygın bir temsilcisi gelip onlara bir teklif sunar."

"Herkese bir teklif sunulur mu?" diye sordu Morrigan.

Ivy, "Yok daha neler!" diyerek güldü ve masaya sos kâsesini bırakmak için gelen hizmetçiye doğru bir bakış fırlattı. Sesini iyice alçaltıp fısıldayarak, "Eğer herkes eğitim alacak olsaydı hizmetçileri nasıl bulacaktık?" diye ekledi.

"Ama haksızlık bu," diye itiraz etti Morrigan ve somurtarak, yüzü kızaran hizmetçinin odadan hızla kaçışını izledi. "Ayrıca anlamıyorum, niçin bir teklif sunuyorlar?"

Corvus konuyu geçiştirmek için sinir bozucu bir sineği kovmak istercesine elini yüzünün önünde sallayarak, "Çocuğun eğitimini yönetme ayrıcalığına sahip olmak için," diye sabırsızca söze girdi. "Geleceğin genç zihinlerini biçimlendirme şerefine nail olmak, falan filan. Soru sorup durma artık, seni ilgilendiren bir durum yok. Sol, tarım komisyonu başkanıyla perşembe günkü toplantım kaçta?"

"Saat üçte, efendim."

"Ben de gelebilir miyim?"

Corvus gözlerini art arda kırpıştırdı, kaşları çatılıp alnındaki çizgiler derinleşti.

"Tarım komisyonu başkanıyla olan toplantıma gelip de ne—"

"Teklif Günü'ne diyorum. Yarın. Belediye Sarayı'ndaki törene."

"Sen mi?" dedi üvey annesi. "*Teklif Günü törenine*? Hangi akla hizmet?"

"Ben sadece..." Morrigan bir an için ne diyeceğini bilemeden donup kaldı. "*Doğum günüm* bu hafta. Bu da doğum günü hediyem olabilir." Ertesi gün on bir yaşına gireceğini unuttuklarından şüphelendiği ailesinin boş gözlerle bakmaya devam etmesi, Morrigan'ın şüphelerini haklı çıkardı. "Eğlenceli olabilir diye düşünmüştüm..." derken sesi giderek canlılığını yitirdi ve ağzını hiç açmamış olmayı dileyerek başını önüne eğip gözlerini tabağına dikti.

"*Eğlenceli* filan değil," diyerek dudak büktü Corvus. "Bunlar *siyasi* işler. Ve hayır, gelemezsin. Söz konusu bile olamaz. Abuk sabuk bir fikir."

Morrigan sandalyesine gömüldü ve oturduğu yerde küçüldükçe küçüldü; ne kadar aptalım, diye düşündü. Cidden, ne olmasını bekliyordu? Corvus haklıydı; abuk sabuk bir fikirdi.

Crow'lar uzun ve gergin bir sessizlik içinde yemeklerini yemeye geri dönmüştü ki Sağ, çekingen bir ses tonuyla, "Efendim, esasen," dedi. Corvus çatal bıçağını sertçe tabağına çarptı. Bakışlarını tehditkâr bir edayla asistanına dikti.

"*Ne*?"

"Ş-şey... Şayet kızınızı... Asla öyle yapmalısınız demiyorum ama *olur da*... Kızınızı yanınıza alırsanız bunun, eee, imajınız üzerinde olumlu bir etkisi olabilir. Hiç değilse biraz."

Sol, ellerini ovuşturdu. "Efendim, bence de Sağ... Eee, sağduyulu bir öneride bulunuyor." Sol, Corvus'un öfkeli bakışları altında telaşla sözlerine devam etti: "De-demek istediğim, kamuoyu yoklamalarına göre, Koca Kurtdönümü halkı sizi biraz... Nasıl desem... Mesafeli buluyor."

"Soğuk," diye araya girdi Sağ.

"İnsanlara... Yakında ya-yaslı bir baba olacağınızı hatırlatmak, onaylanma oranlarınız açısından işe yarayabilir. Ayrıca yapacağınız konuşma da gazeteciler için çok daha, şey... İlgi çekici olacaktır."

"Ne kadar ilgi çekici?"

"Birinci sayfada çıkacak kadar."

Corvus sustu kaldı. Sanki sol gözü seğiriyormuş gibi geldi Morrigan'a.

İKİNCİ BÖLÜM

TEKLİF GÜNÜ

Belediye Sarayı'nın taş merdivenlerini, Morrigan'ın ayak uydurmakta zorlandığı uzun telaşlı adımlarla çıkan babası, o sabah yüzüncü kez, "Kimseyle konuşmak yok, Morrigan," diye tembih etti. "Sahnede yanımda, herkesin seni görebileceği bir yere oturacaksın. Anlaşıldı mı? Sakın bir şeye... *Sebep olma.* Ne bir kalça kırığı ne... Ne bir eşek arısı sürüsü saldırısı ne düşen bir merdiven ne bir—"

"Köpekbalığı saldırısı?" diye tamamladı Morrigan.

Corvus birdenbire öfkeyle kızına döndü; boyun damarları kabarmış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bunu *komik* mi buluyorsun? Belediye Sarayı'nda tüm gözler başıma ne işler açacağında olacak. Kariyerimi *bile bile* mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Morrigan. Babasının öfkesinden yüzüne sıçrayan tükürükleri eliyle sildi. "Bile bile değil."

Morrigan önceden de çeşitli vesilelerle Belediye Sarayı'na gelmişti. Çoğunlukla babasının, popülaritesinin yerlerde gezinip kamuoyu karşısında ailece boy göstermelerinin iyi

olacağını düşündüğü zamanlarda. Kocaman, demir bir saat kulesinin gölgesinde kalan, taş sütunlu, kasvetli Belediye Sarayı, Çakalkale'nin en önemli binasıydı. Fakat asıl ilgi çekici olan, Morrigan'ın bakmaktan hoşlanmadığı, saat kulesiydi.

Gökkadranlı Saat, sıradan bir saat değildi. Akreple yelkovanı veya saatleri gösteren çizgileri yoktu. Yuvarlak cam kadranı Çağ ilerledikçe renk değiştiren boş bir gökyüzünden ibaretti: Sırayla Güneçalan'da pembenin en solgunu şafak ışığına, Gün Düşü'nde gün ışığının parlak altın sarısına, Gün Bozumu'nda gün batımının turuncumsu kızılına ve Geceçalan'da giderek kararan bir maviye dönüşürdü.

Bugün –bu yılki her gün gibi– Geceçalan'dı. Morrigan bunun, Gökkadranlı Saat'in beşinci ve nihai rengine bürünüp döngüdeki son evreye girmesine az kaldığı anlamına geldiğini biliyordu: yıldızları dağınık, mürekkep karası Zifiri Gece. Çağ'ın son günü.

Ama ona daha bir yıl vardı. Morrigan düşünceyi zihninden kovup babasının peşinden merdivenleri çıktı.

Normalde kasvetli bir havası olan büyük salonu bir heyecan dalgası sarmıştı. Çakalkale'nin dört bir köşesinden, en güzel giysilerini kuşanmış yüzlerce çocuk gelmişti. Erkeklerin saçları inek yalamış gibi taranmış; kızlar iki yandan örgülü saçlarını kurdeleler ve şapkalarla süslemişti. Cumhuriyet sınırları içindeki her ev, her dükkân ve her devlet dairesinde asılı duran portresiyle herkesi sürekli göz hapsinde tutup varlığını hiç unutturmayan Başkan Kışdenizi'nin aşina, sert bakışları altında, sıra sıra dizilmiş sandalyelerinde dimdik oturuyorlardı.

Morrigan'la Corvus sahnede, kürsünün arkasındaki yerlerini alırken salondaki dayanılmaz gürültü, vızıldayan bir uğultuya dönüştü. Morrigan bakışlarını ne tarafa çevirse öfkeyle kısılmış gözlerle karşılaşıyordu.

Yerel basından bazı muhabirler fotoğraflarını çekerken Corvus, elini doğallıktan uzak, iğreti bir hareketle Morrigan'ın omzuna koyarak evlat sevgisini gösterdi. Ölüme mahkûm kız ve yakında yasını tutacak babası. Son derece trajik bir ikili. Tartışmasız baş sayfalık malzeme, diye düşündü Morrigan. Olduğundan daha üzgün ve perişan görünmeye çalıştı ama patlayan flaşlar gözlerini kör ederken kolay iş değildi doğrusu.

Kışdenizi Cumhuriyeti Milli Marşı'nın coşkulu nakaratı (*İleriye! Yükseğe! Marş! Hurra!*) hep bir ağızdan gururla söylendikten sonra tören başladı. Corvus'un aşırı sıkıcı açılış konuşmasını takiben çeşitli okul müdürleriyle bölgenin önde gelen iş insanları, maydanoz olmaları şartmışçasına kürsüye çıktılar. Ardından nihayet, Çakalkale Belediye Başkanı cilalı ahşap bir kutuyla gelip teklifleri okumaya başladı. Morrigan sandalyesinde dimdik otururken, kalbi açıklayamadığı bir heyecanla pıt pıt atıyordu.

Belediye Başkanı kutudan ilk zarfı çekti ve üzerini okudu: "'İpekeller Bale Topluluğu'nu temsilen Madam Honora Salvi, Molly Jenkins'e teklif sunmaktan memnuniyet duyar.'"

Üçüncü sıradan bir sevinç çığlığı koptu. Molly Jenkins sandalyesinden sıçrayıp sahneye koştu ve reverans yaparak teklif mektubunu içeren zarfı aldı.

"Tebrikler, Miss Jenkins. Evlat, törenden sonra salonun arka tarafındaki görevlilerden birini bul, seni görüşme odasına götürsün."

Belediye Başkanı yeni bir zarf çekti. "'Zehirli Orman Harp Okulu'nu temsilen Binbaşı Jacob Jackerley, Michael Salisbury'ye teklif sunmaktan memnuniyet duyar.'"

Michael, ailesi ve arkadaşlarının sevinç çığlıkları eşliğinde teklifi kabul etti.

"'Sniggle Sürüngen Hayvanlar Mağazalar Zinciri'ni temsilen, zincirin sahibi ve kurucusu Mr Henry Sniggle, Alice Carter'a sürüngenbilim dalında bir teklif sunmaktan memnuniyet duyar.' Vay canına, müthiş bir teklif!"

Tekliflerin sunumu yaklaşık bir saat daha devam etti. Salonu dolduran çocuklar endişeli ve heyecanlı bir bekleyiş içinde zarfların kutudan çekilişini izledi. Her anonsun ardından teklif alan çocuk ve ailesinden sevinç çığlıkları yükselirken, diğer herkes hayal kırıklığıyla topluca iç çekiyordu.

Morrigan huzursuzlanmaya başlamıştı. Doğrusu, Teklif Günü, ilginçliğini yavaş yavaş kaybediyordu. Daha heyecanlı geçeceğini düşünmüştü. Diğer çocukları, kendilerine onun asla sahip olamayacağı parlak bir gelecek vaadi sunan zarfları kaparken izledikçe içini kemiren sıkıntı ve kıskançlık duygusunu hesaba katmamıştı. Ivy'nin sözleri beyninde yankılandı: *Tanrım! Bir teklif almayı beklemiyorsun, değil mi?*

Ivy'nin nasıl güldüğünü hatırlayınca kan beynine sıçradı. Aniden bastıran salonun boğucu sıcağından kaçma arzusuna karşı koymaya çalıştı.

Başkentte devlet destekli, seçkin bir okul olan Kışdenizi Akademisi'ni temsilen Mrs Ginnifer O'Reilly, Cory Jameson'a teklif sunduğunda ön sıradan sevinç çığlıkları yükseldi. Bu, o gün Cory'nin aldığı ikinci teklifti; ilkini, yakut ve safir kaynaklarıyla, Cumhuriyet'in en zengin eyaleti olan Bayındır'daki bir jeoloji enstitüsünden almıştı.

Cory, ailesinin şiddeti artan sevinç çığlıkları eşliğinde ikinci zarfını da alıp havada sallarken, Belediye Başkanı şişko göbeğine pat pat vurarak, "Vay, vay, vay," dedi. "İki teklif! Tarihi bir ana tanıklık ediyoruz. Bu, Çakalkale'nin seneler sonra gördüğü ilk çifte teklif. Tebrikler, evlat, iyi iş çıkardın. Zor bir seçim seni bekliyor. Ve şimdi sırada... Ah, isimsiz bir teklif... Miss... Miss..."

Belediye Başkanı duraksayıp gözlerini önce protokol bölümüne, sonra yeniden elindeki zarfa çevirdi. Boğazını temizledi. "Miss Morrigan Crow'a."

Salon sessizliğe gömüldü. Morrigan gözlerini kırpıştırdı.

Hayal mi görmüştü yoksa? Hayır. Corvus sandalyesinde hafifçe doğrulup kızgın bakışlarını çaresizce omuzlarını silken Belediye Başkanı'na dikti.

"Miss Crow?" dedi Belediye Başkanı ve öne çıkması için işaret etti.

Salonu dolduran kalabalıktan, aynı anda havalanan bir kuş sürüsü gibi, hep bir ağızdan fısıltılar yükseldi.

Bir yanlışlık olmalı, diye düşündü Morrigan. *Teklif başkasına yapılmıştır.*

Bakışlarını sıra sıra dizilmiş çocukların üzerinde gezdirdi; tek gördüğü, çatık kaşlı suratlar ve kendisine doğrultulan parmaklar oldu. Belediye Sarayı bir anda iki kat büyümüş, iki kat fazla aydınlanmış olabilir miydi? Sanki tam tepesine bir spot ışığı tutulmuştu.

Belediye Başkanı, sıkıntılı ve sabırsız bir edayla Morrigan'ı tekrar yanına çağırdı. Morrigan derin bir nefes aldı ve yerinden kalkıp yürümek için kendini zorladı. Attığı her adım büyük bir azap gibi geldi ve kirişlerde şiddetle yankılandı.

Eli titreyerek zarfı aldıktan sonra kafasını kaldırıp gözlerini Belediye Başkanı'na dikti ve adamın suratına gülüp zarfı elinden geri almasını bekledi. *Bu senin için değil!* Ama o hiçbir şey yapmadan, kaşlarının arasına yerleşen derin bir endişe çizgisiyle Morrigan'a bakmaya devam etti.

Kalbi güm güm atan Morrigan, zarfın önünü çevirdi ve süslü, bitişik el yazısıyla yazılmış ismini gördü. *Miss Morrigan Crow.* Teklif gerçekten de onaydı. Salonda giderek artan gerilime karşın, Morrigan'ın içi hafiflemişti. Gülmemek için kendini zor tuttu.

Belediye Başkanı zoraki bir tebessümle, "Tebrikler, Miss Crow," dedi. "Şimdi yerine geç ve törenden sonra salonun arka tarafındaki görevlilerden birini bul."

Corvus tehditkâr bir edayla, "Gregory!" diye seslendi. Belediye Başkanı bir kez daha omuzlarını silkti.

"Gelenek böyle Corvus, ne yapayım?" diye fısıldadı. "Daha önemlisi, *kanun* böyle."

Tören kaldığı yerden devam etti ve Morrigan geçip yerine oturdu. Şaşkınlıktan nutku tutulmuştu. Teklifi açmaya cesaret edemiyordu. Donup kalan babası, fildişi rengi zarfı Morrigan'ın elinden kapıp ateşe vermek istiyormuşçasına göz hapsine almıştı. Morrigan, ne olur ne olmaz diyerek, zarfı güvende tutmak için elbisesinin cebine koydu ve sekiz çocuk daha aldıkları teklifleri kabul ederken geçen süre boyunca elini zarftan ayırmadı. Törenin çok uzamayacağını umuyordu.

Belediye Başkanı'nın sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etmek için takdire şayan bir çaba göstermesine rağmen yüzlerce çift öfkeli gözün delici bakışlarını üzerinde hissetmeye devam etti.

"'Devereaux Kız Koleji' –daha önce hiç duymadım!– 'Devereaux Kız Koleji'ni temsilen Mrs Ardith Asher, Miss... Miss..." Belediye Başkanı'nın sesi giderek canlılığını yitirdi. Adam cebinden bir mendil çıkarıp alnında biriken terleri sildi. "'Miss Morrigan Crow'a teklif sunmaktan memnuniyet duyar.'"

Bu kez, kalabalık adeta bir anda buz kesti. Morrigan günün ikinci teklifini içeren zarfı almaya giderken sanki bir rüyadaymış gibi yürüdü. Üzerinde gerçekten onun adı mı yazıyor diye kontrol bile etmeden, mis kokulu, pembe zarfı cebine, diğerinin yanına koydu.

Sadece birkaç dakika içinde Morrigan'ın adı bir kez daha okundu. Harmon Askeri Akademisi adına Albay Van

Leeuwenhoek'un sunduğu teklifi içeren zarfı almak için hızla ileri atıldı ve olabildiğince hızla yerine dönerken gözlerini ayakkabılarından ayırmadı. Midesinde kutlama yapan kelebek sürüsünü göz ardı etmeye çalıştı. Sırıtmamak elde değildi.

Üçüncü sırada oturan bir adam ayağa kalkarak, "O kız lanetli! Bu işte bir iş var!" diye bağırdı. Karısı kolundan çekerek adamı susturmaya çalıştı ama ne mümkün! "Üç teklif? Duyulmuş şey değil!" Kalabalıktan onaylayan nidalar yükseldi.

Morrigan'ın sevinci bir gaz lambasının titrek alevi gibi sönmeye yüz tuttu. Adam haklıydı. Lanetliydi. Lanetli bir çocuk, üç değil, beş teklif alsa ne olurdu? Birini bile kabul etmesine asla izin vermezlerdi.

Belediye Başkanı sessizliği sağlamak için ellerini kaldırdı. "Bayım, devam etmemiz gerek yoksa bütün günü burada geçireceğiz. Lütfen herkes sessiz olsun; tören biter bitmez bu son derece beklenmedik gelişmelerin aslını öğreneceğim."

Belediye Başkanı sükûnetin sağlandığını umduysa da hayal kırıklığı yaşayacaktı çünkü sıradaki zarfın üzerinde şöyle yazıyordu:

"'Jüpiter North...' Yo, inanmıyorum! 'Morrigan Crow'a teklif sunmaktan memnuniyet duyar.'"

Belediye Sarayı'nda yer yerinden oynadı. Bir yandan çocuklar, bir yandan anne babaları ayağa fırladılar, deliler gibi bağırıp çağırarak renkten renge girdiler ve yaşanan bu saçmalık karşısında bir açıklama talep ettiler. Tam dört teklif! İki, olağandışı, üçse son derece şaşırtıcıydı ama ya dörde ne demeliydi? Duyulmuş şey değildi!

Anons edilmeyi bekleyen on iki teklif daha vardı. Belediye Başkanı hızla bir tekliften diğerine geçti. Morrigan'ınki dışında bir isim okuduğu her seferinde, ter içinde kalan yüzünde

rahatlamış bir ifade belirdi. Eliyle kutunun dibini iyice yokladı ve nihayet eli kutudan boş çıktı.

"Bu son zarftı," dedi Belediye Başkanı, artık bittiğine şükrederek gözlerini yumdu. Sesi titriyordu. "Te-teklif alan çocuklara sesleniyorum, lütfen salonun arka tarafına geçin, eee, görevliler sizleri, eee, müstakbel hamilerinizle görüşeceğiniz odalara alacaklar. Geriye kalan herkes... Eminim hepiniz ileride... Anladınız işte. Yeterince başarılı ve yetenekli olmadığınız ve işte şey anlamına gelmiyor. Eee... Vesaire, vesaire." Elini havada şöyle bir sallayınca, kalabalık salondan ayrılmak için harekete geçti.

Corvus bu işin burada bitmediğine, mahkemeye gideceğine, Belediye Başkanı'nı görevden alacağına yemin ettiyse de Belediye Başkanı protokolü uygulamakta kararlıydı. Morrigan istiyorsa teklif sahipleriyle görüşmesine izin *verilmeliydi*.

İstiyordu, hem de çok.

Morrigan gelen teklifleri *kabul etmesinin* mümkün olmadığını elbette biliyordu. Hatta bu gizemli yabancıların lanetli bir çocuğa teklifte bulunduklarını anlar anlamaz tekliflerini geri çekeceklerinden ve son hız ters istikamete doğru kaçmaya başlayacaklarından neredeyse emindi. Ama onlarla hiç *görüşmemek* de kabalık olur, diye düşündü. Sonuçta kalkıp o kadar yol gelmişlerdi.

Söyleyeceklerinin provasını yaptı: *Kusura bakmayın ama ben Lanetli Çocuklar Listesi'ndeyim. Zifiri Gece'de öleceğim. İlginiz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.*

Bu kadar. Nazik, kısa ve öz.

Morrigan'ı içinde bir masa ve karşılıklı iki sandalye bulunan çıplak duvarlı bir odaya aldılar. Bir sorgu odasını

andırıyordu... Zaten bir bakıma öyle, diye düşündü Morrigan. Hami ile çocuk arasındaki görüşmenin altında yatan fikir, çocuğun sormak istediği tüm soruları sorabilmesi ve haminin de bu soruları dürüstlükle yanıtlamasıydı. Babasının sıkıcı Teklif Günü konuşmasından aklında kalan az sayıdaki şeyden biri de buydu.

Morrigan, soru falan soracak değilim zaten, diye hatırlattı kendi kendine. *İlginiz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim*, diye kararlılıkla zihninde tekrarladı.

Gri takım elbiseli, yumuşak, kahverengi saçlı bir adam sandalyelerden birine oturmuş, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Tel çerçeveli gözlüğünü solgun, ince parmağıyla burnunun üzerine itip dudaklarında dingin bir tebessümle Morrigan'ın oturmasını bekledi.

"Miss Crow. Adım Mr Jones. Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Yumuşak bir ses tonuyla, sade ve kısa cümleler kurarak konuşuyordu. Sesi Morrigan'a tanıdık geldi. "Patronumu temsilen buradayım. Size yanında çıraklık teklif ediyor."

Provasını yaptığı cümleler Morrigan'ın aklından uçup gitti. Kelebekler midesine geri döndü. Minik, iyimser bir kelebek kozasından çıktı. "Ne tür... Bir çıraklık?"

Mr Jones gülümsedi. Etkileyici, siyah gözlerinin kenarları belli belirsiz kırıştı. "Kendi şirketi Squall Endüstrileri'nde."

Morrigan kaşlarını çatarak, "Squall Endüstrileri mi?" diye sordu. "Yani patronunuz..."

"Ezra Squall. Evet. Cumhuriyet'teki en güçlü kişi." Mr Jones bakışlarını masaya indirdi. "İkinci en güçlü, diyelim. Değerli başkanımızdan sonra."

Adamın sesini nerede duyduğu Morrigan'a ansızın dank etti. Radyoda Wunder kesintileri hakkında konuşan sözcüydü bu.

Tam hayal ettiğim gibi görünüyor, diye düşündü Morrigan; ciddi ve intizamlı. Zevk sahibi. Adam beyaz, örümceksi ellerini önünde sıkıca kenetlemişti. Teni son derece solgun, neredeyse saydamdı. Çok genç sayılmazdı ama yaşlı da değildi. Sol kaşını tam ortadan ikiye bölen ince, beyaz bir yara izi ve hafifçe ağarmış şakakları dışında tertemiz, kusursuz görünümünü bozan hiçbir şey yoktu. Son derece kendine hâkim görünüyordu.

Morrigan gözlerini kıstı. "Cumhuriyet'teki en güçlü ikinci kişinin *benimle* ne işi olabilir?"

Mr Jones kenetlenmiş ellerini açıp tekrardan gözlüklerini düzelterek, "Mr Squall'ın neyi niçin istediğini söylemek bana düşmez," dedi. "Ben asistanıyım sadece. İsteklerini yerine getiririm. Şimdi de Miss Crow, çırağı... Ve vârisi olmanızı istiyor."

"Vârisi mi? O da ne demek?"

"Bir gün Squall Endüstrileri'nin başına geçmenizi, hayallerinizin alamayacağı kadar zengin ve güçlü olmanızı, gelmiş geçmiş en büyük, en etkili ve en kârlı şirketi yönetmenizi istiyor demek."

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Evde zarfları yalamama bile izin vermiyorlar."

Mr Jones'un dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Squall Endüstrileri'nde de yalatmayacaklardır."

"Peki, ne yapacağım?" Morrigan'ın bu soruyu neden sorduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Önceden kararlaştırdığı cümleleri hatırlamaya çalıştı. Lanetli olmakla ilgili bir şeyler... *İlginiz ve zaman ayırdığınız için...*

"Bir imparatorluğu yönetmeyi öğreneceksiniz, Miss Crow. Hem de en iyisinden. Mr Squall son derece zeki ve yeteneklidir. Size bildiği her şeyi öğretecek. Hiç kimseye öğretmediği şeyleri."

"Size bile mi?"

Mr Jones hafifçe güldü. "Özellikle de bana. Çıraklık bitince Squall Endüstrileri'nin madencilik, mühendislik, imalat ve teknoloji sektörlerinin başına geçeceksiniz. Cumhuriyet'in dört bir yanında yüz binden fazla çalışan. Hepsi emrinizde olacak."

Morrigan'ın gözleri büyüdü.

"Ülkedeki her vatandaş, her hane size minnet duyacak. Yaşam kaynaklarının, sıcacık yuvalarının, tükettikleri enerjinin, sofradaki yemeklerinin, tüm eğlencelerinin tek sağlayıcısı olacaksınız. Wunder'a bağımlı tüm istek ve ihtiyaçları... Squall Endüstrileri'nde çalışan iyi insanlar tarafından karşılanacak. Sizin tarafınızdan."

Sesi giderek yumuşayarak neredeyse bir fısıltıya dönüştü. Morrigan ona doğru eğildi.

"Ezra Squall bu halkın en büyük kahramanıdır," diye devam etti. "Hatta daha fazlası. Onlar için cömert bir tanrı gibidir, tüm konfor ve mutluluklarının kaynağıdır. Wunder'ı toplama, dağıtma ve yönetme gücüne sahip tek kişidir. Cumhuriyetimiz tamamen kendisine bel bağlamış durumdadır."

Gözlerinde bir fanatiğe özgü rahatsız edici bir parıltı belirdi. Bir kenarı kıvrılan dudağına küçük, tuhaf bir tebessüm yerleşti. Morrigan geri çekildi. Mr Jones, Ezra Squall'ı seviyor muydu? Yoksa ondan korkuyor muydu? Yoksa o mu olmak istiyordu? Karar veremedi. Yoksa her üçü de miydi?

"Bu kadar çok sevilen biri olmanın nasıl bir his olduğunu *hayal edin*. Bu kadar çok saygı gören ve *ihtiyaç* duyulan biri. Günün birinde, yeterince çabalar ve Mr Squall'ın size öğrettiklerini uygularsanız... Bu kişi siz olacaksınız."

Hayal edebiliyordu. Korkulan biri yerine sevilen biri olmayı, bir odaya girdiğinde insanların irkildiklerini değil,

gülümsediklerini görmeyi *hayal etmişti*, hem de yüzlerce kez. Kurmayı en sevdiği hayallerden biriydi.

Ama hepi topu bu, dedi Morrigan kendi kendine, olmadık düşünceleri kafasından atarak. Sadece bir hayal. Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. Sesi titresin istemiyordu.

"Teklifinizi kabul edemem, Mr Jones. Ben Lanetli Çocuklar Listesi'ndeyim. Zifiri Gece'de... Zifiri Gece'de... Biliyorsunuz işte. İ-i-ilginiz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve..."

Mr Jones, başıyla Morrigan'ın elinde tuttuğu zarfa işaret ederek, "Açın," dedi.

"Bu ne?"

"Sözleşmeniz."

Morrigan şaşkınlık içinde başını salladı. "Ne-neyim?"

"Standart bir prosedür sadece." Hafifçe omzunu silkti. Tek omuz. "Sponsorlu eğitimine başlamadan önce her çocuğun bir sözleşme imzalaması ve ebeveynlerinden birine veya bir vasiye imzalatması gerekiyor."

Hah, şimdi tam oldu, diye düşündü Morrigan. "Babam bunu katiyen imzalamaz."

"İşin o kısmını bize bırakın." Ceketinin cebinden gümüş bir kalem çıkardı ve masaya bıraktı. "Tek yapmanız gereken, imzalamak. Geri kalan her şeyi Mr Squall halledecek."

"Ama anlamıyorsunuz. Ben..."

"Gayet iyi anlıyorum, Miss Crow." Mr Jones koyu gözlerini Morrigan'a dikti ve delici bakışlarla gözlerinin içine baktı. "Lanetler, listeler ya da Zifiri Gece hakkında endişelenmenize gerek yok. Hatta bundan sonra, Ezra Squall yanınızda olduğu sürece, bir daha asla hiçbir şey için endişelenmeniz gerekmeyecek."

"Ama..."

"İmzalayın." Başıyla kalemi gösterdi. "İmzalayın ve size söz veriyorum bir gün, hayatınız boyunca kim sizi üzüp mutsuz ettiyse hepsini alıp satacak bir noktaya geleceksiniz."

Mr Jones'un gözlerindeki parıltı ile gizemli, dingin tebessümü, Morrigan'ı, sadece bir saniyeliğine de olsa asistanıyla Ezra Squall'ın, her nasılsa onda kendisinin asla hayal bile edemeyeceği bir gelecek gördüklerine inandırdı.

Uzanıp kalemi aldı ama duraksadı. İçinde sormak için yanıp tutuştuğu son bir soru vardı, en önemli soru. Kafasını kaldırıp Mr Jones'a baktı.

"Neden *ben*?"

Kapı sertçe vuruldu, savrularak açıldı ve iyiden iyiye hırpalanmışa benzeyen Belediye Başkanı sendeleyerek içeri girdi.

Elindeki mendili alnına bastırarak, "Çok özür dilerim, Miss Crow," dedi. Üstü başı ter içinde kalmış ve saç namına başında kalan ne varsa diken diken olmuştu. "Biri size çok kötü bir eşek şakası yapmışa benziyor. Hepimize."

"Şa-şaka mı?"

Peşinden Corvus daldı, dudakları ince bir çizgi biçimini almıştı. "İşte buradasın. Gidiyoruz." Morrigan'ı kolundan tuttuğu gibi odanın dışına çıkardı. Morrigan'ın oturduğu sandalye devrilip yerde tıngırdadı.

Belediye Başkanı, nefes nefese arkalarından yetişmeye çalışarak, "Sözde teklifçilerin hiçbiri ortada yok," dedi. "Ama suç bende. Anlamalıydım. Harmon Askeri bilmem nesi, Devereaux Kız zımbırtısı... Adlarını duyan yok. Anlayacağın, hepsi uydurma çıktı." Bir Morrigan'a, bir babasına, sonra tekrar Morrigan'a baktı. "Corvus, eski dostum, seni böyle bir durumda bıraktığım için çok üzüldüm. Umarım bana darılmamışsındır."

Corvus ters ters Belediye Başkanı'na baktı.

"Durun bekleyin..." diye söze girdi Morrigan.

"Anlamıyor musun?" dedi babası, sesi soğuk ve öfkeliydi. Kızının elinden zarfları kaptı. "Beni aptal yerine koydular. Resmen dalga geçtiler. Küçük düşürüldüm! Hem de kendi seçmenlerim tarafından!"

Morrigan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz? Yani aslında kimse bana..."

Belediye Başkanı ellerini ovuşturdu. "Bir teklifte bulunmadı. Bu yüzden de seninle görüşmeye kimse gelmedi. Boşu boşuna beklediğin için üzgünüm."

"Size anlatmaya çalışıyorum ya, bir tanesi *geldi*: Mr Jones. Patronu..." Morrigan cümlesini yarıda kesip ok gibi görüşme odasına daldı.

Mr Jones'un oturduğu sandalye boştu. Ortada ne kalem ne de sözleşme vardı. Adam sırra kadem basmıştı.

Morrigan ağzı açık, boş odaya bakakaldı. Onlar aralarında tartışırken Mr Jones sıvışmış mıydı? Fikrini mi değiştirmişti? Yoksa bu da mı bir şakaydı?

Gerçek, ani, sert bir yumruk gibi midesine oturdu.

Tabii ki öyleydi. Cumhuriyet'in en güçlü ve en önemli iş insanı neden çırağı, *vârisi* olmasını istesindi? Düşüncesi bile saçmaydı. İçinde dalga dalga yayılan gecikmiş bir utançla yanakları kızardı. Nasıl bu kadar saf olabilirdi?

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Corvus ve zarfları yırtıp paramparça etti. Morrigan kederli gözlerle zarfların kar taneleri gibi çırpınarak yere düşmelerini izledi.

Morrigan'la babasını taşıyan parlak siyah fayton Belediye Sarayı'ndan hareket etti. Corvus sessizdi. Dikkatini deri çantasından eksik olmayan evrak işlerine çoktan çevirmiş, kalan

mesaisini en verimli şekilde değerlendirmeye çalışıyordu. Sabahki felaket sanki hiç yaşanmamıştı.

Morrigan başını camdan dışarı çevirdi ve Belediye Sarayı'ndan sokaklara dökülen çocuklarla ailelerinin gevezelik ederek teklif mektuplarını havada sallayışlarını izledi. İçini şiddetli bir kıskançlık kapladı.

Unut gitsin, dedi kendi kendine. Gözyaşlarıyla yanan gözlerini sertçe kırpıştırdı. *Saçma sapan bir şeydi. Unut gitsin.*

Kalabalığın dağılmaya niyeti yok gibiydi. Hatta dışarıda toplanan kalabalık o kadar çoğalmıştı ki fayton artık yerinden kıpırdayamıyordu. Sağlarından sollarından insanlar koşturuyor, gözlerini gökyüzüne dikmiş, dalga dalga Belediye Sarayı'na doğru gidiyorlardı.

Corvus şoförü uyarmak için tavana vurarak "Lowry," diye bağırdı. "Neden durduk? Çek şu insanları yolumuzun üstünden."

"Deniyorum, Şansölye, ama..."

"*Başladı!*" diye bağırdı biri. "*Başlıyor!*" Kalabalık sevinç nidalarıyla karşılık verdi. Morrigan boynunu uzatıp neler olduğunu görmeye çalıştı. Sokaklarda insanlar birbirlerine sarılıyordu; sadece Teklif Günü çocukları değil, *herkes* ıslık çalıyor, çığlık atıyor ve şapkalarını havaya fırlatıyordu.

"Bu insanlar neden..." diye söze giren Morrigan, dinlemek için durdu. "Neden çanlar çalıyor?"

Corvus kızına bir tuhaf baktı. Elinden kayıp düşen sayfalar faytonun içine yayılırken, bir hışım kapıyı açıp dışarı fırladı. Hemen peşinden aşağı inen Morrigan, başını yukarı kaldırıp bakınca herkesin neye doğru koştuğunu gördü.

Saat kulesi.

Gökkadranlı Saat dönüşüyordu. Morrigan, kararmaya başlayan kadranın alacakaranlık mavisinden, safire, safirden

laciverte ve nihayetinde lacivertten derin, zifiri bir siyaha dönüşünü izledi. Gökkadran, gökyüzünde yükselen bir mürekkep hokkasına dönüşmüştü adeta. Dünyayı yutmaya gelmiş bir kara deliğe.

Çanlar Zifiri Gece için çalıyordu.

O gece Morrigan'ın gözüne uyku girmedi, gözlerini karanlığa dikerek yattı.

Çanlar gece yarısına kadar çalmış, gece yarısında bıçak gibi kesilen seslerinin yerini ezici bir sessizlik almıştı. Çan sesleri herkese Zifiri Gece'nin yaklaştığını haber veren bir uyarıydı... Ama artık, gece yarısından sonra, çalmalarına gerek yoktu. Çünkü Zifiri Gece çökmüş, Çağ'ın son günü başlamıştı.

Morrigan korkmuş, üzgün ve endişeli olması gerektiğinin farkındaydı ki öyleydi de; bunların hepsini hissediyordu. Ama her şeyden çok, öfkeliydi.

Kandırılmıştı. Hani bu Çağ on iki yıl sürecekti? Herkes öyle söylüyordu; Corvus, babaanne, Morrigan'la ilgilenen tüm sosyal hizmet görevlileri, haberlerdeki kronolojistler... On iki yıllık bir hayat zaten çok kısaydı ama ya *on bire ne demeliydi*?

Gökkadranlı Saat'in kararmasıyla birlikte uzmanlar, uzun zamandır şüphelendikleri, emarelerini gördükleri, hesapladıkları üzere bu yılın, *bu* kışın, Çağ'ın sonu olduğunu düşündüklerini kamuoyuna açıklamalarına ramak kaldığını dile getirmek için birbirleriyle yarışmaya başladılar.

Ne yapalım, diyorlardı. Bu Çağ da on bir yıllıkmış. Herkes hata yapar, ha on bir, ha on iki, çok fark yok.

Oysa, arada dünyalar kadar fark vardı.

Morrigan kederle, *Doğum günüm kutlu olsun*, diye iç geçirdi. Kendini bildiğinden beri her gece birlikte uyuduğu oyuncak tavşanı Emmett'ı koynuna alarak ona sıkıca sarıldı ve uykuya dalmaya çalıştı.

Fakat bir ses duydu. Ses bile denemeyecek kadar cılız bir ses: adeta bir fısıltı ya da hafif bir esinti. Lambayı yaktı ve oda ışıl ışıl aydınlandı.

Oda boştu. Morrigan'ın kalp atışları hızlandı. Yattığı yerden fırlayıp etrafına bakındı, yatağın altına baktı, gardırobu açtı. Hiçbir şey yoktu.

Hayır, hiçbir şey yok değildi.

Bir şey vardı.

Koyu renk ahşap döşemelerin üzerinde küçük beyaz bir dikdörtgen duruyordu. Kapısının altından bir zarf atılmıştı. Zarfı aldı ve odasının kapısını aralayıp koridoru kolaçan etti. Kimsecikler yoktu.

Zarfın üzerinde siyah mürekkep ve kalın harflerle itinasızca yazılmış bir yazı vardı:

Wunderous Cemiyeti'nden Jüpiter North, Miss Morrigan Crow'a teklif sunmaktan memnuniyet duyar. Bir kez daha.

"Wunderous Cemiyeti," diye fısıldadı Morrigan.

Yırtarak açtığı zarftan iki sayfa çıktı. İlk sayfada bir mektup, öbüründeyse daktiloyla yazılmış, resmi görünümlü bir sözleşme vardı. Altında da iki imza. HAMİ kelimesinin üzerinde Jüpiter North adının okunduğu, kocaman bir karalamayı andıran bir imza vardı. İkinci imza EBEVEYN VEYA VASİ yazan yerin üzerine atılmıştı. Morrigan bu imzanın kime ait olduğunu bir türlü çıkaramadı. Kesinlikle babasının el yazısı değildi.

ADAY yazan üçüncü yerin üzeri boştu. İmzalanmayı bekliyordu.

Morrigan mektubu okumaya geçti, az kalsın şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

Sevgili Miss Crow,

Tebrikler! Bir üyemiz tarafından Wunderous Cemiyeti üyeliğine aday gösterildiniz.

Üyeliğinizin garanti olmadığını bilgilerinize sunarız. Cemiyet, çok sınırlı sayıda üye kabul etmektedir; her yıl yüzlerce aday, öğrencilerimiz arasında yer alabilmek için büyük umutlarla, kıyasıya bir rekabete girmektedir.

Cemiyet'e girmeyi arzu ediyorsanız lütfen ekteki sözleşmeyi imzalayıp On Birin Kışı'nın son gününden geç olmamak kaydıyla haminize ulaştırın. Giriş imtihanları ilkbaharda başlayacaktır.

Başarılar, iyi şanslar.

En iyi dileklerimle,

İhtiyar G. Quinn

Gururkondu Evi

Nevermoor, BE

Sayfanın sonuna, kargacık burgacık harflerle, kısacık ama heyecan verici bir not eklenmişti:

Hazırlan.

J.N.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖLÜM AKŞAM YEMEĞİNE GELİYOR

Zifiri Gece akşamı, sıkıcı ve tutucu Çakalkale'nin sokakları dahi canlanmıştı.

Gündüz vakti İmparatorluk Yolu'nun parke taşlarını aşındıran henüz zıvanadan çıkmamış kalabalığın neşeli uğultusu, gece yarısından önceki son saatlerde yerini çılgın ve taşkın eğlencelere bırakmıştı. Köşe başlarını tutmuş sokak müzisyenleri, yoldan geçenlerin dikkatini çekip para toplamak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Rengârenk fenerler, kâğıt şeritler, kurdeleler ve bayraklar, sıra sıra dizilmiş küçük ampullerle iç içe geçmiş; havaya bira, yanmış şeker ve ızgara et kokusu sinmişti.

Kutlamalara kararan Gökkadranlı Saat'in gölgesi vuruyordu. Gece yarısında Güneçalan'ın solgun, umut verici pembesine bürünecek ve Birin İlkbaharı herkese taze bir başlangıç getirecekti. Olağandışı ve her türlü ihtimale açık bir geceydi.

Herkes için. Yani, Morrigan Crow dışında herkes için. Morrigan'ın gecesi tek bir ihtimal içeriyordu. Saatler gece

yarısını vurduğunda, bundan tam on bir yıl önce, bir evvelki Zifiri Gece'de doğan diğer tüm kara bahtlı çocuklar gibi o da ölecek, on bir yıllık kısa ömrünü tamamladığında üzerindeki lanet nihayet hükmünü yerine getirmiş olacaktı.

Crow'lar da kutluyordu. Sayılır.

Tepedeki evde hava kasvetliydi. Işıklar kısık, perdeler çekikti. Sofrada Morrigan'ın en sevdiği yemek vardı: kuzu pirzola, kızarmış yabanhavucu ve naneli bezelye. Corvus yabanhavucundan nefret ederdi; normalde akşam yemeğinde evdeyse sofrada görmeye bile tahammül edemezdi. Ama o gece hizmetçinin bir kepçe dolusu yabanhavucunu tabağına boca edişine ses etmeyip suratını asmakla yetindi. Tek başına bu bile, Morrigan için, durumun hassasiyetini ayan beyan ortaya koymaya yetmişti.

Gümüş çatal bıçakların porselen tabaklar üzerinde çıkardığı hafif gıcırtılar dışında odaya sessizlik hâkimdi. Morrigan ağzına attığı her lokmada, içtiği her yudum soğuk suda kendi yutkunuşlarını duyabiliyordu. Duvardaki saatin tik takları, kulağına, ölümle randevusunda ona eşlik eden bir yürüyüş bandosunun, her vuruşta onu ölüme bir adım daha yaklaştıran trampetiymiş gibi geliyordu.

Canının yanmayacağını umuyordu. Lanetli çocukları çoğu zaman, uykuya dalarmış gibi, çabuk ve huzurlu bir ölümün beklediğini okumuştu. Sonrasını merak ediyordu. Aşçının anlattığı gibi gerçekten de Daha Güzel Yer'e mi gidecekti? Yüce Varlık gerçek miydi? Ve vaat edildiği gibi kollarını açıp onu şefkatle kucaklayacak mıydı? Böyle olmasını ummaktan başka şansı yoktu. Tersi bir senaryoyu düşünmek bile istemiyordu. Aşçının En Kötü Yer'de yaşayan Alçak Varlık hakkında anlattığı hikâyeleri dinledikten sonra bir hafta boyunca ışıklar açık uyumuştu.

İnsanın öleceği geceyi kutlaması tuhaf bir his, diye düşündü. Kendini doğum günüymüş ya da bir kutlama yapıyormuş gibi değil, ölmeden cenazesine katılmış gibi hissediyordu.

Tam kendisi hakkında birkaç kelam edip etmeyeceklerini merak ettiği sırada, Corvus boğazını temizledi. Ağızlarına götürdükleri pirzola ve bezelyeler çatallarıyla birlikte havada asılı kalan Morrigan, Ivy ve babaanne başlarını kaldırıp Corvus'a baktılar.

"Eee..." diye söze giren Corvus, gerisini getirmekte zorlanıyor gibiydi. "Şey diyecektim..."

Ivy'nin gözleri buğulandı ve cesaret verircesine Corvus'un elini tutup sıktı. "Söyle, hayatım, devam et."

"Ben... Eee..." Bir kez daha denedi ve boğazını gürültülü biçimde temizledi. "Şey diyecektim... Pirzola, nefis olmuş. Harika pişmiş. Pembe ve sulu."

Masadan yükselen onay mırıltılarının yerini yeniden çatal bıçak sesleri aldı, herkes yemeğine geri dönmüştü. Bundan fazlasını beklememeliyim, diye düşündü Morrigan. Ayrıca babası pirzola konusunda haksız sayılmazdı.

"İzninizle," dedi Ivy, keten peçetesini zarifçe dudaklarına değdirerek. "Ailenize katılalı çok olmadı ama bu gece, bir şeyler söylememin uygun olacağını düşünüyorum."

Morrigan sırtını dikleştirdi. Gururunu okşayacak şeyler duyacağa benziyordu. Belki Ivy, düğünde her yerini kaşındıran o fırfırlı şifon elbiseyi giydirdiği için ondan özür dileyecekti. Belki de yanlarına taşındıktan sonra Morrigan'a birkaç kelimeden fazla etmemiş olmasına rağmen onu öz kızı gibi sevdiğini, birlikte daha çok zaman geçirmiş olmayı dilediğini, Morrigan'ı çok özleyeceğini ve cenazesinde, makyajı bozulup güzel yüzünden aşağı çirkin siyah çizgiler inmeye başladığında ne kadar çirkin görüneceğine aldırmadan hüngür hüngür

ağlayacağını çünkü aklında dünyalar tatlısı Morrigan'dan başka bir şey olmayacağını itiraf edecekti. Morrigan, suratına mütevazı, vakur bir ifade kondurdu.

"Corvus, bu açıklamayı yapıp yapmamam konusunda kararsızdı ama ben Morrigan'ın bunu sorun etmeyeceğinden eminim..."

"Devam et," dedi Morrigan. "Hiç sorun değil. Cidden. Devam et."

Ivy, hayatında ilk kez, Morrigan'a gözlerinin içi gülerek baktı ve ondan aldığı cesaretle oturduğu yerden kalkarak, "Corvus'la benim bir bebeğimiz olacak," dedi.

Oda bir anda sessizleşti; kapı önünden hizmetçinin elinden düşürdüğü servis tabağının şangırtısı geldi. Corvus genç karısına gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturmaktan öteye gidemedi.

Ivy, "Eee?" diyerek onları teşvik etti. "Bizi tebrik etmeyecek misiniz?"

Büyükanne gelinine soğuk, buz gibi bir tebessümle bakarak, "Ivy, tatlım," dedi. "Belki duyurunu bu denli hassas bir gün yerine başka bir gün yapsaydın daha olumlu bir tepki alabilirdin. Mesela, yegâne torunumun on bir yaşında trajik bir şekilde aramızdan ayrılacağı günün *ertesinde*."

Tuhaftı ama babaannesinin sözleri, Morrigan'ın neşesini biraz yerine getirmişti. Şimdiye kadar ağzından çıkan en sevecen şey olabilirdi. Yaşlı, yırtıcı kuşa karşı beklenmedik bir sıcaklık hissetti.

Ivy, destek görmek için Corvus'a bakarak, "Ama bu iyi bir haber! Görmüyor musunuz?" dedi. Corvus, sanki bir migren ağrısını savuşturmaya çalışıyormuşçasına burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Tıpkı şey gibi... Yaşam döngüsü. Evet, bir

yaşam soluyor belki ama yerine bir yenisi yeşeriyor. Neden diye sormayın, adeta bir mucize!"

Babaanne hafifçe homurdandı.

Ivy durmak bilmiyordu. "*Yeni* bir torunun olacak, Ornella. Corvus'un da yeni bir kızı. Veya bir oğlu! Ne harika, değil mi? Küçük bir oğlan, Corvi'ciğim, hep bir oğlun olmasını istediğini söylerdin. Ona babasıyla bir örnek minik, siyah takım elbiseler giydirebiliriz."

Morrigan babasının yüzünde beliren somurtkan ifadeye gülmemek için kendini zor tuttu.

"Evet. Çok hoş olur," dedi Corvus inandırıcılıktan uzak bir edayla. "Ama bunu daha sonra da kutlayabiliriz."

"Ama... Morrigan için bir mahsuru yok. Değil mi Morrigan?"

"Neyin mahsuru yok?" diye sordu Morrigan. "Birkaç saat içinde bu dünyadan göçeceğimi bile bile yerime gelecek velet için gardırop düzmeye başlamış olmanın mı? Hiçbir mahsuru yok, hem de hiç." Ağzına bir çatal dolusu yabanhavucu tıktı.

Babaanne, oğluna sert bir bakış atarak, "Tanrı aşkına!" diye tısladı. "'Ö' ile başlayan kelimeyi kullanmayın demedim mi?"

Corvus, "Ben değildim," diye itiraz etti.

"Öleceğim demedim, babaanne," dedi Morrigan. "'Bu dünyadan göçeceğim' dedim."

"Yeter, kes artık. Babanın başını ağrıtıyorsun."

"Ivy, 'solmak' dedi. O çok daha kötü."

"Yeter dedim."

Ivy ayağını sertçe yere vurarak, "*Karnımda bir bebek taşımamı* kimse umursamıyor mu?" diye bağırdı.

"*Ölmek üzere* olduğumu umursamayan kimse yok mu?" diye bağırarak karşılık verdi Morrigan. "Bir dakika olsun, benim hakkımda *konuşabilir miyiz, lütfen*?"

"*Ö ile başlayan kelimeyi kullanma dedim sana!*" diye patladı babaanne.

Evin ön kapısı üç kere gürültüyle çalındı. Suspus oldu hepsi.

"Böyle münasebetsiz bir zamanda kim gelir?" diye fısıldadı Ivy. "Gazeteciler mi geldi yoksa? Şimdiden mi?" Saçına ve elbisesine çeki düzen verip nasıl göründüğünü kontrol etmek için bir kaşık aldı.

"Akbabalar. Akılları sıra haber atlatacaklar, öyle mi?" dedi babaanne. Parmağını hizmetçiye doğrulttu. "En küçümseyici ifadeni takın ve hepsini def et," dedi.

Bir müddet sonra girişten karşılıklı konuşma sesleri geldi. Duydukları mırıltıları koridorda yankılanan postal sesleri ve hizmetçiden çıkan ürkek itirazlar takip etti.

Yere vuran her adımda Morrigan'ın kalbi de güm güm atıyordu. *Bu gelen o mu?* diye düşündü. *Ölüm beni almaya mı geldi? Ölüm postal mı giyiyormuş?*

Kapıda, ışığın altında bir erkek silueti belirdi.

Uzun, ince ve geniş omuzluydu. Yüzünün yarısını kalın yün bir atkı örtüyordu. Diğer yarısı ise çiller, fal taşı misali açılmış mavi gözler ve uzun, geniş bir burundan ibaretti.

Sedef düğmeli, dar kesim bir takım elbisenin üzerine sırık kadar boyunu baştan aşağı saran uzun mavi bir parka giymişti. Üstü başı resmi bir davetten çıkmış gibi şık, eve dönüş yolunda soyunmaya geçmiş gibi salaştı. Parkasının yakasına küçük, altın bir W iğnesi takmıştı.

Elleri pantolonun cebinde, sanki ömrünün yarısını o durduğu noktada geçirmiş de kendini evinde hissettiği başka bir

yer bulamamışçasına rahat tavırlarla kapıya yaslanmış, karşılarında dikiliyordu. Sanki Crow Malikânesi'nin sahibi o, Crow'lar da yemeğe gelmiş misafirleriydi.

Gözleri Morrigan'ınkilere kilitlendi. Sırıttı. "Selam, ne haber?"

Morrigan yanıt vermedi. Çıt çıkmıyor, sadece duvardaki saatin tik takları duyuluyordu.

Atkının altından gelen hafif boğuk bir sesle, "Özür dilerim, geciktim," diye devam etti adam. "Jet-Jax-Jaida'da, uzak bir adada bir partideydim de. *Dünya tatlısı* bir ihtiyarla sohbet ediyordum; bir trapezci, gerçekten büyüleyici bir adam, bir keresinde bir hayır işi için aktif bir yanardağın üzerinde sallanmış. Sohbete dalınca aradaki saat farkını unuttum. Aptal kafam. Neyse, şimdi buradayım ya, önemli olan o. Eşyaların hazır mı? Ön tarafa park ettim. Yabanhavucu mu onlar? Bayılırım."

Babaanne muhtemelen şok geçiriyordu çünkü adam doğrudan servis tabağından aşırdığı büyük bir parça kızarmış yabanhavucunun ardından büyük bir iştahla parmaklarını yalarken, ağzından tek kelime çıkmamıştı. Doğrusu, başta Morrigan, tüm Crow'lar konuşma yetilerini kaybetmişe benziyordu.

Bir müddettir topukları üzerinde yaylanarak sürdürdüğü nazik bekleyişine devam eden davetsiz misafirlerine bir anda dank etti.

"Şapkam hâlâ kafamda, değil mi? Tanrım! Ne kabayım." Şaşkına dönmüş aileye dönüp tek kaşını kaldırdı. "Önceden uyarayım; ben kızılım."

Morrigan, şapka çıkınca yaşadığı hayreti gizlemeye çalışarak, "Kızıl" yetersiz kalır, diye düşündü. "Yılın Kızılı" ya da "Kızılların Kralı" ya da "Tedavisi Olmayan Kızıllık İçin

Kızıllara Yardım Vakfı'nın Büyük Kızıl Başkanı" demek daha isabetli olurdu. Ensesinden dalga dalga inen parlak bakır saçları, ödüllere layıktı.

Atkısını çözdüğünde ortaya, renginin sarsıcılığı açısından saçından pek de aşağı kalmayan bir sakal çıktı.

Morrigan tüm çabasıyla ağzından anlamlı bir şeyler çıkması için uğraşarak, "Ehm," diyebildi. "Sen kimsin?"

"Jüpiter." Onu tanıdıklarını gösteren bir işaret için gözlerini odada gezdirdi. "Jüpiter North? Wunderous Cemiyeti'nden Jüpiter North? Hamin?"

Hamisi. Jüpiter North. Hamisi. Morrigan kuşkuyla başını salladı. Yeni bir eşek şakası mıydı bu?

Sözleşmeyi imzalamıştı. Tabii ki öyle yapmıştı çünkü tüm bunların gerçek olduğuna, Wunderous Cemiyeti'nin sahiden var olduğuna ve aralarına katılması için *onu* –o kadar insan dururken, Morrigan Crow'u– davet ettiğine ve ilkbaharda gerçekleşecek esrarengiz imtihanlara girecek kadar uzun yaşayacağına inanmak, Zifiri Gece'nin öbür tarafında onu heyecan verici bir geleceğin beklediğini düşünmek, sadece beş dakikalığına bile olsa muhteşem bir histi ve ona *büyük bir zafer* duygusu yaşatmıştı.

Tabii ki sayfanın sonundaki o boş yeri imzalamıştı. Hatta kâğıda damlayan mürekkep lekesini gizlemek için isminin yanına küçük, siyah bir karga bile çizmişti.

Sonra da sözleşmeyi şömineye, alevlerin içine atmıştı.

Bir saniye bile bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmamıştı. İnanamamıştı. Tüm kalbiyle değil.

Corvus nihayet konuşacak gücü buldu. "Saçma!"

"Çok yaşa," dedi Jüpiter ve Morrigan'ı yemek odasından koridora çıkarma çabalarına geri döndü. "Maalesef sahiden acele etmemiz lazım, Morrigan. Kaç bavulun var?"

Morrigan, "Bavul mu?" diye tekrarlarken kendini kalın kafalı ve jetonu geç düşen biri gibi hissetti.

"Yapma!" dedi Jüpiter. "Bavulların *hazır* değil mi yoksa? Neyse, artık vardığımız zaman sana bir diş fırçası alırız. Vedalaşmayı bitirdiğinizi tahmin ediyorum ama yola düşmeden önce hızla son bir kez öpüşüp kucaklaşmak için vaktimiz var."

Jüpiter bu sıra dışı önerisini takiben (Crow hanesi için bir başka ilk) masanın etrafını hızla dolaşarak sırayla tüm Crow'ları kucakladı. Morrigan, o eğilip babasının dehşete uğramış suratına sesli, ıslak bir öpücük kondururken, gülsün mü yoksa oradan kaçsın mı, bilemedi.

"Bu kadar saçmalık yeter!" Corvus ağzından tükürükler saçarak ayağa fırladı. Adam hem Zifiri Gece'de Crow Malikânesi'ne haber vermeden damlıyor, hem de onunla fiziksel temas kurma cüretinde bulunuyordu. "Kimsenin hamisi falan değilsin. Muhafızları çağırmadan, evimi derhal terk et!"

Jüpiter, Corvus'un tehdidi onu gıdıklamışçasına güldü. "Ben *birisinin* hamisiyim, Şansölye Crow. Tek kusuru yavaş hareket etmesi olan bu şeker kızın hamisiyim. Ve bunun tamamen meşru ve yasal olduğu konusunda sizi temin ederim. Kızınız sözleşmeyi imzaladı. İşte burada."

Ahı gitmiş vahı kalmış, bumburuş bir kâğıt parçası çıkardı. Morrigan kâğıdı hemen tanıdı. Jüpiter, parmağıyla Morrigan'ın imzasını gösterdi; çizdiği küçük, siyah karga ve kazara oluşan mürekkep lekesi bile yerli yerinde duruyordu.

Ama bu imkânsızdı.

"Ama nasıl olur?" dedi Morrigan, başını iki yana sallayarak. "Yanıp kül olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

"A, bu Wunder bir sözleşme," dedi Jüpiter. Sayfayı gamsızca havada salladı. "İmzalanır imzalanmaz birebir kopyalarını oluşturur. Ama kenarlarındaki yanıkların nedeni şimdi anlaşıldı."

"O sözleşmeyi katiyen imzalamadım," dedi Corvus.

Jüpiter omuz silkti. "Öyle bir şey yapmanızı istemedim zaten."

"Ben bu kızın babasıyım! O sözleşmenin geçerli sayılması için benim imzam gerekiyor."

"Aslına bakarsanız, yetişkin bir vasinin imzalaması yeterli, ayrıca—"

Nihayet konuşacak gücü bulan babaanne, "Wunder sözleşmeler, Wunder'ı Kötüye Kullanma Kanunu uyarınca yasadışıdır. Seni tutuklatmamız gerekir," dedi.

"Elinizi çabuk tutsanız iyi edersiniz, size ayıracak birkaç dakikam kaldı sadece," dedi Jüpiter sıkılmış bir edayla. Saatine baktı. "Morrigan, artık gerçekten gitmemiz gerekiyor. Zaman daralıyor."

"Zamanın daraldığını biliyorum," dedi Morrigan. "Bir hata yapıyorsunuz, Mr North. Benim hamim olamazsınız. Bugün benim doğum günüm."

"Tabii ya! Mutlu yaşlar." Jüpiter aklı başka yerdeymişçesine pencereye doğru gitti ve perdeyi aralayıp dışarı baktı. "Ama daha sonra kutlasak olur mu? Epey geç oldu ve—"

"Hayır, anlamıyorsunuz," diye araya girdi Morrigan. Kelimeler külçe gibi ağırlaşmış, kuruyan boğazına takılmıştı sanki ama onları dışarı çıkarmak için kendini zorladı. "Ben Lanetli Çocuklar Listesi'ndeyim. Bu gece Zifiri Gece. Gece yarısında öleceğim."

"Seni gidi gamlı baykuş."

"Sözleşmeyi bu yüzden yaktım. Hiçbir anlamı yok, maalesef."

Jüpiter alnını buruşturarak endişeli gözlerle camdan dışarıya bakmaya devam etti. Kafasını çevirip Morrigan'a bakmadan, "Ama yakmadan önce sözleşmeyi bizzat *imzaladın*,"

dedi. "Hem, öleceğini de nereden çıkarıyorsun? İstemiyorsan ölmek zorunda değilsin."

Corvus yumruğunu masaya vurdu. "Olacak şey değil! Sen kim oluyorsun da elini kolunu sallayarak evime girip bu saçmalıklarla ailemi üzüyorsun?"

"Size kim olduğumu söyledim." Jüpiter bir çocuğa anlatır gibi sabırla anlattı. "Benim adım, Jüpiter North."

"Ben de Koca Kurtdönümü Eyaleti Şansölyesi ve Kışdenizi Partisi'nin önde gelen isimlerinden Corvus Crow'um," dedi Corvus göğsünü şişirerek. Hızını almıştı bir kere. "Evimi derhal terk et ve kızımın ölümünün yasını huzur içinde tutmam için beni rahat bırak."

"*Kızınızın ölümünün yasını tutmak mı?*" diye tekrarladı Jüpiter. Corvus'a doğru iki yavaş adım attı ve durdu, gözleri parlıyordu. Morrigan'ın tüyleri diken diken oldu. Jüpiter'in sesi tam bir oktav düştü ve sözlerine izlemesi dehşet verici bir hiddet ve soğukkanlılıkla devam etti: "Acaba şu an karşında duran kızından bahsediyor olabilir misin? Bizzat, alenen, *canlı canlı* karşında duran kızından?"

Corvus öfkeden zangır zangır titreyen eliyle duvardaki saate işaret edip ağzından tükürükler saçarak, "*Birkaç saat* içinde görürsün!" dedi.

Morrigan göğsünde, nedenini tam olarak kestiremediği bir sıkışma hissetti. Zifiri Gece'de öleceğini oldu olası biliyordu. Babası ve babaannesi bunu hiç gizlememişti. Corvus'un, kızının kaderini sorgusuz sualsiz kabullenmiş olması onu şaşırtmamalıydı ama Morrigan birdenbire babasının gözünde bir ölüden farksız olduğunu anladı. Belli ki babasının kalbinde yıllar önce ölmüştü zaten.

Jüpiter, babasıyla konuşurken kullandığı ses tonundan çok farklı bir tonda, "Morrigan," dedi, "*yaşamak* istiyor musun?"

Morrigan irkildi. Ne biçim bir soruydu bu? "Benim ne istediğimin bir önemi yok."

"Olmaz olur mu?" diye diretti Jüpiter. "Hem de çok önemi var. Şu anda bir tek onun önemi var."

Morrigan'ın bakışları babasından babaannesine, ondan da üvey annesine kaydı. Üçü de ona, sanki ilk kez görüyorlarmışçasına kıpır kıpır, dikkatli gözlerle bakıyordu.

Morrigan, "Elbette yaşamak istiyorum," dedi usulca. Bu sözcükleri ilk kez yüksek sesle dillendiriyordu. Göğsündeki sıkışma biraz hafifledi.

"Doğru seçim." Jüpiter gülümsedi; yüzünü kaplayan kara bulutlar geldikleri gibi hızla kayboldular. Pencereye geri döndü. "Ölüm sıkıcıdır. Yaşam çok daha eğlenceli. Hayatta sürekli bir şeyler olur. Beklenmedik şeyler. Beklemeyi aklından bile geçiremeyeceğin şeyler çünkü son derece şeydirler... Beklenmedik." Gözünü dışarıdan ayırmadan geri adımlarla pencereden uzaklaşırken kolunu Morrigan'a doğru uzatıp beceriksizce elini tutmaya çalıştı. "Mesela, sözde ölümünün üç saat erken gelmesini beklemediğine bahse girerim."

Morrigan yüzünde toza benzer bir serpinti hissetti. Eliyle yüzünü silerken, kafasını yukarı kaldırdı ve lambaların sallanıp sıvanın çatladığını gördü. Ampuller titreşip cızırdadı. Camlar zangırdamaya başladı. Havada hafif bir yanık kokusu vardı.

"Bu da nesi?" Morrigan istemsizce Jüpiter'in elini sıktı. "Neler oluyor?"

Jüpiter Morrigan'ın kulağına eğilip, "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı.

Morrigan hiç düşünmeden cevap verdi: "Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"O zaman dinle." Jüpiter, Morrigan'ın gözlerinin içine baktı. Zemin ayaklarının altında titredi. "Birazdan şu perdeyi aşağı indireceğim. Ancak pencerenin dışında ne görürsen gör, korkmamalısın. Korktuğunu hissederler."

Morrigan yutkundu. "Hissederler mi? Kimler?"

"Beni takip edersen hiçbir sorun çıkmaz. Tamam mı? Korku yok."

"Korku yok," diye tekrarladı Morrigan. Bu sırada korku, midesinde kamp kurup festival düzenlemiş, bir dönme dolap gibi dönüp duruyor, bağırsak yolunda sirk filleri gibi dans ederek taklalar atıyordu.

"Fısır fısır ne konuşuyorsunuz aranızda?" dedi babaanne. "Morrigan, o adam sana neler söylüyor? Derhal..."

Jüpiter ani bir hareketle cebinden bir avuç gümüş toz çıkarıp Corvus, Ivy ve babaanneye doğru bulutsu, yıldızlı bir öpücük gibi üfledi. Ardından pencereye doğru fırlayıp perdeyi çekerek yere indirdi.

Biraz gerileyip odanın ortasında kat kat yığılmış yerde duran eserine baktı ve başını kederli bir edayla yavaşça sallayarak, "Çok üzüldüm. Onu bu genç yaşta kaybetmek çok trajik," dedi.

Corvus kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmış görünüyordu. Bakışları donuktu. "Trajik?"

"Hı-hı," dedi Jüpiter. Kolunu Corvus'un omuzlarına attı ve onu kumaş yığınına yaklaştırdı. "Ah sevgili Morrigan. Ne kadar hayat doluydu. Dünyayla paylaşacak ne çok şeyi vardı. Ama onu bizden aldılar! Çok erken aldılar."

"Çok erken." Corvus şoka girmiş gibi başıyla onayladı. "Çok, çok erken."

Jüpiter öbür koluyla Ivy'ye sarılıp kadını göğsüne doğru bastırdı. "Kendinizi suçlamamalısınız. Aslında, isterseniz biraz

suçlayabilirsiniz." Kesik, sinirli bir kahkaha patlatmasına ramak kalan Morrigan'a göz kırptı. Yerdeki perdenin Morrigan'ın ölüsü olduğuna inanmışlar mıydı gerçekten? Tam karşılarında duruyordu!

"Ne kadar küçük görünüyor." Ivy burnunu çekip kolunu burnuna götürdü. "Küçük ve narin."

"Evet," dedi Jüpiter. "Adeta... Bir kumaş parçası."

Morrigan bir kahkaha koyuverdi ama Crow'lar onu duyduklarına dair hiçbir belirti göstermediler.

"Sizi gerekli hazırlıkları yapmanız için yalnız bırakayım. Bir basın açıklaması hazırlamanız gerekecek, Şansölye. Ama gitmeden önce, cenaze töreninde kapalı tabut kullanmanızı önerebilir miyim? Açık tabutlu törenler çok tatsız oluyor."

"Evet," dedi babaanne, yerde yatan perde-Morrigan'a bakarak. "Gerçekten çok tatsız."

Morrigan Jüpiter'e, "Ne yaptın böyle?" diye fısıldayarak sordu. "O gümüş şey de neydi?"

"Son derece sakıncalı ve yasadışı. Hiç görmemiş ol."

Tavandaki lamba şiddetle sallanıp odada gölgeler oluşturdu. Keskin bir odun dumanı kokusu yayıldı. Yer yeniden titremeye başladı ve Morrigan uzaklardan gelen şiddetli bir yağmur ya da gök gürültüsü benzeri sesler duydu. Yoksa bunlar, *toynak sesleri* miydi? Pencereye dönmesiyle içinde onu iliklerine kadar titreten bir korku belirdi. Panik tüm vücudunu sardı.

Görüyordu. Ölümü geliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duman ve Gölge Taburu

Seyrek ağaçlıkların arasından ve tepenin üstünden Crow Malikânesi'ne doğru karanlık ve biçimsiz bir siluet yaklaşıyordu.

Morrigan'a bir çekirge ya da yarasa sürüsü gibi göründü ama ikisi de olamayacak kadar alçaktan ve gürültülü ilerliyordu. Karanlık cisim yaklaştıkça toynak sesleri sağır edici bir hal almaya başladı. Karanlığın içinde, parıltısı gittikçe artan, ateş kırmızısı ışıklar saçan yüzlerce benek belirdi.

Esrarengiz karaltı belirgin bir biçim almaya başladı. Morrigan sürünün içinde beliren başları, yüzleri ve bacakları seçmeye başladığında midesi düğümlendi; parıldayan kırmızı ışıklar, ışık falan değildi. Gözdü. İnsanların, atların ve tazıların gözleri.

Etten kemikten, ayrı ayrı varlıklar değillerdi. Daha çok, yekpare, canlı bir gölge gibiydiler. Onlar karanlığın, mutlak ışıksızlığın ta kendisiydi. Ve bir amaç doğrultusunda hareket ediyorlardı.

Ava çıkmışlardı.

Morrigan nefes alamadı. Ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştıkça göğsü inip kalktı. "Bu da nesi?"

"Şimdi sırası değil," dedi Jüpiter. "Hemen gitmemiz lazım."

Ama Morrigan'ın ayakları yere yapışmıştı sanki. Gözlerini pencereden ayıramıyordu. Jüpiter onu omuzlarından sıkıca kavrayıp gözlerinin içine baktı.

Hafifçe sarsarak, "Korku yok. Unuttun mu?" dedi. "Sonraya sakla."

Jüpiter Morrigan'ı odanın dışına, koridora doğru sürüklemeye başladı. Kapıya geldiklerinde Morrigan durdu.

"Bekle! Onlar ne olacak?" dedi, arkasına dönüp Crow'lara bakarak.

Yüzlerce hortlaksı avcının dörtnala eve doğru ilerlediğinden bihaber, yerdeki perdenin başında durmaya devam ediyorlardı. "Onları böyle bırakıp..."

"Onlara hiçbir şey olmayacak. Tabur onlara dokunamaz. İnan bana. Hadi, gel."

"Ama..."

Jüpiter onu çekiştirerek, "Onlar senin peşinde, Morrigan. Ailene yardım etmek istiyorsan bu evden olabildiğince uzağa gitmen lazım," dedi.

"O zaman neden *üst kata* çıkıyoruz?"

Jüpiter yanıt vermedi. Üçüncü kata ulaştıklarında koşup en yakın pencereyi ardına kadar açtı ve kafasını dışarı çıkardı. "İdare eder. Hazır mısın? Hedefimiz, çatıdaki pencereye ulaşmak."

Morrigan pencereden dışarı baktığında, hayatında gördüğü en acayip araçla karşılaştı.

Eyalet Şansölyesi babası yıllar içinde Crow Malikânesi'nden envaiçeşit araçla alınmıştı. Corvus, gündelik kullanım için eski usul atlı arabasını tercih etse de Kışdenizi Partisi'nin, arada sırada, pahalı, siyah camlı, motorları gürüldeyen mekanik

faytonlar gönderdiği de oluyordu. Hatta bir keresinde çatıya inmesi özel izne tabi, pilotlu, küçük bir hava gemisi bile göndermişlerdi. Komşuların büyük ilgisini çekmiş, aval aval seyredip fotoğraflarını çekmişlerdi.

Ama Morrigan'ın bildiği kadarıyla Corvus hiç sekiz uzun ince bacağın üzerinde iki katlı bir ev boyunda yükselip kocaman metalik bir örümceği andıran, pirinç kaplı, parlak bir kapsülün içinde yolculuk yapmamıştı. Morrigan, fal taşı gibi açılmış gözlerle, *komşular asıl BUNU görseler ne derlerdi,* diye düşündü.

"Yeterince yakına park edemedim," dedi Jüpiter. "Atlarken biraz kuvvet almamız gerekecek."

Atlamak mı? Cidden üçüncü kattaki pencereden atlamasını bekliyor olamazdı herhalde.

Jüpiter pervaza tırmanıp vücudu büyük ölçüde pencerenin dışında kalacak biçimde öne doğru eğildi ve elini Morrigan'a uzattı. "Üçe kadar sayınca, tamam mı?

"Hayır." Morrigan başını iki yana sallayarak pencereden geri çekildi. "Tamam değil. Tamamın tam tersi."

"Morrigan, kendini koruma güdüne hayranım. Gerçekten. Ama bir dönüp bakarsan içgüdülerin sana pencereden atlaman gerektiğini söyleyecektir."

Morrigan kafasını çevirip baktı.

Merdivenin tepesine tehlikeli bir yakınlıkta, kırmızı gözleri ateş saçan, dişlerinin arasından hırlayan, kurt benzeri bir tazı vardı. Sürüsü hemen arkasında, yavaş yavaş merdivenin son basamağına doğru yaklaşıyordu. En az bir düzine kadar varlardı. Belki de daha çok. Pencerenin önünde donup kalmış Morrigan'a doğru sokulurken, itişip kakışarak hamle yapmak için pozisyon almaya çalışıyor, yırtıcı dişlerini göstererek hırlıyorlardı.

Morrigan. "Ko-korku yok," diye mırıldandı ve vücudundaki tüm hücreler onu yanıtladı: *Korku* var.

"Üç deyince." Morrigan pervazda ilerlerken Jüpiter elinden tuttu. "Bir..."

Merdivenin tepesindeki tazı sayısı birken iki, ikiyken üç oldu. Hepsinin sivri sarı dişleri, ateş saçan gözleri ve kıvrım kıvrım tüten, dumansı, kapkara postları vardı. Hırlamalar Morrigan'ı ayak parmaklarına kadar titretti.

"Iki..."

Morrigan arkası dönük bir adım attı ve ayağını boşluğa bastığında, Jüpiter'e tutunmak için çırpındı. Morrigan, Jüpiter'in, kollarını etrafına dolayıp kendisiyle birlikte geri çektiğini hissetti. Tazılar Morrigan'a doğru atıldı.

"Üç!"

Morrigan düşerken kulaklarında soğuk, keskin bir rüzgâr uğuldadı. Büyük bir cam şangırtısı koptu ve kocaman pirinç örümceğin içine düşüp sertçe yere çarptılar. Jüpiter kollarıyla Morrigan'ı sıkıca sarmış, yere çarparlarken adeta bir yastık görevi görmüştü. Tepelerinde, tazılar gözden kaybolmuştu.

"Ah," diye inledi Jüpiter. "Yarın bunu yaptığıma pişman olacağım. Kalk bakalım."

Jüpiter, Morrigan'ı kollarından yere yuvarladı. Morrigan, kırık bir cam parçası avucuna saplanınca acıyla yüzünü buruşturdu.

"Nereye gittiler?"

"Bilmem. Ama dönmeleri uzun sürmeyecek. Tutunacak bir şey bul," dedi Jüpiter. Aracın ön kısmındaki kontrol paneline koştu ve bazı kolları çekmeye başladı. Motor kükreyerek harekete geçti ve örümceğin öne doğru yalpalamasıyla Morrigan yüzüstü duvara yapıştı. Midesi bulanmaya başlamıştı. "Kalkış hep sarsıntılı olur. İniş de. Ama için rahat olsun;

yolda kaymak gibi gider. Bazen. Duruma göre. Belli olmaz aslında."

Morrigan sendeleyerek kendini tıkış tıkış kokpite attı ve kontrol panelinin önünde, Jüpiter'in oturduğu eski püskü deri koltuğun arkasına tutundu. Eline batan cam parçasını çıkardı ve elindeki kanı elbisesine sildi. "Neydi *onlar?*"

"Duman ve Gölge Taburu." Örümcek ağır ağır evden uzaklaşırken, Jüpiter omzunun üzerinden kaygılı bir bakış fırlattı.

"Duman ve Gölge..." Morrigan, akşam yemeğini Jüpiter'in önündeki panelde parıldayan düğmelere ve kollara, daha da kötüsü, Jüpiter'in ensesinden aşağı boca etmemek için eliyle ağzını kapattı. Dalgalı bir denizde sallanan ufacık bir kayıktaydı sanki. "Benden ne istiyorlar?"

Fakat Jüpiter'in dikkati başka yerdeydi; aynı anda hem dümeni idare edip vites değiştiriyor, hem de dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Başıyla sol yanındaki eski püskü koltuğa işaret ederek, "Yolcu koltuğuna oturup kemerini bağla," dedi. Morrigan kendini zorlukla koltuğa atıp kemerini bağladı. "Hazır mısın? Sıkı tutun."

Örümcek, sarsıntılı uzun adımlarla Crow Malikânesi'nin giriş kapısına tırmandı. Jüpiter, dümeni önlerinde uzanan ormanlık alan yerine diğer yöne, Çakalkale'nin merkezine kırdı. Dümdüz yolda yokuş aşağı hızlandıkça mekanik örümceğin yalpalamaları azaldı.

Tüm Çakalkale, havai fişek gösterisinden yayılan ışık ve gürültüyle kaplanmıştı; büyük bir kalabalık, geceyi ışıl ışıl aydınlatan renk cümbüşünü seyretmek için toplanmıştı. Morrigan İmparatorluk Yolu'nda daha önce hiç bu kadar insanı bir arada görmemişti.

Sekiz bacaklı araç, kalabalığın kenarlarına basa basa kent merkezine doğru koşturuyordu. Jüpiter'in zamanlaması daha

iyi olamazdı; gökyüzündeki gösteri, Duman ve Gölge Taburu'ndan kaçarlarken onlara harika bir gizlenme olanağı veriyordu. Herkes, kulaklarında yankılanan ıslık ve patlama sesleri eşliğinde başlarını kaldırmış, gökyüzünü seyrediyordu.

"Şehrin içine değil, dışına yönelmemiz gerekmiyor muydu?" diye sordu Morrigan.

"Kestirmeden gidiyoruz," dedi Jüpiter.

Jüpiter, onları basbayağı Belediye Sarayı'na doğru götürüyordu. Örümcek, metal eklemleri gıcırdayarak tamamen dikleşti ve kalabalığın arasından son derece dikkatli adımlarla geçti. Dıştan bakan için adeta parmak uçlarında gidiyordu.

"Bu şey de ne böyle?" diye sordu Morrigan. "Bu örümcek zımbırtısı?"

Jüpiter, Morrigan'a sitemkâr bir bakış fırlatarak, "Kırıcı bir biçimde 'örümcek zımbırtısı' olarak adlandırdığın bu şeye örümcekayak denir ve gelmiş geçmiş en zarif makinedir," dedi.

Bir havai fişek, büyük bir gürültüyle gecenin karanlığını yırtarak gökyüzünde bir çiçek gibi açtı ve ardında renkli bir duman bırakarak yeniden karanlığa karıştı. Kalabalıktan sevinç nidaları yükseldi.

"Çok güzel, değil mi? Adı Octavia. Toplamda sadece iki örümcekayak üretildi, biri bu. Mucidini tanırdım. Şu mavi kolu çeker misin, lütfen? O değil, öbürü. Evet, o."

Örümcekayak sarsılarak durdu. Jüpiter kaşlarını çattı. Ayağa kalkıp kapsülün arka tarafına koştu ve endişeli gözlerle kubbemsi cam duvarlardan dışarıyı kolaçan etti.

"Bir terslik mi var?"

Jüpiter, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti: "Bunun gibi enteresan aygıtlar artık demode oldu, tabii. Ama ben emektar Okti'mden vazgeçemem. Beni asla yarı yolda bırakmaz. Hava yastıklı gemiler ve otomobiller, son derece

modern ve cafcaflı olabilir ama hep dediğim gibi, bir dağın tepesinde teker döndüremezsin ve suyun altında hava yastığıyla gidemezsin. Octavia ise neredeyse her yerden geçebilir. Bu gibi durumlarda çok işe yarayan bir özellik. Bayağı köşeye sıkışmış haldeyiz."

Kontrol paneline geri döndü, tavana uzanıp dörde bölünmüş bir ekran indirdi. Her bölme dışarıyı farklı bir açıdan gösteriyordu.

Duman ve Gölge Taburu arayı kapamıştı. Dört bir taraftan at sırtındaki avcılar ve salyaları akan tazıları tarafından kuşatılmışlardı.

"Bunlar şimdiki durumda ne işimize yarayacak?" Morrigan'ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. *Buraya kadarmış*, diye düşündü. *Kapana kısıldık. Sonumuz geldi.* "Etrafta dağ ya da deniz göremiyorum!"

Jüpiter, "Evet, dağ mağ yok," diye mırıldandı dalgınca. "Ama... *Şu* var."

Morrigan Jüpiter'in bakışlarını takip etti ve baktığı yerde saat kulesinin tepesini gördü.

Jüpiter emniyet kemerini bağlarken, "Örümceklerin en harika özelliği..." dedi, "tırmanabilmeleri. Kemerini bağla, Morrigan Crow. Ve ne yaparsan yap, gözlerini sakın kapama."

"Gözlerimi kaparsam ne olur?"

"Bütün eğlenceyi kaçırırsın."

Örümceğin aniden şaha kalkmasıyla, kemerini henüz bağlayan Morrigan'ın koltuğa yapışması bir oldu. İki ince uzun metalik bacak Belediye Sarayı'nın saçaklarına kilitlendi ve örümcek, gövdesini öne doğru iterek Gökkadranlı Saat'in zifiri karanlık kadranına doğru yalpalayarak çıkmaya başladı.

"Pek ideal sayılmaz ama doğaçlama bir acil çıkış kapısı olarak aklıma gelen en kötü fikir de değil."

Morrigan'ın, Jüpiter'in neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Ne acili? Ne kapısı? Bizi nereye çıkaracak?"

"Görürsün."

Morrigan dönüp cam kubbeden arkaya baktı. Yerden metrelerce yüksekteydiler ve daha kötüsü, kocaman kara duman bulutundan çıkan avcılar atlarından inmiş, kuleye tırmanıyorlardı.

"Arkamızdalar!" diye haykırdı Morrigan.

Jüpiter suratını buruşturmakla yetindi, arkasına dönüp bakmadı. "Çok sürmez. Tabur gittiğimiz yerde bizi takip edemez."

"Nereye gidiyoruz?"

Havai fişek gösterisi doruk noktasına ulaşıp gecenin karanlığı kırmızı, altın sarısı, mavi, mor parıltılarla aydınlandığı sırada kulenin tepesine ulaştılar.

"Eve gidiyoruz, Morrigan Crow."

Örümcekayak, ince uzun bacaklarından birini saatin yuvarlağının tam ortasından geçirdi. Cam kırılmadı, hatta çatlamadı bile. İkinci bacak yuvarlağın içinden geçerken adeta kapkaranlık derin bir gölün yüzeyini dalgalandıran bir çakıl taşı gibi, saatin kadranında hafif bir dalgalanma yarattı. Morrigan ağzı açık bakakalmıştı. İnanılmaz şeylerin gerçekleştiği gecede inanılmaz bir şey daha gerçekleşiyordu.

Morrigan dönüp arkasına baktı. Tabur o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse nefeslerinden çıkan buhar Octavia'nın cam kubbesini buğulandıracaktı. Sanki arka camın içinden Morrigan'ı çekip çıkaracaklar ve ölümün kucağına atacaklarmış gibi iskelet kollarıyla ona doğru uzanıyorlardı. Gözlerini sımsıkı kapamak istiyor ama bakışlarını onlardan bir türlü alamıyordu.

Örümcekayak son bir hamleyle, öne atıldı ve döne döne kadranın içinden geçerek Morrigan'ı bir meçhule doğru fırlattı.

Patlayan havai fişeklerin sesleri kayboldu. Dünya sessizliğe gömüldü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

NEVERMOOR'A HOŞ GELDİN

Birin İlkbaharı

Sert bir iniş yaptılar. Örümcekayağın etrafını bembeyaz, yoğun bir sis tabakası kapladı. Çakalkale kent meydanında yaşanan keşmekeş sanki bir anda yok oluvermiş gibi sütlimandı ortalık. Morrigan'ın midesi bulanıyordu.

Nihayet *ölmüş* müydü? Ölmüş ve Daha Güzel Yer'e mi gitmişlerdi? Morrigan durumunu gözden geçirince bunun pek mümkün olmadığı kanısına vardı. Kulakları çınlıyor, midesi bulanıyor, avucundaki kanı pıhtılaşmış kesik zonklamaya devam ediyordu. Pencereden dışarıdaki sise baktı. Kollarını açmış bekleyen bir Yüce Varlık, onları karşılayan bir melekler korosu yoktu. Her neredeyseler burası Daha Güzel Yer değildi.

Ama kesinlikle Çakalkale değil, diye düşündü Morrigan.

Hafif bir homurtu duydu ve dönüp bakınca yüzünü acıyla buruşturan Jüpiter'in pilot koltuğundan kalkmaya çalıştığını gördü. "Kusura bakma. Umduğum kadar yumuşak olmadı iniş. Sen iyi misin?"

"Galiba." Morrigan Duman ve Gölge Taburu'nu zihninden atmaya çalışarak sakinleştirici, derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. "Neredeyiz? Bu sis de neyin nesi?"

Jüpiter gözlerini devirdi. "Abartılı, değil mi?" dedi özür dilercesine. "Sınır kontrol noktası." Bu söylediği sanki her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi davranıyordu.

Morrigan ne demek istediğini sormak için ağzını açtığı sırada Octavia'nın içinde cızırtılı, patlak bir ses yankılandı.

Resmi bir ses, Morrigan'ın nerede olduğunu göremediği bir hoparlörden, "Adınızı ve bağlı olduğunuz kurumu belirtin," diye carladı. Her yerden geliyormuş gibiydi.

Jüpiter kontrol panelinden aldığı ufak gümüş bir cihaza doğru konuştu. "Selamlar! Wunderous Cemiyeti, Kâşifler Birliği ve Nevermoor Otelciler Federasyonu'ndan Kaptan Jüpiter North ve şeyden Miss Morrigan Crow, eee... Kendisi bir kuruma bağlı değil. Şimdilik." Morrigan'a göz kırptı ve karşılık olarak gergin bir tebessüm aldı.

Etraflarında mekanik bir vızıltı peyda oldu. Camın dışında beyaz sisin içinden, uzun mekanik bir kola bağlı, Jüpiter'in kafasından daha büyük, kocaman bir göz belirdi. Kırpışarak onlara bakıp soldan sağa, aşağıdan yukarıya içerideki her şeyi inceledi.

"Florien Dağı kapısını kullanarak Bağımsız Eyalet'in Yedinci Bölgesi'nden giriş yaptınız, doğru mu?" diye kükredi mekanik ses. Morrigan irkildi.

"Doğru," dedi Jüpiter, küçük gümüş mikrofona.

"Yedinci Bölge'ye gitmek için izniniz var mıydı?

"Evet. Akademik diplomasi vizem var," dedi Jüpiter. Boğazını temizledi ve Morrigan'a ikaz edici bir bakış fırlattı. "Miss Crow da Yedinci Bölge sınırları içinde bulunan Ulukayın sakinlerinden."

Miss Crow Yedinci Bölge sınırları içinde bulunan Ulukayın kentini daha önce hiç duymadı, diye düşündü Morrigan.

Jüpiter'i büyük bir hayret ve artan bir endişeyle izliyordu. Florien Dağı kapısı? Akademik diplomasi vizesi? Hepsi saçmalıktı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Jüpiter'deyse hiçbir endişe belirtisi yoktu. Sınır nöbetçisinin sorularını büyük bir soğukkanlılıkla yanıtlayıp tek ayağı üzerinde kırk yalan söylüyordu.

"Birinci Bölge'ye giriş izni var mı?"

Jüpiter, tereddütsüz, "Elbette," dedi, "eğitim amaçlı oturma vizesi."

"Belgelerinizi gösterin."

"Belgeler?" Jüpiter'in özgüveni sarsılıverdi sanki. "Ah, tabii ya, belgeler. Belgeleri... Unutmuştum... Durun, şurada... Bir yerde olduğuna... Adım gibi eminim."

Morrigan nefesini tutarken Jüpiter kontrol panelinin farklı bölmelerini karıştırıp sonunda boş bir çikolata ambalajı ve kullanılmış bir mendil çıkardı. Morrigan'a sakince gülümsedi ve elindekileri kocaman gözün incelemesi için cama dayadı. Sahiden çatlak biri gibi davranıyordu.

Sessiz bekleyiş uzadıkça uzadı. Morrigan kendini sirenlere, klakson seslerine, örümcekayağın kapılarını kıran silahlı nöbetçilere hazırlıyordu.

Mikrofon hışırdayıp öttü. Diğer uçtaki ses acılı, derin bir iç çekti ve fısıldadı: "Cidden, insan biraz çaba gösterir..."

Jüpiter, "Kusura bakma, sadece bunları bulabildim!" diye mırıldanarak dev göze bakıp mahcup bir edayla omuz silkti.

Ses nihayet kükredi: "Geçebilirsiniz."

"Harika," dedi Jüpiter ve kendini yeniden eski püskü deri koltuğa bağladı. Morrigan tuttuğu nefesi bıraktı. "Görüşürüz, Phil."

"Tanrı aşkına, yine mi?" Hoparlörlerden boğuk bir ses ve sanki mikrofon, masaya fırlatılmış gibi kulak tırmalayıcı bir cızırtı geldi. Mikrofondaki ses fısıldadı: "North, görev başındayken adımı söyleme demedim mi?"

"Kusura bakma. Maisie'ye sevgilerimi ilet."

"Haftaya yemeğe gel, kendin iletirsin."

"Anlaştık. Hoşça kal!" Jüpiter gümüş mikrofonu yerine koyup Morrigan'a döndü.

"Nevermoor'a hoş geldin."

Sis dağıldı ve ardında, gümüşi kapıları ocak ateşi gibi parıldayan, devasa, taş bir kemer belirdi.

Nevermoor. Morrigan bu kelimeyi zihninde evirip çevirdi. Daha önce sadece bir kez, Wunderous Cemiyeti'nden gelen teklif mektubunda görmüştü. O sırada hiçbir anlam ifade etmemiş, uydurma bir kelime gibi gelmişti.

"Nevermoor," diye fısıldayarak tekrarladı Morrigan.

Söylenişi hoşuna gitmişti. Bir sır, sadece ona ait bir kelime gibiydi.

Jüpiter, bir ekrandan önüne düşen bildirimleri okuyup Octavia'yı çalıştırdı. "'Güneçalan'ın ilk günü; yerel saat 06.13, Birin İlkbaharı, Aristokratların Üçüncü Çağı. Hava: soğuk ama açık. Şehrin genel ruh hali: iyimser, uykulu, çakırkeyif.'"

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve örümcekayak sarsılarak harekete geçti. Şehre girerlerken Morrigan derin derin nefes alıp verdi. Çakalkale dışına adım atmamış olduğundan, kapıların ardında kendisini neler beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Çakalkale'de her şey derli toplu, düzgün ve... *Normaldi*. Cetvelle çizilmiş gibi düz, temiz sokaklarda birbiri ardına sıralanmış birörnek tuğla evler diziliydi. Yüz elli yıl önce Çakalkale'de kurulan ilk mahalleyi takip eden semtler, tıpatıp

aynı tarzda olmasa da Çakalkale'ye kuşbakışı bakan birine, tüm şehrin, hayatından nefret eden aynı mimar tarafından tasarlandığını düşündürecek ölçüde benzerlikle inşa edilmişti.

Nevermoor, Çakalkale'ye hiç benzemiyordu.

Jüpiter, kontrol panelinin ekranına yansıyan Nevermoor haritasına işaret ederek, "Güneydeyiz," dedi. Örümcekayak koşar adımlarla, karanlık, çoğunlukla tenha sokaklarda ilerlerken karşılarına çıkan tek tük yayaya çarpmamak için sağa sola manevralar yapıyordu.

Zifiri Gece kutlamalarını ele veren deliller, karanlık sokaklara savrulmuştu. Evlerin ön bahçeleri ve sokak lambalarında balonlar ve kâğıt şeritler uçuşuyordu. Erkenden işbaşı yapmış çöpçüler boş şişeleri büyük metal kutulara atıyordu. Şafaktan önceki mavimsi ışığın altında kutlamalarına devam eden insanlar göze çarpıyordu. Bir grup delikanlı, bir bardan sendeleyerek çıkarken Güneçalan şarkısının dokunaklı nakaratını söylüyordu.

"*Ah dooostum, sakın düşme güüüçteeen*—"

"*Seeher Yeli'neee yeeelken açmıışkeen*... Pete, bemoldesin, bu... Olmaz, dur, bemoldesin—"

"*Yeni Çağ karşılar kıyıdaaaa biiiziii*—"

"*Tıpkı önceki Eski Çağlaar giiibiii*... Hayır, daha pes... Sonunda daha pes, tiz değil—"

Octavia, parke taşlı yollarda, dar sokaklarda ve bazıları sessiz sakin, geleneksel, bazıları daha işlek ve şatafatlı geniş bulvarlarda hızla ilerledi. Juro-üstü-Ogden adlı, suya batıyormuş gibi görünen bir semtten geçtiler. Burada sokakların yerini su kanalları almıştı ve semt sakinleri bir yerden bir yere, küçük kayıklarının etrafında döne döne yükselen duman bulutlarını yara yara, kürek çekerek gidiyorlardı.

Morrigan baktığı her tarafta, gaz lambalarının sıcak sarı ışığı ve başıbozuk tek tük havai fişeklerle aydınlanan, bakımlı yeşil parklar ve ufak kilise bahçeleri, mezarlıklar ve avlular, çeşmeler ve heykeller gördü.

Koltuğundan kalktı, bir pencereden diğerine koşarak her ayrıntıyı zihnine kaydetmek istercesine yüzünü cama yapıştırdı. Keşke bir fotoğraf makinesi olsaydı. Keşke örümcekayaktan atlayıp sokaklarda koşabilseydi!

Jüpiter, Octavia'yı art arda bir arka sokaktan diğerine yönlendirirken başıyla işaret ederek, "Şu ekrana bakıp söyler misin?" dedi. "Güneş kaçta doğuyormuş?"

"Saat... Altı otuz altıda diyor."

Jüpiter, "Geç kalıyoruz. Hadi, Okti, biraz daha hızlı, benim için lütfen," diye homurdandı ve örümcekayağın motoru kükredi.

Morrigan, "Neredeyiz?" diye sordu.

Jüpiter güldü. "Bunca zamandır uyuyor muydun? Nevermoor'dayız, şekerim."

"Onu biliyorum ama Nevermoor nerede?"

"Bağımsız Eyalet'te."

Morrigan kaşlarını çattı. "Bağımsız Eyalet hangisi?" Cumhuriyet'i oluşturan dört eyalet vardı. Güneyışığı, Bayındır, Nağmeli Uzak Doğu eyaletleri ve tabii ki bir de Morrigan'ın dışına adımını atmadığı Koca Kurtdönümü.

"Burası," dedi Jüpiter, Octavia'yı bir yan sokağa doğru yönlendirirken. "Bağımsız Eyalet, Bağımsız Eyalet'tir. Fiilen bağımsız olan eyalet. Öğretmenlerinizin size öğretmediği çünkü kendilerinin de bilmedikleri beşinci eyalet. Teknik olarak Cumhuriyet'in bir parçası değiliz." Morrigan'a dönüp kaşlarını oynattı. "Davetsiz girilemiyor."

"Duman ve Gölge Taburu bu yüzden mi saat kulesinden öteye geçemedi?" diye sordu Morrigan ve koltuğuna geri döndü. "Davetli olmadıkları için mi?"

"Evet." Jüpiter duraksadı. "Temelde öyle."

Morrigan, Jüpiter'in yüzünü yakından inceledi. "Onlar... Bizi burada takip edebilirler mi?"

"Burada güvendesin, Morrigan." Gözlerini yoldan ayırmadı. "Söz veriyorum."

Morrigan'ın şevki kaçtı. Henüz az önce Jüpiter'in sınırdaki nöbetçiye ustaca yalan söylediğini görmüştü, ayrıca sorduğu soruya doğru dürüst bir cevap vermediğini de fark etmemiş değildi. Zaten bu tuhaf geceye dair mantıklı pek az şey vardı. Kafasının içinde sayısız soru uçuşuyor; tek yapabildiği, yakalayabildiğini sormak oluyordu.

"Nasıl... Ben... Yani..." Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey anlamıyorum. Zifiri Gece'de ölmem gerekiyordu."

"Yanılıyorsun. İşin aslı, Zifiri Gece'de, tam *gece yarısında* ölmen gerekiyordu." Frene sertçe bastı, bir kedinin karşıdan karşıya geçmesini bekledi ve gazı kökledi. Morrigan parmakları bembeyaz kesilene dek koltuğunun kenarlarına sımsıkı yapıştı. "Ama Zifiri Gece'de gece yarısı olmadı. Yani senin için olmadı. Nevermoor, Çakalkale'den dokuz saat kadar ileride. Yani bir zaman diliminden diğerine geçerek gece yarısını atladın. Ölümü kandırdın. Tebrikler. Acıktın mı?"

Morrigan başını salladı. "Duman ve Gölge Taburu... Neden bizi kovalıyorlardı?"

"Bizi değil, seni kovalıyorlardı. Ve seni kovalamıyorlardı. Seni avlıyorlardı. Tüm lanetli çocukları avlarlar. Lanetli çocuklar böyle ölür. Of, kurt gibi de acıktım. Keşke kahvaltı için duracak zamanımız olsaydı."

Morrigan'ın dili damağı kurudu. "Çocukları avlarlar mı?"

"*Lanetli* çocukları avlarlar. Bunun uzmanlık alanları olduğu söylenebilir."

"Ama neden?" Kafasında uçuşan sorular bir hortuma dönüştü. "Ve onları kim gönderiyor? Ve eğer lanete göre gece yarısı ölmem gerekiyorsa—"

"Salamlı bir sandviç için neler vermezdim."

"—o zaman, neden daha erken geldiler?"

"En ufak bir fikrim yok." Jüpiter'in sesi yumuşaktı ama yüzünde endişe okunuyordu. Dar, parke taşlı bir sokaktan geçmek için vites değiştirdi. "Belki de yetişmeleri gereken bir parti vardı. Zifiri Gece'de çalışmak zorunda kalmak berbat bir his olmalı."

Jüpiter, Octavia'yı özel bir garaja kilitlerken, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. Garajın geniş kepenkli kapısının yanındaki zinciri çekti ve kepenk kapandı. Hava buz gibiydi, nefeslerinden buhar çıkıyordu. "Nevermoor. Gerçekten o kadar harikaysa bugüne kadar neden hiç duymadın? Gerçek şu ki Morrigan, burası en güzel yer, bütün İsimsiz Diyarlar'daki *en güzel* yer."

Durup özel dikim mavi parkasını çıkardı ve Morrigan'ın omuzlarına attı. Parka Morrigan'a çok büyüktü ama kollarının içinde kaybolmasına aldırmadan ona iyice sarındı ve verdiği sıcaklıkla mest oldu. Jüpiter bir elini bakır rengi saçlarındaki gevşek topuzundan geçirip diğeriyle Morrigan'ın elini tuttu ve gökyüzü aydınlanmaya başlarken soğuk sokaklarda ona rehberlik etti.

"Mimarimiz olağanüstüdür," diye devam etti. "Güzel lokantalar. Güvenilir sayılabilecek bir toplu taşıma ağı. İklim bir

harikadır: Kışın soğuktur, kış değilken de soğuk değildir. Aşağı yukarı tahmin edeceğin gibi. Ha, bir de plajlar! *Plajlar.*" Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Aslına bakarsan plajlarda hiç iş yok ama her şeye sahip olamazsın."

Tabelasında FEVKALBEŞER BULVARI yazan yoldan aşağı ilerlerlerken, Morrigan Jüpiter'in hem makineli tüfek hızındaki monoloğuna, hem de uzun sıska bacaklarıyla attığı yarı zıplar, yarı koşar adımlara ayak uydurmaya çalışıyordu.

Baldırına girmeye başlayan krampın etkisiyle yarı aksayıp yarı topallayarak, nefes nefese, "Affedersin," dedi, "acaba... Biraz... Yavaşlayabilir... miyiz?"

"Olmaz. Zamanı geldi sayılır."

"Neyin... Zamanı?"

"Birazdan görürsün. Nerede kalmıştım? Plajlar: geçiniz. Ama eğlence istersen Trolezyum var. *Bayılırsın.* Şiddetten hoşlanıyorsan. Cumartesileri troll dövüşleri, salıları patenli sentor derbileri, iki haftada bir cumaları zombi-paintball, Noel'de tek boynuzlu at düelloları ve haziran aylarında ejderha binme turnuvası düzenleniyor."

Morrigan'ın başı dönmüştü. Nağmeli Uzak Doğu Eyaleti'nde yaşayan ufak bir sentor topluluğuna dair hikâyeleri duymuştu, yabani ejderhalardan da haberdardı ancak son derece tehlikeli olduklarını da biliyordu; kim onlara binmek isterdi ki? Ya trollere, zombilere ne demeli? *Tek boynuzlu atlara?* Jüpiter'in ciddi olup olmadığını anlamak zordu.

Su Kelebeği Sokağı adlı bir sokağa saptılar, bu dolambaçlı, labirentimsi arka sokakta artık düpedüz koşuyorlardı. Morrigan, bu yol hiç bitmeyecek galiba, diye düşünürken nihayet kemerli, ahşap bir kapının önünde durdular. Kapının üstündeki ufak tabelada solmuş altın rengi harflerle DEUKALION OTELİ yazıyordu.

Morrigan nefes nefese, "Bir... otelde... mi... yaşıyorsun?" diye sordu.

Ama Jüpiter onu duymadı. Pirinç bir anahtarlıkla cebelleşmekle meşguldü. O sırada, kapı ardına kadar açıldı. Morrigan az kalsın sırtüstü yere düşüyordu.

Kapıda beliren şey bir kediydi. Sıradan bir kedi değil. *Dev bir kedi.* Morrigan'ın hayatında gördüğü en büyük, en korkunç, en dişli, en kabarık kedi. Poposunun üzerinde otururken bile kapıya sığmakta zorlanıyordu. Yüzü, son hız duvara çarpmış gibi, basık ve kırış kırıştı ve sanki Crow Malikânesi'ndeki mutfak kedilerinin dev, tarih öncesi bir akrabasıymış gibi hırıldayıp tıslardı.

Morrigan'ın kedinin görünüşü karşısında yaşadığı şok, o kedi kocaman gri kafasını Jüpiter'e çevirip konuştuğunda yaşadıklarına kıyasla hiç sayılırdı.

"Bakıyorum getirmişsin kahvaltımı."

ALTINCI BÖLÜM

GÜNEÇALAN

Kedi yumruk büyüklüğündeki gözleriyle onu baştan aşağı süzerken, Morrigan nefesini tuttu. Kedi nihayet arkasını dönüp ağır ağır içeri yollandı. Morrigan'ın adımları geri geri giderken Jüpiter onu kapıdan içeri girmesi için dirseğiyle dürttü. Morrigan, panik içinde Jüpiter'e baktı. Oyuna mı getirilmişti? Jüpiter onu Duman ve Gölge Taburu'ndan sırf bu *dev kediye* yem etmek için mi kurtarmıştı?

Uzun, dar, loş bir koridorda arkasından gittikleri hayvanın koca, hantal poposuna doğru, "Çok komik," dedi Jüpiter. "Asıl sen *benim* kahvaltımı hazırlamışsındır umarım, seni tüy yumağı ihtiyar canavar. Ne kadar kaldı?"

"Altı buçuk dakika," diye arkasına seslendi kedi. "Her zamanki gibi, abuk sabuk tarzınla ortalığı yakıyorsun. Lobiyi batırmadan o çamurlu iğrenç postallarını çıkar, e mi?"

Jüpiter yürümeye devam etmesi için elini Morrigan'ın omzuna koydu. Duvardaki gaz lambaları kısılmıştı. Pek bir şey görmek mümkün değildi ama halı yırtık pırtık ve epey aşınmış,

duvar kâğıdı yer yer soyulmuştu. Hafif bir rutubet kokusu vardı. Dik, ahşap bir merdivene gelip çıkmaya başladılar.

"Burası servis girişi. Feci durumda, biliyorum, biraz elden geçirmek gerekiyor," dedi Jüpiter ve Morrigan irkilerek kendisiyle konuştuğunu fark etti. Aklından geçenleri nasıl bilmişti? "Bana gelen mesaj var mı, Fen?"

Merdiven sahanlığında çifte kanatlı, gösterişli, siyah bir kapıya geldiklerinde kedi kafasını çevirip Jüpiter'e baktı. Morrigan kedinin gözlerini devirdiğine yemin edebilirdi. "Ben nereden bileyim? Senin sekreterin değilim. *O postalları çıkar* dedim sana." Kedi kocaman gri kafasıyla kapıyı itip açtı ve Morrigan'ın bugüne kadar gördüğü en göz alıcı odaya girdiler.

Deukalion Oteli'nin lobisi son derece ferah ve aydınlıktı. Ahı gitmiş vahı kalmış loş servis girişinden sonra sürpriz olmuştu (ancak kapıda kocaman, konuşan bir kedi tarafından karşılanmanın yanında çok da lafı edilecek bir sürpriz değildi). Zemin siyah beyaz damalı mermer kaplıydı. Tavandan, bir kalyon biçiminde, kristallerinden sıcak ve yumuşak bir ışık yayılan, gül rengi kocaman bir avize sarkıyordu. Her tarafta saksı ağaçları ve şık mobilyalar göze çarpıyordu. Duvarların etrafını dolaşan kocaman bir merdiven kıvrıla kıvrıla on üç kat (Morrigan katları saymıştı) çıkarak baş döndürüyordu.

Jüpiter, "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Senin maaşını ben ödüyorum!" diye homurdansa da yolda giydiği postalları çıkardı. Genç bir adam postalları alıp Jüpiter'e ayağına gönülsüzce geçirdiği bir çift cilalı siyah ayakkabı verdi.

Pembe ve altın sarısı üniformalar içinde yanlarından geçen otel çalışanları neşeli bir edayla, "Güneçalan'ınız kutlu olsun, efendim" ve "Mutlu Çağlar, Kaptan North," diyerek Jüpiter'i selamladılar.

"Sana da Mutlu Çağlar, Martha," diye karşılık verdi Jüpiter. "Mutlu Çağlar, Charlie. Güneçalan hepinize kutlu olsun! Hadi herkes çatıya, yoksa her şeyi kaçıracaksınız. Siz üçünüz, yok, yok, dördünüz, gelin asansöre. Evet, sen de Martha, yerimiz geniş."

Ufak bir grup personel koca lobide Jüpiter'i itaatkâr bir edayla gölgesi gibi takip ederken Morrigan'a dank etti; Jüpiter otelde sadece *yaşamıyordu*, otelin *sahibiydi*. Yerdeki mermerler, avize, göz alıcı danışma masası, köşedeki kuyruklu piyano, baş döndürücü merdiven, hepsi *onundu*. Bu insanlar, sözleri ve bakışlarıyla onu tersleyen dev kedi bile, Jüpiter'in çalışanlarıydı. Morrigan bunların gözünü korkutmasına izin vermemeye çalıştı.

Kedi sıçrayıp sarmal merdivene atladı, basamakları dörder dörder tırmanmaya başlamadan önce, "Yukarıda görüşürüz. Fazla oyalanmayın," dedi.

Jüpiter, Morrigan'a döndü. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi o gün ikinci kez. "Bir Harikedi'nin bana ne yapacağımı söylemesine neden izin veriyorum? Çok basit aslında..."

"O bir Harikedi değil," diye araya girdi Morrigan.

Jüpiter sertçe içini çekip kıvrıla kıvrıla merdivenleri çıkan kedinin iyice uzaklaştığından emin olmak için boynunu uzattı. Onları duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra Morrigan'a dönüp, "Ne demek, 'O bir Harikedi değil?' Elbette bir Harikedi o," diye fısıldadı.

"Harikedilerin fotoğraflarını gazetede gördüm ve bununla alakaları yok. Başkan Kışdenizi'nin, faytonunu çeken altı Harikedisi var. Kürkleri parlak ve siyah" –Jüpiter onu susturmak için parmağını dudaklarına götürdü, endişeli gözlerle merdivenleri bir kez daha kontrol etti– "ve süslü yakalıklar, büyük hızmalar takıyorlar ve kesinlikle *konuşmuyorlar*."

Jüpiter, "Fenestra *sakın* bu söylediklerini duymasın," diye tısladı.

"Fenestra mı?"

Jüpiter içerlemiş bir edayla, "Evet, Fenestra!" dedi. "Onun da bir adı var. Alınma ama Harikediler hakkındaki son derece çarpık fikirlerin var ve burada kaldığın sürece temiz çarşaflarda yatmak istiyorsan bu fikirlerini kendine saklasan iyi edersin. Kat hizmetlerinden Fen sorumludur."

Morrigan Jüpiter'e bakakaldı. Otelin birinde delinin tekiyle birlikte yaşamak için saatin içinden geçerek yabancı bir şehre gelmesinin akıllıca bir hareket olup olmadığını sorguluyordu: "Bir kedi nasıl kat hizmetleri sorumlusu olabilir?"

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Jüpiter bir kez daha. Altın ve camdan, silindirik bir asansöre geldiler. Jüpiter asansörü çağırmak için düğmeye bastı. "Başparmakları olmadan toz almayı nasıl başarıyor? Doğrusu, aynı soruyu kendi kendime ben de soruyorum ama uykularımı kaçırmasına izin vermiyorum, sen de vermemelisin. Ah! İşte, Kedgeree de burada."

Asansörün kapıları açıldığında, saçları kar beyazı, ileri yaşına göre son derece enerjik bir adam bitti yanlarında. Gül rengi ekoseli bir pantolon ve gri bir ceket giymiş, altın sarısı *DO* harfleri işlenmiş ceket cebine pembe bir mendil iliştirmişti.

"Morrigan, odabaşımız Mr Kedgeree Burns ile tanış. Eğer otelde kaybolursan ki kaybolacaksın, Kedgeree'ye haber gönder. Bence oteli benden bile daha iyi biliyor. Bana hiç mesaj geldi mi? Erişim dışıydım." Jüpiter herkesi asansöre yönlendirdi ve kapılar kapandı.

Kedgeree, bir tomar kâğıt uzattı. "Evet, efendim, geldi. Birlik'ten on altı adet, Cemiyet'ten dört adet ve bir adet de belediye başkanlığından."

"Harikulade. Otelde her şey yolunda mı?"

Odabaşı, "Her şey tıkırında, efendim, her şey tıkırında," diye devam etti sözlerine. "Beşinci katta yaşadığımız ufak dadanma hadisesini incelemek için perşembe günü Paranormal Hizmetler'den geldiler; faturayı muhasebeye gönderdim. Nevermoor Ulaşım İdaresi bir ulak gönderdi. Bürümcük Hattı'nda yankılanan seslerle ilgili mi ne, tavsiyenize başvurmak istiyorlar. Ha, bir de seraya dört tane alpaka bırakılmış; resepsiyondan anons ettirmemi ister misiniz?"

"Alpaka mı? Hayda! Keyifleri yerinde mi bari?"

"Seradaki orkideleri çiğnemekle meşguller."

"Madem öyle, sonrasına kadar bekleyebilir." (*Neyin sonrasına,* diye merak etti Morrigan.) "Oda hazır mı?"

"Bittabi, efendim. Temizlik yapıldı. Mobilyalar cilalandı. Çiçek gibi oldu."

Asansör üst katlara doğru tırmanıp kat numaraları yanıp söndükçe lobi, cam duvarların ardında giderek uzaklaştı. Morrigan'ın kanı çekildi. Dengesini sağlamak için elini cama dayadı. Jüpiter'in selamlaştığı oda hizmetçisi Martha, Morrigan'a güven verici bir tebessüm gönderdi. Gençliğine rağmen elinden her iş gelir gibi bir izlenim yaratıyordu. Muntazam bir topuz yapılmış mat kahverengi saçları vardı ve jilet gibi üniforması belli ki özenle ütülenmişti.

"İlk birkaç sefer böyle olur," diye fısıldadı sevecen bir edayla. Gülüşü büyük ela gözlerine kadar uzanıyordu. "Alışırsın."

Jüpiter, "Şemsiyeler hazır mı?" diye sorunca içeride ani bir hareketlenme oldu ve tüm personel cevaben ellerindeki şemsiyeleri havaya kaldırdı. "Ah! Neredeyse unutuyordum. Doğum günün kutlu olsun, Morrigan."

Uzanıp Morrigan'ın omuzlarında atılı duran mavi parkasının derinliklerinden uzun, ince bir paket çıkardı. Morrigan,

paket kâğıdını itinayla açtı ve sapı gümüş telkâri işlemeli, ucunda opal taşından oyma minik bir kuş bulunan siyah muşamba bir şemsiyeyle karşılaştı. Parmak uçlarını kuşun gökkuşağı renklerindeki küçük kanatlarında gezdirirken söyleyecek söz bulamadı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştı.

Şemsiyenin sapına küçük bir de not iliştirilmişti.

Buna ihtiyacın olacak.
J.N.

"Te-teşekkür ederim," diye kekeledi Morrigan; boğazına bir yumru oturmuştu. "Daha önce... Hiç kimse bana..."

Daha cümlesini bitiremeden asansörün kapıları büyük bir cümbüşe açıldı. Morrigan rengârenk bir kasırganın ortasına düştüğünü sandı.

Yüzlerce davetli, üstü açık geniş çatı katına doluşmuş çılgınca dans ediyor, bağrışıp gülüşüyordu. Sıra sıra meşaleler ve festival ışıklarıyla aydınlanmış yüzleri zevkten dört köşeydi. Onlarca insanın taşıdığı dev boyutlarda bir ejderha kuklası da onlarla birlikte dans ediyordu. Kostümlü akrobatlar dehşet verici yükseklikteki platformların üzerinde dans edip perendeler atıyorlardı. Tepelerinde, herhalde sihirle havada asılı duran, aynalı disko topları dönüyor, ışıl ışıl parlayarak Morrigan'ın bakışlarını çevirdiği her yeri çiçek dürbünü renklerine boyuyordu. Yanından yaşça büyük bir çocuk geçti; kahkahalar atarak dans eden ejderhayı kovalıyordu.

Ortadaki bir çeşmeden köpüklü pembe şampanya akıyor, beyaz ceketli müzisyenlerden oluşan bir grup sahneye çıkmış, swing çalıyordu. (Morrigan'a kontrbası kocaman, parlak-yeşil bir kertenkele çalıyor gibi geldi ve aşırı yorgunluktan hayal

gördüğünü düşündü.) Harikedi Fenestra'nın bile keyfi yerinde gibiydi, disko topuna pati atıp burnunun dibine giren dansçılara ters bakışlar fırlatıyordu.

Morrigan gözleri fal taşı gibi açık, kulak zarları gürültüden haşat, bir kenara çekilmiş, kafasında, kendisi ve lanetinin de iştirakiyle partide yaşanması muhtemel terslikler ve tehlikeleri saymakla meşguldü. Ertesi günkü gazete manşetlerini hayal etti: PLATFORMDAN DÜŞEN AKROBATIN BOYNU KIRILDI; SUÇ LANETLİ ÇOCUĞUN. ŞAMPANYA ÇEŞMESİNDEN ZEHİRLİ ASİT AKTI, YÜZLERCE KİŞİ FECİ ŞEKİLDE ÖLDÜ.

Bu kadarı da fazlaydı. Önce Duman ve Gölge Taburu, ardından kocaman mekanik bir örümcek, sisin içindeki esrarengiz sınır kontrolü ve şimdi de... Bu akıllara zarar parti. Bir otelin çatı katında. Adını sanını duymadığı, kabına sığmayan, gizli saklı, çılgın bir şehirde. Kızıl saçlı bir deli ve dev kediyle.

Bu sonu gelmeyen gecede, Morrigan değilse bile, biri muhakkak ölecekti.

Biri, "*Jüpiter!*" diye bağırdı. "Bakın kim gelmiş! Jüpiter North burada!"

Saksafon, şaşkınlıktan tiz bir viyaklama çıkarınca müzik aniden kesildi. Partide bir heyecan dalgası dolaştı.

Bir kadın, "Konuşma isteriz!" diye haykırdı.

Diğerleri de alkışlarla, ıslıklarla, ayaklarını yere vurarak ona katıldı. Morrigan, yüzlerce ışıl ışıl yüzün güneşi gören ayçiçekleri misali Jüpiter'e dönmesini büyülenerek izledi.

"Yeni Çağ'ın şerefine bir konuşma yapın, Kaptan North!"

Jüpiter sıçrayıp sahneye çıktı. Bir eliyle garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi aşırırken, diğer elini havaya kaldırdı. Parti sessizliğe gömüldü.

"Dostlar, değerli konuklar ve sevgili Deukalion ailesi." Kuru sabah ayazında sesi berrak bir şekilde çınlıyordu. "Dans

ettik, karnımızı doyurduk, doyasıya içtik. Eski Çağ'a samimi ve coşkulu bir vedada bulunduk. Şimdi, Yeni Çağ'a cesur adımlarla girmeliyiz. Yeni Çağ hepimize iyilik ve mutluluk getirsin. Hepimize beklenmedik maceralar getirsin."

Davetliler, "Beklenmedik maceralara," diye hep bir ağızdan karşılık verip pembe şampanyalarını kafaya diktiler.

Jüpiter kalabalığın arasından Morrigan'a bakıp sırıttı, Morrigan'sa şemsiyesine sıkıca sarılıp gülümseyerek karşılık verdi. Bu gece her şeyiyle beklenmedik bir maceraydı.

"Şimdi cesaretiniz varsa sizi, kadim Deukalion geleneği Güneçalan'da bana eşlik etmeye davet ediyorum." Parmağıyla doğuya işaret etti. Altın rengi bir ışık uzak ufuklarda bir çizgi gibi parıldamaya başlamıştı. "Meşaleleri söndürün. Şafak söktü. Kendimizi bir de şafak ışığında görelim."

Meşaleler tek tek söndü. Festival ışıkları kararttı. Morrigan, işareti üzerine Jüpiter'i çatının kenarına kadar takip etti.

Nevermoor her yöne doğru kilometrelerce uzanıyordu. Morrigan binalar, sokaklar, insanlar ve *yaşamdan* oluşmuş bir okyanusta yelken açan bir gemide olduğunu hayal etti.

Boynundan aşağı, tüylerini diken diken eden bir heyecan dalgası yayıldı. *Yaşıyorum*, diye düşündü. Bu düşünce o kadar saçma ve harikaydı ki sessizliği yırtan kahkahasını içinde tutamadı. Umurunda değildi. Ölümü kandırmayı başarmış birine mahsus taptaze bir sevinç ve cüret patlamasıyla kabına sığmıyordu.

İşte Yeni Çağ, diye düşündü hayretle. *Ve ben yaşıyorum.* Sol tarafında duran bir kadın korkuluğa tırmandı. Dökümlü, uzun ipek elbisesini eteklerinin ucundan tutup başının üstünde bir şemsiye açtı. Onu dört bir tarafta diğer konuklar takip etti ve korkuluk, omuz omuza vererek şemsiyelerini havaya kaldırıp gözlerini güneşe dikmiş insanlarla doldu.

"Cesur adımlarla!" diye haykırdı ipek elbiseli kadın. Peşinden hiç tereddütsüz çatıdan atladı ve on üç kat aşağı süzüldü... Süzüldü... Süzüldü. Morrigan panikle Jüpiter'e döndü ama Jüpiter hiç oralı görünmüyordu. Aşağıdan gelecek acı bir çığlık ya da sert bir çarpma sesini bekledi ama hiçbiri gelmedi. Kadın yere inip biraz sendeledikten sonra bir zafer çığlığı attı.

İmkânsız, diye düşündü Morrigan.

Bir diğer konuk, "Cesur adımlarla!" diye haykırdı. Peşinden odabaşı Kedgeree, peşinden de oda hizmetçisi Martha –"Cesur adımlarla!"– ardından bir başkası, sonra bir başkası ve bu iki heyecan verici kelime, kısa sürede tüm çatıda yankılanmaya başladı. Bir bir korkuluktan atladılar; Morrigan aşağıya baktığında artık bir şemsiye denizi görüyordu.

Derken Jüpiter, arkasına bakmadan korkuluğa çıkıp şemsiyesini açtı. Yanına da Morrigan'ın önceden gördüğü oğlan tırmandı. Birlikte "Cesur adımlarla!" diye haykırıp korkuluktan atladılar.

Morrigan havada yavaş yavaş süzülüşlerini izledi. Onlar yere inene kadar Morrigan'a bir çağ geçmiş gibi geldi. Jüpiter de oğlan da nihayet sağ salim yere ayak bastılar ve gülüşüp kucaklaşarak pat pat birbirlerinin sırtlarına vurdular. Ardından, Jüpiter başını kaldırıp Morrigan'a baktı.

Morrigan bir şeyler söylemesini bekledi ama Jüpiter sessizliğini bozmadı. Ne ağzından cesaret verici bir söz çıktı ne de onu ikna ya da rahatlatma teşebbüsünde bulundu. Ne yapacağını görmeyi bekleyerek sadece izledi.

Morrigan bir panik ve coşku girdabına kapıldı. Bu, ikinci şansıydı; sahip olmayı hayal bile edemediği yeni bir yaşamın başlangıcı. Yoksa lanetli bacaklarının ikisini birden kırarak, daha kötüsü, paramparça yere çakılarak bu şansı berbat mı

edecekti? Ölümü Zifiri Gece'de, sırf ona Güneçalan'da kolay bir zafer bahşetmek için mi kandırmıştı?

Öğrenmenin tek yolu vardı.

Jüpiter'in parkasını üzerinden sıyırıp yere attı. Korkuluğa çıkıp titreyen ellerle yeni, muşamba şemsiyesini açtı. *Sakın aşağı bakma sakın aşağı bakma sakın aşağı bakma.* Nefes alması giderek güçleşiyordu. Hava incelmiş, seyrelmişti sanki.

"Cesur adımlarla," diye mırıldandı Morrigan.

Gözlerini kapadı.

Ve atladı.

Rüzgâr onu kollarına aldı. Morrigan yere doğru düşerken adrenalin tüm vücudunu ele geçirdi. Soğuk havanın etkisiyle saçları yüzüne çarpıyordu. Sonunda iki ayağının üstünde sertçe yere indi. Çarpmanın etkisiyle bacakları sarsıldı ama sendelese de –mucizevi bir biçimde– ayakta dik kalmayı başardı.

Gözlerini açtı. Davetliler, dört bir yanda, yerçekimine karşı kazandıkları zaferi kutluyorlardı. Etraflarına sular sıçratarak çeşmeye atlayıp parti için giydikleri kıyafetleri sırılsıklam ıslatmakla meşguldüler. Bir tek Jüpiter hareketsiz durmuş, yüzünde gurur, rahatlama ve hayranlık karışımı bir ifadeyle Morrigan'ı izliyordu. Dünyada hiç kimse daha önce ona bu şekilde bakmamıştı.

Sarılsın mı yoksa çeşmeye mi itsin bilemediği Jüpiter'in yanına gitti. Ama ikisini de yapmadı.

Dudaklarından "Mutlu Çağlar," sözcükleri döküldü.

Ama yüreğinde duyduğu başkaydı: *Yaşıyorum.*

YEDİNCİ BÖLÜM

İÇKİLER MÜESSESEDEN

Morrigan rüyasında karanlığın içine düşmüştü ama uyandığında güneşli bir gün, sahanda yumurtayla kızarmış ekmek ve odasına bırakılmış bir pusulayla karşılaştı.

Kahvaltıdan sonra çalışma odama gel.
Üçüncü katta, Müzik Odası'nı geçtikten sonraki ikinci kapı.
J.N.

Jüpiter kâğıdın arkasına oklarla yolu gösteren ufak bir de kroki çizmişti. Duvardaki saat öğleden sonra biri gösteriyordu. Kahvaltı saati geçeli çok olmuş, diye düşündü Morrigan. Jüpiter pusulayı ne zaman bırakmıştı acaba?

Morrigan kahvaltı tepsisini süzerken Crow Malikânesi'ndeki kuzu pirzolalı doğum günü yemeğinden beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Üzerinden ne kadar geçmişti, yüz yıl mı? İki yumurta, kalın bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek ve yarım

fincan sütlü ılık çayı aç bir kurt gibi midesine indirirken bir yandan da etrafını inceledi.

Otelde gördüğü altın yaldızlı aynalar, yağlıboya tablolar, gösterişli halılar, yemyeşil bitkiler ve kristal avizelere kıyasla odası onun için tam sürpriz olmuştu. Burası... Odaydı işte. Gayet güzel bir oda. Ama *sıradan* bir odaydı; tek kişilik bir yatağı, ahşap bir iskemlesi, sol tarafındaki kapıdan girilen ufacık bir banyosu ve küçük, kare bir penceresi vardı. Yatak başında asılı duran gümüş saplı şemsiyesi ve komodinin üzerinde Jüpiter'den gelen pusula olmasaydı Deukalion'u, Nevermoor'u ve geri kalan her şeyi hayal ettiğini düşünecekti neredeyse.

Çaydan aldığı son yudumun boğazından inmesini beklemeden üzerine temiz mavi bir elbise geçirdi (gardıropta asılı duran tek giysi buydu) ve Jüpiter'ın yönlendirmelerini takip ederek üçüncü kattaki çalışma odasına koştu. Biraz soluklanıp kapıyı çaldı.

"Gel," diye seslendi Jüpiter. Morrigan kapıyı açtı ve kendini, eski püskü iki deri koltuğun göze çarptığı şömineli, ufak ve mütevazı bir odada buldu. Jüpiter ahşap bir masanın başında, bir yığın kâğıt ve haritanın üzerine eğilmiş duruyordu. Başını kaldırıp kocaman gülümsedi. "Ah! Geldin demek. Harika. Sana şöyle bir etrafı gezdirmek istiyorum. Nasıl, iyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Morrigan. Üzerine aniden bir utangaçlık çöktü. Hep bu Jüpiter'in gülümsemeleri yüzünden, diye düşündü. Normal değildi.

"Peki ya odan nasıl, iyi mi?"

Morrigan, "E-evet, tabii!" diye kekeledi. "En azından ben çıkarken öyleydi. Yemin ederim."

Jüpiter bir süre şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Morrigan'a baktı.

Ardından gözlerini kapatıp Morrigan çok komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Hayır, hayır. Demek istediğim... Demek istediğim, odanı *beğendin* mi? İyi mi oda?"

"Ha..." Morrigan yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet, çok güzel. Teşekkür ederim."

Jüpiter sırıtmayı kesme nezaketini gösterdi. "Odan, eee... Biliyorum, biraz sıkıcı ama seninle daha yeni tanıştı. Zamanla birbirinizi daha iyi tanıyacaksınız. Hep böyle kalmayacak."

"Ha," dedi Morrigan bir kez daha. Jüpiter'in ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Peki."

Jüpiter'in çalışma odasının duvarları kitap rafları ve çerçevelenmiş fotoğraflarla kaplıydı. Jüpiter, çoğu tuhaf manzaralar ve insanlardan oluşan fotoğrafların sadece birkaç tanesinde görünüyordu ve bunlarda da daha genç, daha kızıl, daha zayıf ve daha sakalsızdı. Uçuş sırasında çift kanatlı bir uçağın kanadının üzerine çıkmış dururken. Bir diğerinde, bir ayının omuzlarında oturmuş, başparmaklarını kaldırarak poz verirken. Bir teknenin güvertesinde güzel bir kadın ve niyeyse bir mirketle dans ederken.

Masasının en dikkat çekici yerinde Jüpiter'i bir oğlanla birlikte, bizzat o masaya ayaklarını dayamış, kollarını kavuşturmuş ve ağzı kulaklarında gülerlerken gösteren bir fotoğraf vardı. Çocuğun bembeyaz düzgün dişleri, esmer bir teni ve sol gözünün üstünde siyah bir göz bandı vardı.

Morrigan çocuğu tanıdı – Zifiri Gece partisinde gördüğü, dans eden ejderhanın peşinden koşturup Jüpiter'le birlikte çatıdan atlayan çocuktu. Fotoğraftaki göz bandını partide fark etmemişti. Zaten oğlan partide yanından bir anda hızla geçip gitmişti ve zihni de o sırada muhtemelen kertenkele müzisyenlere, dev kedilere ve başka tuhaflıklara anlam vermeye çalışmakla meşguldü.

"Bu kim?"

"Yeğenim. Jack. Bak, bu da o; gördün mü? Geçen sene, okulda." Jüpiter parmağıyla sıraya dizilmiş, üniformalı bir grup erkek öğrencinin fotoğrafını gösterdi. Altında bir yazı vardı: *Gümüşdamga Üstün Zekâlı Genç Erkekler Okulu. On Birin Kışı, Güney Dalgası Çağı.* Oğlanların üzerinde siyah pantolon, ceket, beyaz gömlek ve papyon vardı.

Morrigan fotoğrafın altındaki isim listesini okudu. "Burada adının John olduğu yazıyor."

"Hı-hı, John Arjuna Korrapati. Biz ona Jack diyoruz."

Morrigan göz bandını sormak üzereyken Jüpiter araya girdi.

"En iyisi kendisine sor. Ama bunun için sömestr tatilini beklemek zorunda kalabilirsin. Dersler devam ederken buralara uğrayacağından şüpheliyim. Aslında bugün tanışmanızı istiyordum ama okula geri döndü maalesef."

"Bugün tatil değil mi?"

Jüpiter derin bir iç geçirdi. "Bizim Jack için değil. Üçüncü sınıfa yeni başladı ve sınıf arkadaşlarının Zifiri Gece tatili bitmeden okula dönüp harıl harıl sınavlara hazırlanmaya başladıklarından emin. Gümüşdamga'da canlarına okuyorlar." Jüpiter Morrigan'ı koridora çıkarıp çalışma odasının kapısını arkalarından kapattı. "Ona kötü örnek olacağını umuyorum. Gel, sana Duman Odası'nı göstereyim."

"Hım." Asansörün gelmesini beklerlerken, Jüpiter elleri ceplerinde topukları üzerinde yaylanıyordu. "Morrigan... Morrigan."

"Efendim?" Morrigan, Jüpiter nihayet onunla Wunderous Cemiyeti hakkında konuşacak diye umutlandı.

Jüpiter gözlerini tavana dikti. "Hı? Ah, sadece Morrigan'dan ne türetebiliriz diye düşünüyorum. Lakap için yani. Morri... Morro... Olmaz. Moz. Mozza. Mozzi?"

Asansörün kapıları bir *ding* sesiyle açıldı. Jüpiter Morrigan'ı içeri yönlendirdi ve dokuzuncu katın düğmesine bastı.

Morrigan, "Kesinlikle olmaz," diyerek sertçe itiraz etti. "Lakap makap istemiyorum."

Jüpiter, "Elbette istiyorsun, herkes ister..." derken asansörün köşesine monte edilmiş boynuz biçimli bir hoparlörden gelen tiz bir cızırtı ve bir boğaz temizleme gürültüsü girdi araya.

"*Günaydın, hanımefendiler, beyefendiler ve Wunder Hayvanlar. Alpakalarını serada bırakan konuğumuz ilk fırsatta gelip alabilir mi lütfen? Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen Kedgeree'ye ulaşın. Teşekkür ederiz.*"

Jüpiter anonsun ardından, "Herkes bir lakap ister," diye devam etti. "Mesela benimki, Şanlı Şerefli Kaptan Jüpiter Amantius North... Hazretleri."

"Bunu sen mi uydurdun?"

"Kısmen."

"Lakap dediğin bu kadar uzun olmaz," dedi Morrigan. "Jim ya da Rusty gibi kısa olur. 'Şanlı Şerefli Kaptan Hazretleri' zımbırtısını söylemek bir sene sürüyor."

"Bu yüzden herkes bana kısaca Jüpiter der," dedi Jüpiter. Asansör durdu ve dışarı çıktılar. "Haklısın, genellikle ne kadar kısa, o kadar iyi. Bakalım... Mo. Mor... Mog. Mog!"

"Mog mu?" diye burun kıvırdı Morrigan.

"Mog *harika* bir lakap!" diye ısrar etti Jüpiter. Uzun koridorda yürürlerken kelimeyi ağzında döndürüp durdu. "Mog. Mogger. Mogster. Bak, ne kadar *esnek*."

Morrigan yüzünü ekşitti. "Bir hayvanın kapının önüne

bıraktığı kusmuk gibi. Artık bana Wunderous Cemiyeti'nden bahsedecek misin?"

"Çok yakında, Mog ama..."

"Morrigan."

"...önce, büyük tur."

Morrigan, Duman Odası'nın konukların pipo ve puro tüttürdükleri değil de duvarlarından renkli ve kokulu duman bulutları üfleyen bir oda olduğunu görünce derin bir oh çekti. O gün ikindi vaktinde duvarlar, yeşil ve kasvetli bir adaçayı dumanı üflüyordu (Jüpiter, Morrigan'a bu dumanın "felsefi düşünme becerisini artırmaya yardımcı olması için" seçildiğini söyledi). Kapıya asılan günlük programda, dumanın akşam saatlerinde hanımeline ("romantik anlar için") ve gecenin ilerleyen saatlerinde ise eflatuna ("uykusu kaçanlara yardımcı olması için") dönüşeceği yazıyordu.

Aşırı solgun tenli, ufacık tefecik bir adam, kanepenin tekine sere serpe uzanmıştı. Baştan aşağı siyahlar giymiş, kadife bir pelerine sarınmıştı. Kalın sürme çekilmiş gözleri kapalı, dudakları aşağı doğru kıvrıktı. Gotik bir trajediden çıkmış gibi bir havası vardı. Morrigan'ın kanı adama hemen ısındı.

"Tünaydın, Frank."

Minik adam, tek gözünü açıp kederle bakarak, "Ah, Jove,"* dedi. "Geldin demek. Ben de tam ölüm üzerine düşünüyordum."

"Ona ne şüphe," dedi Jüpiter, pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Ve Ölüler Bayramı partisinde söylemek istediğim şarkıları."

* Eski İngilizcede Jüpiter (*e.n.*)

"Ona daha neredeyse bir yıl var ve *tek bir* şarkı söyleyebilirsin demiştim, *şarkılar* değil. *Tekil*, *çoğul* değil."

"Ve odamda yeteri kadar temiz havlu olmayışını."

"Her sabah temiz havlun geliyor, Frank."

Frank huysuzca, "Ama ben her sabah iki temiz havlu istiyorum," dedi. "Biri saçım için."

Morrigan kıkırtısını bastırdı.

"Onu Fenestra ile konuş. Dün gece harika bir iş çıkardın bu arada; şimdiye kadarki en görkemli Zifiri Gece partimizdi." Jüpiter Morrigan'a doğru eğilip fısıldadı. "Frank benim resmi parti organizatörümdür. Çatı-Etkinlikleri-Sorumlumuz. Bu işte ondan iyisini bulamazsın ama bunu ona söylememeliyiz yoksa daha havalı, daha gösterişli bir yerde iş aramaya başlar."

Frank uykulu bir edayla sırıttı. "En iyisi olduğumu biliyorum zaten, Jove. Hâlâ buradayım çünkü buradan daha gösterişlisi yok. Bağımsız Eyalet'te dehamı sergilememin önüne bütçe engeli çıkarmayan tek otelci sensin."

"Dehanı sergilemene bütçe engeli *çıkartyorum* Frank ama sen her seferinde göz ardı ediyorsun. Konusu açılmışken, *İguanarama*'nın sahneye çıkması için kimden onay aldın?"

"Senden."

"Hayır, ben sana *İguanamanya* adlı İguanarama şarkıları söyleyen grup ile anlaşmanı söyledim. Aynı şarkıları dörtte bir fiyatına çalıyorlar."

"Doğal olarak. Çünkü yetenekleri de dörtte biri kadar," diye öfledi Frank. "Hem sen niye buradasın? Hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum, görmüyor musun?"

"Seni özel biriyle tanıştırmaya geldim," dedi Jüpiter ve elini Morrigan'ın omzuna koydu. "Morrigan Crow ile tanış."

Frank bir anda oturuşunu dikleştirdi ve gözlerini kısarak Morrigan'a baktı. "Ah. Bana bir hediye getirdin demek," dedi. "Taze kan. Bu hoşuma gitti." Havadan bir ısırık aldı. Morrigan gülmemeye çalıştı. Bu hareketi onu korkutmak için yaptığını tahmin ederek oyunbozanlık etmemenin daha doğru olacağını düşündü.

"Hayır, Frank." Jüpiter, Frank'in burnunu çimdikledi. "Cidden, bir sen, bir Fen... Bak, Morrigan *ısırmalık değil*. Deukalion'daki hiç kimse ısırmalık değil. Bu konuyu konuşmuştuk."

Frank gözlerini kapayıp kanepeye uzandı tekrar. "Öyleyse beni neden rahatsız ediyorsun?" dedi somurtarak.

"Adayım ile tanışmak istersin diye düşünmüştüm sadece."

Frank esneyerek, "Ne için adayın?" diye sordu.

"Wunderous Cemiyeti için."

Frank'in gözleri aniden açıldı. Yattığı yerden doğrulup Morrigan'ı bambaşka bir ilgiyle incelemeye başladı. "Şu işe bakın hele. Kim derdi ki hayat boyu hami olmamaya yeminli Jüpiter North, en sonunda bir adayla çıkıp gelecek?" Neşeyle ellerini ovuşturdu. "Herkes bunu *konuşacak* şimdi."

"Konuşmaya bayılırlar zaten."

Morrigan bir Jüpiter'e, bir Frank'e sonra yeniden Jüpiter'e baktı. "Neyi konuşacaklar?"

Ama Jüpiter yanıt vermedi.

Asla hami olmayacağına yemin mi etmişti gerçekten? Bunu duymak ister istemez Morrigan'ın hoşuna gitti. Anlaşılan, herkesin sevip saydığı, hayranlık duyduğu Jüpiter North ilk adayı olarak *onu* seçmişti. Keşke sebebini bilseydi.

Frank, sanki kendisi de bu duruma şüpheyle yaklaşıyormuş gibi, Morrigan'ı süzüyordu. "Memnun oldum, Morrigan. Sana bir soru sorabilir miyim?"

Jüpiter araya girdi. "Hayır, soramazsın."

"A, hadi, Jove, lütfen, bir tanecik."

"Sıfır tanecik."

"Morrigan, senin—"

"Devam edersen yarın *tek bir* temiz havlu bile alamayacaksın."

"Ama sadece—"

"Kanepene uzan ve adaçayının keyfini çıkar, Frank." Duvarlar taze yeşil duman üflemeye başlamıştı. "Martha birazdan çay arabasıyla gelir."

Frank homurdanarak sırtını döndü ve asık suratla kendini kanepeye attı.

Jüpiter Morrigan'ı kalın sis tabakasının içinden kapıya doğru yönlendirirken kulağına sessizce fısıldadı. "Frank dramayı abartır ama özünde iyi biridir. Nevermoor'daki tek cüce vampir sonuçta." Morrigan, Jüpiter'in sesinin gururla tınladığını fark etti. Dönüp yeşilimsi sis tabakasının arasından, hafif bir tedirginlikle Frank'e baktı. Az önce *gerçekten* bir vampirle mi konuşmuştu? "Maalesef cüceler arasında da vampirler arasında da pek sevilmez, sebebi de—"

Frank odanın diğer ucundan, "Vampir cüce," diye düzeltti onu. "Arada fark var. Eğer bu oteli işletmeye devam etmeyi düşünüyorsan, biraz duyarlılık eğitimi alman fena olmaz."

"—sebebi de büyük ölçüde bu suratsızlığı olmalı. Vampirlerin bile *suratsız* bulduğu bir vampir olduğunu düşünsene." Sözlerini fısıldayarak tamamlayan Jüpiter omzunun arkasından Frank'e dönerek, "Onların kaybı, Frank. Onların kaybı," dedi.

Duman Odası'nın dışında, çay takımları ve son derece lezzetli görünen yiyecekler taşıyan bir arabayı iten hizmetçi Martha

ile karşılaştılar. Martha yanlarından geçerken, Morrigan'a göz kırpıp eline bir dilim dondurmalı pembe pasta tutuşturdu. Jüpiter abartılı jest ve mimiklerle görmemiş gibi yaptı.

Tam Morrigan'ın ağzına pastadan kocaman enfes bir parça attığı esnada asansörün kapıları açıldı ve dışarı üniformalı, şoför şapkalı genç bir adam fırladı. Koyu esmer tenli adamın gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

Koridorda koşarak, "Kaptan North!" diye bağırdı. Morrigan dondu kaldı; lanetinin olumsuz etkilerinden biri de kötü haberi *şip diye* tanımasıydı. "Beni Kedgeree gönderdi, efendim. Ulaşım İdaresi yeni bir ulak göndermiş. Sizi acilen bekliyorlarmış." Şapkasını başından çıkardı ve parmaklarını sıkıntıyla şapkasının siperliğinde gezdirdi.

Martha çay arabasını bırakıp yanlarına koştu. Endişeli görünüyordu. "Wunder Metro'da yine mi kaza oldu yoksa?"

Jüpiter kafasını sallayarak, "Yine—" diye söze girdi. "*Yine mi* kaza da ne demek?"

"Bu sabah haberlerde vardı," diye yanıtladı Martha. "Şafak söktükten hemen sonra Uyku Vakti Hattı'nda bir tren raydan çıkıp tünelin yan duvarına çarpmış."

"Nerede?" diye sordu Jüpiter.

"Kara Sığır ile Tilki Caddesi istasyonları arasında bir yerde. Çok sayıda yaralı olduğu söyleniyordu." Martha eli boğazında, buz kesmiş gibi durduktan sonra sessizce ekledi: "Neyse ki ölen yok."

Morrigan'ın içi burkuldu. İşte, beklediği felaket gelip çatmıştı. Dudağını ısırarak, *Merhaba, Nevermoor*, diye geçirdi içinden. *Morrigan Crow geldi.* Jüpiter'in kendisinden şüphelenerek, dönüp bir suçlama yöneltmesini bekledi.

Fakat Jüpiter somurtmakla yetindi. "Wunder Metro raydan çıkmaz. Hiç çıkmadı."

"Martha doğru söylüyor, efendim," dedi şoför. "Gazeteler, radyolar bangır bangır bundan bahsediyor. Bazı insanlar bunun... Bunun," –durup yutkundu ve gerisini fısıldayarak getirdi– "*Wundersmith*'in işi olduğunu söylüyor ama... Ama bu..."

"Saçmalık."

"Ben de öyle dedim, efendim ama... Çok feci bir kaza, insanlar kaçınılmaz olarak..."

Beti benzi atan Martha, "Gerçekten Wundersmith olabilir mi?" diye araya girdi.

Jüpiter alaycı bir kahkaha attı. "Yüz yıldan uzun bir süredir ortalıkta olmadığı düşünülürse Martha, bence pek mümkün değil. Felaket tellallarının oyununa gelme."

"Wundersmith de ne?" diye sordu Morrigan. Suçlanacak bir başkası mı çıkmıştı yoksa? Bir kerecik olsun, o değil de bir başkası? Yüreğinin bu düşünceyle ferahlaması onu utandırdı.

Jüpiter kararlı bir baş hareketiyle, "Bir masal ve hurafe," dedi Morrigan'a ve şoföre döndü. "Charlie, Wunder Metro kendi kendine çalışır, kendi kendini yönetir. *Wunder*'le çalışıyor; Wunder kaza *yapmaz*."

En az Jüpiter kadar afallamış görünen Charlie tek omzunu kaldırdı. "Biliyorum. Ulaşım İdaresi sizinle hangi konuda görüşmek istediğini söylemiyor efendim ama garaja, bir motora yakıt doldurup hazırlamaları için haber gönderdim. Dört dakika içinde yola çıkabiliriz."

Jüpiter endişeli görünüyordu. "Pekâlâ." Charlie koşup önden giderken, o Morrigan'a döndü. "Kusura bakma, Mog. Çok kötü bir zamanlama. Daha sana ördek havuzunu ya da Kavanoz-İçindeki-Şeyler Odası'nı bile gösteremedim."

"Kavanoz-İçindeki-Şeyler Odası da ne?"

"Her şeyimi kavanozların içinde sakladığım yer."

"Bana Wunderous Cemiyeti'nden bahsedecektin..."

"Biliyorum ve bahsedeceğim ama biraz beklemek zorundasın. Martha..." Genç hizmetçiye yaklaşması için işaret etti. "Morrigan'a biraz etrafı gösterebilir misin? En mühim yerleri göstersen yeter."

Martha'nın yüzü parladı. "Elbette, efendim. Onu, Müzik Odası'nda prova yapan Madam Chanda ile tanıştırırım." Elini Morrigan'ın omuzlarına atarak dostane bir tavırla sıktı. "Sonra da ahırlara gidip midillilere bakarız, ne dersiniz?"

Jüpiter coşkuyla "Harika!" dedi ve Charlie'nin kapısını tuttuğu asansöre doğru koştu. "Martha, sen muazzam bir insansın. Mog, seninle sonra görüşeceğiz."

Asansörün kapıları kapandı ve Jüpiter gözden kayboldu.

Morrigan, Madam Chanda Kali'yi hemen tanıdı. Ama Martha ile birlikte Müzik Odası'na girdiklerinde kirişlerde yankılanan güçlü soprano sesinden ya da koyu kızıl-kahverengi ten renginden veya sarı çillerle kaplı sırtından dalga dalga inen sık ve parlak siyah saçlarından değil. Görür görmez tanıdığı şey, Madam Chanda'nın göz alıcı küçük boncuklarla kaplı uzun ve dökümlü, parlak pembe ve portakal rengi ipek elbisesiydi. Çatı katındaki partide gördüğü kadının üzerindeki mor ipek elbiseyle neredeyse tıpatıp aynı tarzdaydı. Morrigan, Madam Chanda'nın Güneçalan'ın gelişini kutlamak için korkuluktan ilk atlayan cesur ruh olduğunu fark etti.

Şimdiyse müzik odasının ortasında alışılmadık bir seyirci kitlesi önünde arya söylüyordu: kanat çırpan iki düzine mavi kuş, bir anne tilkiyle iki yavrusu, bir grup kabarık kuyruklu kızıl sincap. Muhtemelen sonuna kadar açık pencerelerden içeri girmişlerdi ve hepsi de büyük bir hayranlıkla sopranoyu izliyordu.

Martha müziği ve kuş şakımalarını bastıracak biçimde Morrigan'ın kulağına, "Madam Chanda bir Büyük Yüksek Soprano'dur ve Orman Fısıldayanları Tarikatı'nın Kumandan Şövalyesi'dir," diye bağırdı. Morrigan'ın gözüne, Madam Chanda'nın elbisesinin boncuk işlemeleri arasında gizlenmiş, tıpkı Jüpiter'inki gibi, altın bir W iğnesi çarptı. Martha, "Madam da Wunderous Cemiyeti üyesidir ama burada Deukalion'da yaşıyor. Bağımsız Eyalet'teki en önemli opera salonlarının hepsinde sahne almıştır..." dedi ve ellerinde olmadan Madam Chanda'nın sesinin çekimine kapıldıkları anlaşılan orman sakinlerini göstererek, "...ancak bazı salonlar bu ekibin mekâna damlamasından pek hoşnut değiller, ortalığı fena batırma potansiyelleri var," diye ekledi.

Müzik durdu ve Martha ile Morrigan bir alkış kopardı. Madam Chanda eğilip sıcakça gülümseyerek alkışları kabul etti ve orman sakinlerini pencereden dışarı kışkışladı. "Martha, tatlı meleğim, sahneye her çıkışımda beni sen takdim etmelisin. Bu işi fevkalade yapıyorsun."

Hizmetçinin yüzü kızardı. "Madam Chanda, sizi Morrigan Crow'la tanıştırayım. Morrigan..."

Madam Chanda, büyüleyici bakışlarını Morrigan'a çevirip, "Jüpiter'in adayı, evet, duydum," dedi. Morrigan'a, üzerine sanki bir deniz fenerinin ışığı vurmuş gibi geldi. Sanki kraliyet ailesinden biriyle konuşuyormuş gibi. "Deukalion'da haberler hızlı yayılır. Herkes seni konuşuyor, Miss Crow. Peki, doğru mu, tatlım? İmtihanlara girecekmişsin, öyle mi?"

Morrigan, elbisesinin etekliğiyle oynayarak, başıyla onayladı. Bu göz alıcı kadının karşısında bir sokak çocuğu gibi hissediyordu kendini.

Demek Wunderous Cemiyeti üyeleri böyleler, diye düşündü. Cazibeli ve etkileyici: tıpkı Madam Chanda gibi. İlgi

çekici ve hayranlık uyandırıcı: tıpkı Jüpiter gibi. Martha, Madam Chanda, Fenestra ve Frank'in kendisi hakkında neler düşündüklerini merak ediyordu. Jüpiter'in ne kadar kötü bir seçim yaptığını şimdiden usulca dillendirmeye başlamışlar mıydı acaba?

"Ne büyük sürpriz," diye iç geçirdi opera şarkıcısı. "Bizim Jüpiter, sonunda hami oldu! Tanıştığımıza memnun oldum Morrigan, harika biri olduğuna hiç şüphe yok. İlk imtihanın için hazır mısın, şeker kız?"

İkna edicilikten uzak bir edayla, "Eee... Evet?" dedi Morrigan.

"Elbette, önce Wundergeldin olacak. Jüpiter bir prova ayarladı mı?"

Morrigan ona boş gözlerle baktı. Wundergeldin de neyin nesiydi? "P-prova mı?"

"Terzisiyle? Yeni bir elbise giymelisin, tatlım. İlk izlenimler önemlidir." Kısa bir süre susarak durdu. "Belki de bu işi kendi kostümcüme havale etsem daha iyi olur."

Martha sanki bu, Madam Chanda'nın birine bahşedebileceği en büyük onurmuş ve bunda gizemli ya da dehşet verici hiçbir taraf yokmuş gibi, içi gülen kocaman gözlerle Morrigan'a baktı.

"Jüpiter çok yakışıklı, o yüzden de, nasıl desem... *Enteresan* giyim tercihleri çok göze batmıyor," diye devam etti Madam Chanda. "Ama berbat zevkini sana da dayatmasına göz yumamayız. Özellikle de bu kadar önemli bir etkinlikte."

"Wundergeldin sıradan bir parti değildir, sevgili Morrigan. Aksine, bir bahçe dolusu insan orada maalesef seninle ilgili her şeyi tepeden tırnağa yargılamak için bulunacak. Diğer aday ve hamiler senin rekabet gücünü tartacaklar. *Son derece* zorlu geçecek."

Morrigan'ın midesi düğümlendi. Rekabet? Yargılama? Jüpiter'in mektubu Wunderous Cemiyeti'ne üyeliğinin garanti olmadığı ve giriş imtihanlarını geçmesi gerektiğinden bahsediyordu.

Ancak... Morrigan içten içe, Nevermoor'a varana kadar yaşadığı onca şeyden sonra, Duman ve Gölge Taburu'ndan kaçarak, sınır kontrol noktasından geçerek ve tanrı aşkına, *ölümü kandırarak* işin zor kısmını atlattığını düşünüyordu. Kimse ona *son derece zorlu bir partiden* bahsetmemişti. (Morrigan kendisi ve laneti yüzünden bir partide yaşanabilecek en az on iki felaket sayabilirdi ki bunların arasında yabanarısı saldırıları ve saman nezlesi yoktu bile.)

Madam Chanda hassas bir noktaya dokunduğunu fark etmişe benziyordu. Elini kara bulutları dağıtmak istermişçesine havada şöyle bir salladı. "Ah, endişelenecek bir şey yok, tatlım. Sadece kendin ol, yeter. Şimdi, eğer sormamın bir mahsuru yoksa hepimizin öğrenmek için can attığı bir şey var." Öne doğru eğildi ve gözleri parlayarak Morrigan'ın kulağına doğru fısıldadı: "Maharetin nedir? Hangi *olağanüstü* yeteneğe sahipsin?"

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Neyim?"

"Maharetin, evlat. Sahip olduğun büyük hüner. *Özel yeteneğin.*"

Morrigan ne diyeceğini bilmiyordu.

Madam Chanda, parmağıyla Morrigan'ın burnunun ucuna dokunarak, "Ah dur sen, Jüpiter'imizin bunun için çarpıcı bir duyuru planladığına bahse girerim, haksız mıyım?" dedi. "Tek kelime daha etme, tatlım. Tek kelime daha etme."

Müzik Odası'ndan çıkıp sarmal merdivenden lobiye inerlerken Morrigan Martha'ya, "Madam Chanda ne demek istiyordu?" diye sordu. "Benim... Ne bir maharetim ne bir yeteneğim var, hiçbir şeyim yok."

Martha güldü ama kaba bir gülüş değildi bu. "Elbette bir maharetin var. Sen Wunderous Cemiyeti üyeliğine adaysın. Sen *Jüpiter North*'un adayısın. Bir maharetin olduğundan emin olmasa sana teklifte bulunamazdı."

"Bulunamaz mıydı?" Bu, Morrigan için yeni bir haberdi. "Ama benim—"

"Hayır, var. Sen sadece henüz ne olduğunu bilmiyorsun."

Morrigan karşılık vermedi.

Bir gece öncesini düşündü. Jüpiter'in Crow Mâlikanesi'nde ortaya çıktığı o harika anı, şafak sökerken sağ salim Deukalion Oteli'nin ön avlusuna indiğinde hissettiği mutluluğu. Önünde yeni bir dünyanın kapılarının açıldığına inanmıştı. Şimdiyse yeni yaşamına kırılmaz camdan bir duvarın arkasından bakıyor gibiydi.

Özel bir *yeteneğe* sahip olması şartsa Wunderous Cemiyeti'ne nasıl girebilirdi?

"Biliyorsun, daha önce hiç kimseyi aday göstermemişti," dedi Martha yumuşak bir tonda. "Şimdiye kadar göstermiş olması gerekirdi. Hepsinden, belirli bir yaşa geldiklerinde bir aday göstermesi beklenir. Bir sürü anne baba sırf sevgili çocuklarını seçsin diye kapısını çalıp ona para ya da başka şeyler teklif etmedi sanma. Teklif Günü gelip çattığında burada yaşanan üzücü vakaları görmelisin. Ama o hep, hayır, dedi. Kimseyi yeteri kadar özel bulmuyordu." Martha ışıl ışıl gülümseyip elini uzattı ve Morrigan'ın yüzüne düşen bir bukle siyah saçı alıp kulağının arkasına attı. "Şimdiye dek."

"Beni özel kılan hiçbir şey yok," dedi Morrigan ama bu bir

yalandı. Onu özel kılan şeyin ne olduğunu bal gibi biliyordu. Çakalkale'de insanların ondan kaçınmak için yollarını değiştirmelerinin sebebi olan şeydi. Jüpiter mekanik örümceğiyle ortaya çıkıp Nevermoor'a kaçırmasaydı, Zifiri Gece'de onu öldürecek olan şeydi.

Onu özel kılan şey, lanetiydi.

Lanetlenmiş olmak bir yetenek miydi? *Bu yüzden* mi Jüpiter ona teklif sunmuştu? Her şeyi mahvetme konusunda *maharetli* olduğu için mi? Morrigan yüzünü buruşturdu. Ne feci bir düşünceydi.

"Kaptan North biraz tuhaftır, Miss. Ama aptal değildir. İnsanları gerçekten oldukları gibi görür. Eğer sizi seçtiyse bunun anlamı..."

Ancak Morrigan bunun ne anlama geldiğini öğrenemedi çünkü Martha'nın sözleri, kulakları sağır edici bir çarpma ve cam kırılma sesiyle yarıda kaldı. Feci bir çığlık merdivenlerde yankılandı.

Martha'yla Morrigan merdivenleri koşa koşa inip lobiye vardıklarında dehşet verici bir manzarayla karşılaştılar: Kalyon biçimindeki pembe avize siyah beyaz damalı zemine çakılmıştı. Mermerin üzerine ışıl ışıl parlayan cam kırıkları ve kristal parçaları dağılmıştı. Tavandan sallanan kablolar, bir cesedin dışarı çıkmış bağırsaklarını andırıyordu.

Konuklar ve çalışanlar, ağızları bir karış açık, enkaz yığınına bakakalmışlardı.

Martha iki elini yanaklarına götürdü. "Ah... Kaptan North çok üzülecek. O kalyon oldum olası oradaydı, en sevdiği şeydi. Nasıl olabilmiş bu?"

Kedgeree danışma masasından çıkıp gelerek, "Anlamıyorum," dedi. "Bakım personeli bizim emektarı daha geçen hafta kontrolden geçirmişti. Sapasağlamdı."

Martha, "Hem de o kadar gün içinden Güneçalan'da!" diye feryat etti. "Ne büyük talihsizlik."

"Bence çok talihli sayılırız," dedi Kedgeree. "Lobi insan kaynıyor ama kimsenin burnu bile kanamadı. Talih yıldızımıza şükranlarımızı sunmalıyız."

Ancak Morrigan içten içe Martha ile hemfikirdi. Büyük bir talihsizlikti yaşanan ve bunun öyle olduğunu kimse Morrigan'dan daha iyi bilemezdi: Çünkü onun özel yeteneği de buydu.

Martha bir grup personeli toplayarak temizlik için direktifler vermeye başladı. Aynı esnada Kedgeree de konuklarla konuşup onları fazla telaşlandırmadan enkazdan uzaklaştırmakla meşguldü.

"Hanımefendiler ve Beyefendiler, bu dehşet verici kaza yüzünden Deukalion adına hepinizden özür dilerim," dedi odabaşı. "Altıncı kattaki Altın Fener kokteyl barına geçerseniz içkiler gece boyunca müessesemizdendir! Keyfini çıkarın."

Avize kazasına tanık olan yaklaşık bir düzine konuk, beleş içkilerini yudumlamak için suratlarında mutlu mesut ifadelerle altıncı kata çıkarken kazayı unutmaya çoktan hazırdı. Ama Kedgeree, Martha ve geri kalan personel en az Morrigan kadar sıkkın görünüyordu.

Morrigan enkazın dibine kadar girdi. "Yardım edebilir miyim?"

Kedgeree onu uzaklaştırarak, "Ah! Sakın zahmet buyurmayın, Miss Morrigan," dedi. "İyisi mi siz de bir an önce açıkta sallanan kablolar ve kristal kırıklarından uzaklaşıp üst katlara çıkın. Size bir şey olsun istemeyiz."

"Bir şey olmaz," diye itiraz etti Morrigan. "Dikkatli olurum."

"Dilerseniz siz Duman Odası'na geçin. Ben önden arayıp minik sinirlerinizi yatıştırması için biraz papatya dumanı vermelerini söyleyeceğim. Kötü bir şok yaşadınız. İşte ne güzel söz dinleyen bir kız, hadi gidin bakalım, marş marş."

Morrigan merdiven sahanlığında durdu ve Kedgeree, Martha ve diğer çalışanların ileri geri koşturup tuz buz olmuş avize kalıntılarını süpürerek, ışıl ışıl parıldayan, hüzünlü, gül rengi yığınlar oluşturmalarını seyretti.

Kimse ne ona dik dik bakıyor ne de avize için arkasından homurdanıp suçu lanetli çocuğa atıyordu. Hiçbiri bu korkunç olayın neden yaşandığını bilmiyordu.

Ama Morrigan biliyordu.

Wunder Metro'da yaşanan tren kazasının nedenini bildiği gibi.

Laneti peşinden gelmişti. Morrigan onu atlatmayı, ondan sağ kurtulmayı başarmıştı... Ardından, her nasılsa, onu ta Nevermoor'a taşımış, sınırdan gizlice geçirmiş ve ona Deukalion Oteli'nde sıcak ve konforlu bir yuva sunmuştu.

Ve bu, her şeyi mahvedecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İLGİNÇ. FAYDALI. MAKBUL.

Gece, bir şey Morrigan'ı uyandırdı. Bir ses; belki bir kanat çırpışı, belki karıştırılan sayfaların hışırtısı. Uyanık yatmaya devam edip sesi yeniden duymayı bekledi ama odada çıt yoktu. Belki de kuşlar ya da kitaplarla ilgili bir rüya görmüştü.

Gözlerini kapayıp derin ve rüyasız bir uykuya dalmayı diledi ama uyku, gözlerine uğramamakta kararlıydı. Penceresine vuran gökyüzü parçası yavaş yavaş aydınlanıyor, zifiri karanlık, koyu şafak öncesi mavisine dönerken, yıldızlar bir bir sönüyordu.

Morrigan damalı zemine çakılan pembe kalyonu düşündü; ışığı sonsuza dek sönmüştü. Martha onun için, Jüpiter'in ev sevdiği şey, demişti. Morrigan yatağa girdiğinde Jüpiter henüz Ulaşım İdaresi'nden dönmemişti. Morrigan merak ediyordu; tavanda *en sevdiği şey* yerine büyük bir boşluk görünce Jüpiter ne diyecekti?

Morrigan, mantık çerçevesinde, devasa bir avizenin yere düşüp ışıltılar saçan bir enkaza dönüşmesinden sorumlu

olmadığını biliyordu; özellikle de kendisi o esnada lobide bile değilken. Yine de, içine oturan, ağır bir suç işledikten sonra paçayı sıyırdığı hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Fakat bu otel yüz yıldan yaşlı olmalı, diye düşündü. Kendi kendine yönelttiği suçlamaya içerleyip yatağında döndü ve yastığını yumruklayarak kabarttı. *Eski şeyler bozulur!* Avizenin kabloları muhtemelen aşınmış ve hasarlıydı, belki de... Belki de tavan avizeyi taşıyacak gücü kaybetmişti!

Yattığı yerden aniden doğrularak, kararlı bir hareketle battaniyeyi üzerinden attı. Gidip kaza mahallini bizzat inceleyecekti. Suçlu olmadığını görüp uykusuna geri dönecek ve sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaktı. Son.

Lobi, avizenin parıltısı olmadan epey karanlıktı elbette. Danışma masası boştu. Sabaha karşı, adımları boşlukta yankılanırken burada tek başına olmak, tüyler ürperticiydi.

Morrigan ani bir pişmanlıkla, aptalca bir fikirdi, diye düşündü. Aptalca bir fikir. Enkaz yığını çoktan temizlenmişti zaten ve lobi o kadar loştu ki tavandaki delik, durduğu yerden, belli belirsiz bir lekeyi andırıyordu sadece. Aşınmış kablo falan göremedi. Hâlâ yerlerinde durup durmadıklarından bile emin değildi.

Pes edip yatağına dönmeye hazırlandığı sırada bir ses duydu.

Müzik. Bir şarkı mırıltısı?

Evet. Orada, karanlığın içinde, biri vardı; bir şarkı *mırıldanıyordu*.

Tuhaf bir melodisi vardı. Şarkıyı bir yerlerden hayal meyal hatırlıyordu... Belki küçüklüğünden, belki de radyodan. Nabzı hızlandı.

"Hey!" dedi usulca. Daha doğrusu usulca seslenmek istemişti ama sesi duvarlara çarpıp yankılandı. Mırıltı kesildi. "Kim var orada?"

"Korkmayın."

Morrigan sesin geldiği yöne döndü. Bir adam bacak bacak üstüne atmış, itinayla katlanmış paltosu kucağında, yarı gölgede oturuyordu. Morrigan, karanlığın örttüğü yüzünü görmek için yaklaştı.

Adam, "Resepsiyonun açılmasını bekliyorum," dedi. "Trenim rötar yaptı. Otele son giriş saatini kaçırdım. Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Morrigan bu sesi tanıyordu. Yumuşak ve kısa cümleli. *T*'ler vurgulu, *S*'ler keskin.

"Daha önce tanışmamış mıydık?" diye sordu Morrigan.

"Sanmam," dedi adam. "Buralardan değilim." Öne doğru eğilip kısık gözlerle Morrigan'a bakarken ay ışığı yüzüne vurdu.

"Mr Jones?" Kül kahvesi saçları ve gri takım elbisesiyle öyle çok akılda kalıcı biri değildi. Ama Morrigan adamın sesini ve daha yakından bakınca, koyu gözlerini ve bir kaşını ortadan ikiye ayıran ince yara izini tanıdı. "Siz, Ezra Squall'ın asistanısınız."

"Ben... Evet, siz beni nasıl... *Miss Crow*?" Ayağa kalkıp Morrigan'a doğru iki hızlı adım atınca ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Gerçekten siz misiniz? Bize sizin... Şey olduğunuz söylenmişti..." Sesi giderek canlılığını yitirdi, gerildiği yüzünden belli oluyordu. "Bağımsız Eyalet'te ne işiniz var?"

Eyvah. "Ben... Ben sadece... Şey, aslında..." Morrigan başını taşlara vursa yeriydi. Tüm yaşadıklarını nasıl açıklayacaktı? Gidip ailesine anlatır mıydı? Söyleyecek söz bulmak için kıvranırken kafasına bambaşka bir şey dank etti. "Durun... *Siz* Bağımsız Eyalet'i nereden biliyorsunuz?"

Mr Jones biraz utanmış gibiydi. "Mesaj alınmıştır. Siz benim sırrımı saklayın, ben de sizinkini. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Morrigan derin bir oh çekti.

"Miss Crow, burada ne işiniz var? Hatta nasıl olur da Cumhuriyet'teki tüm gazetelerde ölüm haberiniz çıkmışken hâlâ hayattasınız, akıl alır gibi değil." Morrigan gözlerini kaçırdı. Mr Jones Morrigan'ın huzursuzluğunu sezmiş gibi sözlerini dikkatle seçti. "Ancak mevcut koşullarınız... Ne olursa olsun... Patronumun teklifinin hâlâ geçerli olduğuna sizi temin ederim. Mr Squall, sizin gibi bir çırağı elinden kaçırdığı için son derece üzgün. Son derece."

"Eee. Hım, teşekkür ederim. Ama bir hamim var zaten. Ben... Ben aslında bana bir eşek şakası yaptığınızı düşünmüştüm. Teklif Günü'nde yani. Ortadan kayboldunuz ve..."

"Eşek şakası mı?" Mr Jones şaşırmış ve biraz da alınmış görünüyordu. "Hiç de değil. Mr Squall şaka yapmaz. Teklifini sunarken son derece samimiydi."

Morrigan'ın kafası karışmıştı. "Ama bir an arkamı döndüm ve gitmiştiniz."

"Ah. Evet. O yüzden size bir özür borçluyum." Gerçekten üzülmüş görünüyordu. "Lütfen beni affedin, Mr Squall'ı düşünerek öyle yaptım. Bir çıraklık teklifinde bulunduğu duyulsaydı çocuklarını ona kakalamaya çalışan anne babalar başına üşüşecekti. Size teklifini sunarken kimliğini bu yüzden sakladı. Geri dönüp sizinle konuşma niyetindeydim ama Zifiri Gece beni gafil avladı."

"Beni de."

"Maalesef o gün işleri biraz elime yüzüme bulaştırdım. Başka bir anlaşma yaptığınızı duyduğuma sevindim... Ama eğer fikrinizi değiştirecek olursanız Mr Squall'ın bunu büyük bir memnuniyetle karşılayacağına eminim."

"Eee." Morrigan ne diyeceğini bilmiyordu. "Patronunuz... Nezaket gösteriyor."

Mr Jones ellerini havaya kaldırıp gülümsedi. "Lütfen, kendinizi baskı altında hissetmenizi istemeyiz. Şayet anlaşmanızdan memnunsanız Mr Squall anlayış gösterecektir. Kapımızın size her zaman açık olduğunu bilin yeter." Paltosunu kolunun üzerine düzgünce katlayıp bir koltuğa oturdu. "Bir de, sormamda bir mahsur yoksa bu saatte Deukalion Oteli'nin lobisinde ne işiniz var kuzum?"

Mr Jones'ta Morrigan'a güven telkin edip samimi gelen bir taraf vardı. Bu yüzden, bir hikâye uydurmak yerine saçma gerçeği açıkladı. "Avizeye bakmaya geldim." Eliyle tavanı gösterdi. "Ondan geri kalana."

"Vay canına," dedi Mr Jones. Artık yerinde yeller esen avizenin eskiden durduğu noktaya bakarken gözleri kocaman açıldı. "Bir şeyler gözüme ters gelmişti zaten. Ne zaman oldu bu?"

"Dün. Düştü."

"*Düştü mü*?" Mr Jones'un sesinde üzüntüyle karışık bir şaşkınlık vardı. "Avizeler durup dururken düşmez. Hele ki bu otelde."

Morrigan yutkunarak, "Ama oldu işte," dedi. Bir yandan da göz ucuyla Mr Jones'a bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyordu. "Tabii eğer birileri bunu kasten yapmadıysa mı demek istiyorsunuz? Mesela... Kabloları kesip ya da..."

"Hayır, hayır, öyle bir şey demiyorum. Miadını doldurduğunu düşünüyorum."

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. "Miadını doldurduğunu mu?"

"Evet. Tıpkı bir diş gibi. Şunu görüyor musunuz?" Morrigan, gözlerini kısarak karanlığın içinde Mr Jones'un par-

mağıyla işaret ettiği yere doğru baktı. "İşte, şuradaki minik ışıltıyı? Yeniden çıkıyor, eskisinin yerine yepyeni bir tane geliyor."

Şimdi *görüyordu*. Karanlığın ortasında çiçek gibi açan minik bir ışık beneği. Daha önce gözden kaçırmıştı ama tavandan aşağı doğru kıvrılarak inen kristal ve ışık sicimini görmemek artık mümkün değildi. Morrigan'ın yüreği hafifledi. "Tıpkı eskisi gibi mi görünecek?"

"Bence hayır," dedi Mr Jones, sesi düşünceliydi. "Deukalion Oteli'nin iç işleyişi konusunda uzman sayılmam. Ama yıllardır buraya gelir giderim ve henüz aynı elbiseyi iki kez giydiğini görmedim."

Uzunca bir süre sessizce durup yeni doğan avizenin, tıpkı pembe ve sağlıklı diş etlerinden çıkan yetişkin bir diş gibi tavandaki güvenli kozasından çıkarak yavaş yavaş büyümesini seyrettiler. Bu hızla devam ederse dev kalyonun boyutlarına ulaşması haftalar, belki de aylar alacaktı. Morrigan ortaya çıkan şeyin sonunda neye benzeyeceğini merak ediyordu. Belki, bir kalyondan bile daha güzel bir şey? Kim bilir, belki de bir örümcekayak!

Mr Jones sessizliği bozup tekrar söze girdiğinde sesi sanki Morrigan'ı gücendirmekten endişe ediyormuş gibi yumuşak ve tutuktu. "Şu haminiz... Sizi Wunderous Cemiyeti'ne aday gösteriyor, yanılıyor muyum?"

"Nereden bildiniz?"

"Tecrübeye dayalı bir tahmin," dedi Mr Jones. "Yoksa bir çocuğu ta Kışdenizi Cumhuriyeti'nden Nevermoor'a getirmek için çok bir sebep yok. Haddimi aşmak pahasına bir soru sorabilir miyim, Miss Crow?"

Morrigan omuzlarının gerildiğini hissetti. Ne sormak istediğini biliyordu.

"Maharetimin ne olduğunu bilmiyorum," dedi usulca. "Bir maharetim var mı, onu bile bilmiyorum."

Mr Jones şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ama... Wunderous Cemiyeti'ne girebilmek için—"

"Biliyorum."

"Haminiz sizinle—"

"Hayır."

Mr Jones dudaklarını büzdü. "Sizce de biraz tuhaf değil mi bu?

Morrigan yüzünü tavana çevirdi. Yanıt vermeden önce uzun süre sessizce, ışığın yavaş yavaş filizlenen ufacık kökünü seyretti.

"Evet, öyle."

O sabah ilerleyen saatlerde Morrigan Jüpiter'i karşılamak için odasının kapısını savurarak açtığında Jüpiter'in kapıyı çalmak için kalkan eli havada asılı kaldı.

Morrigan talepkâr bir tonda, "Benim maharetim ne?" diye sordu.

"Sana da günaydın."

"Günaydın," dedi Morrigan ve Jüpiter'in içeri girmesi için kenara çekildi. Mr Jones ile yaptığı konuşmayı kafasında döndürüp duruyor, odayı ileri geri arşınlayarak saatlerdir bekliyordu. Ardına kadar açık perdelerin arasından içeriye bol bol sabah güneşi giriyordu; odanın küçük kare penceresi geceden sabaha, tabandan tavana kemerli bir pencereye dönüşmüştü. Tuhaf olmasına tuhaftı ama Morrigan konuşmaları gereken en acil konunun bu olmadığını düşünüyordu. "Benim maharetim ne?"

"Poğaçalardan birini yürütebilir miyim? Kurt gibi açım."

Martha on dakika önce gelip kahvaltı tepsisini getirmişti. Hiç dokunulmamış halde bir köşede duruyordu. "Buyur. Benim maharetim ne?"

Jüpiter ağzını tıka basa poğaçayla doldururken Morrigan onu izleyerek somurttu. "Benim bir maharetim yok, değil mi? Çünkü yanlış kişiyi seçtin. Benim başka biri olduğumu, büyük bir yeteneğe sahip olduğumu düşündün. Bu işler böyle yürüyor, öyle değil mi? Wunderous Cemiyeti'ne böyle giriliyor. Yetenekli olmak gerekiyor, tıpkı Madam Chanda gibi. Bir konuda maharet sahibi olmak gerekiyor. Ve sen benim bir maharetim olduğunu düşündün ama artık olmadığını biliyorsun. Söyle, haksız mıyım?"

Jüpiter ağzındakileri yuttu. "Unutmadan, bu sabah terzim gelip yeni giysiler için ölçülerini alacak. En sevdiğin renk hangisi?"

"Siyah. Söyle, haksız mıyım?"

"Siyah, bir renk değil."

Morrigan çığlığı bastı. "*Jüpiter*!"

"Tamam, tamam." Duvara yaslanıp aşağı kayarak yere oturdu ve uzun bacaklarını halıya uzattı. "Madem sıkıcı şeyler hakkında konuşmak istiyorsun, sıkıcı şeyler hakkında konuşuruz."

Jüpiter'in güneş ışığında altın rengi gölgeleri ortaya çıkan uzun kızıl saçları dağınık ve kabarıktı. Morrigan onu ilk kez bu kadar pasaklı görüyordu. Yalınayaktı ve askıları kalçalarından gelişigüzel sarkan mavi bir pantolon ve pantolondan dışarı fırlamış, kırışık, beyaz bir gömlek giymişti. Morrigan onun hâlâ bir önceki günkü giysileriyle dolaştığını fark etti. Acaba üzerinde bunlarla mı uyumuştu yoksa hiç uyumamış

mıydı? Işığa karşı gözlerini kapamış, tüm gün orada öylece oturup güneşin altında kemiklerini ısıtmaktan mutlu olacakmış gibi görünüyordu.

"Sana işlerin nasıl yürüdüğünü anlatayım. Dinliyor musun?"

Nihayet, dedi içinden Morrigan. Duydukları hoşuna gitmeyecek dahi olsa sonunda bazı cevaplar alacak olmanın verdiği rahatlama ve tedirginlik karışımı tuhaf bir duyguyla ahşap iskemlenin ucuna oturdu. Hazırdı. "Dinliyorum."

"Pekâlâ. Şimdi, sözümü kesmeden dinle." Oturduğu yerde isteksizce doğrulup boğazını temizledi. "Wunderous Cemiyeti, her yıl aramıza katılmak üzere bir grup yeni çocuk seçer. On bir yaşını o yılın ilk gününden önce doldurmuş olmak kaydıyla, Bağımsız Eyalet'teki her çocuk aday olabilir. Sen *kıl payı* yırttın, tebrikler. Tabii, öncelikle bir hami tarafından seçilmiş olmaları gerekir. İşin püf noktası şu... Her önüne gelen hamin olamaz. Burası akıldan çok para sahibi olan herkesin senin eğitimine sponsor olabileceği diğer okullara ve çıraklık programlarına benzemez. Haminin Wunderous Cemiyeti üyesi olması *şarttır*. İhtiyarlar bu konuda çok katıdır."

"Niçin?"

"Kokuşmuş züppeler oldukları için. Sözümü kesme. Şimdi, sana karşı dürüst olacağım, Mog..."

"Morrigan."

"...Ben adayım olarak seni seçtim ama bu sadece başlangıç. Şimdi giriş sınavlarını geçmen gerekiyor, biz onlara imtihanlar diyoruz. Yıl içine yayılmış, dört imtihan var. Bu imtihanlar Cemiyet için ideal adayları çok da... ideal olmayanlardan ayırmak için tasarlanmış bir eleme sürecidir. Son derece seçkinci ve rekabetçi bir süreç ama ne yaparsın, gelenek böyle."

Morrigan tırnaklarını kemirerek, "Ne tür imtihanlar?" diye sordu.

"Oraya geliyorum. Sözümü kesme." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "İlk üçü her sene değişir. Farklı türlerde birçok imtihan vardır ve İhtiyarlar süreci ilgi çekici kılmak için imtihanları değiştirip durmaktan hoşlanırlar. Bize bildirilene kadar hangisiyle karşılaşacağımızı bilmeyeceğiz. Bazıları o kadar da kötü değil, mesela Hitabet İmtihanı. Adı üstünde, bir izleyici kitlesi karşısında bir konuşma yapman gerekiyor sadece."

Morrigan yutkundu. Bundan daha kötüsünü düşünemiyordu. Bir kez daha Duman ve Gölge Taburu ile karşı karşıya gelmeyi tercih ederdi.

"...Define Avı İmtihanı da eğlencelidir ama sana yalan söylemeyeceğim, bazı imtihanlar dehşet verici olabiliyor. İki Çağ önce Korku İmtihanı'nı kaldırdıkları için müteşekkir olmalısın." Jüpiter ürperdi. "Adına Sinir Krizi İmtihanı demeliydiler; bazı adaylar bir daha asla düzelemedi."

"Ama dördüncü imtihan. İşte asıl kaygılandırıcı olan o. Alengirli bir isimle Gösteri İmtihanı olarak adlandırılıyor ama doğrusu, ortada alengirli bir durum yok. Her sene aynı şey. İlk üç imtihanı geçmeyi başaran her aday İhtiyarlar Meclisi'nin karşısına geçip onlara bir şey göstermek zorunda."

Morrigan kaşlarını çattı. "Bir şey derken?"

"İlginç bir şey. Ve faydalı. Ve makbul."

"İlginç ve faydalı ve makbul... Bir yetenek demek istiyorsun, değil mi?" Kendini alacağı cevaba hazırladı. "Bir yetenek görmek istiyorlar."

Jüpiter omzunu silkti. "Bir yetenek, bir zanaat, ayrıştırıcı bir vasıf... Adına ne dersen de. Biz buna maharet diyoruz. Wunderous Cemiyeti ukalalığı işte; İhtiyarların yeterince

olağanüstü bulup sana Bağımsız Eyalet'in en seçkin ve saygın kurumunda ömür boyu bir üyelik bahşetmelerini sağlayacak olan, senin o harikulade ve eşsiz hünerin. Hepsi bu." Kızıl sakalının arasından besbelli sevimli olduğunu düşündüğü bir biçimde sırıttı.

"A, demek hepsi bu?" Morrigan sinirli, kesik bir kahkaha attı. "Neyse, nasıl olsa ondan bende yok, yani..."

"Bildiğin kadarıyla."

Morrigan, sinirli bir sesle, "Peki *sen* ne biliyorsun?" diye sordu. Ondan ne saklıyordu?

"Çok şey biliyorum. Cin gibiyimdir." Dolambaçlı yollardan konuşması çok sinir bozucuydu. "Cidden, Mog..."

"*Morrigan*."

"...endişelenmene gerek yok. Sadece ilk üç imtihanı geçmeye bak. Gösteri İmtihanı *benim* meselem. İcabına ben bakacağım."

Tüm bunlar kulağa... İmkânsız geliyordu. Morrigan sandalyeye yığıldı ve umduğundan çok daha fazlasıyla karşılaşmanın verdiği hayal kırıklığıyla derin, hoşnutsuz bir iç çekti. Jüpiter'e yan yan baktı. "Peki ya artık Cemiyet'e katılmak istemiyorsam? Ya fikrimi değiştirdiysem?"

Morrigan, beyninden vurulmuşa dönmesini ya da çileden çıkmasını beklerken Jüpiter başını sallamakla yetindi. Bunu söyleyeceğini biliyordu sanki. "Biliyorum, Mog, çok korkutucu," dedi sessizce. "Cemiyet çok fazla şey istiyor. İmtihanlar zor ve tüm bunlar sadece başlangıç."

Harika, diye düşündü Morrigan. *Daha da kötüleşiyor.* "İmtihanlardan sonra ne oluyor?"

"Sıradan bir okuldan bahsetmiyoruz burada. Wunderous Cemiyeti'nde öğrenciler asla şımartılmaz. Herkes, bu küçük altın iğneyi taktıktan sonra" –hafifçe yakasındaki W harfine

vurdu– "Cemiyet üyelerinin önüne tüm imkânların serildiğini, tüm kapıların açılıp yollarının hep açık ve zahmetsiz olacağını düşünüyor. Bir bakıma haklılar: Bu altın iğnelerin açtığı kapılar yadsınamaz. Saygınlığa, maceraya, şöhrete. Wunder Metro'da rezerve koltuklara. İnsanlar buna, iğne ayrıcalığı, diyor." Gözlerini devirdi. "Ama Cemiyet duvarlarının içinde bu ayrıcalığı *hak etmeniz* beklenir. Sadece imtihanlarda, tek sefere mahsus değil, tekrar tekrar, ömrünüz boyunca, buna layık olduğunuzu, özel biri olduğunuzu kanıtlayarak."

Konuşmasına ara verip Morrigan'a ciddi bir bakış attı. "Wunderous Cemiyeti ile sıradan bir okul arasındaki fark işte bu. Eğitimini tamamladıktan sonra bile Cemiyet'in bir parçası olmaya devam edeceksin, o da senin bir parçan olarak kalmaya devam edecek. *Sonsuza dek*, Mog. İhtiyarlar, öğrencilik yılların bittikten çok sonra bile seni davranışlarından sorumlu tutmaya devam edecek."

Morrigan'ın yüzüne yerleşen ifade tüm bunların kulağa ne kadar itici geldiğini ele vermiş olmalıydı ki Jüpiter yarattığı olumsuz izlenimi düzeltmek için acele etti. "Önden, en can sıkıcı kısımları anlatıyorum Mog, çünkü resmin tamamını görmeni istiyorum.

"Bak, Wunderous Cemiyeti, sadece bir okul değildir. Bir *ailedir*. Yaşamının sonuna kadar sana göz kulak olacak ve ihtiyaçlarını karşılayacak bir aile. Evet, harikulade bir eğitim alacaksın, karşına Cemiyet dışındaki insanların hayal bile edemeyeceği fırsatlar çıkacak, bağlantılar kuracaksın. Ama bundan *çok* daha önemlisi, kendi 'ekibin' olacak.

"Seninle birlikte bu dört imtihana girip zaferle çıkan çocuklar... Onlar artık senin kız ve erkek kardeşlerin olacak. Öldüğün güne kadar seni kollayacaklar. Seni asla geri çevirmeyecekler ve onlara gösterdiğin derin ihtimamın aynısını

onlar da sana gösterecekler. Yeri gelecek, senin için canlarını verecekler." Jüpiter hızla kırpıştırdığı gözlerini Morrigan'dan kaçırdı ve yumruğuyla yanağını sildi. Morrigan büyük bir şaşkınlık içinde, Jüpiter'in gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti.

Bir insanın arkadaşları için bu kadar güçlü hisler besleyebileceği hiç aklına gelmemişti. Muhtemelen sebebi, şimdiye kadar hiç arkadaşı olmamasıydı. Sahici bir arkadaş. (Oyuncak tavşanı Emmett sayılmazdı.)

Yeni bir aile. Ömür boyu sürecek kardeşlikler.

Morrigan şimdi anlıyordu. Jüpiter etrafta, hayattaki tüm kötülüklerden koruyan görünmez bir balonun içindeymişçesine, bir kral edasıyla geziyordu. Dünyada bir yerlerde onu seven insanlar olduğunu biliyordu. Onu hep sevecek olan insanlar. Koşulsuzca.

Morrigan'a sunduğu da *buydu*. Aç bir yoksula uzatılan sıcak bir tas yahni gibi, elinde Morrigan'ın en çok arzuladığı şeyi tutuyordu.

Ve Morrigan'ın açlığı aniden kabardı. Cemiyet'e girmek istiyordu. Erkek ve kız kardeşleri olsun istiyordu. Bunu, şimdiye kadar istediği *her şeyden* daha çok istiyordu.

"İmtihanları geçmek için ne yapmam lazım?"

"Sadece bana güvenmen lazım. Bana güveniyor musun?" Jüpiter'in yüzündeki ifade içten ve dürüsttü. Morrigan hiç tereddütsüz başını salladı. "O zaman Gösteri İmtihanı hakkında endişelenmeyi bana bırak. Endişelenmeye başlanman gerektiği zaman ben sana haber vereceğim. *Söz veriyorum.*"

İki gün önce tanıştığı bir yabancıya güvenmek tuhaf bir histi. Ama Morrigan'a göre, öyle ya da böyle, Jüpiter'e *güvenmemek* daha zordu. (Ne de olsa hayatını kurtarmıştı.)

Derin bir nefes alıp tüm gücünü toparladıktan sonra sormaya korktuğu soruyu sordu. "Jüpiter. Benim yeteneğimin... Maharetimin... Şeyle... Biliyorsun işte... Bir ilgisi var mı?"

Jüpiter kaşlarını çattı. "Hı?"

"Benim yeteneğim, lanetli olmam mı? Maharetim... Her şeyi mahvetmek mi?"

Jüpiter tam konuşmaya başlayacakmış gibi ağzını açmıştı ki birdenbire dudaklarını sımsıkı kapadı. Otuz saniye boyunca zihninde adeta kısa ama hararetli bir tartışma yaşıyormuş gibi durdu.

En sonunda, "Bu soruya bir yanıt vermeden önce –ve evet, bir yanıt vereceğim, gözlerini devirme– sana kendi yeteneğimden bahsetmek istiyorum," dedi. "Benim maharetim bazı şeyleri görebilmek."

"Ne tür şeyleri?"

"Gerçek şeyleri." Omzunu silkti. "Yaşanmış şeyler, şu anda yaşanmakta olan şeyler. Hisler. Tehlike. Bürümcük'te yaşanan şeyler."

"Bürümcük. O da ne?"

"Ha. Tabii." Morrigan, kızcağızın onun dünyası hakkında ne kadar az şey bildiğini hatırlayan Jüpiter'in, Bürümcük'ü nasıl anlatacağını düşünürken zihninde gerçekleşen sıçramaları neredeyse görebiliyordu. Jüpiter hızlı hızlı konuştu. "Bürümcük... Gözle görülemez, elle tutulamaz bir ağ örgüsüdür... Hım. Mesela, bir *örümcek ağı* hayal et. Tüm âlemi kaplayan uçsuz bucaksız ve ince ince işlenmiş bir örümcek ağı. Şey gibi... Yok. Bak, ne diyeceğim, Bürümcük'ü falan boş ver, bilmen gereken tek şey, başkalarının göremediği şeyleri benim görüyor olmam."

"Sırlar gibi mi?"

Jüpiter gülümsedi. "Bazen."

"Geleceği?"

"Hayır. Ben bir kâhin değilim. Bir Şahit'im. Olduğum şeyin adı bu. Ben gelecekte *olacakları* görmüyorum, olayları *oldukları* gibi görüyorum."

Morrigan, Jüpiter'e şüpheci bir bakış attı. "Zaten herkes öyle yapmıyor mu?"

"Ne demezsin..." Leylek bacaklarıyla dört uzun adımda odayı boydan boya geçip kahvaltı tepsisinden sıcaklığını koruyan çaydanlığı aldı. "Bu elimdeki. Onu bana tarif et."

"O bir çaydanlık."

"Onu sormuyorum, sadece ona bakarak bana bu çaydanlık hakkında bildiğin *her şeyi*, tüm gördüklerini anlatmanı istiyorum."

Morrigan kaşlarını çattı. "Bu, yeşil bir çaydanlık." Jüpiter başını sallayarak devam etmesini istedi. "Küçük beyaz yapraklarla kaplı, nane yeşili bir çaydanlık. Büyük bir kulpu ve kıvrık bir ağzı var." Jüpiter tek kaşını kaldırdı. "Bir de... Onunla takım olan çay fincanları ve tabakları var."

"Güzel." Jüpiter iki fincana çay ve süt koyup birini Morrigan'a verdi. "Çok güzel. Galiba, söyleyebileceğin her şeyi söyledin, yani aslında hiçbir şey söylemedin. Bir de ben deneyeyim mi?"

Morrigan, fincanına bir kesmeşeker atıp karıştırarak, "Buyur, lütfen," dedi.

Jüpiter çaydanlığı tepsiye koydu. "Bu çaydanlık Tozlu Kavşak'taki bir fabrikada üretildi. Bunu bilmek zor değil çünkü Bağımsız Eyalet'teki seramiklerin çoğu Tozlu Kavşak'ta üretilir, o yüzden bu sayılmaz ama her halükârda bunu görüyorum. Fabrika resmen çaydanlıktan dışarı *sızıyor*. Çaydanlığın ilk sahibi onu yetmiş altı, hayır, yetmiş yedi yıl önce

Nevermoor'un çarşı bölgesindeki bir dükkândan almış. İlk yıllarına dair anıları solmaya yüz tutmuş olsa da çaydanlık fabrikayı ve çarşı bölgesindeki kadını hâlâ hatırlıyor."

Morrigan alnını kırıştırdı. "Bir çaydanlık nasıl *hatırlayabilir*?"

"Senin ya da benimkiler gibi değil bu anılar. Daha çok... Nasıl desem? Yaşanmış bazı olaylar ve anlar vardır... Gidecek başka bir yerleri olmadığı için zamanla insanlara ve nesnelere tutunurlar. Bu anılardan bazıları zamanla solar, parçalanıp dağılır ya da ölür gider. Ancak bazı şeyler asla ölmez. Özellikle de istisnai derecede iyi ve istisnai derecede kötü anılar sonsuza dek yaşar."

"Bu çaydanlığa tutunmuş bazı güzel anılar var. Sahibi olan yaşlı kadın, kız kardeşi onu ziyarete geldiği her öğleden sonrada çay demlerdi. Birbirlerini çok severlerdi, yani kadın ve kardeşi. Bu tür anılar nadiren tamamen silinip gider."

Morrigan onu şüpheci bakışlarla süzdü. "Tüm bunları sadece çaydanlığa bakıp bilemezsin. Yaşlı kadını tanıyorsundur."

Jüpiter öfkelenmiş pozlarda Morrigan'a güya hiddetli bir bakış fırlatarak, "Sen beni kaç yaşında sanıyorsun bakayım?" dedi. "Neyse, dur, daha bitirmedim. Bu çaydanlığa bu sabah dört farklı kişi dokundu; çayı demleyen kişi, çaydanlığı tepsiye koyan kişi, odana getiren kişi... Elbette bir de ben. Çayı demleyen kişi belli ki bir şeylere kızgındı ama çaydanlığı üst kata taşıyan kişi şarkı söylüyordu. Tatlı bir sesi varmış, titreşimleri görebiliyorum."

Bu konuda haklıydı. Martha sabah Güneçalan Marşı'nı söylüyordu. Ama Jüpiter onu yukarı çıkarken görmüş de olabilirdi. Morrigan omzunu silkti ve çayından bir yudum aldı. "İstediğin hikâyeyi uydurabilirsin. Uydurup uydurmadığını nereden bileceğim?"

"Çok doğru bir noktaya parmak bastın, aferin. Bu da beni asıl meseleye getiriyor." Jüpiter, Morrigan'ın karşısında diz çöküp gözlerini onunkilerle aynı seviyeye getirdi. "Şimdi izninle, sana *seni* anlatayım, Morrigan Crow."

Gözlerini bir aşağı bir yukarı, sağdan sola, soldan sağa, Morrigan'ın yüzünde gezdirdi. Yüzünü, sanki ıssız bir yerde kaybolmuş ve Morrigan ona evinin yolunu gösterecek bir haritaymış gibi inceledi.

"Ne var?" dedi Morrigan, geriye çekilip arkasına yaslanarak. "Neye bakıyorsun?"

Sırıtarak, "Saç kesimine," dedi Jüpiter. "Hani şu, geçen yıl üvey annenin seni zorladığı."

"Nereden bil—"

"Nefret etmiştin, değil mi? Fazlasıyla kısa ve moderndi, sen de uzatabildiğince çabuk uzatıyorsun... Ama bu saç kesimine karşı o kadar derin bir nefret hissettin ki o nefret bugün bile içinde bir yerlerde geziniyor, görebiliyorum."

Morrigan saçlarını düzeltti. Jüpiter onun, üvey kızının saçlarını cansız, sıkıcı ve demode bulup "bir utanç kaynağı" olarak gören Ivy'nin diretmesiyle asimetrik kestirdiği, kısacık sivri kâküllü saç modelini görmüş olamazdı. Saçlarının o halinden nefret etmişti ama neyse ki yeniden uzamışlardı. Şimdi yeniden cansız ve sıkıcıydılar ve omuzlarından aşağı dökülüyorlardı.

Jüpiter Morrigan'ın ellerini tutup hafifçe sıkarak sırıttı ve, "Başka neyi görüyorum, biliyor musun?" diye devam etti. "Bunun intikamını almak için üvey annenin en sevdiği elbisesini kesip oturma odasındaki perdenin yerine asmadan önce parçaları birbirine dikerken parmaklarında oluşan iğne deliklerini görüyorum." Gözlerini kapadı ve göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha patlattı. "*Müthiş* bir intikam, bu arada."

Morrigan elinde olmadan gülümsedi. O perdelerle *gurur duyuyordu*. "Tamam. Sana inanıyorum. Bir şeyler görüyorsun."

"Seni görüyorum, Morrigan Crow." Öne doğru eğildi. "Ve sana şu kadarını söyleyeceğim: Üvey annen haksızdı."

"Hangi konuda haksızdı?" diye sordu Morrigan ama cevabı biliyordu. Midesi hafifçe kasıldı.

"Senin lanetli olduğunu söylemişti." Jüpiter yutkundu ve başını iki yana salladı. "Bunu öfkeyle söyledi. Aslında bunu kastetmemişti."

"Elbette etmişti."

Jüpiter durup düşündü. "Olabilir. Ama bu, doğru olduğu anlamına gelmez. Onu haklı çıkarmaz."

Morrigan yüzünün kızardığını hissetti ve gözlerini kaçırarak, gelişigüzel bir hareketle kahvaltı tepsisindeki poğaçalardan birine uzandı. Bir parça kopardı ama yemedi. "Boş ver gitsin."

"Asıl sen boş ver," dedi Jüpiter. "Şu andan itibaren bunu unutacaksın. Anladın mı? Sen lanetli değilsin."

"Hı-hı, peki." Morrigan gözlerini devirdi ve başını çevirmeye kalkıştı ama Jüpiter, yüzünü ellerinin arasına alıp sıkı sıkı tuttu.

"Hayır, beni dinle." Kocaman açık mavi gözlerini, Morrigan'ın siyah gözlerinin ta içine dikti. Haklı öfkesi, yazın kaldırımdan yükselen sıcak gibi başına vurmuştu. "Bana yeteneğinin lanetli olman olduğunu mu sordun? Maharetinin her şeyi mahvetmek olduğunu mu? Şunu iyice kafana sok: *Sen kimse için bir lanet değilsin*, Morrigan Crow. Hiç olmadın. Ve bence bunu en baştan beri biliyordun."

Zor tuttuğu gözyaşları Morrigan'ın gözlerini yakıyordu. Son bir soru sormak için gücünü topladı. "Peki ya üyeliğe kabul edilmezsem?"

"Edileceksin."

"Farz edelim edilmedim," diye ısrar etti. "O zaman ne olacak? Cumhuriyet'e geri dönmek zorunda mı kalacağım? Onlar... Orada beni bekliyor mu olacaklar?" Morrigan, Jüpiter'in, ailesini değil, Duman ve Gölge Taburu'nu kastettiğini anladığını biliyordu. Gözlerini kapattığında, onları hâlâ görebiliyordu. Karanlık, girdapsı bir gölgenin içinde ateş saçan kırmızı gözler.

"Wunderous Cemiyeti'ne gireceksin, Mog," diye fısıldadı Jüpiter. "Bunun gerçekleşmesini sağlayacağıma *söz veriyorum*. Ve bundan sonra bu lanet saçmalığı hakkında tek bir kelime dahi duymak istemiyorum. Söz ver bana."

Morrigan söz verdi.

Jüpiter'e güveniyordu.

Jüpiter'in büyük bir sadakatle yanında olması, Morrigan'a cesaret veriyordu.

Ama işte... Aklına takılan ve Jüpiter'in şimdiye dek yanıtlamaktan kaçındığı tüm soruları saymaya kalksa parmakları yetmezdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

WUNDERGELDİN

"Hah, işte geldi. Sıçramaya hazır ol."

Jüpiter, Morrigan doğum günü hediyesini denesin diye, partiye Şemsiye Hattı ile gitmeye karar vermişti. Ancak bir sorun vardı: Şemsiye Hattı, yolcular inip binerken asla durmuyor, hatta yavaşlamıyordu bile. İskeleti çelikten, dairesel bir platform, tüm şehri dönüp dolaşan bir kabloya asılı olarak havada ring seferi yapıyordu. Platform tepenizden hızla geçerken sıçrayıp şemsiyenizi iskeletinden aşağı sarkan metal halkalardan birine takıyor ve ineceğiniz yere gelene kadar sıkıca tutunup, kelle koltukta, ayaklarınız havada sallanarak gidiyordunuz.

Kendilerine doğru hızla gelen dairesel platformu izlerlerken, "Unutma, Mog," dedi Jüpiter. "İneceğimiz zaman, şemsiyeni serbest bırakmak için kolu çekmen yeterli. Ah, bir de, yere inerken yumuşak bir zemini hedefle." Anlaşılan Morrigan'ın korkusu dışarıdan fark ediliyordu çünkü Jüpiter, "Korkma, bir şey olmaz," dedi. "Bu şeyde sadece bir kere bacağımı kırdım, o kadar. İki kez, en fazla. Hazırlan... *Sıçra*!"

Platforma asılmak için sıçradılar. Morrigan şemsiyesini o kadar sıkı tutuyordu ki kırılacağını düşündü. Platform hızla ona doğru gelirken hissettiği iliklerini titreten korkunun yerini adrenalin sarhoşluğu aldı ve şemsiyelerini çelik halkalara geçirdiklerinde bir zafer çığlığı attı. Jüpiter sırıtıp başını arkaya atarak yolculuğun keyfini çıkarmaya baktı. Bahar ayazı Morrigan'ın yüzünü ısırıp gözlerini yakarken, Deukalion'un bulunduğu mahallenin ve Eski Şehir'in parke taşlı sokakları üzerinden geçtiler. Sonunda inecekleri yere varıp aşağı atladılar ve mucizevi bir biçimde ayaklarının üzerine düştüler. Kimsenin bacağı kırılmadı.

Wunderous Cemiyeti kampüsü yüksek tuğla duvarlarla çevriliydi. Bir güvenlik görevlisi büyük bir ciddiyetle elindeki listeden isimleri kontrol ediyordu. Jüpiter'ı görür görmez tanıdı ve gülümseyerek geçmeleri için işaret etti.

Giriş kapısından içeri adım atmalarıyla bir şeyler değişti. İçeride her şey sanki birazcık farklıydı, hava bile değişmişti sanki. Morrigan havayı derin derin içine çekti; hanımeli ve gül kokuyordu ve güneş burada tenini daha çok yakıyordu. Bu işte bir tuhaflık var, diye düşündü. Giriş kapısının dışında gökyüzü bu kadar mavi görünmüyordu ve henüz çiçek açmamış minik tomurcuklar dışında ortada baharın geldiğine dair bir ipucu yoktu.

Jüpiter, "Wunce havası," dedi.

Morrigan, "Wun... Pardon, ne?" diye sordu, bir şey anlamamıştı.

"W-U-N-C-E: Wunce. *Wunderous Cemiyeti*'nin kısaltması – kampüsten bahsederken bu adı kullanırız. Wunce'nin duvarları içinde, hava biraz... Dahadır."

"Biraz daha nedir?"

"Sadece biraz *dahadır*. Nevermoor'un geri kalanında nasılsa onun biraz dahası. Wunce kendine has bir mikro klima baloncuğu içinde yaşar. Bugün biraz daha sıcak, biraz daha güneşli, biraz daha baharımsı. Şanslı günümüzdeyiz." Önünden geçtiği bir daldan bir kiraz çiçeği koparıp yakasına taktı. "Ama işte, iki ucu keskin bir kılıç. Kışın biraz daha rüzgârlı, biraz daha buzlu ve biraz daha berbat oluyor."

Ana binaya uzanan yolun kenarlarında gaz lambaları ile rengârenk çiçek tarhları ve pembe kiraz çiçekleriyle uyumsuz bir görüntü oluşturan, Wunce ikliminden nasibini almamış, çift sıra, ölü, kapkara ağaçlar diziliydi.

Ağaçları göstererek, "Peki ya bunlar?" diye sordu Morrigan.

"Ha, onlar çiçek açmayalı Çağlar oldu. Alevçiçeği ağaçları. Çok güzellerdi bir zamanlar. Ama artık nesilleri tükendi ve onları kesmek imkânsız. Bahçıvanlar için biraz hassas bir konu, o yüzden hiç açma. Çok çirkin heykellermiş gibi davranıyoruz."

Hamiler ve adayları, hızlı hızlı, sanki bir doğum günü partisine gidiyorlarmışçasına, aralarında sohbet edip gülüşerek ilerlerken, Morrigan bir endişe yumağı gibi kıvrım kıvrım kıvranıyordu.

Ay'da bile yürüseydi kendini onlardan daha fazla uzak hissedemezdi.

Kampüsün GURURKONDU EVİ tabelalı, beş katlı ana binası, üzeri sarmaşık kaplı, parlak kırmızı tuğladandı. Bugün, adayların Gururkondu Evi'ne girmesine izin verilmiyordu ama ince keten takımlar ve pastel renk elbiseler içindeki insanların doldurduğu bahçe, ihtişamlı bir ilkbahar ikindisi sunuyordu. Jüpiter, Morrigan'ın kıyafetini kendi kendine seçmesine izin

vermişti; Madam Chanda'nın "zarif ama fevkalade gösterişsiz" diye nitelendirdiği, gümüş düğmeli siyah bir elbise giyiyordu. Jüpiter'in limon sarısı takım elbisesi ve eflatun rengi ayakkabılarıyla ikisine yetecek kadar gösterişli göründüğünü düşünmüştü.

Çimlerin üzerinde, geniş bir taraçanın basamaklarında bir yaylı sazlar dörtlüsü çalıyordu. Büyük, beyaz bir çadırın içinde üstü tepeleme kremalı pastalar, tartlar ve jöleli devasa, dingildek heykellerle dolu bir masa vardı ama Morrigan bir şeyler yemeyi düşünecek halde değildi. Midesini fareler kemiriyordu sanki.

Kalabalığın içinden zikzaklar çizerek ilerlerlerken, Morrigan insanların, usturuplu bir şaşkınlık ile şoktan ağzı açık kalma arasında gidip gelen ifadelerle dönüp onlara baktığını fark etti.

"Neden herkes bize bakıyor?"

"Sana, benim yanımda olduğun için bakıyorlar." Gözlerini dikmiş onlara bakan birkaç kadına neşeyle el salladı. "Bana da çok yakışıklı olduğum için bakıyorlar."

Adaylar çoğunlukla kendi aralarında gruplaşmışlardı. Morrigan Jüpiter'e iyice sokuldu.

Jüpiter aklından geçenleri okumuşçasına, "Isırmazlar," dedi. "Yani, en azından büyük çoğunluğu. Ama şu ağacın dibindeki köpek suratlı oğlandan uzak dur; aşıları tam olmayabilir."

Çimenlikte yükselen uzun eğrelti otlarının arasında gerçekten de köpek suratlı bir oğlan dolanıyordu. Ayrıca kolları olması gerekenden iki kat daha uzun bir oğlan ve metrelerce uzunluktaki örgülü parlak siyah saçlarını arkasında ufak bir el arabasıyla çekerek taşıyan bir kız vardı.

"Bu yıl ilginç fiziksel özelliklerin prim yapacağını düşünmüyorum, onlara yazık olacak," dedi Jüpiter. "Birkaç sene

önceki balyoz elli kız henüz unutulmuş değil. Mezun olduktan sonra arkasından kallavi bir tamirat faturası çıktı. Şimdi profesyonel bir güreşçi galiba."

Jüpiter, Morrigan'ı bahçedeki patikalarda dolaştırırken, bir yandan da fısıldayarak çeşitli yorumlar yapıyordu.

Deri pantolon ve kırışık bir ceket giymiş, uzun saçlı bir adama mesafeli bir baş selamı vererek, "Baz Charlton," diye mırıldandı. "İğrenç bir adamdır. Onu gördün mü vebalı görmüş gibi kaç."

Baz Charlton'ın yanında bir grup kız çocuğu duruyordu. Aralarından sık, kestane rengi saçları ve parıltılı mavi elbisesi olanı, Morrigan'a bir bakış fırlatıp arkadaşlarına bir şeyler fısıldadı. Onlar da dönüp Morrigan'a baktı. Morrigan, Madam Chanda'nın ilk izlenimin önemi hakkındaki sözlerini hatırlayarak kızlara zoraki bir tebessüm gönderdi ve kızlar güldü. Morrigan bunun iyi bir işaret olup olmadığını merak etti.

Jüpiter yanlarından geçen bir garsondan iki kadeh mor kokteyl alıp birini Morrigan'a verdi. Morrigan kadehe baktı; içinde pembe bir şeyler yüzüyordu. Hayır, *kıvrım kıvrım kıvrılıyorlardı*. Mor pançın içinde süngerimsi, kıvrım kıvrım kıvrılan pembe şeyler vardı.

Jüpiter yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi fark ederek, "Kıvrılmaları iyi bir şey," dedi. "Kıvrılan şeyler daha lezzetlidir."

Morrigan tereddütle bir yudum aldı. Harikaydı. Tatlı mı tatlı bir lezzet patlaması. Tam Jüpiter'in haklılığını teslim etmeye hazırlandığı sırada deri pantolonlu adam yanlarında belirdi. Jüpiter'in sırtına vurup güçlü kolunu omuzlarına attı.

"North, North, eski dostum," diye geveledi. "Keçileri mi kaçırdın yahu? Hamish'in dediğine bakılırsa bir çocuğa aday lık teklifinde bulunmuşsun. Ne o, Kâşifler Birliği yeterince

odemiyor mu sana? Yoksa pusulanı asıp büyük maceracı unvanını başkalarına mı devrettin? Artık sakin bir yaşam diyorsun, öyle mi?"

Adam ağzındaki kanyağı püskürterek kahkaha attı. Jüpiter hoşnutsuzca burnunu buruşturup suratını astı. Zoraki bir nezaketle, "Tünaydın, Baz," diye geveledi.

"Bu o, ha?" Baz, gözlerini kısarak Morrigan'ı süzdü. "Meşhur Jüpiter North'un ilk adayı. Boyalı basın bayram edecek."

Jüpiter'in, kıza kendisini takdim etmesini bekledi ama Jüpiter oralı olmadı.

"Charlton. Baz Charlton," dedi adam en sonunda. Abartılı jestlerle kendini göstererek Morrigan'ın gözlerinde onu tanıdığına dair bir kıvılcım çakmasını bekledi. O kıvılcım çakmayınca yüzü ekşidi. "Adın ne, evlat?"

Morrigan'ın gözleri Jüpiter'inkilerle buluştu. Jüpiter başıyla onayladı. "Morrigan Crow."

Charlton, Morrigan'ı yok sayıp yüksek sesle Jüpiter'in kulağına fısıldayarak, "Bana sorarsan, biraz perişan görünüyor, North," dedi. Morrigan'ın tüyleri diken diken oldu. Yüzünde sürekli budalaca bir tebessümle mi dolaşmak zorundaydı? "Yabancı mı? Onu nereden buldun?"

"Nunusokma."

"Nunusokma mı? Hiç duymadım." Gözleri parıldayarak, Jüpiter'e doğru iyice eğildi ve, "Bu yer Cumhuriyet'te, değil mi? Onu sınırdan gizlice geçirdin, değil mi? Hadi, eski dostun Baz'a çekinmeden anlatabilirsin," diye fesatça fısıldadı.

"Evet," dedi Jüpiter. "İşime-Burnunu-Sokma adlı bir şehirden. Seni-Hiç-İlgilendirmez Cumhuriyeti'nde."

Baz Charlton hüsrana uğramış gibiydi. Keyifsizce, pis pis güldü.

"Ah, ne kadar zekice. Mahareti ne, peki?"

Jüpiter adamın kollarından kolaylıkla sıyrılıp, "O da Nunusokma," dedi.

"Demek bu oyunu oynayacağız, öyle mi? Peki, öyle olsun. Benim için fark etmez. Beni bilirsin, insanları zorlamam." Morrigan'ı baştan aşağı süzdü. "Dansçı mı? Yok, bacakları yeteri kadar uzun değil. Dâhi bir araştırmacı da olamaz, o boş bakışlarla imkânı yok." Elini Morrigan'ın yüzünün önünde gezdirdi. Morrigan az kalsın adamın eline tokadı yapıştıracaktı. "Gizli bir ilim erbabı mı yoksa? Bir büyücü? Bir kâhin?"

Jüpiter bıkkın bir sesle, "Az önce, benim için fark etmez dememiş miydin?" dedi. "Adaylarının resmigeçidi nerede? Kalabalık mı bu yıl?"

Daha önce Morrigan'a gülen gruba doğru elini havada şöyle bir sallayarak, "Sadece sekiz aday, North, sadece sekiz. Üçü kız," dedi Mr Charlton. Burnunu çekip kanyağından ağız dolusu bir yudum aldı. "Oğlanlar da buralarda bir yerdedir. Küçük bir grup ama hiçbiri kaybedecek kumaşta değil. Zehir gibi adaylar topladım bu yıl. Ama aralarındaki asıl yıldız, işte şu kız. Noelle Devereaux. Sürprizi mahvetmek istemiyorum ama *bir meleğin sesine* sahip. Hiç bu kadar güçlü bir aday görmemiştim. Birinci sırayı alacak, demedi deme."

Morrigan, kızla arkadaşlarına baktı. Cicili bicili giyinmiş, güzel Noelle hiç durmadan konuşuyor, diğer kızlarsa can kulağıyla onu dinliyordu. Rekabete hazır, kendine güvenli bir duruşu ve neşeli bir havası vardı. Morrigan önüne geçemediği bir kıskançlık hissetti. Wunderous Cemiyeti, Noelle Devereaux gibi birini niçin *istemeyecekti*?

"Tebrikler," dedi Jüpiter, yavan bir tonda.

Mr Charlton, Morrigan'a işaret ederek, "Ama şu senin kız, North," diye devam etti. "Anlamıyorum. Ne özelliği var? Şu *gözlere* baksana, North, şu korkunç kara gözlere.

İhtiyarlar, zalim bakışlıları seçmez. Bu ise daha ilk bakışta seni öldürmeye..."

Jüpiter'in fırlattığı sert bir bakışla, ağzı açık, sözü yarıda kaldı.

Jüpiter, Morrigan'ı ürperten ve Jüpiter'den daha önce sadece, Zifiri Gece'de, Crow Malikânesi'nde işittiği pes ve soğuk bir sesle, "Sonraki kelimelerini çok dikkatli seç, Charlton," dedi.

Baz Charlton açık kalan ağzını kapadı. Jüpiter kenara kayıp sert bakışlarını üzerinden çektiği uzun saçlı adamın sendeleyerek yanlarından uzaklaşmasına müsaade etti. Derin bir nefes alıp sarı takım elbisesini düzeltti ve Morrigan'ın omzunu hafifçe sıktı. "Demiştim. İğrenç bir adam. Aldırma."

Morrigan kokteylden bir yudum alırken Mr Charlton'ın sözleri kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. *İhtiyarlar, zalim bakışlıları seçmez.*

"Baz gibilere 'Spagettici Hami' deriz," diye açıkladı Jüpiter. Arada bir, gördüğü bazı insanlara el sallayarak, Morrigan'ı bahçede dolaştırmaya devam etti. "Potansiyel vadeden adaylar bulmak için her yıl Bağımsız Eyalet'in altını üstüne getirir ve onlarca adayı, gerçekten hazır olup olmadıklarına bakmadan, sırf kazanma şansını artırmak için imtihanlara sokar. Duvara spagetti fırlatıp içlerinden bir tanesinin yapışıp kalmasını umuyor anlayacağın."

Morrigan, "İşe yarıyor mu bari?" diye sordu.

"Sinir bozucu sıklıkta." Jüpiter dikkatini çekmeye çalışan bir grup şamatacı çocuğu atlatmak için Morrigan'ı sol tarafa yönlendirdi. "Ah, işte genç Nan de burada."

Geniş omuzlu, upuzun bir kadın yaklaşıp Jüpiter'in elini sıktı. "İşte Kaptan North, kanlı canlı karşımda! İmtihanlara bir aday sokacağına dair dedikoduları duymuştum ama kulak

asmamıştım. 'Jüpiter North mu? Hayatta inanmam,' demiştim. İşe bak ki şimdi adayınla karşımda duruyorsun. Bu arada merhaba," diye sözlerini bitirip Morrigan'a gülümsedi.

"Nancy Dawson, seni Morrigan Crow'la tanıştırayım." Jüpiter'in bir baş hareketiyle, Morrigan, Nan'in uzattığı eli sıktı. Jüpiter'den gençti. İçten, gamzeli gülüşü, irikıyım cüssesini daha az korkutucu kılıyordu.

"Memnun oldum, Miss Crow. Adayım Hawthorne'u da tanıştırmak isterdim ama buraya gelir gelmez ortadan kayboldu. Muhtemelen bir şeyleri ateşe veriyordur." Nan gözlerini devirdi ama keyfi yerinde görünüyordu. "Ortalığı karıştırmak; resmi mahareti değil ama ikinci sırada gelir."

"Resmi mahareti ne?" diye sordu Morrigan. Jüpiter gözlerini belli belirsiz kısarak, Morrigan'a bir bakış attı. Morrigan fısıldarcasına mırıldandı. "Ne oldu? Kaba bir soru mu sordum?"

Nan kıkırdadı. "Sorun değil. Son ana kadar gizleme saçmalığı bana göre değil zaten." Duruşunu düzeltti. "Naçizane fikrimi sorarsanız, Hawthorne Swift'in Nevermoor küçükler ligindeki en iyi ejderha binicisi olduğunu gururla söyleyebilirim."

"Ha, elbette." Jüpiter sırıttı. "Başkası da beklenemezdi. Bağımsız Eyalet'in beş kez Ejderha Binme Şampiyonu için son derece uygun bir aday seçimi olmuş."

Nan'in gülüşü soldu ama sadece yarım saniye sürdü. "Eski şampiyon," diye düzeltti. Sağ bacağına hafifçe vurdu ve bacağından Morrigan'ı şaşırtan bir ses yankılandı. "Yakın zamanda yarışlara döneceğim söylenemez, hele de bu bacakla."

"Takma bacak mı o?" diye sordu Morrigan. Uzanıp eliyle bizzat vurmamak için kendisini zor tuttu. Jüpiter gürültülü bir şekilde boğazını temizledi ama Nan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Pantolonunu sıyırarak tahta ve metalden olmasına rağmen, mucizevi bir şekilde, neredeyse gerçek bir bacaktaki kaslar ve tendonlar gibi hareket edip bükülen uzvunu gösterdi. Tahta sanki canlanmıştı. "Tam anlamıyla klasik bir Wunder marifeti, Miss Crow. Wunderous Cemiyeti Hastanesi'nde neler yapabildiklerine inanamazsınız. Gerçek mucizeler yaratıyorlar."

"Asıl bacağınıza ne oldu?"

"İki yaz önceki yıllık turnuvada rakibimin ejderhası tarafından kıtır kıtır mideye indirildi. Çok gudubet ve kötü niyetliydi." Kımıl kımıl kokteylden bir yudum aldı. "Ejderhası da pek cana yakın sayılmazdı."

Morrigan'la Jüpiter güldü.

"Yine de şikâyet etmiyorum." Nan'in yüzünde içten, parlak bir tebessüm belirdi. "Küçükler liginde tam zamanlı koçluk yapıyorum şimdi. Düzenli bir işim var ve genç Swift'ten daha iyi bir öğrenci isteyemezdim. Yürümeye başladığından beri ejderhalara biniyor ve turnuvaya katılacak yaşa geldiğinde birinci sınıf bir rakip olacak. Tabii, ömrünü adadığı budalalıklarına bir son vermeyi seçerse."

Dört bir yana dağılmış hamilerin, ellerindeki kadehlerin kenarına hafifçe vurmaya başlamasıyla birdenbire etrafı bir çınlama kapladı. Yaylılar dörtlüsü çalmayı kesti. Balkonda üç kişi, daha doğrusu, Morrigan'ın şaşırarak fark ettiği üzere, bir erkek, bir kadın ve yelek giymiş, kabarık tüylü bir boğa belirmişti.

Jüpiter Morrigan'a, "Bu gördüğün, en yeni Yüksek İhtiyarlar Meclisimiz," diye fısıldadı. "Cemiyet her Çağ'ın sonunda, yeni Çağ'da bize rehberlik edip bizi yönetecek üç üyeyi seçer. Onlar en üstünlerimiz ve en zekilerimizdir."

"Anladım ama aralarında neden bir bo—"

"Sus ve dinle."

İhtiyarlardan biri, ayaklı mikrofona doğru yaklaşırken hürmetli bir sessizlik çöktü. Gri saçları tel tel kalmış, zayıf, kambur kadın, başındaki kocaman çiçekli şapka yüzünden dengede durmakta zorlanıyordu. Morrigan bir an için kadının balkonda yüzüstü devrilmesinden korktu. Diğer iki İhtiyar'dan biri, kadının dengesini sağlamak için öne bir adım attı fakat yaşlı kadın kendisine doğru uzanan elleri iterek uzaklaştırdı ve otoriter bir tavırla boğazını temizledi.

Kadın, "Çoğunuzun bildiği gibi," diye söze başladı. "Benim adım, İhtiyar Gregoria Quinn. Yanımdakiler de İhtiyar Helix Wong ve İhtiyar Alioth Saga." Önce adama sonra da boğaya işaret etti. "Yüksek İhtiyarlar Meclisi olarak bu önemli günde hepinize Gururkondu Evi'ne hoş geldiniz diyoruz. Bunun, siz çocukların ilk gerçek Wunderous Cemiyeti deneyimi olduğunu biliyorum. Ve büyük çoğunluğunuz için sonuncusu olacak."

Morrigan bu sert sözler karşısında irkildi; bu şekilde hisseden bir tek o değildi. Dört bir yanında, adaylar kendilerine güvenlerini tazelemek için hamilerine kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Diğer çocuklar da en az kendisi kadar gergin olabilir miydi? Morrigan bundan kuşkuluydu. Ya şu an buradaki *son anını* yaşıyorduysa? İmtihanları geçemezse ne olacağı konusunda Jüpiter henüz tek kelime etmemişti.

İhtiyar Quinn sözlerine devam etti: "Değerli mevkidaşlarım ve ben, siz genç adaylara cesaretiniz, iyimserliğiniz ve güveniniz için teşekkür ederiz. Sonunda Cemiyet'e kabul edilme garantisi olmadan, yüzleşmek üzere olduğunuz zorlu imtihanlarla yüzleşmek... Takdire şayan bir cesaret gösterisi. Sizleri alkışlıyoruz."

Konuşmasına ara verip gülümseyerek davetlilere baktı; davetliler de gri sakallı, kolları ve boynu rengârenk dövmelerle kaplı İhtiyar Wong ile adayları coşkuyla alkışladılar. Boğa,

İhtiyar Saga, toynaklarını sertçe yere vurdu. Morrigan pançtan bir yudum aldı; gerginlikten ağzı kurumuştu.

"Bana bu yıl beş yüzden fazla adayımız olduğu söylendi! Aramızda bu kadar çok yetenekli genç varken, bizi kendilerine hayran bırakacak, gururlandıracak ve iyi ki sizleri tanımışız dedirtecek dokuz yeni Cemiyet üyesi bulacağımızdan hiç şüphem yok."

Morrigan Jüpiter'e baktı; büyük bir dikkatle yaşlı kadını izliyordu.

Dokuz mu? Sadece *dokuz* yeni üye mi kabul edeceklerdi? *Beş yüzden fazla* aday arasından? Jüpiter bu ufak ayrıntıdan hiç bahsetmemişti.

Morrigan'ın hayalleri yıkıldı. Hiç ümidi yoktu. Melek sesli Noelle ya da yürümeye başladığından beri ejderhalara binen Hawthorne ile nasıl rekabet edebilirdi? Köpek-suratlı çocuk bile kendisinden daha fazla şansa sahipti. Hiç değilse ilginç bir özelliği vardı! Morrigan kendi özelliğinin ne olduğunu bilmiyordu ama kuvvetle muhtemel koca bir hiç olduğundan şüpheleniyordu.

İhtiyar Quinn, "Gelecek aylarda, ilkbaharın sonunda, Kitap İmtihanı ile başlayacak bir dizi fiziksel ve zihinsel teste tabi tutulacaksınız," diye devam etti. Durup adaylara gözlüğünün üzerinden sert bir bakış fırlattı. "Zamanınızı diğer adaylarla yeni arkadaşlıklar ve kıymetli ittifaklar kurup bir yandan da sizi bekleyen zorluklara zihnen hazırlanarak değerlendirmenizi öneririz."

"Wunderous Cemiyeti'ne kabul edilmek, sadece az sayıda özel kişiye bahşedilen bir ayrıcalıktır. Üyelerimiz arasında Bağımsız Eyalet'in en üstün düşünürleri, liderleri, oyuncuları, kâşifleri, mucitleri, bilginleri, büyücüleri, sanatçıları ve atletleri bulunuyor. Bizler, özel varlıklarız. Bizler, üstün varlıklarız. Ve

yeri geldiğinde, büyük işler başarmak, bize ve Yedi Bölge'ye zarar vermek, özgürlüğümüzü ve hayatlarımızı elimizden almak isteyenlere karşı koymak için güç birliği yapıyoruz."

Kalabalıktan uğultular yükseldi. Morrigan'ın yakınındaki bir çocuk "*Wundersmith*," diye fısıldadı ve bunu duyabilecek mesafedeki bir avuç çocuk dehşetle irkildi.

Yine şu *Wundersmith*, diye düşündü Morrigan. Her kim ya da neyse gölgesi Nevermoor'un üzerine öyle bir çökmüştü ki insanların yüreğine korku salması için adının anılmasına dahi gerek yoktu. Morrigan, belki Bağımsız Eyalet'in yabancısı olmasının da etkisiyle bu kadarını biraz saçma buluyordu; sonuçta Jüpiter, yüz yıldan uzun bir süredir ortalıklarda görünmediğini söylemişti.

İhtiyar Quinn sözlerine daha neşeli bir tonda devam etti. "Ancak saflarımıza katılmanın sağladığı imtiyazların, zorluklarından daha ağır bastığını da belirtmek gerek." Bahçede bilgiç gülüşmeler dalgalandı. İhtiyar Quinn gülümsedi ve devam etmek için sessizliğin tesis edilmesini bekledi. "Çocuklar, hamilerinize bir bakın. Etrafınıza, Wunder ailesinin üyelerine ve diğer adaylara bir bakın.

"Hepinizin ortak bir noktası var. Sizleri akranlarınızdan, arkadaşlarınızdan, hatta ailenizden ayıran Tanrı vergisi bir yeteneğiniz, sizi herkesten farklı kılan bir özelliğiniz var."

Morrigan yutkundu. İhtiyar Quinn'in ağzından çıkan her kelimeyi can kulağıyla dinleyen yüzlerce kişi vardı, ancak nedense Morrigan'a, yaşlı kadın sadece kendisine hitap ediyormuş gibi geliyordu.

"Bu yolda kendinizi nasıl son derece yalnız kalmış hissedebileceğinizi kendi deneyimlerimden biliyorum. Ah! Keşke hiç kimseyi dışarıda bırakmadan her birinizi kanatlarımızın altına alabilseydik. Şimdi, yıl sonunda aramıza katılacak olan

dokuz adaya şunun sözünü veriyorum: kendinizi ait hissedeceğiniz bir yer. Bir aile. Ve ömür boyu sürecek dostluklar."

"Bugünden itibaren, Wunderous Cemiyeti, 919. Ekip için seçme imtihanlarının resmi katılımcılarısınız. Yolunuz uzun ve zorlu olacak, ancak kim bilir, belki ve de sadece belki, yolun sonunda harika bir mükâfat sizi bekliyordur. Hepinize bol şanslar."

Herkes gibi Morrigan da avuçları patlarcasına alkışladı. *Aile. Aidiyet. Ömür boyu sürecek dostluklar.* İhtiyar Quinn ve Jüpiter aynı tanıtım broşürünü mü okumuştu? Yoksa Morrigan'ın yüreğine bakmışlar ve orada kendisinin bile şimdiye kadar fark etmediği bir dilek listesi mi bulmuşlardı?

Wunderous Cemiyeti, Morrigan'a ilk kez *gerçekmiş* gibi geliyordu.

Alkışların dinmesiyle çoğu aday hamileriyle birlikte soluğu tatlı büfesinde aldı. Jüpiter kalabalığa karışmadan önce Morrigan'ın kulağına doğru eğilip, "Ben gidip bazı eski arkadaşlarla hasret gidereceğim; hadi, sen de git ve yeni arkadaşlar edin," dedi ve onu döndürüp Gururkondu Evi'nin diğer tarafında gezinen bir grup çocuğa doğru hafifçe itti.

Aile. Aidiyet. Dostluk. İhtiyar Quinn'in abartılı vaatlerinin ateşlemesiyle, *Bunu yapabilirsin*, dedi Morrigan kendi kendine.

Çenesini kaldırdı ve kafasında söyleyeceklerinin provasını yaparak diğer çocukların peşinden gitti. Söze bir şakayla mı girmeliydi? Yoksa daha doğrudan bir yaklaşımı mı tercih etmeliydi? Lafı hiç dolandırmadan, "Benim adım Morrigan, benimle arkadaş olmak ister misiniz?" diyebilir miydi? Bu normal bir davranış mıydı?

Çocuklar Gururkondu Evi'nin önündeki merdivenlerde dolanıyorlardı. Baz Charlton'ın adayı Noelle, pembe yanaklı, yumuşak yüzlü, şişman bir kızla konuşuyordu.

"Demek bir rahibesin, Anna?" dedi.

"Hayır, rahibe *değilim*. Rahibelerle yaşıyorum, Huzur Rahibeleri'yle." Kızın yanakları daha da pembeleşti. "Ve adım Anah, Anna değil."

Noelle bastıramadığı bir kahkahayla, dönüp arkadaşlarına baktı. "Hakiki rahibelerle mi? Hani şu penguen gibi giyinenler?"

"Hayır, hayır." Anah başını iki yana salladı, altın lüleleri yüzünün etrafında dans edip güzelce omuzlarına geri döküldüler. Noelle irkildi. Eli kendi parlak, uzun saçlarına gitti ve bir buklesini hararetli hararetli parmağına dolamaya başladı. "Çoğunlukla normal kıyafetler giyiyorlar. Siyah-beyaz rahibe kıyafetleri sadece pazar ibadetine özeldir."

"Ah, demek sadece *pazarları* penguenler gibi giyiniyorlar," dedi Noelle. Gülerek, kimlerin onu komik bulduğunu görmek için etrafına bakındı. Ona katılanlar arasında onu en komik bulan kişi, görünüşe göre, tam yanında duran, esmer tenli, sırık gibi uzun boylu, ince kızdı. Elleriyle ağzını kapatmış, gülmekten iki büklüm olmuştu. Örgülü, uzun, siyah saçları tek omzunun üzerinde ters dönmüştü. "Diğer günlerde de seninki gibi ucuz ve çirkin elbiseler mi giyiyorlar? Penguenler, sana bu elbiseyi rahibe olduğunda mı verdiler?"

Anah'ın yanaklarındaki kızarıklık tüm yüzüne yayıldı. Morrigan da duygudaşlık hissiyle kıpkırmızı kesildi. Anah da mı yeni arkadaşlar edinmeye çalışmıştı? Tıpkı Morrigan'ın niyetlendiği gibi, Noelle'e yaklaşmış, karşılığını da bir grup yabancının önünde alay edilerek mi almıştı? Bu arkadaş edinme işi riskliye benziyordu.

"Ben rahibe *değilim*," diye ısrar etti Anah. Çenesi titriyordu. Kısık bir sesle, "Ama rahibe olmakta da *yanlış* bir taraf yok," diye ekledi.

Noelle başını yana eğerek, sahte bir anlayış pozu takındı. "Ama bu tam da bir rahibenin söyleyeceği türden bir şey, öyle değil mi?"

"Ay, kapa çeneni," diye parladı Morrigan.

Herkes şaşkınlıkla dönüp ona baktı. Doğrusu, o da şaşmıştı.

Noelle'in üst dudağı kıvrıldı. "Ne dedin sen?"

Morrigan sesini biraz daha yükselterek, "Beni duydun," dedi, "onu rahat bırak."

Noelle, Morrigan'ın siyah elbisesine bakıp kaşlarını havaya kaldırarak, "Sen de mi manastırdansın yoksa?" dedi. "Siz penguenlerin sokağa çıkması yasak değil mi? Hadi, yaylan buradan." Noelle'in arkadaşı, bir küçük hanıma yakışmayan bir domuz homurtusu çıkararak güldü.

Morrigan Çakalkale'de sadece varlığının bile herkesi dehşete düşürmeye yettiği eski günlere özlem duymaya başlamıştı. Jüpiter'i hatırlayıp omuzlarını geriye attı ve olabildiğince pes ve soğuk bir sesle, "Sonraki kelimelerini çok dikkatli seç," dedi.

Sessizlik. Ve ardından...

"*Ha!*" Noelle bir kahkaha patlattı, arkadaşı ve diğer tüm adaylar da ona katıldı. Onlar gülmekten katıladursun, Morrigan eski dehşet verici Morrigan'dan hiçbir eser kalmadığını fark etti. Memnun muydu yoksa hüsrana mı uğramıştı, bilemiyordu.

Kahkahalar kesildi. Noelle dik dik Morrigan'a baktı. Bu arada Anah, Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi gelen fırsattan istifade sırra kadem basmıştı. Morrigan bu duruma hafifçe alınarak içinden, *Rica ederim*, dedi.

"Başkalarının konuşmasını dinlemek kaba bir davranış." Noelle ellerini beline koydu. "Ama bir kaçaktan görgü ve adap beklememeliyim."

"Bir neyden?"

"Hamim, haminin seni Bağımsız Eyalet'e kaçak yollardan soktuğunu söylüyor. Kimsenin önceden senin adını sanını duymadığını, yani büyük ihtimalle Cumhuriyet'ten geldiğini söylüyor. Bunun yasadışı olduğunu biliyor musun? Senin yerin kodes."

Morrigan kaşlarını çattı. Bağımsız Eyalet'te kaçak olarak mı bulunuyordu? Aptal değildi... Jüpiter'in sınır kontrolünde abuk sabuk işler çevirdiğinin farkındaydı. Çikolata ambalajı ve kullanılmış bir kâğıt mendili "belge" olarak sunmak kesinlikle normal prosedür olamazdı.

Ama bu, onu sınırdan yasadışı yollarla soktuğu anlamına gelir miydi? Birer *suçlu* muydular?

Morrigan yüzüne kendinden emin, küçümseyici bir ifade kondurarak, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi. "Ayrıca, hamin de iğrenç biri."

Noelle bir an bocalayarak gözlerini kırpıştırdı. "Maharetin bu mu? Boyundan büyük laflar etmek mi? Ben, iğrenç giyinmek ya da lağım faresi kadar çirkin olmak diye düşünmüştüm. Anlaşılan bu iki konuda da *üstüne yok*. *Öğğ!*"

Gökten yeşil jöleden kocaman bir heykel parçası düşüp lap diye Noelle'in kafasına oturdu. Yapış yapış yeşil jöle yüzüne, saçlarına ve parıltılı elbisesine bulaştı. Sanki radyoaktif atığın içine batırılmış gibi görünüyordu.

Yukarıdan bir ses, "Tatlı ister misin, Noelle?" diye seslendi. Tek eliyle tutunduğu pencereden dışarı sallanan bir oğlan neşeyle sırıtıp diğer elinde tuttuğu boş tabağı aşağıdaki çocuklara doğru sallıyordu.

Noelle öfkeyle titredi. Nefes almaya çalışırken göğsü hızla inip kalktı.

"Sen... Sana... Asla... Başın büyük... *Of!* Mr Charlton!"

Hamisini bulmak için hışımla merdivenleri indi, diğer çocuklar peşinden gittiler. Örgülü saçlı arkadaşı hâlâ kıkırdıyordu.

Oğlan, ayaklarını sertçe yere çarparak Morrigan'ın yanına indi. Başını geriye atıp fırça gibi kalın kahverengi buklelerini gözlerinin önünden çekti ve üzerine büyük gelen mavi örme kazağını düzeltti. Bu büyük mavi şeyin önünde parıl parıl parıldayan bir kedi resmi vardı. Kedinin başına pembe bir kurdele dikilmiş ve tasmasına çıngırdayan gümüş bir çan takılmıştı. Morrigan oğlanın hangi akla hizmet böyle bir şey giyip insan içine çıkabildiğini merak etti.

"Yaptığın şeyi de beğendim. Hani şu 'Sonraki kelimelerini çok dikkatli seç,' deyip diklenişini," dedi. Oğlan Morrigan'ın sözlerini tekrarlarken, öfkeli, pes sesini de taklit etmişti. "Galiba bazı insanlar tek bir dilden anlıyor; sürpriz jöle saldırısının dilinden."

Morrigan bu sıra dışı tavsiyeye nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Oğlan bilgece başını salladı ve bir süre sessizce durdular. Morrigan gözlerini oğlanın kazağından alamıyordu.

Oğlan kendi göğsüne bakarak, "Beğendin mi?" dedi. "Annem bugün bunu giyemeyeceğime dair benimle bahse girdi. Bir katalogdan ısmarladı. Bunları Çirkin Kazak Mağazası adlı bir şirket üretiyor, annem de benim için sürüsüne bereket alıyor. Çok matrak kadın."

"Senin çıkarın ne?"

"Benim çıkarım mı?"

"Bahsi kazanırsan."

"Bu kazağı giymiş olmak." Kaşlarını çattı, bir anlığına kafası tamamen karışmış gibi göründü ama aklına gelen yeni bir fikirle yüzü hemen aydınlandı. "Hey, bana yardım eder misin?"

Yirmi dakika sonra, bir yandan konuşarak taşıdıkları ağır, ahşap bir fıçıyla birlikte bahçedeki partiye geri döndüler. Bahçenin ücra bir köşesinden sürükledikleri fıçıyı Gururkondu Evi'nin etrafını dolaşarak arka çimlere getirdiler.

Morrigan oğlanın uzun bacaklı ve ince birinden beklenmeyecek derecede güçlü olduğunu düşündü. Yamru yumru bacakları ve sıska kollarına rağmen ağırlığın çoğunu o taşıyordu.

"Gerçekten güzel bir yer," diye pufladı oğlan. "Tüm bu çiçekler, heykeller falan. Ama sana söylüyorum, büyük bir haşarat problemi var. Hamim bahçıvanı tanıyor. Her türden haşarat varmış. Fareler, sıçanlar, hatta yılanlar. Daha yeni kurbağa istilasına uğramışlar. Büyücülük Bölümü'nün bir haftada kullanabildiği kurbağa sayısının da bir sınırı var, diyormuş bahçıvan."

Morrigan, şaşkına dönmüş yaylı sazlar dörtlüsünün yanından geçerken, varili merdivenlerden yukarı taşımanın gayretiyle puflayarak, "Umurumda değil," dedi. "Gururkondu Evi, benim için hâlâ şimdiye dek gördüğüm en güzel yer. Tabii, Deukalion'dan sonra."

Oğlan coşku dolu bir sesle, "Gelip seni ziyaret etmeliyim," dedi. Morrigan'ın aslında bir otelde *yaşadığını* öğrenmek onu heyecanlandırmıştı. "Her gün oda servisini arayıp sipariş veriyor musun? Ben olsam istisnasız her gün oda servisini ararım. Kahvaltıda ıstakoz, akşam yemeği için de puding isterdim. Yastığının üzerine çikolata da bırakıyorlar mı? Babam tüm lüks otellerde yastığa çikolata bıraktıklarını söylüyor. Gerçekten duman odası mı var? Ve cüce vampir?"

"Vampir cüce," diye düzeltti Morrigan.

"Vay be. Bu hafta sonu gelsem ya, ne dersin?"

"Jüpiter'e sorarım. Bu arada, bunun içinde ne var böyle? Çok ağırmış."

Merdivenlerin tepesine ulaşınca, varili son durağında, taraçanın kenarlığında yere indirdiler.

Oğlan saçlarını gözlerinin önünden çekip sırıttı. Varilin ağzını açıp tek kelime etmeden taraçadan aşağı yuvarladı. Balçığa bulanmış onlarca kahverengi kurbağa, iğrenç bir şelale gibi varilden dökülüp geniş bir yay çizerek zemine saçıldı. Çığlık çığlığa kalan davetlilerin ayaklarının dibinde çılgınca zıplayıp vıraklamaya başladılar.

"Söylemiştim. Büyük bir haşarat problemi var."

Morrigan'ın gözleri kocaman açıldı. Az önce bir partiye kaçak yollarla kurbağa sokulmasına yardım etmişti. İstemsizce sinirli bir kahkaha patlattı; Madam Chanda'nın aklındaki ilk izlenim muhtemelen bu değildi.

Altlarında, bahçede tam bir keşmekeş yaşanıyordu. Davetliler kurbağalardan çılgınca kaçışırken birbirlerinin üzerine yuvarlanıyorlardı. Aralarından biri bağırarak bir hizmetçi çağırdı. Yere devrilen bir masadan düşen panç kâsesi paramparça oldu ve etrafa sıçrayan mor sıvı İhtiyar Wong'u ıslattı.

Morrigan ve oğlan çaktırmadan suç mahallinden sıvışıp koşmaya başladılar. Taraçanın basamaklarından inip Gururkondu Evi'nin yan tarafına saklandılar. Nefes nefese kalmış, gülmekten iki büklüm olmuşlardı.

Morrigan, eli böğründe, nefes nefese, "Bu..." dedi. "Bu yaptığımız..."

"Harikaydı. Biliyorum. Adın ne bu arada?"

Morrigan elini uzatıp, "Morrigan," dedi. "Senin..."

"Eğleniyor musunuz bari?" Jüpiter ağlar ve süpürgelerle koşturan hizmetçi ordusuna aldırmadan, yumuşak bir tebessümle yanlarına geldi.

Morrigan suçluluk duygusu içinde dudağının kenarını ısırarak, "Birazcık," dedi.

Jüpiter'in arkasından koşarak Nan Dawson geldi. "Kaptan North, acaba..." Gözleri, Morrigan'ın gülmekten katılan yeni arkadaşıyla buluşunca sözü yarıda kaldı. Yüzü kıpkırmızı oldu. "*Hawthorne Swift!*"

Oğlan hamisine mahcup bir edayla gülümsedi.

"Kusura bakma, Nan." Sesinde üzüntüden eser yoktu. "Kurbağa dolu bir fıçıyı boşa harcayamazdım."

Eve gitmek için bir faytona bindiler. Yolculuğun büyük kısmı sessizlik içinde geçti. Fevkalbeşer Bulvarı'na dönerlerken, Jüpiter sonunda konuştu.

"Yeni bir arkadaş edinmişsin."

"Galiba."

"Başka ilginç bir şey oldu mu?"

Morrigan biraz düşündü. "Galiba bir de düşman edindim."

"Benden hızlı çıktın, ben ilk gerçek düşmanımı on iki yaşında edinmiştim." Jüpiter etkilenmişe benziyordu.

"Belki benim maharetim de budur?"

Jüpiter kıkırdadı.

Fayton onları Deukalion Oteli'nin büyük ön avlusuna götürmek yerine Su Kelebeği Sokağı'na açılan girişte durdu. Jüpiter sürücüye parasını verdi. Kıvrımlı, dar arka sokaktan servis girişinin mütevazı ahşap kapısına çıktılar. Morrigan, kapıyı açmasına fırsat vermeden, elini Jüpiter'in koluna koydu.

"Ben burada kaçak olarak bulunuyorum, değil mi?"

Jüpiter dudağının kenarını ısırdı. "Bir parça."

"Yani... Vizem yok."

"Var sayılmaz."

"Var mı, yok mu?"

"Yok."

"Ha." Morrigan bir süre sıradaki sorusunu en iyi nasıl sorabileceğini düşündü. "Eğer ben... Eğer beni kabul etmezlerse... Biliyorsun işte, Cemiyet'e..."

Jupiter, "Evet?" diyerek, devamını getirmesini bekledi.

Morrigan derin bir nefes aldı. "Yine de kalabilir miyim? Yani, burada, Deukalion'da, senin yanında?" Jüpiter bir şey söylemeyince, Morrigan hızla devam etti: "Konuk olarak değil! Demek istediğim, bana bir iş verebilirsin. Bana para ödemen falan da gerekmez. Kedgeree'ye yardımcı olurum ya da Fen için gümüşlerin tozunu alırım..."

Jüpiter, gazla aydınlatılmış, hafif rutubet kokulu koridora açılan kemerli ahşap kapıyı itip açarken, bu fikre yüksek sesle güldü. "Ah, huysuz Fen'le çalışmaya *bayılacağına* eminim. Ama Nevermoor Otelciler Federasyonu'nun çocuk işçi çalıştırmama sıcak bakacağından kuşkuluyum."

"Bu konuyu düşüneceğine söz verir misin?"

"Tek bir şartla. Eğer sen de Cemiyet'e *kabul edilmeme* ihtimalini düşünmeyeceğine söz verirsen."

"Ama olur da *kabul edilmezsem*..."

"O köprüyü, oraya geldiğimizde yakarız."

Morrigan iç geçirdi. *Bir kere de net bir cevap ver*, diye düşündü. Ama konuşmaya devam etmedi.

Jüpiter Morrigan'ı önüne katıp koridordan geçirdi. "Şimdi. Bana şu yaratıcı yeni arkadaşından biraz daha bahset. Bir varil dolusu kurbağayı hangi cehennemden bulmuş?"

ONUNCU BÖLÜM

KAÇAK

Dördüncü kattaki 85 numaralı oda yavaş yavaş Morrigan'ın kendi odasına dönüşüyordu. Birkaç günde bir, görür görmez bayıldığı harika yenilikler fark ediyordu. Durup dururken rafta beliren denizkızı biçimindeki kitap destekleri ya da kitap okurken kollarını etrafına dolayan ahtapot şeklindeki siyah deri koltuk gibi.

Haftalar önce bir gece, yalın, beyaz yatak başı süslü püslü demir karyolaya dönüşmüştü. Hem de Morrigan o yatakta uyurken. İki gün sonrasında uyandığında kendini bir hamakta sallanırken bulmuştu; Deukalion bir hata yaptığını düşünmüştü anlaşılan.

Odasında en sevdiği şey ise tuvaletin üzerinde asılı duran, çerçeveli küçük bir resimdi: parlak yeşil, jöleden bir heykel resmi.

Önceleri odasındaki değişimleri, ne kadar safdil olduğunu test etmek için gizlice Jüpiter ya da Fen'in yaptığını düşünmüştü. Ancak bir seferinde, bir bardak su içmek için gecenin bir yarısında banyoya gittiğinde, pençe biçimindeki

dört gümüş ayağın küvetin altında belirişini kendi gözleriyle görmüştü.

En tuhafına gidense odanın boyutlarının ve şeklinin sürekli değişmesiydi.

Önceden sadece tek bir kare pencere bulunan duvarda şimdi üç tane kemerli pencere vardı. Bir gün küvet, yüzme havuzu; banyoysa balo salonu boyutlarına erişiyor, aynı banyo ertesi gün bir dolap kadar küçülüyordu.

Çok geçmeden pencere önündeki çiçeklikler kırmızı çiçeklerle doldu; gri fötr bir şapka takan iskelet biçiminde, Morrigan'ın boyu kadar bir portmanto peyda oldu ve taş bir şömineyi yarı boyuna kadar sarmaşıklar sardı. Ve Morrigan Crow, hayatında ilk kez, tam anlamıyla doğru yerde olduğunu düşündü.

İlkbaharın ortalarında Deukalion Oteli'ne çamur-kahverengisi üniformalı bir adam geldi. Elmacıkkemiklerine kadar kıvrılarak uzanan bir bıyığı vardı ve göğsündeki gümüş rozet, üzerine vuran ışıkta parıl parıl parlıyordu. Danışma masasının önünde, ellerini ciddi bir edayla arkasında bağlamış, gözlerinde saklamaya gerek duymadığı küçümseyici bir ifadeyle lobiyi inceliyordu.

Kedgeree onları lobiye çağırmak için Duman Odası'na gittiğinde, Jüpiter'le Morrigan orman yeşili bir sis bulutunun içinde (biberiye dumanı: zihin açıklığı vermesi için) oturmuş iskambil oynuyorlardı. Oynadıkları oyunun nasıl oynandığını pek bildikleri söylenemezdi ama Frank, Morrigan'ın, Madam Chanda da Jüpiter'in kulağına taktikler fısıldıyordu. Arada sırada, aralarından biri "*Hurra*!" diye bağırınca, karşı taraftakiler ya somurtuyor ya da bir şeyler fırlatıyordu. Ne

olursa olsun Morrigan ikindi vaktini bu şekilde geçirmekten hoşnuttu.

Kedgeree'nin ısrarla acilen lobiye gelmelerini istemesi keyiflerini kaçırmıştı. Bıyıklı adamın, henüz büyümesini tamamlamamış küçük, biçimsiz avizeye doğrulttuğu küçümseyici bakışlarsa Morrigan'ı büsbütün sinirlendirdi.

Ne kadar kaba, diye düşündü. *Daha son halini almadı!*

Avize günden güne eski formuna kavuşuyordu ama daha önünde uzun bir yol vardı. Ne şekle bürüneceğini kestirmek henüz imkânsızdı. Fenestra bir bahis düzenlemişti. Frank, göz alıcı bir tavus kuşuna dönüşeceğinden emindi; öte yandan Morrigan, Jüpiter'in o çok sevdiği pembe kalyonun tıpkı eskisi gibi geri geleceğine dair umudunu koruyordu.

Jüpiter, Kedgeree'ye dönüp, "Bu Kokarca ne arıyor burada?" diye homurdandı. Kedgeree omzunu silkip hızlı adımlarla danışma masasına geçti.

"Kime kokarca diyorsun?" diye fısıldadı Morrigan.

Jüpiter fısıldarcasına, "Ah, Nevermoor Polis Teşkilatı demek istemiştim," dedi. "Eee, Kokarca demesek daha iyi olur tabii. En azından yüzüne karşı. İyisi mi, bırakın onunla ben konuşayım."

Adamın yanına gidip dostane bir tavırla elini sıktı. "Tünaydın, Memur Bey. Deukalion Oteli'ne hoş geldiniz. Oda mı istemiştiniz?"

Adam alaycı bir edayla, "Oradan öyle mi görünüyor? Otelin sahibi sizsiniz, doğru mu?" dedi.

"Jüpiter North. Memnun oldum."

Adam elindeki deftere göz atarak, "Kaptan Jüpiter Amanitus North," dedi. "Wunderous Cemiyeti, Kâşifler Birliği ve Nevermoor Otelciler Federasyonu'nun saygın üyesi. Wunder Hayvan Hakları Komisyonu Genel Sekreteri, Gobliner

Kütüphanesi adına gönüllü kitap savaşçısı ve Emekli Robot Kâhyalar Dayanışma Vakfı Başkanı. Daha önce belgelenmemiş on yedi diyarın kâşifi ve *Havalı Erkeğin Dergisi* tarafından dört yıl üst üste seçilen, Yılın En Havalı Erkeği. Bayağı etkileyici, Kaptan. Atladığım bir şey kaldı mı?"

"Ayrıca, dezavantajlı suçlulara step dansı dersleri veriyorum ve Nevermoor Suça Eğilimli Deliler İçin Üst Düzey Güvenlikli Rehabilitasyon Merkezi'nin yıllık böğürtlenli turta pişirme yarışmasında jüri üyesiyim."

Morrigan, Jüpiter'in dalga geçip geçmediğinden emin olamasa da kahkahayı bastı.

"Bir azizden farkım yok diyorsun yani, öyle mi?"

"Jüriye sırf turta yemek için girdim." Morrigan'a göz kırptı.

Polis, küçümseyici bir edayla güldü. "Komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, çoğu zaman böyle düşünüyorum. Size nasıl yardımcı olabilirim, Müfettiş?" Morrigan, Jüpiter'in bakışlarını takip edince, adamın, üzerinde MÜFETTİŞ HAROLD FLINTLOCK yazan rozetini gördü.

Müfettiş Flintlock göbeğini içine çekip Jüpiter'e tepeden bakmaya çalıştı, ancak Jüpiter ondan çok daha uzun olduğu için zorlandı. "Buraya isimsiz bir ihbar üzerine geldim. Wunderous'teki dostlarından biri, kaçak bir göçmen barındırdığını bildirdi, North. Anlayacağın, başın büyük belada."

Jüpiter sakince gülümsedi. "Başımın belada olması için bu suçlamanın doğru olması gerekir."

"Bu yıl imtihanlara bir aday sokuyormuşsun, doğru mu?"

"Doğru."

"O aday da bu mu?"

"Adı, Morrigan Crow."

Müfettiş Flintlock gözlerini kısıp Morrigan'a baktı ve yüzünü yüzüne yaklaştırarak, "Peki, nerelisin sen, Morrigan Crow?" diye sordu.

"Nunusokma," diye cevap verdi Morrigan.

Jüpiter horultulu kahkahasına öksürük süsü vermeye çalıştı. "Bağımsız Eyalet'in Yedinci Bölgesi'nden demek istedi, Müfettiş. Ancak... Garip bir telaffuzu var işte."

Morrigan hamisine baktı. Tıpkı Nevermoor'a ayak bastığı gün sınır nöbetçisiyle konuşurken olduğu gibi soğukkanlı ve kendine güvenli bir havası vardı.

Müfettiş Flintlock defteriyle avucunun içine vurdu. "Şimdi beni iyi dinle, North. Bağımsız Eyalet sıkı bir sınır güvenliği mevzuatına sahiptir ve kaçak bir göçmen barındırıyorsan bu mevzuatın tam yirmi sekiz maddesini çiğniyorsun demektir. Yani, başın büyük belada, evlat. Kaçaklar veba gibidir ve Nevermoor'un sınırlarını ve vatandaşlarını Bağımsız Eyalet'e sızmaya çalışan Cumhuriyet pisliklerinden korumak, çok ciddiye aldığım bir görevdir."

Jüpiter ciddiyetini takındı. "Bağımsız Eyalet'i yardımına en muhtaç kişilerden korumak şüphesiz son derece yüce ve kahramanca bir görev," dedi usulca.

Flintlock yağlı bıyığını burup alay edercesine güldü. "Sizin gibileri iyi bilirim. Fırsat versek siz yufka yürekliler, aklınıza esen herkesi buraya doldurursunuz. Bu pis kaçağın, başına açtığın dertlere değmeyeceğini göreceksin."

Jüpiter sert bakışlarla müfettişin gözünün içine dik dik baktı. "Bir daha sakın ona kaçak deme."

Morrigan iliklerine kadar ürperdi. Jüpiter'in sesindeki soğuk gazabı; kararlı, tavizsiz mavi gözlerindeki buz gibi bakışları tanıdı. Öte yandan Flintlock, neyle karşı karşıya olduğunu henüz anlayamamışa benziyordu.

"Bu kız, pis, kokuşmuş, iğrenç bir *kaçak*. Beni kandıramazsın, North. Ya bana kızın belgelerini verirsin –*yasal* vatandaşlık belgelerini– ya da seni tutuklamam için teslim olur ve bu pis kaçağı da acilen sınır dışı edilmesi için teslim edersin!"

Müfettişin sözleri yüksek tavana çarpıp lobide yankılandı. Flintlock'un bağırış çağırışı üzerine bazı otel çalışanları yanlarına toplandı.

Danışma masasından çıkıp Martha'yla birlikte destek için yanlarına gelen Kedgeree, "Bir sorun mu var, Kaptan North?" diye sordu.

"Bu ne gürültü," dedi Madam Chanda. Kolunu Morrigan'ın omzuna atıp gözlerini Flintlock'a dikti.

Yemek yemeye hazırlanıyormuşçasına dev patilerini yalayan Fenestra, sere serpe oturduğu merdivenlerden, "Birileri güvenliği mi çağırdı?" dedi.

Vampir cüce Frank, başını Jüpiter'in bacaklarının arasından çıkararak, "Dizkapaklarını ısırayım mı şunun, Jove?" diye sordu.

"Gerek yok. Her şey yolunda, teşekkür ederim. Dağılabilirsiniz." Oturduğu yerde kalmaya devam eden Fen dışında diğer herkes yanlarından gönülsüzce ayrıldı. Flintlock, Harikedi'ye gergin bakışlar fırlatadursun, Jüpiter bir müddet sessiz kaldı.

Jüpiter nihayet konuştuğunda sesi sakin ve ölçülüydü. "Wunderous Cemiyeti yetki sınırları içinde kalan hiç kimsenin belgelerini istemeye hakkın yok, Flintlock. Kendi suçlularımızla biz ilgileniriz."

"O henüz Cemiyet'e *girmiş* de—"

"Wunder Kanunları kitapçığını gözden geçirip bilgilerini tazelemen gerek, Flint'çiğim. Madde doksan yedi, F bendi: 'Wunderous Cemiyeti giriş imtihanlarına katılan her çocuk,

söz konusu imtihanlar devam ettiği ya da imtihan sürecinden çıkarılmadığı sürece yasalar karşısında Wunderous Cemiyeti üyesi sayılır.' *Yasalar karşısında.* Yani, o şimdiden bizden biri."

Morrigan'a haklı olmanın verdiği bir rahatlama geldi. *Şimdiden bizden biri.* Wunderous Cemiyeti yasalarının kendisinden yana olduğunu bilmenin verdiği cesaretle Flintlock'un gözlerinin içine baktı.

Flintlock, suratı önce kıpkırmızı, ardından mosmor ve en sonunda bembeyaz kesilerek, öfkeden renkten renge girdi. Bıyığı titredi. "Şimdilik. Sadece şimdilik sizden biri, North. Ancak imtihanlarda çuvallar çuvallamaz, o *belgeleri* görmem gerekecek." Bıyığını sıvazlayıp çamur-kahverengisi üniformasını düzeltti ve Morrigan'a sanki ayakkabısının altına yapışan iğrenç bir pislikmiş gibi baktı. "Lütfen-sayın-Müfettiş-biraz-merhamet-gösterin deme fırsatını bulamadan, o pis Cumhuriyeti'ne geri dönmüş olacak. Ve sen, dostum, başın o kadar büyük bir belada olacak ki kıymetli Cemiyet'in bile seni kurtaramayacak."

Flintlock Deukalion'un fuayesinden bir hışım çıkıp merdivenlerden indi ve ön avluda gözden kayboldu. Morrigan, şimdiye kadar hiç bu kadar gergin görmediği Jüpiter'e döndü.

"Beni gerçekten sınır dışı edebilirler mi?" diye sordu, boğazına bir yumru oturmuştu. Duman ve Gölge Taburu'nu ve karanlığın içinde pusuya yatmış bekleyen, şekilsiz, siyah siluetini düşündü. Buz kesen ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Nevermoor'dan ayrılmak zorunda kalırsam ne olacak?"

Jüpiter sevecen bir tonla, "Saçmalama, Mog," dedi. "Asla böyle bir şey olmayacak."

Morrigan'a dönüp bakmadan lobiden ayrıldı.

Morrigan o gece yatağa girdiğinde, hamağı tekrardan biçim değiştirmiş, bu kez de ayaklarına yıldızlar ve aylar oyulmuş ahşap bir karyolaya dönüşmüştü. Huzursuz bir uykuya daldı ve rüyasında Gösteri İmtihanı'nı gördü. Rüyasında İhtiyarların karşısında, dili tutulmuş gibi sessizce dururken en sonunda Kokarcalar gelip izleyenlerin yuhalamaları eşliğinde, onu sürükleyerek Tabur'a teslim ediyorlardı.

Sabah olduğunda, yatağı bir şilteye dönüşmüştü. Kim bilir, belki de Deukalion henüz onun hakkındaki kanaatini oluşturmamıştı.

KAKTÜS TEAM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KİTAP İMTİHANI

Hawthorne bir ağız dolusu peynirli tostun arasından, "Maaaretinnesöölesene?" dedi.

Jüpiter, yaklaşan Kitap İmtihanı'na çalıştırması şartıyla, yeni arkadaşının Morrigan'ı Deukalion Oteli'nde ziyaret etmesine izin vermişti. Ancak şimdiye dek yoğunlaştıkları tek konu, bizzat Deukalion olmuştu. Hawthorne bilhassa Duman Odası (bugün öğleden sonra duygusal esenlik vermesi için çikolatalı duman vardı), Yağmur Odası (şemsiye getirmediği için pantolonu dizlere kadar ıslanmış olsa da) ve tiyatroya bayılmıştı. Aslında, tiyatronun salonundan ziyade, duvarlarında sıra sıra kostümler dizili kulisine. Kostümler, giyene, etkisinin geçmesi epey zaman alan bir aksan ve ilginç bir yürüme biçimi kazandırıyordu. Hawthorne Altın Bukleli Kız kostümünü çıkardıktan yarım saat sonra bile koridorlarda seke seke yürümeye devam etmişti.

Şimdi de Deukalion Oteli'nin, aşçıların siparişleri yetiştirmek için şekilden şekile girdiği, buhar içinde kalmış, gürültülü mutfağında, köşedeki bir masada oturuyorlardı. Morrigan'a

göre, imtihana çalışmak için ideal bir yer değildi ama Fen öğle yemeklerini kütüphanede yemelerine izin vermemiş, öncesinde de Kedgeree bir sonraki duyuruya kadar yemek salonunda yerçekiminin askıya alındığını anons etmişti.

"Maaaret... Maharetim mi ne?" Bu soru artık Morrigan'ı dehşete düşürüyordu. "Eee, bilmiyorum."

Hawthorne ağzındakileri çiğneyip yüksek sesle yutarken başını salladı. "Bana söylemek zorunda değilsin. Birçok aday Gösteri İmtihanı'nda avantaj sağladığını düşünerek bu bilgiyi kendine saklar."

"Ondan değil," dedi Morrigan hemen. "Galiba, benim bir maharetim yok."

Hawthorne, yarım bardak sütü mideye indirip kaşlarını çatarak, "Muhakkak vardır," dedi. "Bir maharetin yoksa hamin seni imtihanlara sokamaz. Kurallar böyle."

Rahatsız edici bir düşünce Morrigan'ın zihnini kurcalamaya devam ediyordu. Acaba maharetiyle laneti arasında bir bağ var mıydı? Bu konuda Hawthorne'un fikrini almaya can atıyordu ama lanet kelimesini *dile getirmesi* bile söz konusu değildi. Jüpiter'e söz vermişti.

"Olsaydı bilirdim bence." Morrigan sandviçini didiklemekle meşguldü. İştahını kaybetmişti. Beş dakikalığına da olsa bir arkadaşa sahip olmak güzeldi, diye düşündü. Hawthorne köpek-suratlı çocukla arkadaşlık etse kendisi için daha iyi olurdu.

"Bilirdin herhalde." Hawthorne omzunu silkti. Sandviçinin son lokmasını da silip süpürdü ve Morrigan'ın Jüpiter'in kütüphanesinden aldığı ders kitaplarından birini açtı. "Büyük Savaş'la başlayalım mı?"

Morrigan kafasını kaldırıp Hawthorne'a baktı. "Ne?"

"Yoksa önce sıkıcı konuların üzerinden geçip onu sona mı bırakalım?"

Morrigan şaşkınlığını gizlemek için sesini dizginlemeye çalıştı. "Yani sen... Sen hâlâ benimle arkadaş olmak istiyor musun?"

"Ne? Elbette. Ne sandın?" Yüzünü ekşitti. Morrigan'ın dudaklarına istemsiz bir tebessüm yerleşti. Hawthorne, önemsiz bir şeymişçesine arkadaşlığını sunuyordu ona. Bunun dünyalara bedel olduğunu bilemezdi.

"Ama bizim... Değerli ittifaklar kurmamız ve... Biliyorsun işte, Wundergeldin'de tüm o söylenenler..." Morrigan boş tabakları lavaboya taşırken üzerinde buharı tüten bir tabak midyeyle koşturan aşçı yamağıyla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Hawthorne'un durumu tüm açıklığıyla kavradığından emin olmayı görev sayıyordu. "Değerli bir müttefik olduğumdan kuşkuluyum."

Hawthorne gülerek, "Kimin umurunda?" dedi ve kitabına geri döndü. Morrigan yerine geçerken biraz rahatlamıştı. "Bence Büyük Savaş ile başlamalıyız, çünkü bolca kan ve dökülmüş bağırsak var. İlk soru: Dağlık Bölge'deki Yaslı Kale Muharebesi'nde kaç kafa kesilmiştir?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hawthorne parmağını kaldırdı. "Tuzak soru. Dağlık Bölge klanları savaşta kafa kesmez. Düşmanlarını, üst gövdelerini kesip baş aşağı asarlar ve bağırsakları dışarı dökülene kadar sallarlar."

"Aman ne güzel," dedi Morrigan. Bağımsız Eyalet gerçekten de Cumhuriyet'ten *çok* farklıydı. Hawthorne gözleri parlayarak, ellerini ovuşturdu. Daha yeni başlıyordu.

"Sıradaki soru: Kara Falezler Muharebesi'nde bir düşman ejderhası tarafından yakılıp kavrulan ünlü Hava Kuvvetleri

pilotu kimdi? Ha... Bir de ekstra puanlık soru: Pilottan arta kalan çıtır çıtır parçalar gökten düştüğünde, falezlerde yaşayan hangi vahşi kabile onları mideye indirdi?"

Bir hafta sonra Morrigan Gururkondu Evi'ne giden uzun yolu ikinci kez ve yine arkasını dönüp kaçma dürtüsünü bastırmaya çalışarak yürüdü. Yolda sıra sıra dizilmiş çıplak, siyah gövdeli ağaçlar bu kez gözüne daha da ürkütücü göründü. Ağaçların fondaki soluk gökyüzüne karşı sarkan incecik, uzun dalları, tepesinde saldırmaya hazır bekleyen örümcekleri andırıyordu.

"Gergin misin?" diye sordu Jüpiter.

Morrigan tek kaşını kaldırarak yanıt verdi.

"Anladım. Elbette gerginsin. Olmalısın da. Bugün öyle bir gün."

"Teşekkürler. Bu çok iyi geldi."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Jüpiter ağaç dallarının arasından görünen gri gökyüzü parçalarına bakarak güldü. "Kötü anlamda demedim. Hayatın değişmek üzere, Mog."

"Morrigan."

"Birkaç saat içinde, kendine ait küçük, altın yaka iğneni almaya bir adım daha yaklaşacaksın. Ve bu gerçekleştiğinde dünya kapılarını sana ardına dek açacak."

Morrigan, ondaki bu güvenden güç almak istiyordu, hem de çok. Başarabileceğine inanmaya çok ihtiyacı vardı. Eğer Jüpiter'in inancının binde biri onda olsaydı yaz bitmeden Ay'da koloni kurmuş ve dünyadaki tüm hastalıkları iyileştirmiş olurdu.

Ama henüz o gücü kendinde bulamıyordu çünkü henüz Jüpiter'in delinin teki olup olmadığına karar verebilmiş değildi.

"En zoru yazılı kısmı," dedi Jüpiter. "Kimsenin görmediği üç soru, mutlak sessizlik, sadece bir kalem, kâğıt ve bir sıra. Hiç acele etme, Mog ve soruları dürüstçe cevapla."

"Doğru cevapla demek istiyorsun galiba?" diye sordu Morrigan, kafası karışmıştı. Jüpiter onu duymamış gibi devam etti.

"Bir de sözlü kısım olacak ama o konuda endişelenecek bir şey yok – ufak bir test sadece. Aslına bakarsan bir sohbet daha çok. Dediğim gibi, *hiç acele etme*. Onları bekletmekten çekinme. İhtiyarlar senin nasıl biri olduğunu görmek istiyorlar. Kendin gibi, her zamanki sevimli sen olursan hiçbir sorun yaşamazsın."

Morrigan hangi sevimlilikten bahsettiğini ve kendisini başka bir yerde tanıştığı başka bir Morrigan Crow ile karıştırıp karıştırmadığını sormak istiyordu ama buna zaman kalmamıştı. Gururkondu Evi'ne varmışlardı ve hamiler sınav salonuna alınmıyordu. Bundan sonrasında tek başınaydı.

Jüpiter "İyi şanslar, Mog," dedi ve koluna hafif bir yumruk attı. Morrigan mermer basamakları çıkan aday seline katıldı. Ayakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. "Hadi, git, göster onlara günlerini."

Art arda sıralanmış dikdörtgen sıralar ve arkası düz tahta iskemlelerin doldurduğu sınav salonu, Morrigan'ın o güne dek gördüğü en büyük odaydı. Peşi sıra yerlerini alan yüzlerce aday sessizce oturmuş, Wunderous Cemiyeti yetkililerinin soru kitapçıkları ve kalemlerini dağıtmalarını bekliyordu.

Morrigan, boynunu uzatıp Hawthorne'a bakındı ama göremedi. Adayların salondaki yerleri alfabetik sıraya göre belirlenmişti ve Morrigan onun *S*'lerin arasında, ta arkalarda oturduğuna kanaat getirdi. Pes edip kitapçığın önünü okudu.

Wunderous Cemiyeti Giriş Sınavı
Kitap İmtihanı
Birin İlkbaharı, Aristokratların Çağı
Aday: Morrigan Odelle Crow
Hami: Kaptan Jüpiter Amantius North

Herkes sınav kitapçığını alınca, salonun ön tarafında bir Cemiyet yetkilisi cam bir çanı çaldı. Adaylar büyük bir hışırtıyla aynı anda kitapçıkları açtılar. Morrigan derin bir nefes aldı ve ilk sayfayı çevirdi.

Boştu. İkinci sayfa da, üçüncüsü de. Geri kalan sayfalara hızla göz gezdirdi ama karşısına hiçbir soru çıkmadı.

Elini kaldırdı ve bir yanlışlık yapılıp kendisine boş bir kitapçık verildiğini söylemek için bir yetkiliyle göz göze gelmeye çalıştı ama salonun ön tarafındaki kadın hiç oralı olmadı.

Morrigan tekrar ilk sayfaya baktı. Kelimeler belirdi.

Sen buralı değilsin.

Neden Wunderous Cemiyeti'ne girmek istiyorsun?

Morrigan, kitapçığı kendine bir beyin geliştiren ve münasebetsiz sorular soran başka bir aday var mı diye etrafına bakındı. Vardıysa da kimse şaşırmış görünmüyordu. Belki de hamileri onları önceden uyarmıştı.

Jüpiter'in söylediklerini hatırladı – *Hiç acele etme, Mog ve soruları dürüstçe cevapla.* Bir iç geçirip kalemi eline aldı ve yazmaya başladı.

Çünkü toplumun önemli ve faydalı bir üyesi olmak ist—

O yazmayı bitirmeden, görünmez bir kalem cümlenin üstünü karaladı. Morrigan'ın nefesi kesildi.

Saçmalık, dedi kitapçık. *Wunderous Cemiyeti'ne girmek istemenin gerçek sebebi ne?*

Morrigan dudağını ısırdı.

Çünkü küçük, altın bir W iğnesi istiyorum.

Kelimeler yine kendi kendilerini karaladı. Sayfanın bir köşesi kararıp kıvrılmaya başladı.

Hayır, dedi kitapçık.

Sayfanın için için yanan köşelerinden kıvrıla kıvrıla ince bir duman yükseliyordu. Morrigan eliyle sayfayı söndürmeye çalıştı ama başaramadı. Bir bardak su ya da kendisine yardım edecek bir yetişkin bulmak için telaşla etrafa bakındı ama yetkililerde hiçbir endişe belirtisi yoktu. Bilakis Morrigan'ın ve pek çok başka adayın kitapçıklarındaki küçüklü büyüklü tutuşmaları soğukkanlılıkla görmezden geliyor gibiydiler.

Bir oğlanın kitapçığı alev alıp tamamen yandı ve sırasının üzerinde kül yığınından başka bir şey kalmadı. Bir yetkili oğlanın omzuna dokunup dışarı çıkması için eliyle işaret etti. Hayalleri yıkılan oğlan, ayaklarını sürüye sürüye salonu terk etti.

Morrigan hemen *Dürüst cevaplar*, diye düşündü ve kalemi tekrar eline aldı.

Çünkü insanların beni sevmesini istiyorum.

Kitapçık kendi kendini imha etme sürecine ara verdi. Alevler *parlamadan* hemen önce görülen titrek kor ateş biçiminde yanmaya geri döndü.

Devam et, dedi kitapçık.

Morrigan'ın eli hafifçe titredi.

Bir yere ait olmak istiyorum.

Kitapçık, *Başka*, diyerek devam etmesini istedi.

Morrigan derin bir nefes alıp Güneçalan'dan sonraki gün

Jüpiter ile yaptıkları konuşmayı düşündü ve yazdı:

Koşulsuzca yanımda duracak erkek ve kız kardeşlerim olsun istiyorum.

Kâğıttaki hasar yavaş yavaş azalmaya başladı, sayfa yeniden eski beyaz, temiz görünümüne kavuşuyor, yanık köşeleri düzeliyordu. Morrigan azıcık rahatlayarak kalemi sımsıkı tuttuğu elini gevşetti. Bir müddet sonra, ikinci soru belirdi.

En büyük korkun ne?

Morrigan'ın düşünmesine bile gerek yoktu. Bu da soru muydu?

Yunusların karada yürümeyi öğrenip nefes deliklerinden asit fışkırtmaları.

Kelimeler hiddetle kendi kendilerini karaladılar ve sayfa bir kez daha yanmaya başladı. Yakınında oturan bir kız, kitapçığının alev almasıyla çığlığı bastı. Yanık kaşlarla sınav salonundan çıkarıldı.

Kitapçığının köşeleri yanıp kül olurken Morrigan beynini zorlayıp düşündü. Doğruyu söylemişti! *En büyük korkusu* karada yaşayan asit fışkırtan yunuslardı, *kendini bildi bileli* bu böyleydi... Ama hayır. Muhtemelen en büyük korkusu; asıl korkusu, dile getiremediği kadar ürkütücü olduğu için hep *en büyük* korkusunun bu olduğunu *söylüyordu*. Dudağını ısırdı ve sayfaya yeni bir cevap sundu.

Ölüm.

Kitapçık için için yanmaya devam etti.

Tekrar yazdı, *Ölüm. Ölüm! Kesinlikle ölüm!*

Aklına ansızın parlak bir fikir geldi.

Duman ve Gölge Taburu.

Fakat kitapçık yanmaya devam etti. Morrigan sayfayı sıkıca tuttu, parmakları yanarken irkilerek geriye kalan küçücük beyaz boşluğa yazdı.

Unutulmak.

Sayfadaki yanıklar azaldı.

Devam et, dedi kitapçık.

Kimsenin beni hatırlamaması. Ailemin beni hatırlamaması çünk

Morrigan'ın kalemi tutan eli, dumanlar tüten sayfanın üzerinde havada asılı kaldı—

çünkü benimle ilgili her şeyi hiç var olmamışım gibi unutmayı istediklerini biliyorum.

Kitapçık düzelip beyazlaştı, kıvrılan sayfalar düzleşip tertemiz oldu. Morrigan sabırla üçüncü ve son soruyu bekledi. Salonda şöyle bir göz gezdirdi ve sıraların yaklaşık dörtte birinin boşaldığını, üzerlerinde bir parça kül yığınından başka bir şey kalmadığını fark etti.

Peki, insanların seni hatırlamalarını nasıl sağlayacaksın? diye sordu kitapçık.

Morrigan uzunca düşündü. Arkasına yaslandı ve sessizce, salonun dört bir köşesinde çıkan ufak yangınları ve dışarı çıkarılan adayları seyretti. Sonunda aklına gelen en dürüst cevabı yazdı.

Bilmiyorum.

Ve anlık bir tereddütten sonra, bir sözcük daha ekledi:

Şimdilik.

Bir anda soruların ve cevapların üçü de sayfalardan kayboldu ve yerlerini büyük yeşil harflerle yazılmış tek bir kelime aldı.

GEÇTİ.

Morrigan, Gururkondu Evi'nde bir antrede volta atıp duruyordu. Adayların yaklaşık üçte biri yazılı sınavı geçememişti.

Geri kalanlar ufak gruplara ayrılıp Kitap İmtihanı'nın sıradaki kısmını bekleyecekleri odalara yönlendirilmişti.

Morrigan'ın grubunda, dizlerini göğsüne kadar çekip kollarıyla sararak oturmuş, öne arkaya sallanan bir oğlan, birbirlerini soru yağmuruna tutup her cevaptan sonra sert beşlikler çakan enerjik ikiz kardeşler ve bir sandalyede kollarını kavuşturarak oturan bir kız vardı.

Morrigan kızı tanıdı: Wundergeldin'de Noelle'in her söylediğine –zerre komik olmamasına rağmen– gülmekten katılan arkadaşıydı. Örgülü siyah saçlarını başının arkasında kabarık bir topuz yapmıştı. Kahverengi gözlerinin düşük kapakları arasından ikizleri seyrediyordu.

İkizlerden biri bağırarak, "Yukarı Zeeland'ın başlıca üç ihraç ürünü nedir?" diye sordu.

"Yeşim taşı, ejderha pulu ve yün!" diye bağırdı öbürü. Beşlik çaktılar. Noelle'in arkadaşı suratını astı.

Odaya elinde klipsli bir pano tutan bir kadın girdi. Hızla çocuklara doğru yaklaşırken topukları ahşap zeminde takır takır sesler çıkarıyordu. Elindeki listeye bakıp, "Fitzwilliam? Francis John Fitzwilliam?" diye seslendi. Köşedeki çocuk kadına bakıp yutkundu. Alnında boncuk boncuk terler birikti. Titreyerek ayağa kalktı ve başını yerden kaldırmadan, parmaklarıyla baldırlarında trampet çalarak yürüyüp kadının peşinden odadan çıktı.

İkizlerden biri bağırarak, "Ay'da yürüyen ilk Nevermoor'lu kimdi?" diye sordu.

"Korgeneral Elizabeth von Keeling!" diye bağırdı öbürü. Beşlik çaktılar. Örgülü saçlı kız öfkeyle burnundan soludu.

Morrigan gözlerini kapadı ve Nevermoor'un yirmi yedi ilçesini saymaya odaklandı. "Eski Şehir," diye fısıldadı kendi kendine, "Wick, Bloxam, Betelguese, Macquarie..."

Bunu yapabilirdi. Hazırdı. Bulabildiği tüm tarih ve coğrafya kitaplarını okumuş ve önceki gece Kedgeree'ye art arda sorular sordurup bilgilerini test etmişti. Yukarı Zeeland'ın (her neresiyse) ihraç ürünleri hakkında çok bir bilgisi olmayabilirdi ama Nevermoor ve Bağımsız Eyalet hakkında bildiklerinin sıradaki imtihanı geçmeye yeteceğinden emindi.

Morrigan gözlerini tavana dikip, "Delphia," diye devam etti. "Groves ve Alden, Deering, Highwall..."

"İlçeleri sormayacaklar," dedi Noelle'in arkadaşı. Morrigan kızın sesini duyunca şaşırdı, beklediğinden daha pes ve buğuluydu. Wundergeldin'de sesi sersem bir sırtlan gibi çıkmıştı. "İlçelerin adlarını aptallar bile bilir. Bunları anaokulunda öğrendik."

Morrigan onu duymazdan geldi. "Pocock, Farnham ve Barnes, Rhodes Village, Tenterfield..."

Kız, "Sağır mısın yoksa aptal mı?" diye sordu.

"İsimsiz Diyarlar'da saat dilimi nerede kesişir?" diye bağırdı ikizlerden biri.

"Zeev Forest'ın merkezinde, Bağımsız Eyalet'in Beşinci Bölgesi'nde!" diye bağırdı öbürü. Beşlik çaktılar.

Morrigan gözlerini sıkıca yumdu ve volta atmaya devam etti. "Blackstock... eee... Bellamy..."

Yumuşak, insandan bir duvar onu durdurdu. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ve klipsli panolu kadının ona tepeden bakan gözleriyle karşılaştı. "Crow?"

Morrigan usulca başını salladı, elbisesini düzeltip omuzlarını dikleştirdi ve sözlü sınavın yapılacağı salona doğru kadını takip etti. Yarı yolda dönüp arkasına baktı ve Noelle'in arkadaşının ikizlerle konuştuğunu gördü.

Buğulu sesiyle onlara, "İmtihanı geçemeyeceksiniz," diyordu. "Hiç hazır değilsiniz. Tek bir şey bile hatırlamayacaksınız.

Cemiyet'e asla giremeyeceksiniz. İyisi mi şimdiden evinize dönün."

Morrigan başını kaldırıp bir şey söyleyecek mi diye klipsli panolu kadına baktı ama kadının yüzünde, sanki tek kelime duymamış gibi boş ve kayıtsız bir ifade vardı.

Morrigan'ı hafifçe öne doğru iterek, "Hadi," dedi. "Seni bekliyorlar. Geç, karşılarında dur."

Yüksek İhtiyarlar Meclisi, boş bir salonun ortasında bir masada oturuyordu. Morrigan onlara doğru yaklaşırken bazı kâğıtlara göz atıp kendi aralarında fısıldaştılar ve sularını yudumladılar.

Sıska, saçları tel tel sayılan İhtiyar Quinn, gözlüklerini düzeltip, "Miss Crow," dedi. "Bağımsız Eyalet'i yöneten kimdir?"

"Başbakan Gideon Steed."

"Yanlış. Bağımsız Eyalet'i buluş, üretim ve bilgi açlığı yönetir."

Morrigan'ın içi, merdivende bir basamağı kaçırıp ayağı boşluğa düşmüş gibi oldu. O an, İhtiyarların sormayı kararlaştırdığı soru tarzı için hazırlıklı olmadığını anladı. Önceden birazcık vardıysa bile şimdi içinde en ufak kendine güven kırıntısı kalmamış ve birdenbire büyük bir korkuya kapılmıştı.

Boğa, İhtiyar Alioth Saga, "Gideon Steed kimdir?" diye sordu.

Morrigan kekeledi. "Ba-başbakan. Değil mi?"

"Yanlış," diye kükredi İhtiyar Saga. "Başbakan Gideon Steed, Bağımsız Eyalet'in demokratik yollarla seçilmiş hizmetçisi ve yürekten bağlı olduğumuz değerler, standartlar ve özgürlüklerin halk tarafından atanmış koruyucusudur."

"Ama başbakan o," diye ısrar etti Morrigan. Haksızlıktı bu. Soruyu doğru yanıtlamıştı. "Az önce bizzat kendiniz söylediniz."

İhtiyarlar Morrigan'ın itirazını dikkate almadı.

"Yanıcı bir bitki, ateşe verilmiş bir ağaçtan nasıl ayırt edilir?" diye sordu İhtiyar Helix Wong.

Bunu biliyordu. "Yanıcı bir bitkinin alevleri asla duman çıkarmaz."

"Yanlış," dedi İhtiyar Wong. "Yanıcı bitkilerin soyu tükenmiştir; yanıcı bir bitki gibi görünen *her* ağaç, düpedüz ateşe verilmiş bir *ağaçtır* ve hemen söndürülmesi gerekir."

Morrigan içinden homurdandı. Bunun olacağını fark etmeliydi. Alevçiçeği ağacının soyu *tabii ki* tükenmişti; Jüpiter bunu ona söylemişti! Ayrıca, *Nevermoor'un Bitkisel Tarihi* adlı kitapta, yüz yıldan uzun bir süredir kimsenin yanan bir alevçiçeği ağacı görmediğini okumuştu. Tuzak soru öfkeden kalbini sıkıştırdı.

İhtiyar Quinn, "Şanlı Nevermoor şehri kaç yaşındadır?" diye sordu.

"Nevermoor İkinci Kuş Çağı'nda, bin sekiz yüz doksan bir yıl önce kuruldu."

"Yanlış. Nevermoor yıldızlar kadar kadim, henüz yağmış pudra kar kadar körpe ve gök gürültüsü kadar görkemlidir."

"Ama bu olamaz! Ben nereden..."

İhtiyar Quinn, "Cesaret Meydanı Katliamı ne zaman gerçekleşti?" diye sordu.

Morrigan tam "Dokuzun Kışı, Doğu Rüzgârları Çağı," diye cevap vermeye başlamıştı ki aklına bir şey geldi. Durdu ve cevabının ağzından önce beyninde şekillenmesi için bir süre bekledi. İhtiyarlar beklentili gözlerle onu izliyordu.

Onları beklетmekten çekinme.

Morrigan duraksayarak, "Cesaret Meydanı Katliamı," diye söze girdi, "karanlık bir günde... Gerçekleşti."

İhtiyarlar sessizliklerini bozmadı.

Morrigan, "Nevermoor'un tarihindeki en karanlık günler-den biri," diye devam etti. "Öyle bir gün ki..." Beyni doğru kelimeleri ararken bir süre bekledi. "Kötülüğün iyiliğe karşı zafer kazandığı bir gün. Kötülüğün Nevermoor'u esir aldığı ve... Ve... Bağırsakları dökülene kadar salladığı bir gün."

İhtiyarlar sessizce ona bakmaya devam etti. Morrigan'ın kalbi kulaklarında atıyordu. Daha ne istiyorlardı?

Son olarak, "Tekrarı olmayacak bir gün," dedi. Bu kadardı işte; içinde daha fazla saçmalık kalmamıştı.

İhtiyar Quinn gülümsedi. Ufak bir tebessümdü ama Morrigan fark etti. Yabani otlar arasından çıkan minicik bir çiçek gibiydi.

Kambur, minyon İhtiyar bir devam sorusu soracakmış gibi duruyordu. Morrigan aniden dehşete kapıldı. Aslında Cesaret Meydanı Katliamı hakkında pek bir bilgisi yoktu. *Nevermoor Barbarlık Ansiklopedisi*'nde o maddenin ortasına geldiklerinde Hawthorne'la çay molası vermişler ve sonradan geri dönmeyi unutmuşlardı.

Morrigan cevabının yeterli olacağını umarak nefesini tuttu. İhtiyar Quinn mevkidaşlarına baktı. İki İhtiyar sertçe başlarını sallayıp önlerindeki kâğıtlara döndüler.

"Teşekkür ederiz, Miss Crow. Çıkabilirsiniz."

Morrigan gözlerini kırpıştırarak gün ışığına çıktı. Büyük bir şaşkınlık içinde Gururkondu Evi'nin merdivenlerini inerek onu bekleyen Jüpiter'in yanına gitti.

"Nasıl geçti?"

"Tuhaf."

"Haliyle." Jüpiter, Morrigan'ın, tuhaflığın Wunderous Cemiyeti için alelade bir durum olduğunu sanki şimdiye kadar

fark etmesi gerekiyormuş gibi omzunu silkti. "Biraz önce kurbağalı arkadaşın buradaydı bu arada. Sana bir sonraki imtihana girmeye hak kazandığını söylememi istedi. Sen de bu imtihanı geçersen iyi edermişsin, yoksa karışmazmış. O ve Nan alelacele ejderha binme antrenmanına gittiler. Ben de ejderha binicisi on bir yaşındaki bir oğlanı hiç kıskanmamış gibi davranmaya çalıştım. Peki, sen, eee... Geçtin mi imtihanı?" diye sordu Jüpiter, pek umursamıyormuş pozlarda.

Morrigan verdikleri mektubu uzattı, hâlâ inanamıyordu.

"'Tebrik ederiz, aday,'" Jüpiter yüksek sesle okudu. "'Dürüstlüğünü, muhakeme gücünü ve hızlı düşünebildiğini kanıtlayarak, 919. Ekip için sıradaki imtihana girmeye hak kazandın. Ebeleme İmtihanı Birin Yazı'nın son cumartesi günü, öğle vakti yapılacak. Detaylı bilgi sonradan verilecektir.' Sana söylemiştim. Başaracağını söylememiş miydim? Bravo, Mog. Çok sevindim."

Morrigan'ın dikkati başka yerdeydi. Beşlik çakan ikizleri Gururkondu Evi'nden çıkarken gördü. Ağlayarak hamilerine koşuyorlardı.

İkizlerden biri, "Olmuyor, y-yapamıyoruz!" diye hıçkırdı. "Tamamen h-hazırlıksızız!"

"Tek bir k-kelime hatırlamıyoruz!"

Kendi başarısının verdiği rahatlamayla birlikte, ikizler için üzüldü. O sevimsiz kız, Noelle'in arkadaşı, resmen kafalarının içine girmiş ve kendilerine güvenlerini yıkmıştı. Bir şeyler söylemek, İhtiyarların onlardan ne beklediğine dair bir ipucu vermek istedi ama Jüpiter onu çekiştirip Gururkondu Evi'nden uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

Açan güneşle birlikte, yolda sıra sıra dizili ağaçların çıplak, siyah dalları önceki kadar tehditkâr görünmüyordu. Güneşin sıcaklığını hissetmek için yüzünü göğe döndü ve Jüpiter

ile yoldan aşağı inerlerken elini dalgın dalgın uzatıp ölü ağaçlardan birine dokundu. Parmak uçlarını yakıcı bir sıcaklık ve minicik mor kıvılcımlar yaladı, elini hızla geri çekti.

"Ah!"

"Ne oldu?" Jüpiter aniden duruverdi.

"Şu ağaç elimi yaktı!"

Jüpiter bir müddet dik dik Morrigan'a bakıp ardından güldü. "Çok komiksin, Mog; sana söylemiştim, alevçiçeklerinin soyu tükendi."

Jüpiter önden yürümeye devam ederken, Morrigan hasarsız parmaklarını inceledi. Elini ihtiyatla uzatıp ağaca bir kez daha dokundu. Hiçbir şey olmadı.

Başını iki yana sallayıp şaşkın bir kahkaha attı. Anlaşılan hayal gücünde hâlâ bir parça saçmalık *kalmıştı*.

KAKTÜS KİTAP

ON İKİNCİ BÖLÜM

GÖLGELER

Birin Yazı

Morrigan'ın ilk imtihanı bitmişti ve sıradaki, aylar sonraydı. Deukalion Oteli'nde yazın keyfini sürmesinin önünde hiçbir engel yoktu. Yaseminli Avlu'nun havuzunda yüzerek geçirdiği bol güneşli saatleri; gecenin ılığında yapılan salon dansları, barbekü partileri ve Duman Odası'nda (zihni yatıştırması ve güzel rüyalar görmek için) vanilyalı duman bulutları içinde geçirilen rahatlatıcı, uzun dinlence seansları takip ediyordu. Arada sırada aklına Crow Malikânesi düşüp babaannesinin yazları nasıl biraz daha sevecen biri olduğunu hatırladığı ya da Ivy'nin bebeğini doğurup doğurmadığını merak ettiği zamanlarda, Charlie'nin onu atların tımarını yapmaya ya da Frank'in bir sonraki partisindeki mönünün tadına bakmaya davet etmesiyle bu düşünceleri hızla zihninden defediyordu.

Bazen de altı taliplisiyle ünlü Madam Chanda ("Pazar hariç, haftanın her gecesi ayrı biri," diyordu aldırmaz bir tavırla), o gece giyeceği kıyafeti seçerken Morrigan'ın yardımına başvuruyordu. Birlikte, sopranonun (neredeyse otelin lobisi

kadar büyük) gardırobundaki birbirinden güzel binlerce elbise, ayakkabı ve mücevherin arasına dalıyor, Jüpiter'in taktığı adlarıyla, "Mösyö Pazartesi" ile akşam yemeği ve dansa, "Sör Çarşamba" ile parkta yürüyüşe ya da "Saygıdeğer Lord Perşembe" ile tiyatroya gitmek için en uygun kıyafetleri seçiyorlardı.

Deukalion'daki yaşam, Kedgeree'nin beşinci katta duvarların içinden geçip duran sinir bozucu bir hayaletten kurtulmak için Paranormal Hizmetler görevlilerini çağırması gibi, her gün yeni bir tuhaflığa sahne oluyordu. Kedgeree, sinir bozucu davranışlar sergilemedikleri sürece, hayaletlerle genel olarak bir sorunu bulunmadığını ama bu hayaletin sürekli geri geldiğini söylüyordu. Bu, Paranormal Hizmetler'in üçüncü gelişiydi. Kedgeree, hayaleti bizzat görmemişti ama ortalıkta dolaşan hikâye ve söylentilerden korkan bazı konukları başka bir kata taşımak zorunda kalmıştı. Morrigan'ın hayalet kovma seansını izlemesine müsaade edilmişti ama hiç de hayal ettiği kadar etkileyici çıkmadı. Gerçek bir hayaletin uçarak binadan çıkıp gittiğini görmeyi umuyordu ama görüp görebildiği, yakılan adaçayı tütsüleri ve edilen tuhaf danslar oldu. Ardından da Paranormal Hizmetler'den gelen görevliler Kedgeree'nin eline dört yüz elli kred'lik bir fatura tutuşturup gittiler.

Morrigan'ın yaza dair en büyük hayal kırıklığı –hayalet kovma ayininden de *büyük*– Jüpiter'i giderek daha az görmesiydi. Sürekli ya Kâşifler Birliği'yle alakalı bir iş için çağrılıyor ya da bitmek bilmeyen toplantılar, yemekler ve partilere katılıyordu.

"Haberler kötü, Mog." Jüpiter bir perşembe günü ikindi vakti, sarmal mermer tırabzandan kayarak, Morrigan ve Martha'nın peçetelerden kuğu yaptığı lobiye indi. Martha'nın

kuğuları, her an sıraya dizilip uçacaklarmış gibi kusursuz görünüyorlardı. Morrigan'ınkilerse öfkeli, sarhoş güvercinlere benziyorlardı. "Yarın gece seni ve Hawthorne'u panayıra götüremeyeceğim. Bir işim çıktı."

"Yine mi?"

Jüpiter elini parlak bakır saçlarında gezdirdi, aceleci hareketlerle gömleğini pantolonunun içine soktu ve askılarını düzeltti. "Maalesef, evlat. Nevermoor Ulaşım İdaresi beni..."

Tekrar, "*Yine mi*?" dedi Morrigan. NUİ, Jüpiter'i aldırmak için yaz boyunca Deukalion'a ulak gönderip durmuştu. Genellikle sadece "Bürümcük Hattı'nda yankılanan sesler" konusunda –her ne demekse– Jüpiter'in yardımına başvuruyorlardı ama üç hafta önce yeni bir raydan çıkma vakası yaşanmış ve bu sefer iki kişi ölmüştü. Gazeteler bu haberi bir hafta birinci sayfadan vermiş, Deukalion da bu olayın sorumlusu ve ne anlama geldiği üzerine dedikodularla çalkalanmıştı. Otel personeli arasında öyle bir panik havası oluşmuştu ki Jüpiter, *Wundersmith* kelimesinin ağza alınmasını yasaklamak zorunda kalmıştı.

"Morrigan'ı ben götürebilirim," diye önerdi Martha. "Yarın izin günüm ve Charlie beni... Yani, Mr McAlister ve ben... Şey, Mr McAlister panayıra gidecek ve bana da... Ben de ona katılırım diye düşünmüştüm." Martha'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Otelin şoförü Charlie McAlister'la birbirlerinden hoşlandıklarını Deukalion'da bilmeyen yoktu. Bunun hâlâ bir sır olduğunu düşünenler bir tek onlardı.

"Sorun değil, Martha. Senin ve Charlie'nin kafası yeteri kadar meşgul olacak zaten," diye sırıttı Jüpiter. "Yakında gideceğiz, Mog. Söz."

Morrigan yaşadığı hüsranı saklamaya çalıştı. Nevermoor Panayırı yaz boyunca her cuma gecesi kurulan meşhur bir

pazar ve şenlikti. Yedi Bölge'nin dört bir yanından insanlar sırf bu panayırı görmeye gelir ve gelenlerin birçoğu da Deukalion Oteli'nde kalırdı. Konuklar her cuma alacakaranlıkta büyük bir heyecan içinde fayton ve trenlerle yola çıkar, cumartesi sabahı da kahvaltıda birbirleriyle nefes kesici hikâye ve fotoğraflar paylaşır, aldıkları malları karşılaştırırlardı. Ancak yazın yarısı geride kalmış ve Morrigan hâlâ panayıra gidememişti. Bir umut, "Haftaya?" diye sordu.

"Haftaya. Kesin." Jüpiter uzun yeşil parkasını kapıp ön kapıyı savurarak açtıktan sonra bir an durup arkasına döndü. "Dur! Haftaya olmaz. Phlox II'ye açılan kapılardan birinde görevliyim. Berbat bir yer. Phlox I'in tüm kan emici böcek sürüleri orada ama cazibesinin onda biri yok." Kızıl sakalını kaşıdı ve kıkırdadı. "Bir yolunu bulacağız. Bak ne diyeceğim, önümüzdeki hafta sonu Jack orkestra kampından dönecek ve yazın geri kalanını burada geçirecek. Üçümüz beraber gideriz. Dördümüz. Hawthorne da gelir."

Morrigan, Jüpiter'in yeğeninin yatılı okulda kalmadığı zamanlarda Deukalion'da yaşadığını neredeyse unutmuştu. Martha, bazen hafta sonları da geldiğini söylemişti ama şimdiye kadar hiç ortalıkta görünmemişti.

Jüpiter şemsiyesini almak için geri döndüğünde durup Morrigan'a tuhafça baktı. "Geceleri kâbus mu görüyorsun sen?"

Morrigan telaşla, "Ne? Hayır," diyerek Martha'ya baktı. Martha birdenbire kuğularını saymaya dalıp duymamış gibi yaptı.

Jüpiter, sanki görünmez sinekleri kovalıyormuş gibi elini Morrigan'ın tepesinde salladı. "Evet, görüyorsun. Etrafında geziniyorlar. Rüyalarında ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Morrigan.

"Gösteri İmtihanı'nı, değil mi? Sana o konuda endişelenmemeni söylemiştim."

"Endişelenmiyorum." Yalan.

"Pekâlâ." Jüpiter yavaşça başını salladı ve Morrigan'ın sandalyesine eğilip fısıldadı. "Panayır için gerçekten kusura bakma, Mog."

"Morrigan," diye tamamladı Morrigan ve uzanıp Jüpiter'in ters dönmüş yakasını düzeltti. "Boş ver. Hawthorne ve ben yapacak başka bir şey buluruz."

Jüpiter başını bir kez salladı, Morrigan'ın koluna şakacıktan bir yumruk attı ve gitti.

Ertesi sabah, yemek odasında, Morrigan'ın kahvaltı masasında bir oğlan vardı. Onun sandalyesinde oturuyordu. Onun tostunu yiyordu.

Oğlan ondan daha uzun ve yaşça daha büyüktü; muhtemelen on iki ya da on üç. Yüzü büyük ölçüde okuduğu *Gözcü*'ye gömülmüş olsa da gazetenin üstünden sık siyah saçlarının tepesini görmek mümkündü. Sayfaları çevirip kan portakalı suyunu yudumlarken, sandalyesine sanki oraların sahibiymiş gibi kurulmuştu.

Morrigan usulca boğazını temizledi. Oğlan gazeteden başını kaldırıp bakmadı. Morrigan biraz bekleyip yüksek sesle öksürdü.

Oğlan sonunda bir tepki verdi ve "Hastaysan durma burada," dedi. Bir sayfa daha çevirdi. İnce, esmer bir el belirdi, bir parça kızarmış ekmek aldı ve yeniden gazetenin arkasında kayboldu.

"Değilim," dedi Morrigan, oğlanın kabalığına şaşırmıştı. "Konuklar buraya giremez. Kayıp mı oldun?"

Oğlan, Morrigan'ın sorusunu duymazdan geldi. "Eğer bulaşıcı bir hastalığın yoksa kalabilirsin. Ama ben okurken konuşma."

"Kalabileceğimi biliyorum." Morrigan duruşunu dikleştirip boyunu uzattı. "Ben burada yaşıyorum. Oturduğun, *benim* sandalyem."

Bunun üzerine oğlan, en sonunda, yavaşça gazetesini aşağı indirdi ve ortaya asık bir surat ile son derece hoşnutsuz bir ifade çıktı. Tek kaşını hafifçe havaya kaldırıp dudak bükerek Morrigan'ı yukarıdan aşağı süzdü.

Morrigan tanıştığı insanlardan bu tür tepkiler görmeye alışkındı; o yüzden küçümseyici tavrından çok, oğlanın sol gözünü kapatan siyah deri bant onu daha çok şaşırttı. Jüpiter'in çalışma odasındaki okul fotoğrafından onu hemen tanıdı: John Arjuna Korrapati.

Demek Jack *buydu*.

Oğlan gazeteyi katlayıp kucağına koydu. "*Senin* sandalyen mi? Beş dakikadır burada yaşıyorsun ve şimdiden mobilyaları mı sahiplendin? Ben beş yıldır burada yaşıyorum. Kahvaltımı da hep bu masada yaparım."

"Sen Jüpiter'in yeğenisin."

"Sen de adayı."

"Sana benden mi bahsetti?"

"Besbelli." Gazeteyi sertçe açtı ve tekrardan yüzünü içine gömdü.

"Gelecek hafta sonu geleceğini sanıyordum."

"Yanlış bilgilendirilmişsin."

"Jüpiter Phlox II'ye gitti."

"Farkındayım."

"Neden erken geldin?"

Jack derin bir iç çekip gazeteyi yüzünden indirdi. "Jove

Amcam bana maharetinin ne olduğunu söylemiyor ama özel yeteneğinin bir şeyler okumaya çalışan insanları sinir etmek olduğuna bahse girerim."

Morrigan Jack'in karşısına oturdu. "Sen şu Gümüşdon Parlak Oğlanlar Okulu'na gidiyorsun, değil mi?"

"Gümüşdamga Üstün Zekâlı Genç Erkekler Okulu!" diye parladı Jack.

Morrigan sırıttı. Okulun gerçek adını biliyordu. "Nasıl bir yer?"

"Harika."

"Sen neden Jüpiter gibi Wunderous Cemiyeti'nde değilsin? Girmeyi denedin mi?"

"Hayır." Jack yeniden gazetesini katladı, ağzına bir parça kızarmış ekmek attı ve yarı dolu çay fincanını masadan alıp sert adımlarla yemek odasını terk etti.

Morrigan, oğlanın odasının nerede olduğunu, neye benzediğini, anne babasının nerede yaşadığını, gözüne ne olduğunu, neden Cemiyet'e girmeye çalışmadığını ve yazın kalan yarısında nahoş tavırlarına nasıl katlanacağını merak ediyordu.

En sevdiği sandalyesini ve bir parça kızarmış ekmeği geri alırken ertesi gün daha erken kalkıp yemek salonuna Jack'ten önce gelmesi gerektiğini kafasına not etti.

O gece Duman Odası'nda ("yumuşak bir mizacı" teşvik etmek için puslu ve pembe bir gül dumanı vardı), Morrigan'la birlikte masa oyunları sandığını yerde sürüklerlerken, "Belki kızgın bir maşayla oymuşlardır," dedi Hawthorne. "Ya da belki bir mektup açacağı saplamışlardır. Veya gözkapağının altına et yiyen böcekler koymuşlar ve onlar da gözünü silip süpürmüşlerdir. Böyle bir şey olmuştur."

"Iyy." Morrigan ürperdi. "Kim böyle şey yapar?"

"Ondan hoşlanmamak için sebebi olan biri," dedi Hawthorne.

"Yani tanıştığı herkes olabilir."

Hawthorne sırıttı ve ardından yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle sandığın içindekileri incelerken, "Bunu *gerçekten* yapmayacağız, değil mi?" diye sordu.

Morrigan rengârenk bir kutu çıkarıp, "Yapacağız," dedi. Güzel bir gece geçirmeye kararlıydı, böylece Jüpiter'e, söz verdiği Nevermoor Panayırı gezisini üst üste beşinci hafta iptal etmesinin en ufak bir önemi olmadığını dürüstçe söyleyebilirdi. En ufak.

"Mutlu Ev Kadınları mı? Ciddi olamazsın... Bu oyunu son oynadığımda on yaşındaydım."

Morrigan, Hawthorne'un itirazlarına aldırmadan parçaları yerleştirmeye başladı. "Ben, şefkatli büyükanne Mrs Fuddledump olacağım. İstersen sen de kariyer odaklı tatminsiz iş kadını Ms Fierceface olabilirsin. Pek modern sayılmaz, değil mi? Ben başlıyorum."

Morrigan zarları atıp piyonunu ilerletti, kartonun ortasından bir kart çekti ve okudu. "Bir çiçek düzenleme yarışmasını kazandınız. Ödülünüzü alın: canla başla çalışan kocanıza yemek yaparken giymeniz için işlemeli, dört dörtlük bir önlük. Kocanız eve gelmeden, rujunuzu tazelemeyi ve saçlarınızı taramayı unutmayın." Kartı hemen yerine koydu ve oyunu toplamaya başladı. "Pekâlâ, *sen* ne yapmak istiyorsun?"

"Sence? Nevermoor Panayırı'na gitmek, tabii ki. Ağabeyim Homer, bir grup arkadaşıyla gidiyor. Onu tanımıyormuşuz gibi yapacağımıza söz verirsek onlarla gitmemize izin verecektir."

"Yapamam. Yanımda Jüpiter olmadan otelden ayrılmama izin yok."

Hawthorne, "Peki, bu bir kural mı?" diye sordu. "Bunu bizzat *söyledi* mi? Çünkü bunun bir kural olduğunu *belirtmediyse* muhtemelen bu... Bir tavsiyedir."

Morrigan iç geçirdi. "Aklımdan hiç çıkarmamam gereken üç kural var. Bir: Kapısı kilitliyse ve bende anahtarı yoksa o odaya girmeme izin yok. İki: Yanımda Jüpiter olmadan Deukalion'dan ayrılamam. Üç... Üçüncüyü unutup duruyorum. Güney kanadıyla ilgili bir şeydi. Her neyse, önemi yok. Panayıra gidemem."

Hawthorne düşünceli gözlerle baktı. "Yani birinci kural, kilitli *olmayan* her kapıdan girebilirsin anlamına mı geliyor?"

"Öyle galiba."

Hawthorne kaşlarını kaldırdı. "Harika."

Sonraki bir saati koridorlarda ileri geri koşup kapı kollarını zorlayarak geçirdiler. Altıncı kattan sonra artık sıkılmaya başlamışlardı. Deukalion'daki yegâne kilitsiz odalar şimdiye kadar milyonlarca kez girdikleri odalardan ibaret gibiydi. Ama nihayet, yedinci katın batı kanadında, Morrigan'ın aklına, tıpkı bir el Mutlu Ev Kadınları oyunu oynamaları gerektiği gibi, parlak bir fikir geldi.

"Bu, tanıdık geliyor." Morrigan kilitli başka bir kapıyı zorladı. O kattaki diğer tüm kapılardan farklıydı. Kapı kolu düz pirinç yerine, gümüş telkâri işlemeliydi ve üstünde panzehir taşından, kanatlarını açmış minik bir kuş vardı. "Bu tıpkı... Aaa. Ah! *Burada bekle*."

Koşarak dördüncü kata kadar gidip muzaffer bir edayla elinde sıkı sıkıya tuttuğu şemsiyesiyle nefes nefese geri geldi.

Hawthorne başını yana eğdi. "Havanın bozacağını mı düşünüyorsun?"

Şemsiyenin gümüş ucu kilide uydu. Morrigan muşamba şemsiyeyi döndürerek kilidi çevirdi. Kapı tatmin edici bir klikle açıldı ve Morrigan gülümsedi. "Biliyordum!"

"Nereden..."

Morrigan artan bir heyecan içinde, "Jüpiter bunu bana doğum günümde vermişti," diye açıkladı. "Sence bunun olacağını biliyor muydu? Belki de bunu *akıl etmemi* istiyordu!"

"Evet." Hawthorne şaşkın gözlerle baktı. "Ondan beklenecek türde bir çılgınlık."

Oda geniş ve boştu; içeride, odanın tam orta yerinde duran cam bir lamba dışında hiçbir şey yoktu. Lambanın içinde, karanlık odayı sıcak sarı bir parıltıyla aydınlatan tek bir mum yanıyordu.

"Tuhaf," diye mırıldandı Hawthorne.

Tuhaf nitelemesi yetersiz kalırdı. Morrigan, yedinci katta, kilitli boş bir odada, bir gaz lambasının, gözetimsiz bir biçimde yanmaması gerektiğinden son derece emindi. Bir kere, yangın çıkabilirdi. İkincisi, tüyler ürperticiydi.

Onlar lambaya doğru yaklaştıkça, mumdan yayılan ışıkla gölgeleri büyüyüp ürkütücü bir biçim aldı. Hawthorne sırtını kamburlaştırıp yüksek sesli iniltiler eşliğinde zombi yürüyüşü yaparak eğlendi. Ayaklarını sürüyerek lambaya doğru yürürken, zombi gölgesi arkasındaki duvarda dev gibi büyüdü.

Ardından garip bir şey oldu. Hawthorne durdu. Ama gölgesi durmadı. Sanki canlanmış gibi, zombi yürüyüşüne onsuz devam etti ve sallana sallana uzak duvara kadar gidip karanlık bir köşede küçülerek yok oldu.

"Ürkünç," diye iç geçirdi Morrigan.

"Çok ürkünç," diye onayladı Hawthorne.

"Bir de ben deneyeyim." Morrigan koluyla yılan gölgesi yaptı. Yılan kıvrıla kıvrıla ondan uzaklaşıp duvarlarda sürünerek hışımla, Hawthorne'un ona doğru hoplayarak gönderdiği zavallı gölge-tavşancıklara saldırdı.

Morrigan'ın beceriksiz kedi girişimi tavşancıkların peşine düşüp hepsini yiyen, kükreyen bir aslana dönüştü. Hawthorne'un kuşu, kendi gözlerini çıkarmaya çalışırcasına kendi gölgesine çullanan bir yarasaya dönüştü.

Kim diğerini daha çok korkutacak diye uğraştıkça, elleriyle yaptıkları gölgeler daha gösterişli biçimler aldı. Büyük bir çaba göstermeleri bile gerekmiyordu – sanki gölgeler olabildiğince korkunç olmaya çalışıyorlardı. Küçük bir balık önce bir köpekbalığına, sonra daireler çizen bir köpekbalığı sürüsüne, en sonunda da Hawthorne ve Morrigan'ın gölgelerinin etrafında dönen dev bir köpekbalığı hortumuna dönüştü. Dehşet verici, nefes kesici ve muazzamdı.

Hawthorne, dilini ağzının kenarından dışarı çıkarıp parmaklarını karmaşık, ne olduğu belirsiz bir şekle sokarak, "Şimdi... Şimdi bir... *Ejderha* yapacağım," dedi.

Ve ellerinin biçimsiz gölgesi birdenbire heyula gibi bir sürüngene dönüştü. Duvarda beliren devasa gölge, kara kanatlarını kocaman çırparak uçuşa geçti. Tepelerinde bir yükselip bir alçalarak, korkunç ağzından tekinsiz kara alevler saçtı. Hawthorne bir gölge-at yaptı ve ejderha atı, kömür gibi yakarak üç korkunç ısırışta mideye indirdi.

Morrigan ve Hawthorne ejderhanın dalışa geçip Gölge-Hawthorne'u pençeleriyle kaptığı gibi, kara kolları ve bacakları havada sallanarak uzaklara götürüşünü seyrederlerken çığlığı bastılar. Çığlıkları kahkahalara dönüştü.

Hawthorne kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Galiba ben kazandım," dedi.

"Öncelikle, bu bir yarışma değil," dedi Morrigan. "İkincisi, ben *kazanacağım*."

Lambayı ortalarına alarak yere oturdular ve Morrigan parmaklarını esnetti. Eğer Hawthorne, Çakalkale'nin en

korku verici sakininden daha korkutucu olabileceğine inanıyorsa göreceği vardı. "Dur sana bir hikâye anlatayım."

Ellerini eğip bükerek kabaca bir insana benzetti. "Evvel zaman içinde, küçük bir oğlan ormanda tek başına yürüyormuş."

Uzun, sallanan ağaçlar yaptı ve gölge-oğlan itaatkârca aralarında yürümeye başladı.

"Annesi hep, ormanda tek başına yürümemesini söylermiş. Orada bir cadı yaşarmış ve en sevdiği yemek, kızarmış ekmek üzerinde, parçalara ayrılmış küçük oğlanlarmış. Ama çocuk annesini dinlememiş, çünkü ormanda büyüyen meyveleri toplamaktan hoşlanırmış."

Morrigan bir cadıya uyacağını düşündüğü biçimde kamburunu çıkarıp parmaklarını bükerek pençe yaptı. Geriye kalanları gölgesi tamamladı ve siğilli kanca burunlu, sivri şapkalı ürkütücü yaşlı bir kadına dönüştü. Gölge-cadı çocuğu ağaçların arasında takip etmeye başladı.

"Çocuk ormanı iyi bildiğini düşünüyormuş ama kaybolmuş ve yolunu bulamamış. Saatlerce yürümüş. Gece çökünce orman karanlığa bürünmüş."

Morrigan bir baykuş yaptı. Baykuş birdenbire, tünediği ağacın dallarını titreterek uçtu. Gölge-oğlan arkasına baktı ve ürpertiyle titredi. Onunla birlikte Hawthorne da titredi.

"Çocuk aniden arkasından çatallı, yaşlı bir ses duymuş. Cadı, 'Benim ormanımda kim yürüyor?' diye seslenmiş. 'Meyvelerimi kim topluyor?'

"Çocuk kaçmaya çalışmış ama cadı onu ense kökünden tutup yakalamış ve yol boyunca kahkahalar atarak evine, doğruca kesme tahtasına götürmüş." (Morrigan, cadı kahkahasıyla epey övünüyordu.) "Bıçağını havaya kaldırdığı sırada, bir uluma sesi geceyi yırtmış."

Morrigan elleriyle bir köpek gölgesi yaptı; köpek önce bir kurda, ardından bir kurt sürüsüne dönüştü. Vahşice uluyarak cadıyla oğlanın etrafını çevirdiler. Morrigan onlardan bu kadar çok sayıda yapmak istememişti ama gölgelerin kendi fikirleri vardı; işlerini iyi biliyorlardı. Hikâye bambaşka bir biçime bürünmeden Morrigan kontrolü yeniden ele almalıydı.

Alelacele bir son uydurmaya çalışarak, "Sonunda," dedi, "oğlan, eee... Oğlan uzaktan annesinin seslendiğini duymuş. Annesi emektar atları Nallı Çavuş'a binerek onu kurtarmaya gelmiş ve... Ve tepenin üzerinden dörtnala geldiklerini gören çocuk bir sevinç çığlığı atmış!"

Morrigan'ın gölge-atı gerçekten de oğlan, cadı ve kurtlara doğru dörtnala koşuyordu. Ama üzerinde oğlunu kurtarmaya gelen kahraman bir anne yoktu. Hiçbir anne yoktu. Atın üzerinde uzun, siyah bir tüfek tutan upuzun bir iskelet vardı.

Morrigan, "Bunu ben yapmadım," diye fısıldadı, vücudunu saran korkuyla soğuk terler döküyordu. Gölgeler hikâyesini ele geçirmişti.

Öndeki atın arkasında büyüyen karartıda, atların dizginlerini hayaletimsi avcıların tuttuğu bir birlik belirdi. Gölge-cadı ile gölge-oğlan karanlığa karıştı ve kurtlar Morrigan ile Hawthorne'un etrafını çevirirken büyüdükçe büyüdüler.

Morrigan bir çığlık attı.

Kapıya koştu, Hawthorne da hemen arkasından onu takip etti. Morrigan anca koridorun parlak ışığına çıktıklarında kovalanmadıklarını fark etti.

"Ne oldu?" dedi Hawthorne. "Gayet iyi gidiyordu."

Morrigan başını salladı, titriyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu. Duman ve Gölge Taburu'nun hikâyede olmaması gerekiyordu."

"Duman ve ne?"

Morrigan titrek bir nefes aldı ve Hawthorne'a on birinc doğum gününde yaşadıklarını anlattı. Anlatmaya başlayınca gerisi çorap söküğü gibi geldi – Zifiri Gece laneti, ölmesi gerekirken Jüpiter'in çıkıp gelişi, Duman ve Gölge Taburu tarafından kovalanışları, saatin içinden geçişleri, böylece kendini Deukalion Oteli'nde buluşu, gerçekten, ama *gerçekten* bir maharetinin olmayışı ve burada ne işi olduğu hakkında hiçbir fikri olmayışı. Hepsini, hatta hikâyenin en acı verici, en korkutucu kısmını, Müfettiş Flintlock'u ve Cemiyet'e giremezse Nevermoor'dan nasıl zorla sınır dışı edileceğini ve Tabur'la yeniden karşı karşıya kalacağını bile anlattı.

Hawthorne, Morrigan anlatmayı bitirene kadar sessizce dinledi ve sonrasında bir müddet daha konuşmadı. Serseme dönmüş gibiydi. Morrigan dudağını ısırarak onu izleyip bilmesi gerekenden fazlasını anlattığından endişelendi. Belki de Cumhuriyet'ten gelişi ve Nevermoor'da bir kaçak oluşuyla ilgili kısımları anlatmamalıydı. Ve lanetle ilgili kısmı. Ve diğer tüm kısımları.

Hawthorne sonunda, "Alınma ama," dedi, "bu hikâye demin uydurduğundan *çok* daha iyi." Morrigan bir oh çekti. Hawthorne'un, hayatındaki tuhaflıkları sorun etmemesi onu şaşırtmamakla birlikte, derinden rahatlattı.

"Hawthorne, bunu bir sır olarak *saklamalısın*," dedi. "Anlatmamalıydım. Eğer biri öğrenirse... Eğer Müfettiş Flintlock..."

Hawthorne serçe parmağını uzattı. Ciddi bir edayla, "Morrigan Crow," dedi. "Sırrını tutacağıma ve hiç kimseye anlatmayacağıma serçe parmağı sözü veririm."

Morrigan kaşını kaldırdı. "Serçe parmağı neyi?"

"Serçe parmağı sözü." Serçe parmağını Morrigan'ın yüzüne iyice yaklaştırdı. "Hayatımda serçe parmağı sözünü asla bozmadım. *Asla*."

Morrigan serçe parmağını onunkine geçirdi ve başlarıyla onayladılar.

Hawthorne kaşlarını çatarak, "Şimdi lütfen," dedi, "Kocaman bir örümceğin içinde giderken saatin içinde silahlı avcılar tarafından kovalanma kısmını tekrar anlat."

Ama buna fırsat olmadı çünkü Morrigan aniden iki şeyi fark etti:

1. Korkunçluğun Korkunç Odası'nın kapısını açık bırakmışlardı.
2. Gölge-kurtlarından biri kaçmış, koridorda iz sürüyordu.

Mutfakları üçüncü kez arayıp tararlarken Hawthorne, "Belki yok olup gitmiştir," diye homurdandı. Otelde her yere bakmışlardı ama gölge-kurt onları atlatıp duruyordu. "Diğer hepsine öyle oldu."

"Peki ya bu sefer öyle olmadıysa? Ya konuklardan birinin karşısına çıkarsa? Korkudan ölürler, aileleri Deukalion'a dava açar ve Jüpiter beni öldürür. Kimse görmeden onu bulmalıyız." Morrigan olur da kurdu yakalarsa ondan nasıl kurtulacağını bilmiyordu fakat şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

"Kimse neyi görmeden?"

Bu, duymak istediği son sesti. Jack mutfağın bir köşesinde durmuş, bardağına süt dolduruyordu.

Morrigan hemen, "Hiçbir şeyi," dedi. "Seni ilgilendirmez."

Jack sağlam gözünü devirdi. "Ortalıkta dolaşıp insanları ölümüne korkutan bir şey varsa beni ilgilendirir. Yatağıma giderken ayağımın yerde yatan ölü bedenlere takılmasını istemem. Neler oluyor?"

"Anlatsak da inanmazsın."

"Siz bir deneyin."

Anlattılar. Jack onları giderek artan bir öfkeyle dinledi. "Tanrı aşkına! Eğer Gölgeler Salonu'nda katil bir kurt sürüsü bırakacaksanız en azından lanet kapıyı arkanızdan kapayın. O kapının kilitli olmasının bir sebebi var. Esas siz oraya nasıl girdiniz?"

"Ben... Biz... Şey, fark ettim ki..."

"Boş ver, anlatma!" Jack Morrigan'ı susturmak için elini havaya kaldırdı. "Beni de suç ortağınız yapmayın. Jüpiter öfkeden *deliye dönecek*."

Morrigan her ne kadar kabullenmek istemese de Jack'in orada olması büyük bir şanstı çünkü oteli ondan çok daha iyi biliyordu. Jack onları bir bakım dolabına götürüp üç tane pilli fener aldı.

"Pekâlâ, ayrılarak arayacağız. Ben doğu kanadına geçeceğim, sen," –Hawthorne'a işaret etti– "batı kanadına git ve Morrigan, sen de kuzey kanadına. Eğer kurdu bulursanız, fenerinizi en parlak ayara getirip *doğrudan* üzerine tutun. Kaçmasına izin vermeyin, yok olana kadar ışığı üzerine tutmaya devam edin.

"Onu koridor ya da mutfak gibi yerlerde bulamazsınız, aralarına karışabileceği başka gölgelerin olduğu, daha karanlık yerlerde olacaktır. Eğer bir odada köşeye sıkıştırırsanız elektrik düğmesine basıp odayı ışıkla doldurmaya çalışın. Aksi takdirde, feneriniz de aynı işi görecektir. Şimdi, bu kısım önemli: Onu bulana kadar aramayı *kesmeyin*. Tüm gece sürse bile."

Birbirlerinden ayrılma fikri Morrigan'ın hoşuna gitmemişti. En son istediği şey karanlıkta tek başına dolanıp kocaman, aç bir gölge-kurt aramaktı ama elden ne gelirdi? Kurdun etrafta dolaşması onun suçuydu. Onu bulmak zorundaydı.

Kuzey kanadı şaşırtıcı derecede karanlıktı. Karanlık merdivenlerden inip kilitsiz odalardan geçerken parmak ucunda yürüdü. Bir gölgenin onun geldiğini duyup duyamayacağını bilmiyordu ama risk almak istemedi. Karanlıkta neyi nerede arayacağını kestiremiyordu. Bir gölge, gölgelerin içinde nasıl bulunabilirdi?

Morrigan, saatlerdir sürüyormuş gibi gelen arama çalışmalarından sonra tam pes etmeye hazırlanırken, beşinci katta bir salonun ay ışığı vuran balkonundan bir ses geldiğini duydu. Balkonda biri vardı, gökyüzüne bakıp sessizce şarkı söylüyordu. Morrigan rüzgârın içeri taşıdığı şarkının sözlerini çıkaramasa da melodiyi tanıdı. Ve adamı.

Beyaz, ince tül perdeleri açıp dolunayın mavimsi ışığının vurduğu balkona çıktı. Fenerinin ışığı adamın yüzüne düştü. "Mr Jones?"

Adam daldığı hülyalardan irkilerek uyandı. "Miss Crow! Tekrar merhaba."

"Yeni bir ziyaret daha," diye yorumladı Morrigan. "Nevermoor'a sık geliyorsunuz galiba."

"Evet, arada sırada burada işlerim olur. Bazen de dostlarımı ziyarete gelirim." Elini gözlerine siper edip utangaç bir edayla gülümsedi. Morrigan fenerini indirdi. "Kışdenizi Partisi burada bulunmamı onaylamayacaktır ama bilmemelerinin bir zararı dokunmayacaktır. Anlaşmamız devam ediyordur umarım. Beni ele vermeyeceksiniz, değil mi?"

"Siz beni ele vermediğiniz sürece." Morrigan titredi. Akşam ayazı ısırıyordu. "Dışarıda ne yapıyorsunuz?"

"Ah, ben... Müzik odasını aramaya çıkmıştım. Süitimin yakınlarında gibi gelmişti ama galiba kayboldum. Bunca yıldan sonra Deukalion beni şaşırtmayı hâlâ başarıyor. Bu harikulade köşeden geçerken, yıldızların altında biraz düşüncelere

dalmaya karşı koyamadım." Dalgındı konuşurken. "Ne güzel bir akşam..."

"Evet, öyle..." Morrigan göz ucuyla, salonda bir şeyin hareket ettiğini gördü. Perdeleri çekip fenerini etrafta gezdirdi, ancak saksıdaki ufak bir ağacın, açık kapıdan giren rüzgârla dalı sallanmıştı sadece. "*Nerede* bu?" diye mırıldandı.

"Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Eee... Evet. Ama anlatsam inanmazsınız."

Mr Jones nazikçe gülümsedi. "Elbette inanırım."

Morrigan ona Gölgeler Salonu'nu anlattı. Mr Jones tek kaşını belli belirsiz kaldırdı. "Sonra, yaptığım gölgelerden biri kaçtı ve şimdi otelin içinde dolaşıyor. Birilerini korkudan öldürmeden ve Jüpiter, işleri mahvolup iflas bayrağını çekmeden önce onu bulmalıyım. Jack'e göre onu öldürmenin tek yolu, karanlığa karışana kadar üzerine ışık tutmakmış."

Mr Jones ne ona güldü ne de onu yalancılıkla suçladı, hatta en ufak bir şaşkınlık bile göstermedi. "Bu gölgeyi kendi başına mı yarattın?"

"Sayılır. Biraz da... Kendi kendini yarattı."

Mr Jones ilginç bir biçimde bundan etkilenmişe benziyordu. "Hım. Korkunç bir gölgeydi, öyle mi?"

"Hepsi çok korkunç. Yavru kedi gibi sevimli bir şey yapsanız bile, insan yiyen bir kaplana ya da başka bir şeye dönüşüyor. Bilhassa korkunç olmaya *çalışıyor* gibiler."

"Mantıklı."

Morrigan şaşırdı. "Öyle mi?"

"Gölgeler gölgedir, Miss Crow." Gözleri ay ışığını yansıtıyordu. "Karanlık olmak isterler."

Morrigan fenerini odada çılgınca gezdirdi. Eğer oradaysa kurdu hazırlıksız yakalamayı umuyordu. Fenerin ışığı titreyip solmaya başladı. Yan tarafına vurdu. "Galiba pili bitiyor." Işık

son bir kez titreyip söndü. Morrigan homurdandı.

Mr Jones, "Bence bir önemi yok," dedi. "Miss Crow, galiba gölgeyi nasıl öldüreceğinizi anlatan arkadaşınız..."

"*Benim* arkadaşım değil o..."

"...size şaka yapmış." Gülümsedi; alaycı değildi. "Sizin şu yaramaz gölge çok büyük ihtimalle kendi kendine kaybolup gitmiştir."

Morrigan kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Yıllardır Deukalion'da kalırım; bu süre içinde *birkaç* sırrını öğrendiğimi umuyorum. Anladığım kadarıyla, Gölgeler Salonu'nda ortaya çıkan her şey bir yanılsamadan ibaret... Bir tiyatro. Kimseye zarar veremez."

"Emin misiniz?"

"Oldukça eminim."

Morrigan'ın içini önce büyük bir rahatlama, ardından soğuk bir öfke sardı. Milyonlarca saatini gerçekten bir *hiç* uğruna mı harcamıştı? "*Jack*. Onu öldüreceğim."

Mr Jones güldü. "Ona bir ders vermek için peşinden gerçek bir kurt gönderememen çok yazık. Maalesef şimdi uyumam lazım. Sabah otelden ayrılıyorum. İyi geceler, Miss Crow. Ve unutmayın: Patronumun teklifi her zaman geçerli."

Morrigan gölgenin bir kurt gölgesi olduğunu ona hiç söylemediğini fark ettiğinde Mr Jones çoktan gözden kaybolmuştu.

"Orada ne yap... Gölgeyi kuzey kanadında araman gerekiyordu!"

Geniş, ferah lobi loş ve boştu; ikili bir kanepede uzanmış bez ciltli bir kitap okuyan Jack dışında kimse yoktu. Hâlâ bebeklik çağındaki avize yavaş yavaş büyüyor, tavanda cılızca

ışıldıyordu. Jack fenerini Morrigan'ın yüzüne tuttu, koridordan girerken onu neredeyse kör edecekti.

"Öyle yapıyordum, seni *sıçan*." Morrigan dönüp geldiği yöne baktı. "Orası kuzey kanadı."

"Hayır." Jack biraz paniklemiş görünüyordu. "Orası güney kanadı. Tadilattan dolayı kapalı. Güvenli değil. Hiçbir koşulda oraya girmemen lazım. Okuman yok mu?" Eliyle bir tabelaya işaret etti.

TADİLATTAN DOLAYI KAPALI. GÜVENLİ DEĞİL. HİÇBİR KOŞULDA GİRMEYİN. Morrigan yazıyı görmeden yanından geçip gitmişti. *O-o.*

"Kabahat sende!" diye patladı Morrigan. "Yalan söyledin, Jack. O aptal kurdu otelin etrafında kovalamamız gerekmiyordu."

"Seni orada gören oldu mu? Fenestra görse öldürür..."

"Güney kanadı kimin umurunda? Gölgenin kendi kendine kaybolacağını biliyordun, değil mi? Yalancısın işte."

Jack en ufak bir suçluluk belirtisi göstermiyordu. "Bu kadar saf olman benim suçum değil. Bir dahaki sefere beynini kullanmaya çalış." Yüzünü buruşturup başını iki yana sallayarak mırıldandı. "Amcamın senin Wunderous Cemiyeti'ne uygun olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Bir uyarı levhasını bile okumaktan acizsin."

"Kıskanıyor musun? Bu mu yani?" Morrigan elindeki feneri ona doğru fırlattı. "Adayı olarak seni değil de beni seçmesini mi kıskanıyorsun?"

Jack gözlerini kıstı. "Ne... Sen şimdi bana... *Kıskanmak* mı? Hem de *seni*? *Seni* niçin kıskanacakmışım? Bir maharetin bile yok! Gölgeler Salonu'nun dışında sen kendin söyle—"

Morrigan'ın nefesi kesildi. "Bizi *gözetliyordun!*"

Tam o sırada Hawthorne lobiye daldı ve fenerini Jack'in suratına tutup deli gibi gülmeye başladı. "*Mu-ha-ha-ha*, Ben gölgelerin katili Hawthorne'um, *gölge-kurt, kork benden, ölümün olacak elimden.*"

Morrigan, "Çok geç kaldın, gölgelerin-katili," dedi ve Hawthorne'un elindeki feneri kaptığı gibi Jack'e fırlattı. "Gölge çoktan öldü."

"Ya..." Hawthorne'un omuzları çöktü. "Ama onu alt ettiğimde söylemek için bir zafer şarkısı bile yazmıştım. Sana dansını öğretecektim."

Morrigan, Hawthorne'u alıp altın ve cam asansöre doğru giderken, sesi lobide yankılanacak kadar bağırıyordu. "Belki de şarkının sözlerini, Jüpiter'in insanları gözetleyen, yalan söyleyen ve herkesi kendinden nefret ettiren sinsi yeğeni için baştan uyarlayabilirsin."

Jack elinde kitabıyla yeniden kanepeye yerleşirken arkalarından, "Ya da Jüpiter'in, gölgeler hakkında hiçbir şey bilmeyen ve otelin içinde koşturarak kendini gülünç duruma düşüren aptal ve yeteneksiz adayı için," diye bağırdı.

Morrigan kat düğmesine basarken bile hâlâ sinirden kudurmuş gibiydi. Hawthorne kapılar kapanırken, ona doğru dönüp mırıldandı:

"*Sinsi yeğen* ile kafiyeli ne var?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EBELEME İMTİHANI

Yazın sonu gelmek üzereydi, fakat savaşmadan son nefesini vermeyi reddediyordu. Ağustos ayının son haftaları Nevermoor'a, termometrelerin yanı sıra sinirleri de hoplatan bir sıcak hava dalgası getirdi.

Morrigan siniri tepesinde, "Bunu ciddiye alabilir miyiz *lütfen*?" dedi. "İkinci imtihana sadece üç gün kaldı."

Bir saattir Jüpiter'le konuşmaya çabalıyordu ama Jüpiter'in dikkat aralığı kızgın sıcağın altında iyice daralmıştı. Palmiyeli Avlu'nun gölgeli bir köşesinde oturmuş, art arda şeftalili sangria içip yelpazelenmekle meşguldü. Fenestra civarda güneşleniyor, Frank ise dev bir şemsiyenin altında usulca horluyordu. Jüpiter öğleden sonra tüm çalışanlara izin vermişti. Hava çalışmak için aşırı sıcaktı ve sabahtan beri birbirlerine çatıp durmuşlardı.

Neyse ki Jack ortalarda yoktu. Morrigan, herhalde odasına kapanmış, çello çalışıyordur, diye düşündü. Zaten Morrigan'ı Duman Odası'ndaki en güzel noktadan kovmadığı, akşam yemeklerinde sofra adabını eleştirmediği ya da genel olarak onun

bulunduğu tarafa doğru somurtmadığı zamanlarda yazın büyük kısmını odasında geçirmişti. Morrigan Deukalion'u tekrardan *sahiplenebilmek* için dört gözle Jack'in okula geri dönmesini bekliyordu. Okuldan arkadaşlarıyla Nevermoor Panayırı'na gitmesine izin çıktığında kendini beğenmişliği dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Morrigan panayıra gitmek için bütün yaz Jüpiter'i beklemiş ama onun her hafta, bir öncekinden daha önemli bir işi çıkmıştı. Panayır gelecek yıla kadar kapanmış ve Morrigan artık fırsatı kaçırmıştı. Yine de her şey göz önüne alındığında yaz bittiği için mutluydu... Bu, bir sonraki sinir bozucu imtihanın iyice kapıya dayandığı anlamına gelse bile.

Jüpiter uykulu gözlerinden birini açıp Frank'e bakarak, "Orada iyi mi sence?" diye sordu. "Yanıp kül olmaz, değil mi? Cüce vampirlere dair fazla bilgim yok."

"Vampir cüceler," dedi Morrigan. "Ve o iyi. Ebeleme İmtihanı'na odaklanabilir miyiz lütfen? Bir bineğe ihtiyacım var. Ve en fazla dört bacağı olabilir, kurallar böyle."

"Peki."

"Ve uçamam."

Jüpiter içeceğinden bir yudum alıp, "Orası kesin," dedi. "Soyadın Crow olabilir ama karga değilsin."

Morrigan bir of çekti. "Hayır, demek istediğim... Kurallara göre..."

Jüpiter gülerek, "Biraz rahatla, Mog," dedi. "Kuralları biliyorum: Uçan bir hayvana binemezsin. Birkaç yıl önce bir ejderhayla pelikan ortalığı velveleye vermişti. Zavallı kuş havalandıktan üç saniye sonra yanıp kül olmuştu. Anlayacağın senin pelikan, pelikül olmuştu. Ha? *Pelikül*? Nasıl ama?" Tembelce sırıtarak Morrigan'a baktı ama sıcakla birlikte Morrigan'ın espri anlayışı da buharlaşmıştı. "Her neyse. Sonuçta tüm kanatlıları yasakladılar, artık herkes yerden gitmek zorunda."

Önceki gün bir ulağın teslim ettiği Ebeleme İmtihanı kuralları Morrigan'ı büyük bir telaşa sürüklemişti. Onca haftada Ebeleme üzerine hiç kafa yormadığını fark edince dehşete kapılmıştı. Belki de Jack'in yaz boyunca oradaki sinir bozucu varlığı hem bir lanet hem de bir lütuf olmuştu. Sürekli tartışıp birbirlerinin yoluna çıkmakla meşgul olmaları Morrigan'a sıradaki imtihan üzerine düşünecek zaman bırakmamıştı.

"Pekâlâ," diyerek Jüpiter'i konuyu bırakmamaya zorladı. "Binek. Dört veya daha az bacaklı."

"Daha az *sayıda*."

"Dört veya daha az sayıda bacaklı. Charlie bana ata binmeyi öğretebilir mi?"

Jüpiter, "Doğru yolun bu olduğundan emin değilim, Mog," dedi. Elini sallayarak vızıldayan bir böceği kovdu. "Bizzat bir Ebeleme İmtihanı görmüşlüğüm yok ama epey vahşileşebildiğini duydum. Her araziye uygun bir hayvana ihtiyacın olacak. Bunun üzerinde biraz düşüneyim."

Her araziye uygun bir hayvan. Her araziye uygun hayvan da neyin nesiydi? Bu akıl almaz sıcakta, ağzından mantıklı bir laf almaya uğraşmak boşunaydı. Morrigan hırsını kum taşlarının arasında boy vermiş bir tutam çimi tekmeleyerek çıkardı.

Jüpiter uyuşuk bir kayıtsızlıkla, "Mmm, işte aradığımız ruh," dedi.

Morrigan pes etti ve gidip küçük havuzun kenarına tünedi. Ayaklarını suya sokup Cemiyet'ten gelen mektubu cebinden çıkardı ve belki de yüzüncü kez yeniden okudu.

Sevgili Miss Crow,

Ebeleme İmtihanı önümüzdeki cumartesi günü öğle vaktinde Nevermoor'un tam kalbinde, Eski Şehir'i çevreleyen surların içinde düzenlenecektir.

Nevermoor Konseyler ve Loncalar Birliği, Eski Şehir'in sokaklarını geçici olarak halktan arındırmamıza izin vererek imtihanın hiçbir engele maruz kalmadan gerçekleşmesini sağlamıştır.

İmtihana girecek adaylar dört gruba ayrılmıştır. Siz, Batı Kapısı grubundasınız. Lütfen cumartesi sabahı 11.30'dan geç olmamak kaydıyla katılımınızı Eski Şehir Batı Kapısı'nda bulunan Cemiyet yetkililerine bildiriniz.

Üç kuralımız vardır:

1. Adaylar canlı bir bineğe binmek zorundadır. Bu, sizi taşıyacak, en az iki, en çok dört bacaklı herhangi bir yaratık olabilir.

2. Uçan hayvanlar kesinlikle yasaktır.

3. Adaylar tepeden tırnağa beyaz giyinmek zorundadır.

Bu kurallara uymadığı tespit edilen adaylar anında diskalifiye edilecektir.

Adayların bu imtihanda başarılı olmaları için gözü peklik, kararlılık ve stratejik düşünme becerisi göstermeleri gerekecektir. Son talimatlar Ebeleme İmtihanı başlamadan hemen önce tarafınıza bildirilecektir.

En içten dileklerimize,
İhtiyar G. Quinn, H. Wong ve A. Saga
Gururkondu Evi
Nevermoor, BE

Bir de harita eklenmişti. Ortaçağdan kalma taş surlarla çevrili, kabaca bir yuvarlak çizen Eski Şehir, Nevermoor'un tıpkı bir mantar gibi organik ve yamru yumru bir biçimde büyüyüp

dışına taştığı ilk merkeziydi. (Bu bilgiler Madam Chanda'dan geliyordu. Anlattığına göre, kendisi de amatör bir tarihçi olan Saygıdeğer Lord Perşembe'nin iki Noel önce onu Nevermoor Tarih Topluluğu'na üye yaptığından beri şehrin tarihine ilgi göstermeye başlamıştı.)

Eski Şehir'in taş kemerli dört girişi vardı: Bunlar, bir pusuladaki dört ana yön gibi Kuzey Kapısı, Güney Kapısı, Doğu Kapısı ve Batı Kapısı'ydı.

Haritaya göre şehrin merkezinde Cesaret Meydanı bulunuyordu. Morrigan Cesaret Meydanı'ndan sadece bir kez, Şemsiye Hattı'yla ve hızla geçmişti ama mağaza ve kafelerle çevrili, kalabalık, geniş, capcanlı bir meydan olduğunu hatırlıyordu.

Meydan, Eski Şehir'i boylamasına ve enlemesine kesen iki caddenin kesiştiği noktada yer alıyordu. Kuzeyden güneye uzanan Lightwing Bulvarı'nın en kuzey ucunda Gururkondu Evi, en güney ucunda da Bağımsız Eyalet hükümdarı Kraliçe II. Kaledonya'nın evi, Lightwing Kraliyet Sarayı vardı. Büyük Bulvar'sa Yüce Varlık Tapınağı'ndan başlayıp doğudan batıya uzanarak Nevermoor Opera Sarayı'nda son buluyordu.

Haritanın ön plana çıkardığı başka önemli yapılar da vardı: Dehşet Zindanları, Parlamento, konsolosluklar, Bahçe Kemeri (Eski Şehir'in merkezini tıpkı bir kemer gibi çevreleyen yeşil alan çemberi), Gobliner Kütüphanesi ve daha bir sürü bina... Morrigan, lazım olabileceğini düşünerek bunları ezberlemeye çalıştı.

Hafızasını sınamak için gözlerini kapatıp, "Dehşet Zindanları," diye fısıldadı. "Doğu Kısmı, Rifkin Caddesi. Parlamento Kamaraları: Kuzey Kısmı, Flagstaff Bulvarı. Gobliner Kütüphanesi: Doğu Kısmı... Yok, Güney Kısmı... Yok, şey demek istedim..."

"Batı Kısmı, budala," diye miskin bir ses yükseldi. Fenestra yakınlarda gün ışığı vuran bir noktada uzanmış, yavaş ve bezgin dil darbeleriyle tüylerini yalıyordu. "Mayhew Caddesi. Kapa çeneni artık."

Morrigan, "Sağ ol," diye mırıldandı.

Jüpiter'in göz ucuyla Harikedi'yi izlediğini fark etti ve ilgisini bu kadar çeken şeyi görmek için dönüp o tarafa baktı. Fen'in, salyasını akıttığı pasaklı gri tüyleri, gün ışığının altında eriyik gümüşü andırıyordu. Aniden kocaman esneyip gerildi ve kaslı bacakları titredi. Morrigan, gerçekten çok güzel bir hayvan, diye düşündü. Kendine özgü dehşet verici tarzında.

Fen, küçümseyici bir edayla, "Siz ikiniz, biraz izin verir misiniz?" dedi. "Banyo yapmaya çalışıyorum burada. Pis sapıklar."

Morrigan, Ebeleme İmtihanı'nın yapılacağı günün sabahına uyandığında içi huzur doluydu. Tabii yaklaşık beş saniye sonra hangi güne uyandığını hatırlayınca huzuru, paniğe dönüştü.

Jüpiter'in onun için ne tür bir binek ayarladığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Jüpiter son üç günü otel personeliyle, midillilerin develer karşısındaki avantajları, gerçek hayatta bir kaplumbağanın bir tavşana karşı sahiden yarış kazanma şansı olup olmadığı ve her ihtimale karşı (Frank'in fikriydi) bunu deneseler miydi ve devekuşu, uçamamasına rağmen, kanatları olduğu için teknik olarak uçan hayvanlar kategorisine mi giriyordu gibi konular hakkında hararet derecesi giderek artan tartışmalarla geçirmişti. Bu tartışmaların hiçbiri iyi şekilde sonlanmamış ve hiçbiri Morrigan'ı rahatlatmamıştı.

Sürünerek yataktan çıktığı sırada kapı savrularak açıldı ve Fenestra çalımlı adımlarla içeri girip kocaman kafasını sallayarak sandalyeye bazı giysiler fırlattı.

"Bunları giy," dedi. "Yeni çizmeler koridorda. Martha kahvaltını getiriyor. Beş dakika içinde hazırlanıp aşağıda ol."

Ve öylecene, bir "günaydın" bile demeden kapıdan çıkıp gitti.

Morrigan, Fen'in bıraktığı beyaz pantolonu giyerken, "Evet Fen, bu sabah harika kalktım, sorduğun için sağ ol," diye mırıldandı. "Gergin miyim? Sadece biraz." Üzerine bir gömlek geçirip bir çift çorap giydi; hepsi, kurallarda belirtildiği üzere beyazdı. "Ah, iyi dileklerin için teşekkürler, Fen, çok naziksin. Evet, Ebeleme'nin iyi geçeceğinden eminim, kesinlikle benim yere yapışmam, tutuklanmam ve Nevermoor'dan sınır dışı edilmemle sonlanmayacak."

"Kiminle konuşuyorsunuz, Miss Morrigan?" Martha elinde kahvaltı tepsisiyle kapı aralığında duruyordu. Morrigan bir parça kızarmış ekmek kaptı ve koşarak kapıdan çıkıp yol üstünden çizmelerini aldı.

"Hiç kimseyle, Martha," diye arkasına seslendi. "Kızarmış ekmek için teşekkürler."

"Bol şans, Miss. Dikkatli olun!"

Jüpiter ve Fen lobide, hiç konuşmadan, uzun uzun Morrigan'ı incelediler.

"Saçını arkadan bağlamalı," dedi Jüpiter.

"Çenesini kapalı tutmalı," dedi Fen.

"Kendisi şu anda sizinle aynı odada, o yüzden burada yokmuş gibi konuşmanıza gerek yok," dedi Morrigan.

"Ne demek istediğimi gördün mü?" diye hırladı Fenestra. "Ebeleme boyunca böyle konuşup durmasına izin veremem. Konsantrasyonumu kaybederim." Harikedi Jüpiter'e dönüp gri koca kulaklarını umutla havaya dikti. "Ağzını bantlayabilir miyiz?"

"İhtiyarlar bunu hoş karşılamayacaktır."

Morrigan birdenbire şüphelenerek, kollarını birbirine bağladı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Jüpiter, heyecanla ellerini ovuşturarak, "Ha," dedi. "Sana asil bir binek buldum."

Morrigan, Jüpiter ve Fen saat on birde Batı Kapısı'na vardıklarında çocuklar, hamiler ve hayvanlardan oluşan patırtılı bir kalabalığın içine düştüler. Hem Morrigan hem Jüpiter kayıt masasında, Ebeleme ölüm ya da sakatlanmayla sonuçlanırsa Cemiyet'e dava açmayacaklarına dair bir feragatname imzaladılar.

Morrigan adını karalarken, "İç rahatlatıcı," diye mırıldandı. Midesi allak bullak olmuştu.

Bazı adayların seçtiği hayvanları görünce şaşırdı. Çoğu at ya da midilliye biniyordu, ama bir sürü başka hayvan gördü; develer, birkaç zebra ve lama, bir devekuşu (böylece o soru cevaplanmış oldu), kibirli görünümlü iki tek boynuzlu at ve koca, çirkin bir domuz. Tek boynuzlu atları görünce Morrigan'ın nefesi kesildi ve Jüpiter'in koluna yapıştı; yaşadığı dehşet yerini kısa bir süreliğine hazza bırakmıştı ama Jüpiter pek etkilenmişe benzemiyordu.

Jüpiter sihirli yaratıklara endişeyle bakarak, "Sivri kısımlarına dikkat et," dedi.

Fen tuhaf bir ruh halindeydi. İmtihana gelene kadar yol boyunca tek bir iğneleyici yorumda bile bulunmamıştı ve şimdi de Batı Kapısı başlangıç çizgisinde volta atarak rakiplerini süzüyordu. Jüpiter ihtiyatlı bir edayla yanına yaklaştı.

"Fen?" Fen onu duymazdan geldi. Jüpiter sesini biraz daha yükseltti. "Fen? Fennie? Fenestra?"

Fen kehribar rengi gözlerini kısmış, alçak sesle hırlayıp duruyordu. Gözüne kösele derili kocaman bir gergedan ilişmişti.

Jüpiter dikkatini çekmek için bir kez daha, "Fen?" diye seslenip nazikçe omzuna dokundu.

Fen başıyla göstererek, "Şuradaki," dedi. "Şu gülünç kulaklı, boynuzlu sersem. Yoluma çıkmasa iyi eder. Koca sivri burnu olmasaydı gününü gösterirdim."

Jüpiter, "Neyi... Neyi gösterirdin?" diye sordu.

"Tos vurmayı. Hem ona, hem de sırtındaki o küçük şeytana."

Jüpiter'le Morrigan göz göze geldiler. Fen'in içine ne girmişti böyle?

Jüpiter temkinli bir sesle, "O... o şeytanın, küçük bir çocuk olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Fen cevaben hırladı ve patisiyle, gergin bir tavırla midillisinin dizginlerini tutan küçük bir oğlana işaret etti. "Ona da göstereceğim, o bindiği cehennem kaçkını yaratığa da."

Jüpiter ağzını eliyle kapatarak horultulu kahkahasına öksürük süsü vermeye çalıştı. "Fen, o bahsettiğin bir midilli. Bence sen..."

Fen yüzünü Jüpiter'inkine iyice yaklaştırdı ve alçak bir sesle hırıldayarak, "O oğlan ve o şişko, bastıbacak yarım-atı yanıma yaklaşacak olursa işleri bitti demektir. Anlaşıldı mı?" dedi.

Ardından, kayıt masasının önünde toplanmış bir grup adaya doğru ilerleyip tehditkâr bir edayla karşılarında volta atmaya başladı.

Jüpiter, Harikedi Fen'in niçin belalı gangster Fen'e dönüştüğüne dair bir açıklama bekleyen Morrigan'a sıkıntıyla gülümseyip, "O... Biraz rekabetçidir," diye açıkladı. "Kafes dövüşçüsü olduğu günlerden kalma bir özellik."

"*Ne* olduğu?

"Ah, evet. Bir zamanlar Fen, Acımasız Kafes Dövüşü ringlerinde büyük isim yapmıştı. Üç yıl üst üste Bağımsız Eyalet şampiyonluğu var. Eski başbakanın oğluyla yaşadığı skandal yüzünden bırakmak zorunda kaldı."

"Eski başbakanın..."

"O başlattı. Hem artık yeni bir burnu var, önemli bir şey sayılmaz yani. A, bak seni çağırıyorlar."

Morrigan başlangıç çizgisine yaklaşırken, Nan Dawson'ın Hawthorne için ne tür bir binek ayarladığını merak ediyordu. (Son konuştuklarında Hawthorne, hamisinin bir çita ayarladığına yemin etmişti.) Kalabalığın içinde arkadaşını aramanın boşuna olduğunu biliyordu, Hawthorne Güney Kapısı grubundaydı.

Ama tanıdığı bir başkasını buldu, kesinlikle görmek istemediği o kişiyi.

Yüksek sesle, "Cidden, *önüne geleni* bu imtihanlara sokuyorlar, değil mi?" diyen kişi, kahverengi, şahane bir kısrağı dizginlerinden tutmuş Morrigan'a doğru süren Noelle Devereaux'dan başkası değildi. Morrigan'ı yukarıdan aşağıya süzdü. "Hâlâ Wunderous Cemiyeti mi diyorlar? Yoksa adlarını Aptal ve Çirkinler Cemiyeti olarak mı değiştirdiler?"

Arkadaşları güldü. Noelle, gördüğü ilginin keyfini çıkararak saçlarını savurdu. Müritleri her zamanki gibi etrafında toplanmışlardı fakat örgülü, uzun saçlı arkadaşı aralarında yoktu. Morrigan kızın Kitap İmtihanı'nı geçip geçemediğini merak etti.

"Bu, neden hâlâ burada olduğunu açıklıyor," dedi Morrigan.

Noelle'in yüzü benek benek kızardı. Atının dizginlerine sıkıca yapıştı. Gözlerini Morrigan'a dikip, "Belki de artık adı Kaçak Cemiyeti olmuştur," diye öfkeyle parladı. "*Sen* de bu yüzden hâlâ buradasın."

Morrigan'ın midesi bir kez daha allak bullak oldu. Müfettiş Flintlock'u Deukalion Oteli'ne gönderen Noelle ve iğrenç hamisi Baz Charlton'dı. *Biliyordu* işte. Morrigan o an, çok korkup çaresizlik içinde kıvranmasına neden olduğu için Noelle'e karşı nefret duydu. Derin bir nefret. Acaba Noelle'in Baz'la birlikte başına ne büyük bir bela açtıklarına dair *en ufak* bir fikri var mıydı? Çakalkale'ye geri dönerse *hayatının* tehlikede olacağını biliyorlar mıydı? Avaz avaz bağırıp Noelle'e ağzına geleni söylemek istiyordu ama yapamazdı. Yeri ve zamanı değildi.

Onun yerine, Noelle'in saçına işaret ederek, "Bunun için diskalifiye olabilirsin, biliyorsun, değil mi?" demekle yetindi.

Noelle de şık fildişi binici pantolonundan deri eyeri ve kırbacına kadar, diğer tüm adaylar gibi bembeyaz giyinmişti. Kestane rengi sık buklelerinin arasından dışarı çıkan altın rengi minik kurdele *hariç*. Morrigan bunu dile getirmenin hoş bir davranış olmadığının farkındaydı fakat kendine engel olamamıştı.

Ne var ki Noelle endişelenmiş görünmüyordu, kurdeleyi saklamak bir yana, parmağının etrafında döndürüp iyice kendini beğenmiş bir tavır takındı. Morrigan'a yaklaşarak sadece onun duyabileceği bir sesle, "Ha, bu mu? Benden İhtiyarlara ufak bir mesaj sadece. Mr Charlton'ın fikriydi. Ebeleme'yi kazanma konusunda ciddi olduğum mesajını verdiğini söylüyor. İhtiyarların, altını hedeflediğimi ve gizli akşam yemeğinde onlara katılacağımı bilmelerini istiyorum," dedi.

Morrigan kaşlarını çatarak, "Gizli akşam yemeği," dedi.

Noelle şimdi de sırf onunla alay etmek için bir şeyler uyduruyor gibiydi. "Hangi gizli akşam yemeği?"

Noelle inanamamışçasına kıkırdadı. "Hamin sana hiçbir şey anlatmıyor galiba. Sanki senin *kazanmanı* bile istemiyor gibi."

Gitmek için arkasını döndüğü sırada omzunun üzerinden seslenerek, "Bu arada, buna mı bineceksin?" diyerek Morrigan'ın önceden gördüğü, koklaya koklaya yerde yemek arayan domuza işaret etti. "Ne güzel, suratlarınız ne kadar da uyumlu."

Batı Kapısı'nda, Wunderous Cemiyeti yetkilisi bir kadın, adaylara seslenmek için kürsüye çıktı.

Megafondan, "Bu tarafa, lütfen! Hayır, şimdilik hayvanlarınızı bırakın, teşekkür ederim. Sessiz olun, lütfen. *Sessiz olun!*" diye bağırdı. "Şimdi, beni iyi dinleyin çünkü bu talimatları tek bir kez duyacaksınız."

Morrigan'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kürsüdeki kadının sesini bastıracağını sandı.

Kadın gümbür gümbür bir sesle, "Ebeleme İmtihanı bir yarış değil," dedi. "Yani, tam sayılmaz. Bir strateji oyunu. Bir bitiş çizgisi yok, bulmanız gereken bir hedef var."

Diğer bir yetkili, kürsüden gelen işaretle, ahşap bir şövaleye dayalı, büyük bir Eski Şehir haritasını açtı. Harita, Morrigan'a gönderilen mektuptaki haritanın aynısıydı, sadece çok daha büyüktü ve her tarafına, pastaların üstüne serpiştirilen rengârenk süsleri andıran, farklı renklerde hedefler işaretlenmişti.

Hedefler, Eski Şehir'e, ağaç halkalarını andıran, gevşekçe iç içe geçmiş dokuz halka oluşturacak biçimde dağılmıştı, her

halka gökkuşağının farklı bir rengindeydi. Şehri çevreleyen taş surların dibindeki ilk halkayı en kalabalık renk olan mor hedefler oluşturuyordu. Yaklaşık her yirmi otuz metreye bir hedef düşüyordu. Ancak, lacivert, camgöbeği, yeşil, sarı, turuncu, pembe ve kırmızı halkaların içinden ilerleyip şehir merkezine yaklaşıldıkça hedefler giderek seyreliyordu. Geniş Cesaret Meydanı'nı kaplayan halka altındı; Morrigan meydanın tam ortasında sadece beş altın hedef saydı.

"Tek bir amacınız var," dedi megafonlu kadın. "Bir hedefe vurmak. Yalnız *tek* bir hedefe, sertçe, böyle avucunuzun içiyle." Eliyle gösterdi. "Bir hedefe vurduğunuzda, kazandınız demektir. Sıradaki imtihana girmeye hak kazanırsınız."

Adaylar kendi aralarında mırıldandı, doğru anladıklarından emin değillerdi. Çok kolay görünüyordu. Morrigan kadının baklayı ağzından çıkarmasını bekledi.

"Şimdi," diye devam etti kadın, "asıl soru, hangi hedefe vurmaya yöneleceğiniz. Üç yüz aday ama sadece yüz elli hedef var. Eski Şehir'in dış çeperlerinde ilk gördüğünüz hedefe mi vuracaksınız? Bu mantıklı bir hareket olur, en fazla hedef orada var ve gayet kolay noktalardalar."

Elbette onlardan birini seçeceğim, diye düşündü Morrigan. *Oraya git, kolay bir hedefe vur ve imtihanı kazan.* Başka adayların da aynı şeyi düşündüğünü şaşkın yüzlerinden okudu. En kolay hedefleri *seçmemeleri için bir neden mi vardı?*

"Ya da," dedi kadın, "kendinize daha zorlu bir hedef seçebilirsiniz." Ağzını yayarak gülümseyip haritanın tam ortasına işaret etti. "Burada, Cesaret Meydanı'nda, beş altın hedef var. Onlardan birini vurursanız üçüncü imtihandaki yerinizi garantilemekle kalmayıp son derece özel ve ayrıcalıklı bir etkinliğe katılmaya hak kazanacaksınız; İhtiyarların Gururkondu Evi'nde, İhtiyarlar Salonu'nda vereceği gizli akşam yemeğine."

Adaylar arasında bir heyecan dalgası yayıldı. Morrigan'ın yakınlarındaki bir oğlan, "Hem de *İhtiyarlar Salonu*'nda?" diye fısıldadı. "Oraya sadece Cemiyet üyeleri girebilir!"

Morrigan ön sıralarda duran Noelle'e bir bakış fırlattı. Demek *altını hedefliyorum*, derken kastettiği buydu. Noelle saçındaki altın kurdeleyi yeniden parmağının etrafına doladı; suratından tahammül edilemez bir kendini beğenmişlik akıyordu. Morrigan, acaba nereden biliyordu, diye merak etti. Diğer tüm adaylar da bu habere en az Morrigan kadar şaşırmış görünüyordu. Nasıl oluyordu da aralarından bir tek çirkef Noelle bu gizli bilgiden haberdardı?

Cemiyet yetkilisi, sessiz olmaları için ellerini kaldırdı. "Bu beş altın hedefin yanı sıra, Eski Şehir'in içine rastgele yerleştirilmiş beş altın hedef daha var. Ancak, burada bir şaşırtmaca var: Bu beşi, başka renklerde sıradan hedefler gibi görünüyor. Bu bir piyango. Altın bir hedefe vurduğunuzu ancak vurduktan sonra anlayacaksınız."

Kızıl saçlı bir kız, "Nereden anlayacağız?" diye bağırdı.

"Anlayacaksınız."

Ön tarafta duran bir çocuk elini kaldırıp bağırdı: "Neden bembeyaz giyindik?"

Cemiyet yetkilileri birbirlerine bakıp sırıttı. Megafonlu kadın, "Göreceksiniz," dedi. "İhtiyarların gizli yemeğine sadece on aday ve hamileri katılacak. Üçüncü ve dördüncü imtihanlarınızdan önce İhtiyarlar ile bizzat tanışmak için çok özel bir fırsat."

Morrigan, Noelle'in altın bir hedefe vurmak için neden bu kadar kararlı olduğunu şimdi anlamıştı. İhtiyarlar ile tanışıp akıllarında yer etmek, Gösteri İmtihanı'nda büyük bir avantaj sağlayacaktı. Morrigan, Noelle'in pişmiş kelle gibi sırıtan müritlerini nasıl etkilediyse İhtiyarları da etkileyeceğinden emindi. Düşüncesi bile midesini bulandırdı.

Cemiyet yetkilisi devam etti: "Unutmayın, sadece *tek bir* hedefe vurabilirsiniz. Renkli hedeflere vurmadan geçip altın bir hedefe vurmak ve özel bir avantaj kazanmak için şansınızı mı deneyeceksiniz? Yoksa bir sonraki imtihandaki yerinizi garantilemek için gördüğünüz ilk hedefe mi vuracaksınız? Risk alan, iddialı biri misiniz? Yoksa ihtiyatlı ve hedef odaklı mı? Pek yakında göreceğiz. Başlama çizgisinde toplanın, lütfen. Ebeleme İmtihanı tam beş dakika sonra başlayacak."

İğrenç Baz Charlton'ın iğrenç adayının, imtihan hakkında önceden bu kadar çok şey bilmesi Morrigan'ın sinirini bozmuştu. Jüpiter de önceden biliyor muydu? Ve eğer biliyorduysa neden ona hiçbir şey söylememişti? Noelle'in sözleri kafasının içinde yankılandı: *Sanki senin kazanmanı bile istemiyor gibi.*

Jüpiter ve Fen yanına geldi ama soru soracak zamanı yoktu.

Jüpiter onu başlama çizgisine götürürken kısık, telaşlı bir sesle, "Mog, dinle," dedi. "Gizli yemeği unut. Bir önemi yok. Bir hedefe vur ve sıradaki imtihana kal yeter, başka *hiçbir şeyi* kafana takma. Mor ve lacivert hedefleri, Fen, sen de dinliyor musun, mor ve lacivert hedefleri boş verin. Oralarda tam bir kargaşa yaşanacak; adayların çoğu gördüğü ilk hedeflere gidecek. O kargaşanın içinde bulunmak istemezsin. En iyisi Büyük Bulvar'dan dümdüz inip Mayhew Caddesi'nden sola dönün. Orası yeşil halkanın başladığı yer. Burada daha az hedef olacak ama yeterince çabuk giderseniz çok rekabet olmaz. Anlaştık mı?"

Morrigan başını salladı. *Dümdüz Büyük'ten in, Mayhew'dan sola dön.* Bir Cemiyet yetkilisi gelip Jüpiter'i yanlarından uzaklaştırdı. Jüpiter yanlarından ayrılırken dönüp dudaklarını oynatarak "*Bol şanslar*," dedi. Kalbinin ağzından

çıkacağından korkan Morrigan, ağzını açmaya cesaret edemedi ve nemrutça başını sallayıp titreyen başparmaklarını kaldırarak mesajını Jüpiter'e ulaştırmayı umdu.

Yakınlarında bir yerde, Noelle de hamisiyle son konuşmasını yapıyordu. Fen dibine kadar girip kulağının içine konuşmaya başlayana kadar, Morrigan sadece *altın* ve *Roderick* (*Roderick de kimdi*?) kelimelerini çıkarabilmişti.

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın, tamam mı? Ben bizi hedefe ulaştıracağım; ben söylediğim zaman hedefe vurmaya hazır ol, yeter. Beni yönlendirmek ya da durdurmak yok ve eğer tek bir kez bile yanlardan tekmelersen odana çiğ sardalye saklarım. Onları asla bulamazsın ve kokusu, derinin ve kıyafetlerinin içine iyice işleyip geceleri rüyalarına girerek seni delirtir. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Morrigan. Batı Kapısı'nın üzerinde büyük bir saat geriye sayıyordu: Altmış saniye kalmıştı. Morrigan aniden, Fen'in dağ gibi sırtına nasıl tırmanacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Fen, sırtına nasıl..."

Cümlesini bitiremeden Fen'in sıcak nefesini, gıdıklayıcı bıyığını ve postunu ensesinde hissetti. Harikedi, sivri sarı dişleriyle Morrigan'ı hiç zorlanmadan kaldırıp sırtına attı. Morrigan sanki ata biniyormuş gibi oturuşunu düzeltmeye çalıştı ama daha önce hiç ata binmediği için bunu büyük ölçüde el yordamıyla yaptı ve dengesini sağlamanın hiçbir yolu olmadığını görüp yumuşak gri tüylere iki eliyle sıkıca yapıştı.

Geri sayımda son saniyelere girilirken, aniden paniğe kapılıp başını Fen'in ensesine doğru attı.

"Fen, ya düşersem?"

"Muhtemelen ezilip ölürsün. O yüzden düşme."

Morrigan daha da sıkı tutunup çığlığını yutkunarak içine attı.

Fenestra başını arkaya çevirip bu sefer daha nazikçe, "Pekâlâ, topuklarını yanlarıma bastırabilirsin. Dengeni sağlamana yardımcı olur. Ve ne yaparsan yap postumu bırakma," dedi.

"Ya kazara tüylerini yolarsam?"

"Gördüğün gibi, bende onlardan çok var. Şimdi çeneni kapa, başlama zamanı geldi."

Saatin sıfırı vurmasıyla kulakları sağır edici bir klakson sesi yükseldi ve Morrigan'ın dünyası kaotik bir gürültü patırtı içinde kaldı: Sertçe yere vuran toynak seslerine, hamilerin arkasından bir yerlerden yükselen tezahüratları karıştı. Gözlerini sımsıkı kapadı ve hızlı bir ritim tutturan Fen'e sıkıca tutundu. Cesaretini toplayıp başını kaldırdığında, Jüpiter'in haklı olduğunu gördü; biraz ileride, Nevermoor Opera Sarayı'nın mermer merdivenlerinde, Morrigan'ın kafası büyüklüğünde mor bir hedef vardı ve adayların yarısı dörtnala ona doğru gidiyordu. Feci bir çarpışma yaşanacağı açıktı ancak Morrigan orada olup buna tanık olmayacaktı; Fenestra opera binasının etrafından geniş bir daire çizip Büyük Bulvar'a doğru çıkıyordu. Tüm gürültü patırtı arkalarında kalmıştı.

BAM!

BAM!

BAM!

Morrigan arkasına dönüp baktığında dört bir yanda adaylar vurdukça patlayan mor hedefleri gördü. Hedefler patlarken, adayların yüzleri ve giysileri parlak renkli bir toz bulutu içinde kalıyor, üstleri başları mora boyanıyordu. Her yer toz, renk ve gürültü patırtı içindeydi.

Demek beyaz giysilerin sebebi *buydu*. İmtihanın sonunda, kazanan yüz elli aday, adeta bir gökkuşağı oluşturacak... Ve

geri kalan yüz elli üzgün çocuğun üstü başı hâlâ bembeyaz olacaktı.

Morrigan, eğilip Fen'e yaslandı ve kararlılık içinde, *Benim değil*, diye düşündü. *Ben yeşil olacağım.*

Mor ve lacivert hedeflerin içinden geçtiler. Ağaçlardan ve sokak levhalarından sarkan, bazıları kolayca ulaşılabilir binaların yan cephelerine sıkışmış, bazıları parke taşlı zeminde öylece yatan bir lacivert ve mor hedef kalabalığının içinden geçip hızla camgöbeği halkaya ulaştılar. Hedefler camgöbeği halkada fark etmesi daha zor olmakla birlikte burada da etrafa cömertçe saçılmışlardı.

Fen o kadar hızlıydı ki kalabalığın yarısına toz yutturuyordu ama hızlarına ayak uyduran azimli birkaç rakip de yok değildi. Morrigan solunda, büyük bir hoşnutsuzlukla, Noelle Devereaux'yu ve sağında Fen'in ezeli düşmanları bellediği gergedan ve binicisini gördü. Noelle'in kahverengi kısrağı rüzgâr gibi uçuyordu.

Bu arada, Fen gergedana güvenmemekte haklı çıkmıştı. Belanın tekiydi. Vahşice ilerliyor, birini ezip ezmediğine bakmadan sağ sol yapıyor, kafasını sallarken tehlikeli boynuzunun nereye çarptığını umursamıyordu. Sadece altın bir hedefe vurmaya çalışmıyor, rakiplerini Cesaret Meydanı'na *ulaşmadan* yere sermeyi amaçlıyordu.

Zekice, diye düşündü Morrigan. Çirkin ama zekice. Doğu, Kuzey ve Güney Kapılarından o beş hedefe doğru harekete geçmiş başka adaylar da olacaktı ve muhtemelen meydana aynı anda varacaklardı. Herkese yetecek kadar altın hedef yoktu; Cesaret Meydanı'nda herkesin birbirine girdiği bir keşmekeş yaşanacaktı. Morrigan, Fen'le birlikte yeşil bir hedefe doğru gittikleri için memnundu.

Fakat Fen yeşil halkada yavaşlamadı. Jüpiter'in talimatına uyup Mayhew Caddesi'ne dönmediler. Hızla yeşil halkanın içinden geçip sarı halkaya girdiler. Hedefler azalıyor ve araları açılıyordu. Kısa süre içinde bir hedefe vurmazlarsa tüm şanslarını kaybedebilirlerdi. Ancak Fen hiç duracağa benzemiyordu, önce sarı, ardından turuncu hedeflerin arasından geçip yoluna devam etti.

En sonunda, "Fen!" diye bağırdı Morrigan. "Fen, dur! Nereye *gidiyorsun*?"

Fen, "Cesaret Meydanı'na," diye bağırdı. "Sana altın bir hedef bulmaya!"

Morrigan'ın bütün kanı yüzünden çekildi. Fenestra'nın aklından ne geçiyordu? Delirmiş gibiydi; kafes dövüşçülüğü günlerinden kalma rekabetçi damarı kabarmıştı.

"Hayır... Fen, Jüpiter böyle söylememişti..."

"Jüpiter hep bir şeyler söyler. Hepsi de bana fon müziği gibi gelir. *Sıkı tutun*."

Fen turbo vitese taktı ve Morrigan'ı şaşırtan bir kıvraklıkla, sağlı sollu manevralar yaparak diğer adayların arasından geçti. Bir defada üç, dört kafanın üzerinden atlıyor, ufacık boşluklara zarif bir ustalıkla iniyor ve ritmini hiç bozmadan yeniden zıplıyordu. Jüpiter'in beklentisini boşa çıkarmamıştı, tam anlamıyla "her araziye uygun bir hayvan" gibiydi; yerden ağaçlara zıplıyor, binaların yan cephelerinden sekiyordu. Morrigan'ın can havliyle Fen'e sımsıkı tutunmaktan başka şansı yoktu.

Omzunun üstünden baktığında, Noelle ve kısrağının ortalıkta olmadığını büyük bir mutlulukla gördü; tamamen gözden kaybolmuşlar, sanki kalabalık tarafından yutulmuş ya da yan sokaklardan birine dalmışlardı.

Morrigan'ın içinde minicik bir umut yeşerdi. Belki de Fen haklıydı, belki de altın bir hedefe *vurabilirlerdi!*

Ama etrafındakileri çil yavrusu gibi dağıtan gergedan giderek hızlanıyordu. Morrigan gergedanın binicisini artık rahatlıkla seçebiliyordu ve şaşkınlık içinde onu tanıdığını fark etti; Noelle'in rezil arkadaşıydı bu.

Ancak bu sefer, Wundergeldin'deki sırtlan gülüşünden ya da Kitap İmtihanı'ndaki kibirli ve üstünlük taslayan tavrından eser yoktu. Daha çok... Dehşete düşmüş gibiydi. Uzun, siyah örgüsü kısmen çözülmüş ve darmadağın olmuştu; bağırıp çağırıyor, nafile bir çabayla sertçe dizginleri çekiştiriyordu; bindiği hayvanın kontrolünü kaybetmişti. (Morrigan'ın gayet yakından tanıdığı bir durumdu.)

Öte yandan gergedan vahşi ve kararlıydı. En büyük rakibinin kim olduğunu çözmüş ve boynuzuyla doğrudan onu hedef almıştı.

Morrigan Fen'in tüylerine sertçe asılarak, beyninin ağzından çıkarmayı başardığı yegâne kelimelerle Harikedi'nin kulağına bağırdı: "*Fen! Gergedan!*"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİNEKLERİN EN ASİLİ

"Üstümüze geliyorlar!"

Fen dönüp arkasına bakmak yerine hızlandı ve gergedanı atlatmak için zikzaklar çizmeye başladı. Boynuzlu koca sersem hızını koruyup yolundan şaşmadı ama bunu hiç de nazikçe yapmadı: Diğer adaylara toslayıp onları feryatlar ve çarpışma sesleri arasında yere düşürdü. Morrigan omzunun üstünden arkaya baktı ve Noelle'in arkadaşının gözlerini fal taşı gibi açmış, dehşet içinde bakakaldığını gördü. Gergedanı yönlendirmek veya yavaşlatmak şöyle dursun, elinden can havliyle dizginlere sımsıkı tutunmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Fen giderek hızlandı ve kalabalıkla arasındaki mesafe iyice açıldı; azgın gergedan hemen arkasında, tek başına kalmıştı.

Morrigan, "Bırak bizi geçsin!" diye bağırdı ama Fenestra onu duymadı. Belki de duyup kulak asmadı. Vahşi ve inatçı bir hayvandı ve tamamen kontrolden çıkmıştı... Ama artık nefes nefeseydi; gücü tükenmeye başlamıştı.

Tozu dumana katan gergedan, koca kafasını sallayarak aniden yanlarında bitti.

Vahşi yaratık onlara yandan şiddetli bir tos vururken, Morrigan, "Fen, dikkat et!" diye bağırdı. Gergedandaki kız çığlık attı. Morrigan Fen'in tüylü ensesine yapışıp sımsıkı tutundu. Harikedi dengesini kaybetse de çabucak toparlandı ve savunmaya geçip uzun, sivri pençelerini gergedanın yüzüne indirdi. Gergedan acıyla böğürdü.

Morrigan arkalarından gelen sağır edici bir diğer çığlıkla başını kaldırdı. Arkasını döner dönmez gergedanın tökezleyip binicisini sırtından attığını gördü. Kız yürek parçalayıcı bir gürültüyle yere düştü. Gergedan boynuz üstü tepe taklak olup zar zor ayağa kalktıktan sonra kendini hızla en yakın yan sokağa attı. Altın hedef hırsını kaybetmişti anlaşılan. Feryat figan kaçarken köselemsi suratındaki derin kesiklerden kan süzülüyordu. Fen'in güçlü pençesiyle attığı tek bir kesik, tüm azgınlığı ve saldırganlığını alıp götürmüştü. Nihayet takipçisinden kurtulan Fenestra ok gibi ileri atıldı.

Gergedanın binicisi, Noelle'in arkadaşı, Büyük Bulvar'ın ortasında bir başına kalmıştı. Şaşkın şaşkın kafasını sallıyordu. Diğer adaylar arayı kapatıyordu, onu ezip geçmeleri an meselesiydi. Arka planda hedefler patlamaya devam ediyor, kıpırdamadan yerde oturan kıza giderek yaklaşan parlak pembe ve kırmızı toz bulutları etrafı kaplıyordu.

Morrigan önüne baktı. Yüz metre ileride, Büyük Bulvar Cesaret Meydanı'na açılıyordu ve Morrigan, parke taşlı geniş meydanın tam ortasında onları gördü: Gösterişli bir çeşmenin dört köşesine yerleştirilmiş dört altın hedef. Morrigan belli belirsiz beşinci hedefi de gördü: Çeşmenin tam ortasındaki heykelin tepesine yerleştirilmişti. Güneş ışınlarının altında, betondan bir balığın ağzında göğe doğru yükselip altın parıltılar saçıyordu.

Yakınlardı – *çok yakın*. Önlerinde kimsecikler yoktu. Cesaret Meydanı bomboştu. Gerçekten *başarabilir*, altın hedeflerden birine vurabilirdi...

Omzunun üzerinden tekrar arkaya baktı.

Kız hâlâ oradaydı; zamanda donmuş gibiydi, gözlerini hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden dörtnala ona doğru gelen toynak ve renkli toz duvarının gerisine dikmiş duruyordu.

Morrigan'ın yüreği parçalandı.

"Fen, geri dönmeliyiz!" diye bağırdı. "Kızı ezip geçecekler."

Fen onu duymadı; duyduysa da duymazdan geldi. Morrigan Fen'in kulaklarına sertçe asıldı. "*Fen*! Kız ölecek!"

Fenestra hırladı. "Bir *rekabet içinde* olduğumuzun farkındasın, değil mi?" Ancak bunu söylerken, Fen geriye dönüp bacağını tutarak çaresizce oturan kıza doğru hızla koşturmaya başlamıştı bile.

"Fen, daha hızlı!"

Fenestra ani bir hız patlamasıyla tam zamanında yetişip dişleriyle kızı yerden kaldırdı ve Büyük Bulvar'dan bir ara sokağa dalıp üzerlerine doğru gelen kalabalığın önünden son anda çekildi. Diğer adaylar son hız, saniyeler önce kızın oturduğu boş noktanın üzerinden geçti.

Fen başını sertçe sallayarak kızı sırtına, Morrigan'ın önüne fırlattı ve oturduğu yerde titreyerek ağlayan kıza, "Of, kes zırlamayı," diye hırladı.

Morrigan kızın titreyen ellerini Fen'in ensesindeki sık tüylere yerleştirdi ve tutunmasına yardım etti. Kalan son birkaç aday, hayvanlarıyla birlikte etrafı tozu dumana katıp dörtnala yanlarından geçerken Morrigan irkilerek geri çekildi. Artık yarışın dışında kalmışlardı. Hiç umut yoktu. Altın hedefler saniyeler içinde ellerinden kaçıp gidecekti.

Morrigan çaresizlik içinde, nefes nefese, "Belki de," dedi,

"belki de yeşil hedeflere geri gidebiliriz, ya da... Ya da sarılara..."

"Olmaz," dedi Fen.

"Öylece pes edemem, Fen! Bir yerlerde bir tane kalmıştır belki..."

"Hayır, seni budala, olmaz derken onu kastetmedim. Kürküme sıkıca yapış. Ve sakın bırakma." Morrigan, söyleneni yaptı ve Fen arkaya doğru bir bakış fırlattı. "Altın bir hedef bulmaya gidiyoruz!"

Cesaret Meydanı çeşmesinde kıyamet savaşını andıran görüntüler yaşanıyordu. Çeşmenin etrafına yerleştirilen dört altın hedef çoktan vurulmuştu... Ama son hedef yerden metrelerce yüksekte balık heykelinin ağzında, hiç dokunulmadan, parıldamaya devam ediyordu. Heykelin altında, hayvanlarından inip bellerine kadar çeşmeye girmiş belki de yüz kadar çocuk tepişerek suyu dalgalandırıyordu. Hedefe ulaşmak için gözleri dönmüşçesine bağırıp çağırıyor, etrafa su sıçratarak itişip kakışıyor, birbirlerini suyun altına çekiyorlardı. Aralarından heykele ulaşmayı başaran birkaçı balığın yüzgeçlerine ve kuyruğuna tırmanıyor, onları altlarından aşağı çekmeye çalışan adaylara tekme savuruyordu. Tam bir kâbus senaryosu gibiydi ve bu senaryoya dâhil olma fikri Morrigan'ın hiç hoşuna gitmedi.

Ama Fenestra'yı durdurmak imkânsızdı. Arkasına baktı, koşarak hızlandı ve çeşmenin etrafında terk edilmiş atları, devekuşlarını ve zebraları atlama taşı yaparak zıpladı. Kendini güçlü arka bacaklarından yukarı itip diğer adayların üzerinden uçarak heykelin tepesine indi ve tırnaklarını balığın kafasına geçirip pençeleriyle tutundu.

"*Hadi, vur!*" diye bağırdı.

Morrigan olabildiğince yükseğe uzandı, parmak uçları neredeyse değecekti... *Neredeyse değecekti...*

Fakat Noelle'in arkadaşı daha yakındı. Görünüşe göre, gergedandan düşmenin şokunu atlatmıştı ve dizlerini kocaman kürekkemiklerine bastırdığı Fenestra'nın ensesine tırmanıyordu. Tam hedefe uzandığı sırada, onunla birlikte arkasından Morrigan da uzandı ve ikisi de aynı anda hedefe vurdu.

BAM!

Hedef patladı ve altın bir toz bulutu kızın yüzünü, giysilerini ve sallanan uzun örgüsünü zaferin rengine buladı...

...ve Morrigan'ı tamamen es geçti.

Hırpalanmış görünen Cemiyet yetkilisi, "Teker teker, lütfen, *teker teker!*" diye bağırdı. "Şimdi, hedefe kim vurdu? Büyük kediye hanginiz biniyordu?"

Morrigan'la kız aynı anda, "Ben," diye bağırdı. Dönüp birbirlerine baktılar.

"*Ben*," diye tekrar etti Morrigan. "Büyük kediye ben biniyordum."

"Ve senin adın?"

Kız, "Cadence," diye araya girdi. "Adım Cadence Blackburn ve büyük kediye ben biniyordum. Hedefe ben vurdum."

"Hayır, hedefe *ben* vurdum! Adım Morrigan Crow, ve Harikedi benim *bineğim*. Cadence bindiği hayvandan düştü... Gergedana biniyordu... Sonra biz geri dönüp..."

Cadence, Morrigan'ın sözünü keserek, "Önde ben oturuyordum," dedi. "Önde ben oturuyordum, dolayısıyla hedefe ben vurmuş *olmalıyım*. Bakın, üstüm başım altın içinde!"

İmtihan yetkilisi bir Morrigan'a bir Cadence'a, ardından tekrar Morrigan'a baktı. "Bu doğru mu? Önde oturan o muydu?"

Morrigan şaşkınlıktan donup kalmıştı. Önde Cadence'ın oturduğunu inkâr edemezdi, altın toza bulananın o olmasının sebebi buydu. Ama bu çok saçmaydı! Aptalca teknik bir detayın bir anlamı olamazdı; *olmamalıydı*. Haksızlıktı bu.

"Şey, evet, ama... Bunun tek sebebi, geri dönüp onu almış olmamız. Yoksa onu ezip geçeceklerdi!"

Yetkili homurtuyla güldü. "Bunun seni Wunderous Cemiyeti'ne sokacağını mı sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "İnsanlar *kahramanlık* ve *centilmenliğin* kendilerine bir fayda sağlayacağını da nereden çıkarıyor? Biz burada kararlılığınızı ve azminizi sınıyoruz, iyi yürekliliğinizi değil."

Morrigan çaresizce, "Esas mesele bu değil," dedi. "Harikedi benim bineğimdi ve heykele, Cadence için değil, benim için tırmandı. Hedefe *ben* vurdum! Bu hiç..."

Cadence, bir eşek arısı gibi vızıldayan, pes sesiyle, "Saçmalık," dedi. Yetkiliye doğru yaklaşarak, kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "O kedi *benim* hayvanımdı. Altın hedefi ben vurdum ve sıradaki imtihana ben *gireceğim*."

Yetkili ona küçük altın bir zarf verdi ve Cadence yüzünde bir zafer ifadesiyle zarfı cebine atıp koşarak oradan uzaklaştı.

Morrigan yaşadığı haksızlık karşısında avaz avaz bağırmak istedi ama ağzından herhangi bir ses çıkarmayı başaramadı. Onun yerine soğuk ve suçlayıcı bakışlarını yarış yetkilisine dikti.

Yetkili omzunu silkerek, "O kedi onun hayvanıydı," dedi. "Altın hedefe o vurdu. Sıradaki imtihana o girecek."

Morrigan patlak bir bisiklet lastiği gibi söndü. Elenmişti. Oyun bitmişti.

O sırada Noelle etrafındaki arkadaşlarıyla Morrigan'ın yanından geçti. Onun da üzeri altın parıltılı tozla kaplıydı ve altın zarfını bir kupa gibi tutuyordu. Neşeli bir edayla,

"Roderick Caddesi'nin köşesinde pembe bir hedef gördüm ve neden bilmem, gidip onu vurmaya karar verdim. Belki de pembe en sevdiğim renk olduğu içindir," dedi. "Gizli altın hedeflerden biri olduğunu fark ettiğim an yaşadığım şaşkınlığı tahmin edin! Şanslı günümdeyim galiba." Arkasına dönüp Morrigan'a baktı ve giysilerinin hâlâ bembeyaz olduğunu görüp sırıttı.

Morrigan Noelle'in hamisinin başlama çizgisinde ona fısıldadıklarını hatırlayarak acı acı, *Roderick Caddesi*, diye düşündü. *Roderick!* Bir insan değildi; altın hedeflerden biri için yer tarifiydi. Noelle şanslı falan değildi, Baz Charlton'ın yardımıyla hile yapmıştı! Baz Charlton gizli altın hedefin nerede olacağını *ona söylemişti*.

Gizli akşam yemeği hakkında bilgisi olan tek adayın o olmasına şaşmamalıydı! Baz ona gizli bilgiler veriyor, imtihanları geçmesi için ihtiyacı olan ne varsa sağlıyordu.

Morrigan, Cadence ve Noelle'in yaptığı hileler karşısında duyduğu derin öfke ve yenilginin verdiği acının ağırlığıyla çeşmenin kenarına çöktü kaldı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, asıl şimdi olacaklar onu dehşete düşürüyordu. Besbelli Nevermoor'dan sınır dışı edilecekti ve sonrasında... Ve sonrasında...

Duman ve Gölge Taburu dev kara bir bulut gibi zihninde canlanıp güneşin önünü kapattı ve gününü daha da kararttı.

Jüpiter olanları duyunca şaşkınlıktan küçükdilini yuttu. Fenestra sinirden küplere binmişti.

"Nerede o yetkili?" diyerek burnundan soluyor, sarı dişlerini göstererek volta atıyordu. "O klipsli panosunu yedireceğim ona!"

Jüpiter omzunun üstünden bakıp aniden, "Gitmemiz lazım," dedi. "Hemen şimdi gitmeliyiz. O geldi."

"Kim gel... Ah." Morrigan'ın tüm kanı bir anda çekildi. Kahverengi üniformaları içinde küçük bir polis grubu aday ve hami kalabalığını yararak ilerliyordu. En önde de Morrigan'ın muhtemelen Nevermoor'da en sevmediği üçüncü kişi yürüyordu (Cadence Blackburn ve Noelle Devereaux'dan sonra).

Jüpiter, Morrigan'ı kolundan tuttuğu gibi ters istikamette yürütmeye başladı ancak burada da yollarını kesen başka kahverengi üniformalılarla karşılaştı. Kokarcalar çevrelerini sarmıştı.

"O belgeleri görme zamanı geldi, Kaptan North." Yüzü kendini haklı görmenin verdiği üstünlük duygusuyla parıldayan Müfettiş Flintlock avucunu açtı. "Kâğıtları ver bakalım."

Morrigan nefesini tuttu. Acaba sınır dışı edilmeden önce Deukalion'a gitme fırsatı bulabilecek miydi? Otel sakinlerine veda edip eşyalarını toplayabilecek miydi? Ve... Hawthorne! Arkadaşına veda etmeden onu buradan gönderemezlerdi, değil mi? Hawthorne'u son bir kez görebilmek için gözlerini telaş içinde Cesaret Meydanı'nda gezdirdi. Merak ediyordu, acaba bir hedefe vurabilmiş miydi?

Kaygılı, cılız bir ses *Ve Duman ve Gölge Taburu*, dedi içinden. *Sınırda beni bekliyor olacak mı?*

Jüpiter yüzünde tatlı bir tebessümle, "Hangi kâğıtları, Müfettiş Flintlock?" dedi. "Gazete kâğıtlarından mı bahsediyorsun? Bugünün gazetesi bu saate kadar ya kedilerin pislediği kapları boylamıştır ya da balık ekmek sarmak için kullanılmıştır. Güncel olaylardan geri kalmamak için sarf ettiğin çaba *takdire şayan*, Flint'çiğim. Aferin sana. Eğer boyunu aşan kelimeleri telaffuz etme konusunda yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Flintlock'un çenesi seğirdi ama sırıtışı yüzünden kaybolmadı. "Çok komik, North. Gerçekten çok komik. Elbette, senin... *Sabık* adayının Bağımsız Eyalet pasaportundan, Yedinci Bölge için oturma izninden ve Nevermoor için eğitim vizesinden bahsediyorum. Beni, *sabık* adayının aslında gecenin karanlığında hain Cumhuriyet'ten gizlice sokulan pis bir kaçak olmadığına ve burada, Bağımsız Eyalet'in Birinci Bölgesi'nde yaşamaya hak sahibi olduğuna bir bakışta ikna edecek olan kâğıtlardan."

"Ha, o kâğıtlar," dedi Jüpiter. "Şunu önceden söylesene."

Abartılı bir iç geçirerek, ceketinin ceplerini yokluyormuş gibi yapıp içlerini dışarı çıkardı, hatta var olmayan kâğıtları gösterişli sakalının arasında arıyormuş gibi bile yaptı. Eğer hayatının komiklikten en uzak günü olmasaydı Morrigan bu yaptıklarına gülebilirdi.

"Sabrım tükeniyor, North."

"Tamam, kusura bakma, işte buradalar... Hayır, özür dilerim, mendilmiş. Dur, hemen buluyorum."

Morrigan acaba kaçmaya çalışmalı mıydı, diye düşündü. Şayet dikkatleri başka yerdeyken Kokarcaların yanından sıvışmayı başarırsa kendini en yakın Wunder Metro istasyonuna atabilirdi.

Deneme amaçlı, yanlamasına birkaç gelişigüzel adım attı. Kimse yakasına yapışmadı. Etrafa bakındı. Kokarcalar tamamen Jüpiter'e ve kâğıt-arama gösterisine odaklanmıştı. Hawthorne'un kurbağaları dışarı salma vakasında suç mahallinden nasıl yan yan sıvıştığını hatırlayarak bir adım daha attı, ardından bir tane daha. Birkaç adım daha atsa kalabalığın arasına karışıp güvenli bir yere kaçabilirdi.

"Morrigan *Crow!*" diye gürledi bir ses. Morrigan dondu kaldı. Sonu gelmişti. Tutuklanacaktı. Hoşça kal, Nevermoor.

"Morrigan Crow! Kedinin üstündeki kız! Nerede o? Morrigan Crow'u gören var mı, hani şu kediye binen kızı?"

Ses, yarış görevlisine aitti. Morrigan'ı fark edip elinde salladığı fildişi rengi bir zarfla, paytak paytak yanına geldi. "İşte buradasın! Tanrı'ya şükür seni buldum. Al, bu senin."

Morrigan zarfı aldı. "Nedir bu?"

"Neye benziyor? Bir sonraki imtihan için davetiyen, tabii ki."

Morrigan ani bir hareketle başını, en az kendi kadar afallamış görünen Jüpiter'e çevirdi. Flintlock'un ağzı açılıp kapandı ama hiç sesi çıkmadı. Akvaryumun dışına atılmış, halının üzerinde nefes almaya çalışan kırmızı bir balığı andırıyordu.

Morrigan duyduklarına inanamıyordu. "Ama... Ama... Demiştiniz ki... Ama Cadence..."

"Şey, evet ama... Özel bir durum yaşadık. Aslına bakarsanız, biraz utanç verici. Lanet olası tek boynuzlu atlardan biri kanatları gizlenip alnına ters bir dondurma külahı yapıştırılmış bir Pegasus* çıktı. Bunu önceden fark edemediğimize inanamıyorum. Zavallı at. Büyük zalimlik doğrusu. Kurallara da tamamen aykırı. Kanatlarını *kullanmamış* olsalar da Ebeleme İmtihanı'na hiçbir uçan hayvanın sokulamayacağı yönetmelikte açık açık belirtiliyor. Her neyse, o aday diskalifiye edildi, bir kontenjan açıldı ve şey..." Görevlinin mahcup bir hali vardı. "Ve içinde bulunduğunuz, eee, *olağan dışı* koşullardan dolayı... Eee, şey, böylesinin adil olacağını düşündük. Tebrikler."

Görevli ayaklarını sürüye sürüye giderken, mutluluktan havalara uçan Morrigan elindeki kıymetli zarfa sanki elmastan kesilmiş gibi bakıyordu. Altın bir zarf değildi, İhtiyarların gizli yemeğine katılmasını sağlamayacaktı ama bu

* Uçan at. (*e.n.*)

Morrigan'ın hiç umurunda değildi. "Başardım," diye fısıldadı, ardından daha yüksek sesle, "Sıradaki imtihana kalmayı başardım!"

Yırtarak zarfı açtı ve yüksek sesle içindeki notu okudu.

Tebrik ederiz, aday.

Kararlı ve gözü pek olduğunu kanıtlayıp Wunderous Cemiyeti, 919. Ekip için giriş imtihanlarında bir sonraki tura geçmeye hak kazandın. Korku İmtihanı, Birin Sonbaharı'nda belirsiz bir tarih, saat ve yerde gerçekleştirilecektir.

Jüpiter bir kahkaha patlattı. Morrigan'ın kulaklarının içinde yankılanan gürültülü, taşkın ve neşeli bir kahkaha. Fenestra bile hırıltılıyla kıkırdadı. Morrigan'ın içi zıp zıp etti. Daha önce kendini hiç mi hiç bu kadar mutlu, bu kadar rahatlamış hissetmemişti.

"Bu harika, Mog. Harika. Üzgünüm, Müfettiş, o kâğıtlar için bekleyeceksin. Şimdilik, Morrigan Crow'un vatandaşlığı Wunderous Cemiyeti'nin iç meselesi olarak kalmaya devam ediyor. Ha *ha*!"

Müfettiş Flintlock resmen ağzından köpükler saçıyordu. "Bu iş burada bitmedi," diye bir tehdit savurdu ve savurduğu tehdidi vurgulamak için öfkeyle copunu kendi baldırına indirdi. Morrigan irkildi: Kesin canı yanmıştı adamın. "Her yerde gözlerim var, Morrigan Crow. Seni izliyor olacağım. İkinizi de. Çok yakından."

Müfettiş hışımla dönüp uzaklaştı. Hemen peşinden de kahverengi üniformalı arkadaşları.

Fenestra arkasından, "Pislik," diye bağırdı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KARA GEÇİT

Birin Sonbaharı

"Bir kıza ihtiyacım var, lütfen."

"Neden?"

"Ver işte. Uzat şunu."

Hawthorne, başına iş açılmış gibi derin bir iç çekerek kart destesinde karo kızını aradı. "Bence bu oyun böyle oynanmıyor."

Jüpiter, Morrigan ve arkadaşının, Ebeleme İmtihanı'ndaki başarılarının ardından (Hawthorne turuncu bir hedefe vurmuştu. Deveye binerek; kesinlikle bir çitaya *değil*), uyku saatine uymayacaklarına, bol bol şeker yiyip haylazlık yapacaklarına söz vermeleri koşuluyla Ölüler Bayramı'nda Deukalion'da pijama partisi vermelerini kabul etmişti. Onlar da verdikleri söze sadık kalarak, o ana dek avuç avuç şeker tüketmişler ve şimdi de gece yarısında onları Kara Geçit'e götürecek Fen'i beklerlerken Müzik Odası'nda kendi kendilerine poker oynamayı öğreniyorlardı.

Oda, Ölüler Bayramı şerefine baştan aşağı mumlar ve oyulmuş balkabaklarıyla aydınlatılmıştı. Vampir cüce Frank korkunç düşmanlarının kafalarını kesip kanlarını içmek hakkında mide bulandırıcı bir şarkı söylüyordu. Bu minicik adamın, korkunç olsun olmasın, herhangi birinin kafasını kesmesi düşüncesiyle mest olan misafirler ona alkışlarla eşlik ediyordu.

Morrigan kartlarını bir yelpaze gibi masaya açtı. "Poker!"

Hawthorne kartları inceledi. "Poker değil o."

"Poker işte, bak: Karo Kızı bir gün parkta köpeği, Karo Valesi'ni gezdiriyormuş. Kupa Papazı ile karşılaşmış ve birbirlerine âşık olmuşlar. Altı (kupa) hafta sonra evlenmişler ve üç (karo) çocukları olmuş ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar." Morrigan zafer kazanmış gibi sırıttı. "Poker."

Hawthorne homurdanarak kartlarını masaya çarptı. "Evet, pokermiş. Yine kazandın." Koca bir yığın Ölüler Bayramı şekerini Morrigan'a doğru itti.

Vampir cüce yüksek bir sesle, "Teşekkürler, teşekkürler, dostlarım," dedi. "Ve şimdi, aramızdan ayrılmış sevdiklerimizi andığımız bu Ölüler Bayramı gecesinde, göçüp gitmiş sevgili annemin anısına, size en sevdiği şarkıyı söyleyeceğim." Dinleyicilerden anlayışlı mırıltılar yükseldi. Frank piyaniste bir el işareti yaptı. "Wilbur, rica etsem... 'Sevgilim Bir Cellattır', Re minör."

Hawthorne, iskambil kartlarını amaçsızca karıştırarak, "Fen nerede?" diye sordu. "On buçuk olmak üzere! Bir an önce yola çıkmazsak en iyi yerlerin hepsi kapılacak."

"Sevgilim bir cellattır, sevgilim boğmaktan hoşlanır. Elleri boğazıma sarılınca, kalbim pır pır kanatlanır..."

Hawthorne sonbahar başladığından beri Kara Geçit'i dilinden düşürmemişti. Jüpiter de Wunderous Cemiyeti ile yürüyeceği için kendi yerine Morrigan ve Hawthorne'a eşlik

etmesi için Fenestra'yı ikna etmişti. Fen bunu yapmayı *son derece* isteksizce, Jüpiter'in, eğer yaramazlık yaparlarsa bir ay boyunca Morrigan'ın çarşaflarına kaşıntı tozu dökebileceğine söz vermesi üzerine kabul etmişti.

Morrigan, ekşi bir iskeleti ısırarak, "Fenestra işlerini Fenestra saatine göre yapar," dedi.

"Güçlü kolları sımsıkı sarınca beni, parıldar yıldızlar. Sıska boynum bir tek ona aittir, gaddar kalbi bir tek benim için atar!"

Frank şarkısını abartılı jestler ve Morrigan'la Hawthorne'u yerlerinden hoplatan tiz bir notada bitirdi. İzleyicilerden büyük bir alkış koptu ve vampir cüce yerlere kadar eğilerek alkışları kabul etti.

"İstek şarkısı olan var mı?" diye sordu Frank.

Genç bir adam, "Korkunç bir şarkı söyle!" diye bağırdı.

"Ah. Demek kafa kesme ve boğma sizi korkutmaya yetmedi, öyle mi?" Frank'in gözleri parladı. "O zaman... Wundersmith hakkında bir şarkıya ne dersiniz?"

Konuklar bir an nefeslerini tutup ardından gergin bir kahkaha patlattılar. İskambil masasında, Hawthorne buz kesmiş gibiydi. "Gidip lobide mi beklesek?"

Morrigan, "Fen burada beklememizi söyledi," dedi. "Buradan ayrılırsak öfkelenir. Bir sorun mu var?"

"Şey, ben..." Hawthorne yutkunup sesini alçalttı. "Keşke Wundersmith hakkında bir şarkı söylemeseydi."

"*Wundersmith*." Morrigan gözlerini devirdi. "Şu Wundersmith de ne yahu? Neden herkes ondan bu kadar korkuyor?"

Hawthorne'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Sen Wundersmith'i bilmiyor musun*?"

Odanın diğer tarafında, piyanonun sesi aniden kesildi. Frank, "Bu *doğru* olabilir mi?" diye seslendi. Morrigan'ın gözlerinin içine bakarak, "Bu karşımdaki çocuk, gerçekten

Wundersmith hakkındaki hikâyeleri hiç duymamış olabilir mi?" dedi.

Konuklar afallamış suratlarla dönüp Morrigan'a baktılar. "Yani," dedi Morrigan, "onu duydum, ama..." Omzunu silkti ve şekerden bir hayaletin başını ısırıp kopardı.

Frank, sesini yükselterek, "Bu kızcağız," diye devam etti, "Nevermoor Kasabı dedikleri şey hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyor olabilir mi? Başkentin Laneti hakkında? O gözlerinin feri solmuş, ağzı kararmış uğursuz şeytan hakkında?"

Hawthorne genzinden, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Morrigan iç geçirdi. Hırçınca, "Peki, nedir o zaman?" diye sordu.

Vampir cüce, dramatik bir hışırtıyla pelerinine sarınarak, "Ah, benim cahil evladım," dedi, "muhtemelen bilmesen daha iyi olur..."

Konuklar zokayı yuttu. "Anlat ona, Frank," diye bağırıp çılgın bir neşeyle el çırptılar. "Ona Wundersmith'i anlat."

Frank isteksiz pozlarda, "Madem ısrar ediyorsunuz," dedi. Piyanist gürültülü, dramatik bir akor bastı ve Morrigan kıkırdadı. Açıkçası, tüm bunları biraz gülünç buluyordu.

Frank, "Kimdir –veya *nedir*– bu Wundersmith?" diye söze girdi. "İnsan mı, yoksa canavar mı? Hayalimizde mi yaşıyor yoksa gölgelerde saklanıp... *Saldıracağı* anı mı kolluyor?" Frank bir grup kadına doğru atıldı; kadınlar önce korkuyla çığlığı bastı, ardından çığlıklar kahkahaya dönüştü. "İnsan mı yoksa pençelerini ve dişlerini *hepimizin kökünü kazıyana dek* topraklarımıza geçirecek *vahşi bir hayvan* mı?" Burada etkileyici, uzun ve sivri dişlerini göstermek için kısa bir ara verince odadan iç çekmeler ve gülüşmeler yükseldi.

"Wundersmith bunların hepsi. Yaşadığı karanlıkların içinden bizi izleyen bir hortlak o. Gardımızı düşüreceğimiz, hiç

gelmeyeceğini sandığımız, var olduğunu bile unuttuğumuz günün gelmesini bekleyerek sürekli bizi izliyor." Frank şamdandan bir mum aldı ve çenesinin altına tuttu, alevler yüzünü ürkütücü bir biçimde aydınlattı. "Ve işte o gün geri dönecek."

Odanın diğer köşesinden kısık bir ses yükseldi: "Saçmalık." Morrigan sesin geldiği tarafa dönünce, odabaşı Kedgeree Burns ile satranç oynayan Madam Chanda'yla karşılaştı. Karşı köşede devam eden müzikli gösteriye aldırmadan derin bir konsantrasyon içinde, gözlerini satranç tahtasına dikmişlerdi.

Kedgeree mırıltıyla onayladı. "Aynen, tam bir saçmalık."

"Öyle mi?" dedi Morrigan. "Wundersmith gerçek değil mi yani?

Madam Chanda iç geçirdi. "Yo, Wundersmith gerçek. Ama yerinde olsam onun hakkında merak ettiklerimi bu sivri dişli süs köpeğine sormazdım," diye mırıldanarak başıyla piyano eşliğinde topuk dansı yapan Frank'i gösterdi. "Wundersmith'i yolda görse muhabbet çiçeği zanneder. İnsanları korkutmanın komik olduğunu sanıyor."

Morrigan kaşlarını çattı. "Peki, neden herkes Wundersmith'ten bu kadar korkuyor? Nedir sebebi?"

"Çok yerinde bir soru," dedi Madam Chanda. Kedgeree onu uyarırcasına başını iki yana salladı ama Madam Chanda elini havada ona doğru savurdu. "Ah, Ree-Ree, önünde sonunda öğrenecek nasıl olsa. Bir ahmağın saçmalıklarını dinleyeceğine gerçeği bizden duyması daha iyi değil mi?"

Kedgeree teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. "Öyle olsun. Ama bu durum North'un hoşuna gitmeyecektir."

"North da şimdiye kadar anlatsaydı." Madam Chanda kısa bir ara verdi ve Kedgeree'nin atını alıp bir yudum brendi içti. "Şimdi. Frank, her zamanki gibi, *saçmalamakla* meşgul,

ancak gündeme getirdiği eski ve ilginç bir soru var: Wundersmith insan mı yoksa canavar mı? Bir zamanlar insandı elbette. Gençliğinden kalma neredeyse tüm fotoğraf ve portreleri tahrip edilmiş olsa da bir zamanlar insan *görünümündeydi.* Sonradan içinin dışına çıktığı ve ruhundaki karanlığın artık herkesin görebileceği biçimde dışına yansıdığı söyleniyor. Çok biçimsiz ve iğrenç göründüğünü, dişleri, ağzı ve gözlerinin beyazının bir örümcek gibi karardığını, griye çalan teninin tıpkı ruhu gibi çürüdüğünü söylüyorlar."

Hawthorne, "Nevermoor'dan sürüldüğü doğru mu?" diye sordu.

Madam Chanda, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Yüz kıştan fazladır sürgünde, Nevermoor'a ve Bağımsız Eyalet'in Yedi Bölgesi'ne girmesi yasak. Bugüne kadar bu şanlı ve kadim şehrin gücü, Kraliyet Büyücülük Konseyi ve Paranormal Birliği tarafından yürütülen ortak çalışmalar, Kara Kuvvetleri'nin denetiminde, Hava Kuvvetleri tarafından gözetlenip Kokarcaların devriye gezdiği, İstihbarat Teşkilatı'nın yanı sıra tek amacı bizi Wundersmith'e karşı korumak olan onlarca gizli birimin casusluk faaliyetleri yürüttüğü korunaklı sınırlarımız onu dışarıda tuttu. Binlerce kadın ve erkek, yüz yıldan uzun bir süredir, günde yirmi dört saat, haftada yedi gün, durmaksızın sadece tek bir adamı dışarıda tutmak için çalışıyor."

Morrigan yutkundu. "Binlerce insan... Tek *bir adam* için? Neden? Ne yaptı?"

"İnsandan canavara dönüştü, kızım," dedi Kedgeree. "Kendi canavarlarını yaratan bir canavara; büyük bir dâhiydi, son derece yetenekli ve *sapkındı* ve sonunda Tanrı'yı oynamaya karar verdi. Nevermoor'u fethetmek, şehrimizin halkını köleleştirmek için korkunç mahluklardan oluşan bir ordu kurdu."

"Niçin?"

Kedgeree gözlerini kırpıştırdı. "İktidar için, galiba. Şehri ele geçirmeyi, şehri ele geçirdikten sonra da tüm ülkeye sahip olmayı istedi."

Madam Chanda, "Öne çıkıp onu durdurmaya çalışanlar oldu," diye ekledi. "Ama bir katliama kurban gittiler. Cesur, fedakâr erkek ve kadınlar, Wundersmith ve canavar ordusu tarafından katledildi. Katledildikleri yer buradan çok uzakta değil, Eski Şehir'de. Öldükleri yerin adı o cesur insanların anısına değiştirildi ve Cesaret Meydanı oldu."

Morrigan, "Oraya gittik. Ebeleme İmtihanı orada sona erdi," dedi, Hawthorne ciddi bir edayla başını salladı. O parke taşlı, güneşli meydanın bir katliamda kanla yıkandığını hayal etmek zordu. "Ha! Cesaret Meydanı Katliamı'nı okumuştuk, değil mi, Hawthorne? Kitap İmtihanı için çalışırken. Gerçi, *Nevermoor Barbarlık Ansiklopedisi*'nde Wundersmith adı hiç geçmiyordu."

Kedgeree, Madam Chanda'ya bakıp bir kaşını kaldırarak, "Geçmez, tabii," dedi. "Tarih kitapları bile Wundersmith'i yazmaktan hoşlanmaz."

Madam Chanda, Kedgeree'nin yorumunu duymazdan gelerek, "O gün Wundersmith'e ne olduğunu kimse tam bilmiyor," diye devam etti. "Bazıları saldırının onu zayıflattığını söylüyor. Bazıları da canavarlarının öldürmenin tadını alıp hoşlarına gittiğini, bu yüzden de onu terk edip Nevermoor'un en karanlık köşelerine çekildiklerini ve saklanmaya devam ettikleri o köşelerde şehrin sakinlerini teker teker öldürerek, efendilerinin gelip şehri fethedeceği günü beklediklerini söylüyor."

Kedgeree, imalı bir bakış fırlatarak, "Chanda..." dedi.

"Ne var? Ben başkalarının söylediklerini söylüyorum."

"Bunlar doğru değil, sevgili küçükler," dedi odabaşı. "Ürkünç bir dedikodu sadece."

Madam Chanda, "Ben doğrudur demedim, Ree-Ree, sadece insanlar bunları söylüyor dedim," diye sinirlendi. "Her neyse, o günden sonra, Nevermoor kapılarını sonsuza dek ona kapadı. Elbette, afsuncular ve büyücüler, Kokarcalar ve İstihbarat ve tüm o diğerlerinin de payı var ama Wundersmith'i dışarıda tutan asıl gücün Nevermoor'un kendisi olduğunu herkes biliyor."

Morrigan, güçlükle yutkunan Hawthorne'a bakarak, "Nasıl?" diye sordu. Hawthorne biraz terlemiş görünüyordu. "Ya Wundersmith içeri girmenin bir yolunu bulursa?"

"Burası, kadim ve güçlü bir büyüyle korunan, kadim ve güçlü bir şehir," dedi Kedgeree. "Herhangi bir Wundersmith'ten daha güçlüdür, endişelenmenize..."

Hawthorne aniden, "Fen geldi!" diye bağırdı. Morrigan'ı kolundan tutup Harikedi'yi karşılamak için kapıya koştu. Tüm bu Wundersmith muhabbetini kapatmaya can attığı açıktı.

Nevermoor hayaletlerle dolmuştu.

Ve vampirlerle, kurt adamlarla, prensesler ve burnu siğilli cadılarla. Epeyce de peri vardı. Nadiren de balkabakları. Binlerce insan kostümleriyle ana caddede sıralanmış, Nevermoor'un Ölüler Bayramı şenliklerinin başlamasını bekliyordu.

Morrigan ısınmak için ellerini ovuşturarak boynundaki atkısını sıkılaştırdı. Hawthorne ile birbirlerine bakıp heyecanla sırıttılar. Buz gibi sonbahar havasında ağızlarından dumanlar çıkıyordu. Tıkış tıkış kalabalığı yara yara, Jüpiter'in geçit rotasının üzerindeki en iyi nokta olduğuna garanti verdiği

Deacon Caddesi'yle McLaskey Bulvarı'nın kesiştiği köşeye ulaşmayı başarmışlardı.

Jüpiter Wunderous Cemiyeti'nin bu geçidi yüzlerce yıl önce başlattığını anlatmıştı. Aslen, Cemiyet üyelerinin yakalarına taktıkları altın W iğneleri ve siyah, tören üniformalarıyla, o yıl ölen Wun'ların anısına yaptıkları sessiz bir yürüyüş olarak başlamıştı. Yaşayanlar ile ölüleri ayıran duvarların en inceldiği gece olan Ölüler Bayramı gecesinde dokuzar kişilik sıralar halinde caddelerde yürürlerdi.

İlerleyen yıllarda Nevermoor halkı toplanıp sessizce yürüyüşü seyrederek saygılarını sunmaya başlamıştı. Yürüyüş, şehrin en kutsal geleneklerinden birine dönüşmüş ve adına Kara Geçit denmişti. Çağlar içinde giderek büyümüş ve çok daha gürültülü ve renkli bir katılıma sahne olmaya başlamıştı ama Wunderous Cemiyeti her sene ilk yürüyen olarak geleneği devam ettirmişti.

Dokuzlu sıralar vakurca önlerinden geçerken kalabalık ürkütücü bir sessizlik içindeydi; sadece parke taşlardaki ayak sesleri duyuluyordu. Morrigan bir an Jüpiter'in koca kızıl kafasını görür gibi oldu ama önünden hızla o kadar çok Cemiyet üyesi geçip duruyordu ki emin olamadı. Yüzlerinde kasvetli ifadelerle gözlerini tam karşıya dikmişlerdi. Aralarda boşluklar göze çarpıyor, yürüyüştekilerden bazıları mum taşıyordu. Aralarından ayrılan her kişi için bir mum, demişti Jüpiter. En önde Morrigan'dan yaşça sadece azıcık büyük görünen en genç Cemiyet üyeleri yürüyordu. Morrigan, 918. Ekip olmalı, diye düşündü.

Acaba gelecek yılki geçitte o ve Hawthorne da yürüyecek miydi? Hawthorne'un gülmeden o kadar uzun süre dayanabileceğini hayal edemiyordu.

Zihninde, hiç hoşuna gitmeyen, yeni bir görüntü belirdi:

Hawthorne ve Noelle yan yana yürüyordu. *Böylesi daha olası*, diye düşündü üzgünce. Ejderha binicisi ve melek sesli kız, Nevermoor sokaklarında yürüyen yetenekli Cemiyet üyeleri saflarına katılıyorlar. Morrigan'ın heyecanı biraz söndü.

Wunderous Cemiyeti'nin yürüyüşünü tamamlamasıyla, Hawthorne'a göre "asıl geçit" nihayet başladı. Müzikle birlikte kalabalıkta bir heyecan dalgası dolaştı.

Hawthorne, "Daha önce *hiç* bu kadar önden seyretmemiştim!" dedi.

Morrigan arkalarında heyula gibi dikilip yanlarından geçenlerin korku dolu bakışlarını üzerine çeken Harikedi'ye bir bakış fırlatarak, "Çünkü daha önce hiç insanları korkutup kaçıran Fen ile gelmemiştin," dedi.

Fen, bebek bakıcılığı yapmaya can atmasa da vazifesini çok ciddiye alıyordu. Yanlarına fazla yaklaşanları geri püskürtene kadar gözlerini kocaman açıp tıslayarak dişlerini gösteriyor ve Morrigan'la Hawthorne'un çevresinde ufak, boş bir alan oluşturuyordu. Tüylü ve acımasız bir güç alanı gibiydi Fen.

Geçidin başını, titreşen hayali bir görüntü önderliğindeki iblis kostümlü bando takımı çekiyordu. Onları kuklacılık ve mekaniğin esrarengiz bir karışımıyla canlanan, hayvan heykelleri biçiminde kırpılmış çalılıklar takip ediyordu. Çalıdan bir mamut kocaman sivri dişlerini sağa sola sallıyor ve yapraklarla kaplı yeşil bir aslan çığlık çığlığa bağıran çocuk gruplarına kükreyip hırlıyordu.

Kortejler önlerinden akıp giderken Morrigan ve Hawthorne'un çığlık ve kahkaha atmaktan sesleri kısıldı. Üç katlı bina yüksekliğinde, dehşet verici bir kurt adam kuklası geçti. Kuklayı altına girmiş bir grup insan uzun tahta sırıklarla oynatıyor, hatta çenesini açıp kapamasını ve sarı gözlerini kırpıştırmasını sağlıyorlardı.

Fakat Morrigan en çok Nevermoor Cadılar İttifakı'nı sevmişti.

Fen gönülsüz bir onaylamayla, "Bu yıl en sonunda klişeyi sahiplenmişler, baksanıza," dedi. Cadılar sivri uçlu siyah şapkalar takmış ve burunlarına sahte siğiller yapıştırmışlardı. Bazıları kara kediler taşıyor, bir kısmı da motorlu tahta süpürgelerde uçuyordu. Kalabalık kıkır kıkır gülüyordu. "Normalde, 'Bizi klişelere hapsetmeyin, biz de sıradan insanlarız,' derler. Böylesi daha iyi. Cadılaşın, hanımlar!"

İzleyiciler arasındaki yetişkinler de en az çocuklar kadar heyecanlıydı, kortejlere tezahüratlarla eşlik ediyorlardı. Bir istisnayla: Kulakları tırmalayan keman sesleri ve ürkütücü org akorları eşliğinde beliren kocaman pelerinli yaşlı adam kuklası, iç çekmeler ve sert bakışlarla karşılandı. Kurt adam kuklası kadar uzun değildi ve Morrigan'a kalırsa korkunçlukta onun yanına bile yaklaşamazdı. Fakat hantal hantal önlerinden geçerken anne babalar son derece mutsuz bir ifade takındı ve çocuklar yüzlerini kapattılar. Fen bile somurtuyordu, ancak bu, her zamanki huysuzluğu muydu yoksa duruma özel bir somurtuş muydu, Morrigan anlayamadı.

Yakınlarındaki bir kadın, küçük oğlunun gözlerini kapatarak, "Eğlenceyi mahvetmek zorundalar mıydı?" dedi "Bazı şeyler Kara Geçit için bile *fazla* korkunç. Wundersmith, ha! Bravo valla."

"*Bu mu* Wundersmith?" Morrigan gülüp kuklayı temkinli gözlerle süzen Hawthorne'a döndü.

Hiç korkutucu *görünmüyordu*. Siyah sivri dişli, kara gözlü, uzun tırnaklı, kambur, pelerini uçuşan yaşlı bir adamdı, işte o kadar. Arada sırada ellerinden ve gözlerinden kıvılcımlar saçıyor ve ağzındaki hoparlörden delice bir kahkaha yükseliyordu.

Morrigan bu kadar gülünç bir şeyden kim korkar ki, diye düşündü, ama sonra Cesaret Meydanı Katliamı'nı hatırladı ve Kedgeree'nin sözleri kulaklarında çınladı: *İnsandan canavara dönüştü.*

Gözlerini kararlı bir biçimde Wundersmith kuklasının ötesine dikmiş olan Hawthorne, "İşte geldiler!" diye bağırdı. "Mortingen Mezarlığı korteji. En iyisi budur."

Gerçek bir mezarlık görünümü verilen kortejin etrafı beyaz bir sisle kaplıydı ve içi zombi kaynıyordu. Morrigan onların, zombi kostümlü insanlar olduğunun farkındaydı, yeşil makyajları onları ele veriyordu. Ancak yine de inleyerek ve tırnaklarını toprağa geçirerek yeni açılmış mezarlarından çıkarlarken ürperiyordu. Zombiler, kortejin etrafını çeviren dövme demir parmaklıkların arkasından, neşeli kahkahalar ile dehşete düşmüş çığlıklar arasında gidip gelen çocuklara doğru atılıyorlardı.

Hawthorne haklıydı; kortejlerin en iyisi buydu. Kalabalık da öyle düşünüyor olmalıydı ki insanlar önlere yaklaşabilmek için itişiyor ve korteji görebilmek için parmak uçlarında yükseliyorlardı. Önlerindeki bir adam oğlunu omuzlarına alıp Morrigan ve Hawthorne'un görüşünü tamamen kapadı.

Hawthorne homurdandı. "Gel, şurada arkada bir çöp konteyneri var. Üzerine tırmanırsak, görebiliriz."

Morrigan tereddüt etti. "Ama Fen..."

Hawthorne başıyla, parmaklıkların arasından kollarını uzatan zombilere vuran Fen'i göstererek, "Çok kalmayız. Hazır dikkati dağılmışken, çabuk gidelim!" dedi.

Morrigan gönülsüzce, "Peki," dedi, "ama çarşaflarımda kaşıntı tozu bulursam yemin ederim..."

Sokak kirliydi ve konteyner berbat kokuyordu. Önce Hawthorne tırmandı, ardından elini Morrigan'a uzattı.

"Yardım edin." Ses sokağın sonundan geliyordu. Kimsecikler yoktu.

"Lütfen, yardım edin. Aşağı düştüm." Güçsüz ve korkmuş, yaşlı bir kadının sesine benziyordu. Morrigan ve Hawthorne bakıştılar. Hawthorne konteynerden aşağı atlamadan önce Mortingen Mezarlığı kortejine uzun, son bir bakış attı.

"Merhaba?" dedi Morrigan. "Kim var orada?"

"Ah, şükürler olsun! Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var. Aşağıya düştüm ve... Burası ıslak ve karanlık... Ve bileğimi incittim."

Temkinli adımlarla sokağın sonuna doğru yürüdüler.

"Neredesiniz?" dedi Hawthorne. "Sizi göremiyoruz."

"Burada, aşağıdayım."

Ses ayaklarının altından geliyordu. Morrigan geriye doğru bir adım attı. "Bu bir rögar, Hawthorne." Morrigan'ın üzerine bir huzursuzluk çöktü. Aşağıda gerçekten *sıkışıp kalmış* biri var mıydı?

Rögar kapağını parmaklarıyla kaldırıp kenara koydular. Delikten aşağı bakan Morrigan'ın tek gördüğü şey karanlıktı. "Merhaba? Aşağıda mısınız?"

"Ah! Şükürler olsun beni duydunuz. Ayağım takıldı ve düştüm ve... Galiba bileğimi kırdım. Kendi başıma yukarı tırmanamıyorum."

Morrigan, "Tamam, paniğe... Paniğe kapılmayın!" diye bağırdı. "Aşağı inip size yardım edeceğiz."

Hawthorne, Morrigan'ı kenara çekerek, endişeli bir sesle fısıldadı: "Konunun uzmanı değilim ama lağımdan gelen bir ses senden oraya inmeni istediğinde belki de... *İnmemen* gerektiğini hiç düşündün mü?"

"Yaşlı bir kadın sadece." Morrigan, Hawthorne kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. Bu işte bir tuhaflık *vardı*.

"Ne zamandan beri yaşlı kadınlardan korkuyorsun?"

"Lağımın içinden bana seslenmeye başladıklarından beri."

"Doktora ihtiyacı var."

"Belki de Fen'i alıp..."

Morrigan, "Ya tabii, hadi gidip Fen'e yanımızda o olmadan karanlık bir sokağa kaçtığımızı söyleyelim," diye tısladı. "Aman ne harika fikir."

Hawthorne homurdandı. "Peki. *Peki*. Ancak dev sıçanlar bizi canlı canlı yer ya da Nevermoor Pullu Lağım Canavarı bizi paramparça ederse annem gerçekten küplere biner."

Morrigan'ın aşağı inip yaşlı kadının merdivene tırmanmasına yardım etmesinin en iyisi olacağına karar verdiler, böylelikle Hawthorne, ejderha biniciliği sağ olsun, güçlü kollarıyla kadını yukarı çekebilirdi.

Morrigan merdivene adım attığında tedirgindi ancak karanlığa doğru iki üç adım attıktan sonra büsbütün dehşete düştü. Hawthorne'un hâlâ orada olup olmadığını görmek için yukarı baktı.

Hawthorne, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Aşağıdan bir çığlık yükseldi. "Lütfen acele edin, artık dayanamıyorum."

Morrigan yutkundu. Yüreği ağzındaydı. Bir adım daha attı, ardından bir adım daha, tek tek attığı adımlara konsantre olmuştu sadece. En sonunda beton zemine ayak bastı.

Düşündüğünden daha karanlıktı. Gözlerini kırpıştırarak karanlığa alışmalarını bekledi.

"M-merhaba? Sizi göremiyorum. Neredesiniz?"

Yanıt gelmedi. Morrigan'ın kalp atışları hızlandı. "*Merhaba?*" dedi. Sesi yankılandı. "İyi misiniz?"

Yukarı baktı. Sokaktan gelen ışık da Hawthorne da gözden

kaybolmuştu. Derin bir nefes alıp merdivene uzandı ama karanlıkta el yordamıyla tutunmaya çalıştığı merdiven de ortadan kaybolmuştu.

Morrigan, "Neler oluyor?" diye sorup bir yanıt gelmesini bekledi. Sert bir tonda söylemeye çalışmıştı ama sesi titriyordu. "Hiç *komik değil*."

Yaşlı kadın bir kahkaha attı.

Morrigan çakan bir kibritten çıktığı anlaşılan bir ses duydu. Karanlık yerini parlak sarı bir ışığa bıraktı ve Morrigan aniden beliren parıltı karşısında gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ışığa alıştığında, yaşlı kadınla bir lağımda olmadığı ortaya çıktı.

Bir de yalnız olmadıkları.

KAKTÜS TEAM

ON ALTINCI BÖLÜM

IŞIĞI TAKİP ET

Etrafında küçük bir daire oluşturdular. Mum ışığıyla aydınlanan yüzleri ürkütücü bir görüntü sergiliyordu.

Morrigan çığlık atmak, koşmak, Hawthorne diye bağırmak istiyordu ama korkudan donup kalmıştı.

"Biz Kovan On Üç cadılarıyız. Görünmeyeni gören gözleriz. Sessiz kalanların sesiyiz. Cesuru korkaktan ayırmaya geldik."

Yedi kişilerdi ama tek bir ağızdan konuşuyorlardı. Aralarında yaşlısı da vardı, genci de. Ama hiçbirinin sivri uçlu şapkası ya da siğilli burnu yoktu. Uzun kollu, düğmeleri boyunlarına kadar kapalı siyah elbiseler giymişler, saçlarını arkadan sıkıca bağlamışlar ve karanlık, haşin suratlarını siyah tüllerle örtmüşlerdi. Morrigan, *gerçek* cadılar böyle görünüyor olmalı, diye düşündü. Onlardan eskisi gibi hoşlanmıyordu artık.

"Ne istiyorsunuz?" Gözlerini herhangi birinin üzerinden uzun süre ayırmaktan korkarak bakışlarıyla çevresini süzdü.

"Bu Ölüler Bayramı gecesinde iki korkunla yüzleşeceksin,"

dedi cadılar hep bir ağızdan. "Birini gözlerinle, diğerini yüreğinle göreceksin. İstersen kaç. Cesaretin varsa savaş. Ya da ışığı takip et ve belki duaların kabul olur."

Cadılardan biri Morrigan'a fildişi renginde küçük bir zarf uzattı. İçindeki kartta şöyle yazıyordu:

Korku İmtihanı'na hoş geldin.
Arzu edersen şimdi geri dönüp Wunderous Cemiyeti giriş imtihanlarından çekilebilirsin.
Devam edersen olacaklar konusunda sorumluluk kabul etmiyoruz.
Seçimini akıllıca yap.

"Korku İmtihanı," diye fısıldadı Morrigan. Rahatlamış mıydı yoksa dehşete mi düşmüştü, bilemiyordu. Bir yandan, belli ki cadılar onu kazanda kaynatmak ya da semendere dönüştürmek için gelmemişlerdi. Diğer yandan... Ne ad takmıştı Jüpiter? Sinir Krizi İmtihanı mıydı? *Bazı adaylar bir daha asla düzelemedi.* Yeni Yüksek İhtiyarlar Meclisi'nin bu imtihanı yeniden uygulamaya soktuğunu duyduğunda şoke olmuştu.

Morrigan yutkundu. Kovan On Üç soğuk, karanlık bakışlarını ona dikmişti.

Cadılar bir ilahi okur gibi söze girdiler. "Biz senin kaderini tayin edecek olan cadılarız. Seni bekleyen dehşetlerden haberdarız. Akıllıca davran ve iş işten geçmeden buradan kaç. Ya da cesaretin varsa... Kapıyı aç."

Mumlar, aniden bir rüzgâr çıkmış gibi söndü ve kovan gözden kayboldu.

Karanlıkta iki ışık belirdi. Morrigan'ın sağında, merdiven geri gelmişti. Üzerine, açık rögar kapağından içeri süzülen sokak lambası ışığı vuruyordu. Morrigan başını kaldırıp

bakınca, Kara Geçit'in uzaklardan gelen neşeli gürültüsünü duydu ve oraya geri dönmek istedi.

Tereddütlü bir sesle "Hawthorne?" diye seslendi. "Orada mısın?"

Ama arkadaşı gitmişti. Morrigan'ın midesi düğümlendi. Fen'i bulmaya mı gitmişti? Yoksa başka bir yerde, kendi Korku İmtihanı'nın ortasına mı düşmüştü?

Morrigan'ın solunda, karanlığın iyice içinde, yarı gölgeye saklanmış kemerli ahşap bir kapı duruyordu. Üzerinde erimiş tek bir mum yanıyor, loş bir ışık yayarak onu içeri davet ediyordu. *Işığı takip et ve belki dualarını kabul olur.*

Morrigan merdivene gitmek için şiddetli bir arzu duydu.

Ama bu noktada imtihanları nasıl bırakabilirdi? Jüpiter'i, Müfettiş Flintlock'u, Hawthorne'u, Deukalion Oteli'ni ve en önemlisi, eğer Nevermoor'dan sınır dışı edilirse Duman ve Gölge Taburu'yla yeniden yüzleşmek zorunda kalacağını düşündü. Korku İmtihanı'ndaki hiçbir şey bundan daha korkunç olamazdı.

Morrigan yumruklarını sıkıp fikrini değiştirmeden kapıyı itip açmaya zorladı kendini.

Gece ayazı ensesini ürpertti. Yeniden dışarıdaydı ama ilk girdikleri sokakta değildi.

Sivri mezar taşları, taştan melekler ve kocaman mozolelerle kaplı tepelerin üzerinde dolunay parlıyordu. Morrigan'ın tepesindeki kemerli taş kapıya oyulmuş bir yazı vardı: MORTİNGEN MEZARLIĞI.

Bu, kartondan mezar taşları ve kâğıttan ağaçlarıyla bir geçit korteji değildi. *Burası* her neresiyse... Mortingen Mezarlığı'nın ta kendisiydi.

Bu, kötü haberdi.

Daha kötü haberse Morrigan'ın yine yalnız olmamasıydı.

Ayaklarının altından bir inilti yükseldi. Bir mezarın üzerinde duruyordu ve mezarda bir ceset ve cesedin bir başı vardı ve o baş kulakları tırmalayan, tüyler ürpertici bir iniltiyle nemli topraktan çıkıyordu.

Morrigan bir çığlık attı. Ceset topraktan çıkmaya çabalarken çürüyen iskelet eliyle Morrigan'ı ayak bileğinden yakalamıştı. Morrigan yere düştü. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kaçmaya çalıştı ama ayak bileğindeki elden kurtulamadı.

Daha başkaları da vardı. Morrigan dört bir yanda mezarlarından kalkan cesetlerin seslerini duyuyordu. Elden kurtulmak için tırnaklarını çimlere geçirip vahşice debelendi. Sert bir tekmeyle zombinin kolunu bedeninden ayırdı ve kafatasını mezarlığın diğer tarafına gönderdi. Yalpalayarak ayağa kalktı ve bileğini tutmaya devam eden bedensiz kalmış eli, büyük bir tiksintiyle çekip attı.

Parlak gri et parçalarını ellerinden temizlerken, "Iyy, iğrenç," diye mırıldandı.

Zombilerin sayısı giderek arttı ve bir deprem dalgası gibi hızla üzerine gelmeye başladılar; aç, beyaz gözleri Morrigan'a kilitlenmişti. Çürümüş derileri ve kasları kemiklerinden sallanıyordu. Eskimiş kefenleri paramparça olmuş ve grileşmişti. Kara Geçit kortejindeki yırtık pırtık kostümlü ve kat kat yeşil makyajlı zombilere hiç benzemiyorlardı. Bunlar yaşayan ölülerdi. Ve peşine düşmüşlerdi.

"*Arrrrrrrrgggggghhhhhhhhh*!"

Kıvırcık saçlı, uzun kollu bir yumruk ve alev kasırgası, boğuk bir çığlık atarak zombi sürüsünün ortasına daldı. Cesetler, korkudan değilse bile en azından ufak çaplı bir panik içinde afallayıp sendelediler.

"*Al* bakalım, kokuşmuş ölü!"

Hawthorne'un giysileri yırtılmış ve saçlarına yaprak ve dal parçaları takılmıştı. İki eliyle tuttuğu yanan bir meşaleyi gelişigüzel, çılgınca zombilere doğru savuruyordu. Morrigan kıvılcımlar yüzüne sıçramasın diye eğilmek zorunda kalsa da ölüleri uzaklaştırmak adına işe yaramış görünüyordu.

"*Nerelerdeydin* sen?" Birini gördüğüne hayatında hiç bu kadar sevinmemişti.

"Ben mi?" dedi Hawthorne. "Asıl *sen* nerelerdeydin? Bağırıp sana seslendim ve aşağı inmeye çalıştım, sonra sokak karardı ve şu cadılar ortaya çıktı..."

"Kovan On Üç!" dedi Morrigan. "Onlarla ben de karşılaştım, çok fenaydı, dediler ki..."

"İkimize de ikişer korku, biliyorum." Hawthorne gözlerini yemek tabağı kadar kocaman açarak ileri sıçradı ve meşaleyi bir kılıç gibi ileri savurdu. Ölüler lağımdan çıkan sıçanlar gibi, sürünerek mezarlarından çıkmaya devam ediyorlardı.

Morrigan zangır zangır titriyordu. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir daha savurdu meşaleyi.

"Buraya nasıl geldin peki?"

"Bilmiyorum. Bir tüneldeydim sanki. Bir ucundan Kara Geçit'i görebiliyordum ve diğer ucundaysa tek bir mum vardı sadece ve eğer geçide geri dönseydim," –aralıksız savuruyordu meşaleyi– "imtihanlardan atılacağımı biliyordum, ben de..."

"*Işığı mı takip ettin*?" Morrigan zorlukla nefes alarak Hawthorne'un omzuna yapıştı. "Hawthorne! Mum! Cadılar, *Işığı takip et*, demişti. Ben de bir mumu takip ederek kapıdan geçtim ve..."

Hawthorne nefes nefese, "Yaklaşıyorlar!" diye bağırdı, bir yandan da meşaleyi savurmaya devam ediyordu. "Hadi, kaçalım."

"Peki, nasıl... *Biraz dikkat etsene!*" Morrigan bir kez daha eğildi, meşale az daha kafasına inecekti. "Bu şeyi nereden buldun?"

"Bir gömütün üzerinde asılıydı. Orada, meleğin..." Hawthorne'un sesi giderek canlılığını yitirdi ve birdenbire gözleri parladı. Morrigan bakışlarını takip ettiğinde mermer bir lahitle karşılaştı. Hafifçe eğimli bir tepenin üstündeki lahit, mezarlıktakilerin en büyüğüydü. "...Meleğin altında. Gömütün üzerindeki melek heykelinin elinde bir meşale vardı, olduğuna *eminim*."

Mezarlığın içinde koşarlarken Morrigan'ın kalbi umut ve korkunun baş döndürücü bir karışımıyla pıt pıt atıyordu. *Işığı takip et ve belki dualarım kabul olur.* Melek... Dua... Bu bir ipucuydu! Morrigan, eğer buradan bir çıkış varsa gömüt yoluyla *olmalı*, diye düşündü. Ya bu kâbustan kurtulmak ya da kapısına bir yaşayan ölüler ordusunun dayandığı gösterişli mermer bir kutunun içinde sıkışıp kalmak üzereydiler.

Hawthorne sık bir ormanda palayla yolunu açan bir kâşif gibi, meşalesiyle zombilerin arasından bir yol açmak için önden gidiyordu. Zombiler eğiliyor, tökezliyor, korku içinde ateşten kaçıyorlardı.

Tepenin üstünde bir ışık parıldıyordu: Küçük, titrek bir işaret onlara yolu gösteriyordu. Başaracaklardı! Gömüt yakındı, *çok yakındı*, gömüt...

"Kilitli," diye oflayıp pufladı Hawthorne. Meşaleyi yere atıp tüm gücüyle demir kapıyı itti. Morrigan da yardıma geldi ama güçleri kapıyı yerinden oynatmaya yetmedi.

Arkalarından yeni bir inilti korosu yükseliyor, Mortingen Mezarlığı'nın mutsuz sakinleri yaklaştıkça çakıl taşlı zeminde sürünen et ve kemiklerden çıkan gıcırtılar kulaklarını tırmalıyordu. Hawthorne meşaleyi yeniden eline aldı ve kapıldığı

paniğin etkisiyle biraz fazla heyecanlı savurdu. Son kıvılcımlar havada uçuştu ve alev söndü.

Buraya kadarmış, diye düşündü Morrigan. *İşimiz bitti.*

Umutsuzluk içinde kafasını kaldırıp gömütün üzerindeki heykele baktı. Melek alaycı bir ifadeyle aşağı bakıyordu, şişko melek elinde erimiş bir mum kalıntısı vardı.

Ama... O da ne?

Morrigan gözlerini kırpıştırdı. Meleğin öbür elinin, sol taraflarına doğru, yere işaret ettiğini gördü; yeni kazılmış, boş, açık bir mezara. Yaklaşık iki metre derinliğinde bir çukur.

Yepyeni bir korku kapladı içini.

Hawthorne sönmüş meşaleyi zombi sürüsüne doğru savurmaya devam ediyordu, fakat alevlerin tehdidi olmayınca pek bir işe yaramıyordu. Çaresizlik içinde son bir çabayla, meşaleyi şık giyimli bir cesedin kafasına fırlattı ama sadece kafasından melon şapkasını düşürebildi. "Başka bir fikrin var mı?"

"Sadece bir tane." Morrigan, Hawthorne'un kolundan tutup bir gözü zombilerde, yavaş yavaş mezara doğru ilerlemeye başladı.

"İyi bir fikir mi bari?"

Morrigan, "Evet," diye yalan söyledi. Çok kötü bir fikirdi. Gerçekten berbattı. Ama aklına gelen tek fikirdi.

"Ne olduğunu bana da söyleyecek misin?"

"Hayır."

Morrigan mezarın içine atlayıp Hawthorne'u da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Kendini, yere düştüğünde korkunç bir hata yaptığını ve zombilerin beynini kemirmek üzere olduğunu fark ettiği an yaşayacağı şoka hazırladı.

Fakat o an hiç gelmedi. İki kafadar soğuk ve karanlık bir boşlukta, çığlık çığlığa, adeta sonsuza dek düştüler. Sonunda kendilerini yumuşak, ıslak çimlerin üzerinde buldular. Tam bir

dakika boyunca oturup soluklandılar ve rahatlamış bir biçimde, aptalca sırıttılar.

Hawthorne nefes nefese, "Bunun... İşe yarayacağını... Nereden bildin?" dedi.

"Bilmiyordum. Tahmin ettim."

"İyi tahmin."

Morrigan ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi. Altı metre yüksekliğinde ağaçlardan bir çitin çevrelediği bahçeli bir avludaydılar. Yaprakların arasından minik altın ışıklar göz kırpıyordu. Avlunun bir ucunda bir süs havuzu hoşça şıpırdıyordu. Diğer uçta, bir elma ağacının kırmızı benekli meyveleri yere düşmüştü. Sol taraflarında, çitin içinde doğal yollardan oluşmuş bir kemer, karanlık ve sisli bir patikaya açılıyordu. Sağ taraflarında, aralanmış ahşap bir kapı vardı, kapı aralığından avluya gümüşi, soluk bir ışık vuruyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Hawthorne.

Sonbahar tüm renkleriyle kendini hissettiriyordu. Havaya yağmur, baca dumanı ve çürüyen yaprak kokusu sinmişti. Elma ve balmumu kokusu. Ay normalden daha parlak ve daha sarı görünüyordu. Sanki biri sonbahar gecesini alıp beşle çarpmıştı.

Her şey olduğundan biraz... *Dahaydı.*

"Wunce havası," diye mırıldandı Morrigan. "Hawthorne, galiba Wunderous Cemiyeti'nin bahçelerindeyiz."

"Ah!" dedi oğlan, şaşkınlık içinde. "Bitti mi yani? Geçtik mi imtihanı?"

"Emin değilim. İki *korku* yaşamamız gerekmiyor muydu?"

Hawthorne yüzünü buruşturdu. "Cadıları da sayarlar diye umuyordum."

Morrigan kaşlarını çattı. Gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı? Cadılar *korkutucuydu* ve Mortingen Mezarlığı'na

bir daha adım atmazsa mutlu olurdu, yine de... Neden Sinir Krizi İmtihanı adını taktıklarına bir anlam veremedi. Belki de çoğu insandan daha yüksek bir korku eşiği vardı.

Avlu huzurlu ve güvenli gelmişti. Morrigan'ın buradan ayrılmak için acelesi yoktu. Belki de biri gelip onları tebrik etmek ve nihai imtihana kaldıklarını söylemek üzereydi. *Belki*, diye düşündü Morrigan, *burada bir süre bekleyip...*

Morrigan, havuzun huzur verici şırıltısıyla bir rüyaya dalar gibi kendinden geçti. Sanki su zihninin içine girmiş, onu çağırıyordu.

Derken onu gördü. Suyun dalgalanan yüzeyinde altın bir ışık... Havuzun ortasında, bir taşın üzerinde, eriyen kısımları, minik balmumu ırmakları misali suya damlayan tek bir mum duruyordu. Hawthorne'a seslenmek için ağzını açtığı sırada...

Hawthorne avlunun diğer ucundan, "Morrigan, bak!" diye bağırdı. "Buldum! Sıradaki mumu buldum!"

Morrigan, Hawthorne'un bir ağacın altında durup dallara işaret ettiği yere koştu. Gerçekten de en üstteki dalın tepesinde erimiş bir balmumu gölü içinde sönmüş bir mum duruyordu. Hızlıca bir inceleme yaparak, ahşap kapının kolunda erimiş üçüncü mumu ve gölgedeki kemerin altındaki çimlere damlayan dördüncü mumu fark ettiler.

"Hangisini takip etmemiz gerekiyor?" diye sordu Morrigan.

Hawthorne, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Bariz değil mi?" dedi.

Aynı anda Morrigan, "Havuzdakini," Hawthorne da, "Elma ağacındakini," dedi.

Morrigan, "Hayır, havuz," diye ısrar etti. "Görmüyor musun, havuza atlamalıyız! Bir ağaca sıkışıp kalmış *ışığı nasıl takip edebilirsin*?

"Tırmanarak! Ne sandın."

"Ya sonra, aşağı inerken bacaklarımızı mı kıralım?"

Hawthorne elma ağacındaki mumu takip etmeleri gerektiğini nasıl *düşünebilirdi*? Doğru seçimin havuzdaki mum olduğu gün gibi ortadaydı. Morrigan bunu iliklerinde hissediyordu. Mum, onu çağırıyordu.

"Geceyi burada geçiremeyiz," dedi Hawthorne. "Çöp çekelim."

"Çöpümüz yok."

"O zaman, taş, kâğıt, makas yapalım."

Morrigan bezgince homurdandı. "*Öyle olsun.*"

Gölgelerin içinden bir ses yükseldi. "Siz ikiniz katıksız birer moron musunuz?"

Sesi takip edince, sırtını çite dayayıp bacaklarını uzatmış oturan bir kız gördüler. Uzun, sık saçları çift örgü yapılmış, pazen pijamalar, bir sabahlık ve çizgili yün çoraplar giymişti. Kovan On Üç cadıları onu yatağından çekip çıkarmıştı galiba.

Morrigan kızı tanıyınca şaşaladı.

"*Sen* ne arıyorsun burada?"

Cadence Blackburn gözlerini devirerek, "Sence?" dedi. "Korku İmtihanı. Tıpkı sizin gibi."

Morrigan kaşlarını çattı. "Sen hilecinin tekisin, Cadence."

"Sen..." Kızın yüzündeki ekşi ifade yerini şaşkınlığa bıraktı. "Sen beni hatırlıyor musun?"

"Elbette seni hatırlıyorum," dedi Morrigan, öfkesinin arttığını hissediyordu. "Sen Ebeleme İmtihanı'nda yerimi *ve* İhtiyarların gizli yemeği için davetiyemi çaldın."

Cadence, ağzı hafif açık, sessizce Morrigan'a bakakalmıştı. Morrigan, acaba özür mü dileyecek, diye beklerken kendini topladı. "E, ne olmuş yani? Sonuçta buradasın işte, değil mi?"

Morrigan kızgınca, "Umarım yemek hile yapmana değmiştir," dedi. "İhtiyar Quinn en iyi arkadaşın olmuştur artık, değil mi?"

"Aslına bakarsan, hayır." Cadence ayağa kalkıp sabahlığına sıkıca sarındı. Üstü başı toz toprak içindeydi, saçlarına da dallar ve yapraklar takılmıştı. Morrigan Cadence'ın yaşadığı ilk korkuyu, onun da zombiler tarafından kovalanıp kovalanmadığını merak ediyordu... Ama içi sormaya elvermedi. "Gerçekten bilmek istiyorsan, berbattı. Noelle hiç durmadan kendinden bahsetti. Kimse tek kelime dahi edemedi. İhtiyarlar orada olduğumu fark etmedi bile." Cadence aniden konuşmayı kesti. Morrigan onun, arkadaşı hakkında bu şekilde konuşmasına şaşırdı. Kız havuzun kenarına kadar yürüdü. "Her neyse, sizi iki moron, anlayamadınız mı hâlâ?"

"Neyi?" diye sordu Hawthorne.

"Aynı mumu seçmemeniz *gerektiğini*." Cadence suratına, bu son derece bariz değil mi, dercesine bir ifade kondurdu. "Diğerleri dosdoğru ya koşup kemerden geçti ya da o aptal ağaca tırmandı veya başka bir şey yaptı işte. *Çöp çekmeye* karar veren yegâne moronlar sizsiniz."

"Diğerleri mi?" diye sordu Hawthorne. "Kaç kişi var?"

"Sürüsüne bereket. Hepimiz buraya atıldık ve herkes hangi mumu seçeceğim diye kafayı yiyor. Bu da sınavın bir parçası. Hangi mum sizi kendine çekiyorsa onu seçmeniz lazım. En azından ben böyle düşünüyorum," dedi kayıtsızca omuz silkerek.

"Madem o kadar zekisin, sen neden henüz mumunu seçmedin?" diye sordu Hawthorne. "Korkuyor musun yoksa?"

Cadence yüzünü buruşturdu. "Tabii ki *korkmuyorum*. Ben sadece... Henüz kimse havuza atlamadı. Hep diğer üçünü seçtiler. Ben de..."

"*Ah, elbette*! Sen de neler olacağını görmeyi bekliyorsun! Sonunda ya kötü bir şey çıkarsa diye ilk atlayan olmak istemiyorsun. Hem hilebaz hem de ödleksin. Neyse, umurumda değil. Ben korkmuyorum." Morrigan yalan söylemişti. Havuzun kenarına doğru bir adım attı, ellerinin titremesini durdurmak için elbisesinin ucunu tuttu. Gözlerini sımsıkı kapayıp sesinin kendini hissettiğinden daha emin çıkmasını umarak, "Hawthorne," dedi. "Sen ağaca tırman. Ben suya atlıyorum."

"Çöp çekmek istemediğine..."

Morrigan, Hawthorne'un onu caydırmasına fırsat tanımamak için, "Üçe kadar sayınca," diye devam etti hemen. "Bir..."

Cadence, "Üç!" diye bağırıp Morrigan'ı arkasından itti.

Morrigan yüz üstü havuza düştü ve derinlere doğru battıkça battı. Artık ciğerlerinde hava kalmamıştı. Gözlerini karanlık suyun içinde açarak yüzeye çıkmak için debelendi durdu. Tepesinde mum ışığı yoktu. Her şey kapkaraydı. Ciğerleri yandı. Boğulacak, ölecekti. Derken...

Durdu her şey.

Karanlık.

Kuruluk.

Toprak.

Morrigan boş ciğerlerini güzelce soğuk havayla doldurdu.

Yer sert ve engebeliydi. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıp ayağa kalktı ve dengesini yeniden sağlarken hafifçe sendeledi.

Mutlak bir sessizlik hâkimdi. Soğuk bir esinti ensesini yaladı.

Morrigan'ın gözüne bir sokak tabelası çarptı: Deacon Caddesi'yle McLaskey Bulvarı'nın kesiştiği köşedeydi. Başının üstündeki tek gaz lambası, etrafına altın sarısı bir ışık halesi

yayarak, saatler önce, yoksa günler önce miydi, kostümlü şen bir kalabalık ve eğlenceli kortejlerle dolu olan parke taşlı boş yolu aydınlatıyordu.

Merak etti. Fen neredeydi? *Hawthorne* neredeydi?

Sokakta in cin top oynuyordu.

Duyacağı yanıttan korkarak, cılız bir sesle, "Merhaba?" diye seslendi. Hiçbir ses duymamaktan daha çok korkuyordu.

Fakat duydu: hafif bir çırpıntı.

Morrigan başını kaldırıp yukarı baktığında siyah bir şey gördü. Küçük bir yarasa ya da büyük bir güveyi andırıyordu. Gaz ışığında süzülerek alçaldı ve rüzgârda titreşerek ayaklarının dibine indi.

Üzerinde adı yazan siyah bir zarf.

Eğilip aldı.

İçinde bir not.

Başaramadın.
Geliyorlar.
Git buradan.

Bacaklarındaki tüm kasların gerildiğini hissetti ancak her nedense bacaklarını hareket ettiremedi. *Geliyorlar.* Zihninde yankılanıp duruyordu.

Her şey bitmişti. Korku İmtihanı'nı geçememişti. Yıl boyunca kaçmayı başardığı laneti sonunda onu yakalamıştı.

Bir avcı borusu sessizliği yırttı. Parke taşlara çarpan toynak sesleri. Zarftaki not Morrigan'ın elinden düşüp yavaş çekimde yere doğru süzüldü ve arkası yukarı bakarak yere indi. Tek bir kelime yazıyordu:

KAÇ.

Ama kaçacak yer yoktu. Duman ve Gölge Taburu, karanlığın içinden çıkıp aniden etrafını sarmış, ışık halesini yutmaya başlamıştı. Işık giderek küçüldü, loşlaştıkça loşlaştı...

Kafasının içinde beklenmedik bir ses konuştu.

Gölgeler gölgedir, Miss Crow.

Karanlık olmak isterler.

Morrigan titrekçe, "Işık," diye fısıldadı. "Işığın içinde kal." Kendini, gözlerini Tabur'un parıldayan kırmızı gözlerinden kaçırıp yukarı, tepesindeki lambanın altın ışığına bakmaya zorladı. Uzanıp gaz lambasının metal direğini tuttu ve tırmanmaya başladı. Evet, belki imtihanları geçememişti. Belki Nevermoor'dan sınır dışı edilecekti. Ama Tabur'un onu ele geçirmesine izin veremezdi. Vermeyecekti.

Bir kez daha, "Işığın içinde kal," diye fısıldadı, bir elini diğerinin önüne atarken artık daha güçlü hissediyordu kendisini. Ayağı kaydı, can havliyle bacaklarını direğe sarıp yalpalayarak tırmandı. Tırmandıkça ışığa yaklaşıyor, ışığa yaklaştıkça hırlayan kurtlar ve horozları çekilen tüfekler uzaklaşıyordu. Yaklaş ışığa, biraz daha, biraz daha, önce bir el, sonra diğeri, önce bir basamak, sonra diğeri, merdivenin tepesine... *Merdiven...* Tepedeki rögar kapağından sızan ışık halesine. Lağımdan dışarı, çık, çık, çık, sokağa ve sonunda... *Sonunda...* Kurtuluşa.

Sokak duvarına yaslanıp biraz soluklandı ve gözlerini ötedeki caddeye dikti. İşte, sanki oradan hiç ayrılmamış gibi, Kara Geçit, tüm canlılığı ve renkleriyle devam ediyordu. Duman ve Gölge Taburu ortalarda yoktu. Kâbus sona ermişti. Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı.

Hepsi Korku İmtihanı'nın bir parçasıydı. O kadar rahatlamıştı ki ağlayabilirdi.

Hawthorne çıldırmışçasına, "Seninle dövüşmek için bacaklarıma ihtiyacım yok!" dedi. Morrigan gözlerini açtığında Hawthorne'un üst gövdesiyle sürünerek lağımdan çıktığını gördü. "Buraya gel, korkak! Seninle bacaklarım olmadan dövüşeceğim!"

Morrigan, "Hawthorne!" diye bağırdı ve lağımdan çıkması için yardımına koştu. "Hawthorne, bunların hiçbiri gerçek değil. İmtihan bitti. Bacakların yerinde duruyor!"

Hawthorne havaya yumruk savurmayı bıraksa da hâlâ nefes nefeseydi; gözleri sanki düşmanını arıyormuş gibi yerinde durmuyorlardı. Bir süre sonra aşağı bakıp bacaklarını ayak parmaklarına kadar elleriyle yoklayınca kendine gelir gibi oldu. "Bacaklarım... Bacaklarım duruyor!" diye bağırdı ve sevinçle kahkaha atıp zıpladı. "*Ha!* Bacaklarım duruyor!"

Morrigan da güldü. "Onlara ne olduğunu sanmıştın?"

"Ejderhanın ısırıp kopardığını." Gülüyordu ama suratı hâlâ bembeyaz, saçlarında gezdirdiği elleri hâlâ titriyordu. "Kocaman, çirkin bir şey..."

Morrigan sırıtarak, "Demek... Bir ejderhayla savaşacaktın?" diye sordu. "Bacakların olmadan?"

Hawthorne bir yanıt veremeden, gece yeniden karanlığa ve sessizliğe gömüldü. Sanki Kara Geçit'ten gelen tüm gürültüler ve ışıklar yutulmuştu. Sanki ay sönmüştü.

Karanlıkta bir kibrit çaktı, Morrigan ve Hawthorne'un etrafını birdenbire Kovan On Üç'ün mum ışığıyla aydınlanmış, tülle örtülü yüzleri sardı.

Hawthorne tırnaklarını Morrigan'ın koluna geçirdi. Fısıldayarak, "Artık bittiğini sanmıştım," dedi.

Morrigan da, "Ben de," dedi fısıldayarak.

Yedi ses tek bir ağızdan konuştu.

"Biz Kovan On Üç cadılarıyız. Abigail, Amity, Stella, Na-

dine. Zoe, Rosario, Nell Ana. (Bu sonuncusu, lağıma düşmüş numarası yapan moruktu.) Genç Swift ve genç Crow, Gösteri İmtihanı'na girmek için seçildiniz. Bu Ölüler Bayramı gecesinde korkunuzla yüzleşirken gösterdiğiniz cesaretiniz ve azminiz sizi zafere taşıdı. İyi dileklerimiz sizinle, yolunuz açık olsun. Ayrıca, 'Kazanmania Mağazası'ndan yüzde on indirim kazandınız.'"

Cadılar ikisine de ayrı ayrı, sihir malzemeleri mağazası için birer indirim kuponu ve fildişi rengi birer zarf verdi. Zarfların içinde Birin Kışı'nın beşinci cumartesi günü Trolezyum arenasında gerçekleştirilecek son imtihan, Gösteri İmtihanı için birer davetiye vardı.

Kovan On Üç mumlarını söndürüp ortadan kayboldu. Geçidi yeniden görüp duymaya başladılar; görüntüler ve sesler, sanki bir ayar düğmesi çevriliyormuş gibi yavaş yavaş belirginleşiyordu. Korku İmtihanı, nihayet *–nihayet–* resmen sona ermişti.

Morrigan'ın bacakları pelteye dönmüştü. Başarmıştı. Jüpiter'in şart koştuğu gibi, ilk üç imtihanı atlatmıştı. Artık tek yapması gereken, söz verdiği üzere, Gösteri İmtihanı'nı geçmesini sağlayıp onu Wunderous Cemiyeti'ne sokması için hamisine güvenmekti.

Pek kolay göründü bu Morrigan'a.

Geri döndüklerinde geçit sona ermek üzereydi. Bu durum Hawthorne'u büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Morrigan'la birlikte, dağılmakta olan kalabalığın arasına dalıp Fenestra'yı aradılar ama bulamadılar.

Morrigan, "Fen bizi gebertecek," diye homurdandı. "Gel, Wunder Metro'ya gidelim, belki bizi orada arıyordur."

Hawthorne hızlanarak, "Sonuçta bizim suçumuz değil, değil mi?" dedi. "Anneme zombileri anlatmak için *sabırsızlanıyorum*, çok kıskanacak."

"Merak ediyorum, acaba Cadence avludan hiç çıktı mı?"

"Cadence kim?"

"Beni havuza iten kız, Cadence Blackburn." Morrigan, bir yarasanın Ölüler Bayramı şerefine tepesinde son bir kez dalışa geçmesiyle hızla eğildi. "Acaba havuza atladı mı? Korkak tavuk, muhtemelen hâlâ oturmuş bekliyordur."

Hawthorne'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben gittikten sonra neler oldu? Kızın atlayıp atlamadığını gördün mü? Yoksa..."

"Kimin atladığını gördüm mü?"

"Çok komik, Hawth-*offf*!" Balkabağı kostümlü bir kadın Morrigan'a çarpıp yere serdi ve fark etmedi bile, yanlarından hızla geçip gitti.

"Tanrım, ne büyük kabalık," dedi yukarıdan gelen bir ses. "İyi misiniz? Size yardım edeyim." Morrigan, hafifçe sersemlemişti, başını kaldırıp bakınca, gri paltolu, boynu ve yüzünün yarısını kapatan gümüşi bir atkı takmış bir adam gördü. Adam eldivenli elini uzattı, ama Hawthorne Morrigan'ı parke taşlardan kaldırmak için çoktan yardımına koşmuştu.

"İyiyim. Teşekkürler."

"Ah, siz misiniz," dedi adam. Atkısını indirince, ardından tanıdık solgun bir yüz ve şaşkın bir tebessüm çıktı. "Tekrar merhaba, Miss Crow."

Morrigan, "Mr Jones!" dedi ve ellerini, pantolonunu silkeledi. "Döndünüz demek, Nevermoor'da ne işiniz var?"

Adam göz kırptı. "Bazı eski dostları ziyarete geldim. Geçide katılmışlardı, ben de onları desteklemeye geldim."

"Sizi Deukalion'da görmedim. Başka bir yerde mi kalıyorsunuz?"

Mr Jones biraz şaşırmış gibiydi. "Ah, hayır. Asla Deukalion'dan başka yerde kalmam. Maalesef bu sefer patronumdan kısa bir izin alabildim; bu geceki kutlamalar için geldim sadece."

"Tek gecelik bir ziyaret için uzun yol kat etmişsiniz. Anlaşılan, Kara Geçit'i gerçekten seviyorsunuz."

Mr Jones kıkırdadı. "Galiba öyle."

"O zaman... Ölüler Bayramınız kutlu olsun." Morrigan omzunun üstünden Wunder Metro istasyonuna baktı ve kalabalığın içinde Fen'in yumuşak tüylü gri kulaklarını gördüğünü sandı. "Gitmemiz lazım. Tekrar görüştüğümüze..."

"Haminiz de buralarda mı?"

"Hayır, yanımda arkadaşım var. Tanıştırayım, Hawthorne."

Mr Jones, Hawthorne'a dönüp başıyla dostça bir selam verdi ve hafifçe kıstığı gözleriyle şöyle bir süzdü. "Memnun oldum."

Hawthorne adama dalgınca baktı. "Teşekkür ederim. Şey... Ben de. Yani, iyiyim. Morrigan gitmemiz lazım, Fen çılgına dönecek."

"Haklısın. Sizi tekrar görmek güzeldi, Mr Jones."

"Bekleyin... İmtihanlar nasıl gidiyor diye soracaktım."

"Gayet iyi." Morrigan sesindeki hayreti gizleyemedi. "Bir tanesi şimdi bitti. Korku İmtihanı."

"Ve geçtiniz mi?"

"Ucu ucuna," dedi Morrigan sırıtarak. Birdenbire, Tabur tarafından köşeye sıkıştırılmak üzereyken Mr Jones'un sesinin kafasında yankılandığı o tuhaf anı hatırladı. *Gölgeler gölgedir, Miss. Crow.* Anlatsa tuhaf mı kaçardı?

"Tebrikler!" Morrigan'ın gülüşüne, gülerek karşılık verdi.

"Üçü gitti, biri kaldı. Kendinizle gurur duymalısınız. Artık maharetinizin ne olduğunu öğrenmişsinizdir herhalde."

Morrigan'ın gülümsemesi soldu. Bütün neşesi kaçmıştı. Tam, aslında hâlâ bilmediğini itiraf etmek üzereyken...

Hawthorne üstüne basa basa, "Morrigan," dedi. "*Kaşıntı tozu*."

"Gitseniz iyi olur, Miss. Crow. Arkadaşınızın acelesi var galiba. Gösteri İmtihanı'nda bol şanslar." Mr Jones şapkasının ucuna dokunarak selam verdi. "İkinize de."

Fen, Morrigan'ı büyük bir şaşkınlığa sürükleyerek, iki kafadarın gergin açıklamalarını ve özürlerini kuyruğunu kayıtsız şekilde havada sallayarak geçiştirdi. "Biliyorum, biliyorum. Korku İmtihanı. Jüpiter söyledi."

"Biliyor muydun?" dedi Hawthorne.

"Elbette biliyordum." Fen gözlerini devirdi. "Siz minik işe yaramazlar kafanıza göre yanımdan uzaklaşırken neden dikkatim dağılmış gibi yaptım sanıyorsunuz? Şimdi, acele edin. Son treni kaçırırsak beni eve siz taşırsınız."

Bitmek bilmeyen merdivenler ve tünellerden oluşan labirentvari, havasız istasyonda Fen'i takip ederlerken, Hawthorne sonunda Morrigan'a dönüp, "O gri paltolu ucube kimdi?" diye sordu.

Morrigan, atkısını çıkarıp cebine tıkıştırırken, "Mr Jones," dedi. "Ucube falan değil ayrıca, iyi biri."

"Milyonlarca soru sordu. Hiç gitmeyecek sandım. Hem nereden tanıyorsun sen onu?"

"Teklif Günü'nde bana çıraklık teklif etmişti."

Hawthorne'un kaşları kalktı. "İki teklif mi aldın? Ben aca-

ba *bir* tane bile alabilecek miyim diye heyecandan ölmek üzereydim."

Morrigan yüzü kızararak, "Dört tane aldım," dedi ve hemen devam etti: "Ama iki tanesi sahteydi. Birileri benimle dalga geçti."

Hawthorne'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve platforma gidene kadar sessiz kaldı. Son trene koşup kapılar kapanmadan hemen önce yetişmeyi başardılar.

Son iki boş koltuğa otururlarken Hawthorne, Morrigan'a "Artık biliyor musun bari?" diye sordu. Fenestra oturmuş, o meşhur ters bakışlarıyla diğer yolcuları süzüyordu.

"Neyi?" Neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"Maharetinin ne olduğunu. Dört teklif almana bakılırsa muazzam bir şey olmalı."

Morrigan bakışlarını yerden kaldırmadan, "İki teklif," diye düzeltti. "Ve hâlâ daha ne olduğunu bilmediğime bakılırsa demek ki o kadar da muazzam değil."

Kalan yedi istasyon boyunca sessizlik içinde otursalar da Morrigan, Hawthorne'un daha fazla soru sormak için can attığını biliyordu. Soğuk gece ayazına adım attıklarında, Hawthorne daha fazla dayanamadı.

Omzuyla Morrigan'ı dürtüp, "Peki," dedi, "o grili ucube hangi okuldandı?"

Morrigan kaşlarını çattı. "Hiçbir okuldan değil, Squall Endüstrileri adlı bir şirkette çalışıyor. Ve ona ucube deme."

"Bu Jones denen herif senden çırağı olmanı istedi, öyle mi?"

"Hayır," dedi Morrigan. "Asıl teklifte bulunan, patronuydu. Ezra Squall."

Hawthorne alnını buruşturup, "Ezra Squall," diye tekrarladı. "Ben bu ismi nereden..."

Fen neredeyse bir sokak öteden, "Siz ikiniz sallanmayı keser misiniz *lütfen*?" diye bağırdı. Koşup ona yetiştiler. "Fısır fısır ne konuşuyorsunuz, bakayım?"

Morrigan, "Hiç," diyerek iç çekerken Hawthorne, "Ezra Squall," dedi.

"*Ezra Squall* mı?" Fen az kalsın boğuluyordu. "O iki kelimeyi duymayalı çok uzun oldu. Siz ikiniz Ezra Squall adını nereden biliyorsunuz?"

"*Sen* Ezra Squall'ı nereden biliyorsun?" diye sordu Morrigan. "Arkadaşın mı?"

Fen son derece gücenmiş görünüyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Hayır, gelmiş geçmiş en kötü insan, *arkadaşım* değil, teşekkür ederim!" diye parladı.

Morrigan, "'Gelmiş geçmiş en kötü insan' mı?" diye sordu. "Sen neden..."

Fenestra sesini alçaltıp etrafı kolaçan ederek, "Ezra Squall hakkında konuşmayı kes artık, tamam mı?" dedi. Morrigan onu hiç bu kadar ciddi ve tedirgin görmemişti. "Wundersmith ile arkadaşlığın şakası bile komik değil. Eğer biri duyarsa..."

"Wundersmith... mi?" Morrigan aniden durdu. "Ezra Squall, Wundersmith mi?"

"Sana onun hakkında *konuşmayı kes* dedim." Fen, Morrigan ve Hawthorne'u şaşkınlıktan dillerini yutmuş halde ardında bırakarak Su Kelebeği Sokağı'na devam etti.

İki arkadaş Morrigan'ın odasına gelip yatağa (bu gece yan yana sallanan iki hamağa dönüşmüştü) yerleştikten sonra ancak konuşmaya başladılar.

"Belki bu Squall başka Squall'dır."

Morrigan kesik bir kahkaha attı. "Ya, ne demezsin. Emin ol, etrafta birbirinden farklı bir sürü Ezra Squall dolaşıyordur."

Dakikalarca süren sessizliğin ardından...

Morrigan usulca, "Ben tam bir aptalım," dedi. "Mr Jones bana söylemişti... Wunder'ı yönetmeyi bilen hayattaki tek kişi Ezra Squall'dır demişti. Bu o demek, öyle değil mi? Wundersmith demek."

"Öyle galiba."

"Tabii ki öyle. Ne kadar *aptalım*." Doğrulup bacaklarını hamağın yanından sarkıttı. "Gelmiş geçmiş en kötü insan neden çırağı olarak *beni* istiyor? Yoksa..." Durup yutkundu. "Yoksa benim de kötü olduğumu mu düşünüyor?"

Hawthorne, "İşte şimdi aptallık ediyorsun," dedi ve o da yattığı yerden doğruldu. "Kötü olmayı hayatta beceremezsin sen. Miden kaldırmaz. Ama ben kötü olabilirim. Kötü adam kahkahası harikadır. *Mu-ha-ha-ha-ha!*"

"Kapa çeneni."

"*Muuu-ha-ha-ha-*" Hawthorne kahkahasını yarıda kesip öksürdü. "Ah, aslına bakarsan bu seferki biraz boğazımı acıttı. *Mu-ha-ha...*"

Morrigan, "Hawthorne, *kapa çeneni*," diye patladı. "Sence... Sence... Ben öyle olabilir miyim?"

"Ne olabilir misin, kötü mü? Sen ciddisin, değil mi?" Öne eğilip ay ışığında Morrigan'a baktı. "Hayır! Morrigan, elbette kötü değilsin. Saçmalama."

"Bu, lanetle ilgili bir durum, öyle olduğunu biliyorum. Haklılardı."

"Kimler?"

"Herkes. Babam. Ivy. Lanetli Çocuklar Sicil Dairesi... Herkes, tüm Cumhuriyet! Ben lanetliyim, o yüzden belki de..."

"Ama demiştin ki Jüpiter lanetin gerçek olmadığını..."

Morrigan onu dinlemiyordu. "...belki de beni kötü yapan budur."

"Sen kötü falan *değilsin!*"

"Gelmiş geçmiş en kötü insan neden çırağı olmamı istiyor o zaman?"

Hawthorne dudağını ısırıp kısaca düşündü ve sessizce "Belki Jüpiter biliyordur," dedi.

"Jüpiter." Morrigan'ın kalp atışları hızlandı. "Yani sence... Sence ona anlatmalı mıyım?"

Hawthorne ona bakıp kaşlarını çattı. "Şey, evet. Evet, *tabii ki* anlatmalısın. Zorundasın. Burada söz konusu olan *Wundersmith*."

Morrigan, "Ama onunla tanışmadım bile!" diye itiraz etti. "Sadece asistanıyla tanıştım. Madam Chanda ve Kedgeree'yi duydun – Wundersmith Nevermoor'a asla bizzat geri dönemez. Şehir ona izin vermez."

Hawthorne, "Ya bir yolunu bulursa?" diye sordu. Morrigan arkadaşının yüzünde büyüyen dehşet ifadesinden hiç hoşlanmadı. Bunun sorumlusu olmaktan hiç hoşlanmadı. "Ya Mr Jones o yüzden buradaysa? Bu konu ciddi, Morrigan."

Morrigan, "Ciddi olduğunu *biliyorum*!" dedi, o kadar sert sallanıyordu ki neredeyse hamaktan tepetaklak düşecekti. "Fen'i duymadın mı? 'Wundersmith ile arkadaşlığın şakası bile komik değil.' Ya Jüpiter Ezra Squall'ın *arkadaşı* olduğumu düşünürse? Ya bundan sonra hamim olmak istemezse? Ve Kokarcalar öğrenirse..." Durup Müfettiş Flintlock'u düşündü. Sanki onu Cumhuriyet'e geri postalamak için başka bir sebebe ihtiyacı varmış gibi. "Hawthorne, eğer Cemiyet'e kabul edilmezsem beni Nevermoor'dan sınır dışı edecekler." *Ve Duman ve Gölge Taburu beni bekliyor olacak*, diye geçirdi içinden ama yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi.

Hawthorne korkudan donakalmış gibiydi. "Sence seni gerçekten... Sence Jüpiter gerçekten..."

"Bilmiyorum," dedi Morrigan dürüstçe. Lanetlenmiş olmasına rağmen, Jüpiter onu seçmiş, kurtarmış ve korumuştu. Ancak gelmiş geçmiş en kötü insanın da onu seçtiğini bilseydi... Artık bu en sonunda fikrini değiştirmesini sağlar mıydı? Morrigan öğrenmek istemiyordu.

Gerginlikten yerinde duramayan Hawthorne ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Seni sınır dışı etmelerine izin veremeyiz. Buna izin vermeyeceğim. Ama bir plana ihtiyacımız var.

"Şuna ne dersin: Eğer Mr Jones'u bir daha görürsen her şeyi Jüpiter'e anlatırız. *Her şeyi.* Aksi takdirde, son imtihanın bitmesini bekleriz. İkimiz de Wunderous Cemiyeti üyesi olup seni Cumhuriyet'e geri gönderme şansları kalmayınca, işte *o zaman* ona anlatırız, anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Morrigan. Bu kadar büyük, korkunç bir sırrı Jüpiter'den sakladığı için suçluluk duyuyordu. Daha fenası, Hawthorne'u da işin içine sürüklemişti ama arkadaşının sen yerine *biz* demesi ona büyük cesaret vermişti. Derin bir nefes aldı. "Tamam, anlaştık. Ve o zamana kadar..."

"Bundan kimseye bahsetmeyeceğim." Hawthorne, endişeli ama kararlı bir edayla serçe parmağını uzattı ve Morrigan, parmağını onunkine geçirdi. "Söz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Noel Arifesi Muharebesi

Birin Kışı

Aralık, otelin en yoğun ayıydı. Lobi her daim, büyük şehre özgü Noel coşkusunu yaşamak için Bağımsız Eyalet'in dört bir yanından gelen konuklarla dolup taşardı.

Morrigan kışın ilk günlerinde, soğuk bir sabaha uyandığında, yeni evinin bir gecede Noel usulü harikalar diyarına dönüştüğünü gördü. Odalar kurdeleler ve her dem yeşil yapraklı dallarla süslenmiş; lobiyse üzerinde benek benek gümüş incik boncukların parıldadığı ışıl ışıl köknarlarla aydınlatılmıştı. Duman Odası gündüz çam kokulu, zümrüt yeşili; öğleden sonra kırmızı-beyaz çizgili baston şeker aromalı; gece de zencefilli çörek kokulu, baharatlı, ılık dumanlar üflüyordu.

Avize bile Noel coşkusuna ayak uydurmuştu. Yıl boyunca yavaş yavaş büyümüş ve sonunda eski boyutlarına ulaşmıştı, ancak geçtiğimiz iki ay boyunca Deukalion, sanki alacağı nihai biçime henüz karar verememiş gibi, birkaç günde bir şekil değiştirip durmuştu. Bu ay şimdiye kadar, göz kamaştırıcı beyaz bir kutup ayısına, kocaman, yeşil bir çobanpüskülü

çelengine, parlak mavi bir süs topuna ve şimdi de göz alıcı altın bir kızağa dönüşmüştü.

Çakalkale'de Noel, orta boy bir ağacı süsleyip kendinden ışıklı şeritler asmaktan ibaretti (o da bir tek babaanne neşeliyse ki genellikle değildi). Corvus bazen Morrigan'ı her yıl düzenlenen Şansölyelik Noel partisine sürüklerdi, orada da sıkıcı politikacılar ve sıkıcı aileleri Morrigan hakkında fısıldaşıp dururdu.

Oysa Nevermoor'da Noel, bir ay boyunca bitmek bilmeyen kutlamalar demekti. Neredeyse her gece gidilecek farklı eğlenceler, partiler ve temalı yemek organizasyonları olurdu. Korolar ve üflemeli çalgı grupları şehrin dört bir köşesinde, Wunder Metro istasyonlarında Noel şarkıları çalıp söylerdi. Juro Nehri tamamen donup şehrin içinde kıvrılarak uzanan, trafiğe kapalı bir otoyola dönüşür, insanlar okula ve işe buz pateni yaparak gitmeye başlardı.

İyilik ve yardımseverlik ruhu tüm şehre yayılırdı ancak Noel sezonunun arkadaşlar ile komşular arasındaki rekabeti kızıştıran bir yanı da vardı. İnsanlar büyük zahmetler altına girip Noel coşkusunda birbirlerini alt etmek için yarışırlardı. Neredeyse her mahallede, evler bir diğerini bastıracak şekilde aydınlatılır, sokaklar abartılı bir zevksizlikle donatılır, boşa harcanan Wunder enerjisiyle yanıp sönen, parıl parıl parıldayan ışıklar iki kilometre içindeki herkesi kör ederdi. Son derece banal ve manasızdı. Morrigan bayılmıştı.

Fakat en çarpıcı rekabet, Nevermoor'un tatil mevsimiyle özdeşleşmiş iki meşhur kişiliği arasında yaşananıydı.

Morrigan bir ikindi vakti Hawthorne'la oturmuş, bir misinaya patlamış mısır ve yabanmersini dizerken, "Anlamıyorum," dedi, "bir gece içinde tüm eyaleti nasıl dolaşabilir? İmkânsız."

Hawthorne, Morrigan'ı geleneksel Noel ağacı süslemelerinin nasıl yapıldığını göstermek için evine davet etmişti. Tipik bir aralık günüydü, dışarıda hava soğuk ve yağmurluydu fakat Swift'lerin oturma odasında sıcak çikolata, radyodan yükselen ilahiler ve ocağın üstünde neşeyle patlayan mısırlar vardı.

"İmkânsız değil... Ah!" Hawthorne, iğneyle deldiği parmağındaki kanı emdi. "Wunder."

"Cidden, uçan bir kızak mı? Hem de geyiklerin çektiği?"

"Rengeyiği," diye düzeltti Hawthorne.

"Affedersin, *rengeyiği*. Ayrıca, nasıl uçuyorlar? Kanatları yok bir kere. Onlara büyü mü yapıyor?"

"Bilmem. Neden bu kadar kafana takıyorsun?"

Morrigan yüzünü buruşturup bu olayın neden bu kadar tuhafına gittiğini saptamaya çalıştı. "Kulağa... Çok ters geliyor, sebebi bu. Mesela, şu kırmızı parlak burunlu olana ne demeli, onun neyi var?" Dördüncü şeridini bitirip yeni bir tanesine başlamak için misina rulosuna uzandı. "Üzerinde *deney* mi yaptılar? Gaddarlık bu."

"Doğuştan öyle galiba."

"Peki ya şu Gündönümü Kraliçesi denen kadın? Onu daha önce hiç duymadım. Noel Baba en azından tüm gazoz ve çikolata reklamlarında boy gösteriyor."

Hawthorne ağzına bir patlamış mısır tanesi daha attı. Şeritlerini dizmeyi bitirmiş ve onları tane tane bozmakla meşguldü. "Babam, Noel temsillerinde ya da başka bir yerde karşımıza çıkmadığı için insanların Gündönümü Kraliçesi'ni hafife aldığını düşünüyor. Ama karsız bir Noel hiçbir şeye benzemezdi ve kar nereden geliyor sanıyorsun? Gökten öylece, kendi kendine düşmüyor ya."

"Karı Gündönümü Kraliçesi'nin yağdırdığını söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Aptal olma." Hawthorne bir ahmağa anlatırmış gibi anlatıyordu. "Karı yağdıran *Kar Tazısı*'dır. Ama Gündönümü Kraliçesi yağdırmasını söylemezse böyle bir şeye kalkışmaz."

Morrigan'ın kafası allak bullak olmuştu. "Yani... Bu ikisi, Noel Baba ve Gündönümü Kraliçesi, birbirilerini öldürmeye mi çalışıyorlar?"

"Ne? Hayır. Ne kadar karanlık şeyler düşünüyorsun." Hawthorne güldü. "Noel ruhunu kimin en iyi temsil ettiğini görmek için her Noel Gecesi kapışırlar. Gündönümü Kraliçesi kazanırsa Noel sabahı şehri kardan bir battaniyeyle örter ve her evi ayrı kutsar."

"Peki ya Noel Baba kazanırsa?"

"Çorapların içine bırakılan hediyeler ve her şöminede yanan bir ateş. Tarafını seçsen iyi edersin. Biz ailecek Baba taraftarıyız, yalnız babam gizlice Gündönümü Kraliçesi'nden de hoşlanıyor. Yan komşularımız Campbell'lar, her şeylerinin yemyeşil olmasından anlayacağın üzere, fanatik Kraliçe taraftarları." Pencereye işaret etti; yanlarındaki ev baştan aşağı yeşil bayraklar, kıvrım kıvrım kıvrılan sarmaşıklar ve titreşen yeşil ışıklı şeritlerle süslenmişti.

"Yeşil ne anlama geliyor?"

"Gündönümü Kraliçesi taraftarları yeşil, Noel Baba taraftarları kırmızı giyer. İşte, al bunu." Hawthorne, Swift ailesinin süsleme kutusundan bir şey çıkarıp yakalamak için şekilden şekile giren Morrigan'a fırlattı.

"Bu ne için?"

Hawthorne, omuzlarını silkerek, "Benim gibi Noel Baba'yı desteklemen için," dedi. "Hediyeler ve ateş: Daha ne olsun?"

Bu kırmızı bir kurdeleydi. Morrigan onu cebine attı. "Bu konuyu düşüneceğim."

Morrigan, o gece yemekte Jüpiter'e, "Sen kimi destekliyorsun?" diye sordu. "Noel Baba'yı mı yoksa Gündönümü Kraliçesi'ni mi?"

Tabağına patates püresi dolduran Jack, "Gündönümü Kraliçesi," dedi. "Gün gibi ortada."

Morrigan tısladı. "Sana soran olmadı."

Jack birkaç gün önce Noel tatili için gelmişti ve geldiğinden beri Morrigan'ı çileden çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

"Biliyorum, Jove Amca'ya sordun ama onun Kraliçe taraftarı olduğunu anlamamak için kalın kafalı olmak gerekir. *Su katılmamış* bir aptal mısın sen?"

Jüpiter yeğenine bir bakış fırlatarak, "Biraz nazik ol, Jack," dedi.

"Nereden belli?" diye parladı Morrigan. "Yeşil bir şey giymiyor. Hafta boyunca yeşil bir şey giymedi. *İki* gözün de mi kör yoksa senin?"

"Hiç yakışmıyor, Mog," dedi Jüpiter. Sesindeki hayal kırıklığı ve şaşkınlık, Morrigan'ın canını iğne batmış gibi acıttı. Utanan Morrigan, Jack'ten özür dilemek için ağzını açmıştı ki henüz konuşma fırsatı bulamadan, görünüşe göre Morrigan'ın kabalığından hiç etkilenmemişe benzeyen Jack açtı ağzını yumdu gözdü.

"Onu elbette yeşil bir şey giyerken *göremezsin*," dedi Jack. "Halka mal olmuş, önemli kişiler Noel'de tarafsız görünmelidir, görgü kuralları bunu gerektirir. Ancak bir beynin olsaydı Jove Amcamla benim şıklık ve zarafeti, gösterişli tüketim budalalığına tercih ettiğimizi anlardın. Noel Baba iş bilen bir halkla ilişkiler ekibine sahip, kapitalist bir kodamandan başka bir şey değil. Gündönümü Kraliçesi ise *tarz* sahibi."

Morrigan'ın Jack'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama daha o anda, kimi destekleyeceğine karar vermişti. Kırmızı kurdeleyi cebinden çıkarıp kinli bakışlarını Jack'e dikerek, atkuyruğunun etrafına sıkıca bağladı.

Jack gülerek, "Bununla gözümü korkutabileceğini mi sanıyorsun?" dedi. "Beni yemekten sonra düelloya mı davet edeceksin? Şafak sökerken tatlı kaşıklarıyla?"

"Siz ikiniz, hadi ama..."

Morrigan tatlı kaşığını Jack'in kendini beğenmiş suratının tam ortasına fırlatmayı düşündü. "Eğer Gündönümü Kraliçesi o kadar muazzamsa niçin hakkında hiç pantomim yapılmıyor? Ve neden reklamlarda hiç boy göstermiyor? Noel Baba, Holly Jolly Toffee'nin, Dr. Brinkley's Holiday Fizz'in ve Tristan Lefèvre'nin ponponlu kaşmir çorap kış koleksiyonun tanıtım yüzü. Gündönümü Kraliçesi'ni henüz hiçbir reklam panosunda görmedim. Yolda görsem tanıyamam."

Jüpiter sandalyesinde çöktü kaldı. "Güzel güzel anlaşsak nasıl olur?"

Jack, amcasına kulak asmayıp elindeki çatalı Morrigan'a doğrultarak, "Çünkü o ilkeli ve kendine saygılı biri," dedi. "Bunlar senin şu şişko arkadaşın ve onun uçan pire torbası çetesinin sokakta görseler tanımayacakları vasıflar."

"Noel Baba cömertliği, yardımseverliği ve... Ve neşeyi temsil ediyor!"

Jack, "Papağan gibi radyodan duyduklarını tekrarlıyorsun, o kadar," diye mırıldandı. (Bu *neredeyse* doğruydu: Bunları gazetede, kutusunda Noel Baba resmi olan şekerli bir kahvaltı gevreği reklamında okumuştu.) "Galiba şimdi de bana, yapay biyoışıldama üzerine yaptığı gaddar deneylerinin rengeyiklerini daha da *büyüleyici* kıldığını söyleyeceksin."

Morrigan elini masaya vurdu. "Evet, rengeyikleri *büyüleyici*. O kırmızı burunlu bile." Tabağını tangır tungur önünden itti ve hışımla masayı terk ederken omzunun üstünden bağırdı: "Hem zaten o, *doğuştan öyle!*"

Morrigan koridordan, Jüpiter'in iç geçirdiğini duydu. "Cidden, Jack, Mog'la neden sürekli didişiyorsunuz? Arabuluculuk yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bana kendimi bir yetişkin gibi hissettiriyor." *Yetişkin* sözcüğünü ağzında iğrenç bir tat bırakmış gibi söyledi. "Neden arkadaş olmayı denemiyorsunuz?"

"A-arkadaş mı?" Jack'in sinirden dili dolaştı. Sanki yemek yerken boğuluyor gibi bir ses çıkardı ve Morrigan bunu zihninde canlandırmaktan büyük bir zevk aldı. "*O şeyle* mi? Üstüne para versen olmaz."

Jüpiter sesini iyice alçalttı. "O, evinden çok uzaklarda, Jack. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Morrigan kaşlarını çattı. Acaba Jack *nereliydi*? Annesi ve babası neredeydi? Sormak hiç aklına gelmemişti... Ama zaten Jack meraklı sorulardan hoşlanmıyordu.

"Ama Jove Amca, o çok sinir bozucu biri. Ve Wunderous Cemiyeti'ne girebileceğini düşünmen akıl alır şey değil gerçekten. Demek istediğim, maharetinin ne..."

Morrigan lafın gerisini duymak istemedi. Kulaklarını elleriyle kapatıp sarmal merdivenlerden koşa koşa odasına girdi ve kendini yatağa atıp (bu hafta, simli, gümüşi şeritlerle kaplı, sayvanlı bir karyolaydı) başını yastığın altına gömdü.

Morrigan uykusundan sıçrayarak uyandı. Rüyasında yine Gösteri İmtihanı'nı görmüştü. Bu sefer İhtiyarların karşısına geçmiş şarkı söylemeye çalışıyor ama tek yaptığı, papağan

gibi ciyaklamak oluyordu. İzleyiciler de onu patates püresi yağmuruna tutuyordu.

Uyanık yatmaya devam ederek Deukalion'dan gelen sesleri dinledi. Frank'in üst kattan gelen hafif horultusunu, ona cevaben koridorun karşısından gelen Fenestra'nın hırıltılarını ve odanın altındaki boruların iniltilerini duyabiliyordu. Şömineden ateş çıtırtıları yükseldi; Morrigan uykuya daldıktan sonra, Martha yakmıştı herhalde.

Tüm bunlara ne kadar bağlandığı, buradaki hayatının ona artık ne kadar normal geldiği karşısında hayrete düştü. Gösteri İmtihanı'nda başarısız olup birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde Nevermoor'u terk etmek zorunda kalma ihtimalini düşündüğünde göğsüne saplanan ağrı karşısında şaşıp kaldı.

Fakat aşağılanmaktan, Deukalion Oteli'ni terk etmek zorunda kalmaktan korkuyordu, hepsinden daha kötüsü, Cumhuriyet'te onu nelerin beklediği düşüncesiydi. Duman ve Gölge Taburu hâlâ uygun zamanı mı kolluyordu? Ailesi, hâlâ hayatta olduğunu öğrense onu bağrına basar mıydı? Tabur, işini bitirmek için geri gelirse onu koruyabilirler miydi?

Koridordan gelen gürültüler düşüncelere dalan Morrigan'ı kendine getirdi. Son basamakta ayağı takılan birinin çıkardığı patırtı. Bir şapırtı. Fısıldanan bir küfür. Yorganını üzerinden attı ve parmaklarının ucunda odasının kapısını açmaya gitti.

Koridorun loş ışığında boş bir bardak ve yere dökülmüş bir süt birikintisi gördü. Jack elleri ve dizleri üzerine, nafile bir çabayla pijamasının ucuyla, döktüğü sütü temizlemeye çalışıyordu. Morrigan, tek kelime etmeden banyodan bir havlu getirip yardım etmek için yere çömeldi.

Jack, "Gerek yok," diye mırıldandı. "Ben yaparım, havlunu kirleteceksin."

Morrigan, Jack'in ellerine vurup uzaklaştırarak, "Sen de pijamanı kirleteceksin," diye karşılık verdi. Jack geri çekilip doğrularak Morrigan'ın devam etmesine izin verdi.

Morrigan temizlemeyi bitirip, "Al," diye fısıldadı. "Bunu kirlilerin arasına atarsın. Ne? Neye bakıyorsun öyle?"

Jack'in suratında beliren ifadeyi tanıyordu. Aynı bakışlara Çakalkale'de hayatı boyunca maruz kalmıştı: Bu bakışlarda tereddütlü bir merakla karışık korku ve güvensizlik, bir parça da küçük düşürücü bir dehşet vardı. Yine de Jack'in yüzünde fark ettiği en rahatsız edici şey bu değildi.

Morrigan derhal ayağa kalkıp fısıldamayı unutarak, "Gözlerin gayet sağlıklı!" diye bağırdı. Peşinden beceriksizce Jack kalktı, ağzı açık, gözlerini Morrigan'a dikip bakmaya devam ederken neredeyse düşüyordu. Siyah deri göz bandı yoktu; kocaman açılmış kahverengi gözlerinin ikisi de Morrigan'a kilitlenmişti. "Seni sahtekâr! Tek gözün kör filan değil. Bunca zamandır neden numara yapıyordun? Jüpiter biliyor mu?"

Jack ağzını açıp tek kelime etmedi.

"Jack, bana öyle bakmayı kes ve cevap ver!"

Birdenbire merdivenlerden ayak sesleri geldi ve Jüpiter'in uyku sersemi yüzü belirdi. "Bu gürültü de ne? Uyumaya çalışan konuklar..." Gözlerini Morrigan'a dikmeye devam eden Jack'e bakarak alçak sesle, "Jack?" dedi.

Morrigan sertçe, "Biliyor muydun?" diye sordu. "Jack'in göz bandı takması gerekmediğini biliyor muydun?"

Jüpiter yanıt vermedi. Yeğenini omzundan hafifçe sarstı. Jack sonunda kendine gelir gibi oldu. Jüpiter, Jack'in Morrigan'a işaret ederken titreyen elini tuttu.

"Bir fincan çaya ne dersin? Hadi, gel." Jack'i merdivenlerden aşağı yönlendirdi. "Yatağına dön, Mog."

Morrigan ağzı açık kalakaldı. "Yatağa dönmesi gereken neden ben oluyorum? Bir gözü kör numarası yapan o."

Jüpiter burnundan soluyordu, yüzünde aniden sinirli bir ifade belirdi. Sertçe, "Morrigan!" diye fısıldadı. "Yatağına dön. Bu konu hakkında tek kelime dahi duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı? Tek bir kelime dahi."

Morrigan irkildi. Jüpiter daha önce onunla hiç bu kadar sert konuşmamıştı. Bir yanı bu konuyu tartışmak, Jack'in davranışı için bir açıklama duymak istiyordu ama hamisinin öfkeli suratına bir bakış atınca kelimeler boğazında düğümledi.

Jack merdivenlerden inerken yarı yolda dönüp arkasına baktı. Kafasının ne kadar karıştığı bakışlarından okunuyordu.

Morrigan odasının kapısını kapatıp süt içinde kalan havlusunu küvete attıktan sonra, yatağına tırmanırken, üzgünce, *Sadece senin değil, benim de*, diye düşündü.

Noel Gecesi, hava berrak ve soğuktu. Herkesi büyük bir heyecan dalgası sarmıştı. Konuklar ve otel personeli Eski Şehir'in merkezinde, Cesaret Meydanı'nda gerçekleşecek olan büyük kapışma için hazırlanırken, Deukalion Oteli'nden neşe yayılıyordu.

Morrigan, danışma masasının önünden geçerken iki defa zili çalıp, "Mutlu Noeller, Kedgeree," dedi.

"Size de Mutlu Noeller, Miss Morrigan. Ve Mutlu Kış Gündönümleri!"

Lobi sıcak ve gürültülüydü. Gitmek için Jüpiter'in işaretini bekleyen konuklar, rom aromalı çikolatalar ve yumurtalı, sütlü viskilerinin tadını çıkarıyorlardı.

Chanda Kali, "Sadece bir tanecik kurdele mi, Miss Morrigan?" diye sordu. Madam Chanda saçını yeşil buklelerle süs-

lemiş, zümrüt yeşili sallanan küpeler ve zümrüt yeşili bir kolye takmış, orman renkli kadife bir pelerin giymişti. Morrigan'ın siyah elbisesi, siyah paltosu ve bağcıklı siyah çizmelerini süzerken dudaklarını ısırdı. "Minik kafana uyacağını düşündüğüm çok güzel, kırmızı bir şapkam var. Ya da yakut bir kolyeye ne dersin? Bende on iki tane var. İstersen biri senin olsun!"

Morrigan, "Teşekkür ederim, Madam Chanda, gerek yok," dedi. Kurdelesini yeterince şenlikli buluyordu.

O gün, bilmem kaçıncı kez, keşke Hawthorne da kapışmayı seyretmeye gelseydi, diye geçirdi içinden. Swift ailesi iki yılda bir Noel'i Dağlık Bölge'de geçirirdi. Hawthorne, Ezra Squall hakkında çenesini kapalı tutacağına son bir kez daha söz verdikten sonra önceki gün Nevermoor'dan ayrılmıştı. Morrigan, Squall'ın yanında çıraklığın tedirgin edici gizemini kafasından atıp Noel'in keyfini çıkaracağına söz vermişti. Yine de zihninin bir köşesinde, Gösteri İmtihanı'ndan önce Mr Jones ile karşılaşmamayı umuyordu.

Merdivenlerin tepesinden otel personelini izleyen Morrigan, şenlik tarzı dediğin böyle olur, diye düşünmeden edemedi. Vampir cüce Frank, kırmızı çizgili peleriniyle uyumlu olması için tırnaklarını kırmızıya boyamış, Kedgeree ise kırmızı ekose ve simi tercih etmişti. Martha, Gündönümü Kraliçesi'ne olan bağlılığını yeşil, şık bir kaban ve onunla uyumlu bir atkıyla gösteriyordu. Şoför Charlie, bezelye yeşili tüvit bir ceket giymiş ve izinli olmasına rağmen şoför şapkasını takmıştı.

Saat vurmaya başlayınca Jüpiter herkesi ön kapıdan, onları büyük gösteriye götürecek, sıra sıra dizilmiş göz alıcı faytonların beklediği ön avluya yönlendirdi. Morrigan'a göz kırpıp önünden geçerken onu dirseğiyle dostça dürttü. Jack ile yaşadığı olayın üzerinden üç gün geçmişti ama Jüpiter henüz konuyla ilgili ağzını açmamıştı. Morrigan Jack'in göz bandı

hakkında soru sormak için yanıp tutuşmasına rağmen, Jüpiter'e uyup konuyu gündeme getirmedi.

Bu gece, zamanı değildi. Noel Gecesi'ni mahvetmeyecekti.

Morrigan Cesaret Meydanı'nda birbirinin içine karışmış kırmızılar ve yeşillerle karşılaşmayı bekliyordu ama tam tersine Noel Baba ve Gündönümü Kraliçesi taraftarlarının kalabalık gruplar halinde ayrı ayrı bölmelerde toplandıklarını gördü. Bulundukları bölmelerden slogan atarak söyledikleri şarkılarla birbirlerinin sesini bastırmaya çalışıyorlardı. Kırmızı bölmeden "Neşeli Şişman İhtiyara Övgü" ya da "Var mı Noel'den Güzeli" şarkısının nakaratı yükseldiğinde, yakınlardaki yeşil bir bölme, "Gündönümü Marşı" veya "Neşemin Rengi Yeşildir" ile karşılık veriyordu. Jüpiter iki grubun arasında, Morrigan'ın kırmızılar, Jack'in de yeşillerle birlikte durabileceği bir nokta bulup kendi aralarında dalaşmalarını önlemek için ortalarına geçti.

Morrigan, Jack'in başında, sanki bir patlama gibi görünmesi için tasarlanmış bir sanat eseriymişçesine yükselen alengirli yeşil şapkaya bakıp yüzünü ekşiterek, "Brokoliye benzemişsin," dedi. Ve Jack'in anladığından emin olmak için, "Gerçekten aptal bir brokoliye," diye ekledi.

Jack, sol gözünü yeni baştan kapatan göz bandını düzelterek, "Hiç değilse, benim Gündönümü Kraliçesi'ni desteklediğim apaçık ortada," dedi. Morrigan, iki gözünün de gayet iyi gördüğü aşikâr olmasına rağmen o göz bandını neden taktığını sormamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Koridordaki olaydan sonra Jack'i nadiren görmüştü. Ondan kaçıyor muydu yoksa Jüpiter onları kasten birbirlerinden uzak mı tutuyordu, söylemesi zordu. "Bakıyorum, bir tek şu zavallı küçük

kurdeleyi takmışsın. Yoksa evlere zorla giren ve elfleri köleleştiren ölümcül derecede obez bir adamı desteklerken görülmekten utanç mı duyuyorsun?"

"Utanç duyacağım tek şey, o iğrenç şapkayla görülmek olurdu."

Jüpiter eliyle mola işareti yaparak, "Ding, ding, ding," dedi. Jack'e anlamlı bir bakış fırlattı. "Mola, lütfen, hiç değilse Noel'de... Ah! İşte başlıyor."

Herkes sus pus oldu. İnsanlar parmaklarını, karanlığın içinde kocaman bir figürün belirdiği kuzey ufkuna doğrulttu. Morrigan nefesini tuttu, heyecan nihayet onu da sarmıştı. Noel Baba Cesaret Meydanı'na doğru inişe geçtiğinde, kırmızılı bölmelerden sevinç çığlıkları yükseldi. Uçan dokuz rengeyiği etkileyici bir dikey dönüş yaparak meydanın ortasındaki yükseltilmiş platforma ustaca indi. Birkaç elf kızaktan aşağı atlayıp hararetle el sallayarak, troll dövüşü organizatörü edasıyla, parlak maun ve kırmızı kadife rengi kızağından inen neşeli ve aksakallı ihtiyar için kalabalığı daha canlı bir tezahüratta bulunmaya teşvik etti.

Morrigan sırıttı. Noel Baba'yı desteklemeyi seçtiğine pek memnundu. Göz alıcı rengeyikleri toynaklarını sertçe yere vurup kocaman boynuzlarını ileri geri sallıyor, burun deliklerinden soğuk dumanlar üflüyorlardı. Elfler zıp zıp zıplarken, kalabalık, tezahüratlar eşliğinde Noel Baba'ya olan desteğini gösteriyordu. O da onlara el sallayıp sanki eski bir arkadaşını görmüş gibi, parmağıyla kalabalığın içinden rastgele kişilere işaret ediyordu. Parmağıyla gösterdiği bir adam, bayağı düşüp bayıldı. Morrigan, Noel Baba'nın bir rock yıldızı olduğuna kanaat getirdi.

Kendinden memnun bir edayla dönüp baktığı Jack, omuzlarını silkmekle yetindi.

Oğlan meydanın güneyine doğru bakıp pis pis sırıtarak, "Bekle de gör," dedi.

Morrigan çok beklemedi. Saniyeler sonra, insan denizi ikiye ayrıldı ve büyülenmiş izleyicilerin arasından, başta buz kaplı, küçük bir dağı andıran üç metre uzunluğundaki Kar Tazısı geçti. Sırtında gururlu bir edayla, sessizliğe gömülmüş meydanı izleyen güzel bir kadın yükseliyordu.

Morrigan, Oooo dememek için kendini zor tuttu. Jack'in Gündönümü Kraliçesi hakkında anlattıkları doğruydu. Her kelimesi. Morrigan daha önce hiç bu kadar zarif bir kadın görmemişti. Gerçekten *tarz sahibiydi.*

Kraliçe'nin incecik, soluk-yeşil elbisesi, arkasında zarifçe salınıp su altındaki ipek gibi süzülüyordu. Belinden dalga dalga inen parıltılı yumuşak saçları, göz alıcı tazısı gibi henüz düşmüş kar rengindeydi. Dudakları kanı çekilmiş gibi solgundu.

Gülünce ışıl ışıl parlayan bembeyaz dişleri ve parıltılı gözleri bir spot ışığı gibi çevresindeki her şeyi gölgede bırakıyordu. Kraliçe süzülerek platforma doğru ilerlerken, Cesaret Meydanı'nda toplanan kalabalık, topluca iç çekti.

Morrigan dönüp bakmasa da Jack'ten etrafa yayılan kendini beğenmişliği hissedebiliyordu.

Gündönümü Kraliçesi platforma çıkıp Noel Baba'yı başıyla selamladı, o da karşılık olarak Kraliçe'nin önünde eğildi. Bir müddet, hiçbir şey olmadı. Derken, Gündönümü Kraliçesi yüzünü göğe dönüp tamamen hareketsiz kaldı.

Jüpiter, "İşte başlıyoruz," diye fısıldadı.

Önce uzaklardan, rüzgâr çanları gibi ya da cam gibi tınlayan bir ses geldi. Morrigan hayretle, Nevermoor üzerinde parlayan yıldızların tek tek daha da parlaklaşmasını, inanılmaz bir şekilde biçim değiştirip hareket ederek, şehrin ışıklarını

yansıtan milyonlarca gümüş çana dönüşmesini izledi. Çanların karmaşık senfonisi etrafa yayıldı. Nefesi kesilen Morrigan, büyülenmiş gibi, son bir kez çınlayıp yeniden uzak yıldızlara dönüşen yıldız-çanlardan gözlerini ayıramadı.

Bu olağanüstü gösteriyi, üç saniye süren, huşu içinde bir sessizlik takip etti. Ardından meydanı dolduran, yeşiller içindeki taraftarlar tutkulu bir alkış patlattı. Hatta gönülsüzce de olsa bazı kırmızılılar bile alkışladı. Gündönümü Kraliçesi'nin sihri, Morrigan'ı o kadar keyiflendirmişti ki içinden bir sevinç çığlığı atmak geldi fakat Jack'e bu zevki tattırmaya dayanamazdı. Sessizliğini korudu.

Şimdi tüm gözler, ellerini ovuşturup gözlerini Cesaret Meydanı'nda gezdiren Noel Baba'daydı. Parmağını rastgele etrafa doğrultmaya başladığında, Morrigan önce, tekrardan rock yıldızı hareketini yaptığını düşündü ancak bu sefer izleyenler, bölmelerinde çığlık çığlığa birbirlerinin üzerine düşüyorlardı. Parmağını doğrulttuğu her noktada, yerden hızla büyük bir köknar ağacı yükseliyor ve büyüdükçe izleyicileri yerlerinden ediyordu. Önce iki, sonra dört, ardından altı ve on iki metre kadar yükseldiler, en sonunda meydanı yirmi metre yüksekliğinde her dem yeşil onlarca ağaç kapladı.

Morrigan sırıtarak alkışlamaya başladı ama Noel Baba daha bitirmemişti. Tombul parmaklarını şaklatmasıyla dallardan kırmızı ve altın rengi büyük parlak süsler fışkırdı ve iğne yaprakların arasından binlerce küçük ışık şeridi parıldamaya başladı. Kırmızılı taraftarlar çılgına döndü.

Jack renk vermedi. Gözlerini Gündönümü Kraliçesi'ne dikmiş, Noel Baba'ya vereceği yanıtı bekliyordu.

Kraliçe, Noel Baba'nın marifeti karşısında sakince gülümseyip Noel ağaçlarına tek tek işaret etti. Komutu üzerine, dallardan yüzlerce kar beyazı güvercin uçtu ve bir araya

toplanarak kanatlarıyla kocaman çırpışan bir bulut oluşturdular. Büyüleyici düzenlerde uçarak, önce bir kar tanesi, sonra bir yıldız, derken bir çan, ardından bir ağaç ve en sonunda barış işareti biçimini alarak çılgın alkışlar eşliğinde uzaklara doğru kanat çırptılar.

Noel Baba elflerine bir işaret verdi ve elfler ters yönlerde kalabalığa doğrultulmuş, tehlikeli görünümlü iki dev topun bulunduğu kızağa atladılar. Morrigan, bunun yasal olup olmadığını merak ederek Jüpiter'e baktı ama o, durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. En fazla, canı sıkılmış gibiydi.

Jüpiter yeğenini dürtüp, "Bunu geçen sene yapmamış mıydı?" diye sordu.

Jack güldü. "Ondan beklenir. Açgözlü kitlelere oynuyor."

"Şşşşş," dedi Morrigan. Mesajı almasını sağlamak için Jack'in kaburgalarına bir dirsek indirdi. Onlar daha önce görmüş olabilirlerdi ama o, bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Toplar büyük bir gümbürtüyle art arda patladı, tekrar ve tekrar. Elfler topları ateşledikçe Cesaret Meydanı'na rengârenk ambalajlara sarılı şekerler yağdı. Çocuklar gibi yetişkinler de şekerleri kapmak için kâh yerde süründü kâh havaya zıpladı. Kısa süre içinde, Morrigan dâhil herkes şekerlemelerle doldurdukları ağızlarıyla onaylayıcı tezahüratlarda bulunmaya başladı.

Kraliçe başı dik, parlak mavi gözlerini efendisinden ayırmadan asil adımlarla platforma doğru yürüyen Kar Tazısı'na döndü. Kraliçe uzanıp kulaklarının arkasını kaşırken, tazı başını kaldırıp aya doğru uludu. Bu uzun ve ürpertici ulumanın hemen ardından, Nevermoor'daki tüm köpekler, sanki gaipten gelen bir kurt korosu gibi ulumaya başladılar. Morrigan saçlarında bir kıpırtı hissetti.

"Kar," diye mırıldandı.

Havada dans edip uçuşan donmuş minik kar taneleri nazikçe burnuna, omuzlarına ve havaya çevirdiği avuçlarına kondu. Morrigan daha önce hiç gerçek kar görmemişti. Göğsü mutlulukla dolarak bir balon gibi şişti. Mutluluktan uçup gitmekten korkarak, az kalsın Jüpiter'in paltosuna tutunacaktı.

Hafif iç çekişler ve fısıldaşmalar dışında uzun bir süre sessizlik oldu. Ardından meydan, bağırış çağırış ve alkışlarla çınladı. Kırmızılılar ve yeşilliler, aralarındaki rekabeti unutmuş, hep bir ağızdan tezahürat yapıyordu.

Noel Baba de alkışlayıp gülümsedi ve dilini çıkararak bir kar tanesi yakaladı. Gündönümü Kraliçesi güldü.

"Büyük final zamanı," dedi Jüpiter. "Siz ikiniz, mumlarınızı çıkarın."

Morrigan ve Jack paltolarının ceplerinden Jüpiter'in önceden verdiği beyaz mumları çıkardılar. Morrigan, Jack'in öncülüğünde elindeki mumu havaya kaldırdı. Diğer herkes de aynı şekilde mumlarını yakarken meydanda heyecanlı bir mırıltı dalgası dolaştı.

Herkes neyin geleceğini biliyor gibiydi, Noel Baba sakalını sıvazlayıp ellerini kaldırdı ve abartılı jestlerle yenilgiyi kabullenmiş, sıradaki hamlesi için ne yapacağını bilmiyormuş gibi yaparken küçük çocuklar gülüşüp birbirini dürttü.

Derken belli ki aklına bir fikir geldi: Neşeyle ellerini çırptı ve kollarını kalabalığa doğru açıp dervişler misali dönmeye başladı. Mumlar tek tek yandı ve yanmaları dışa doğru sarmal bir düzen içinde hızlanarak devam etti. Beklenmedik bir anda durmaksızın canlanan alevler, Cesaret Meydanı'nı kahkaha ve altın ışıklara boğdu.

Noel Baba ve Gündönümü Kraliçesi eski dostlar gibi sarılıp gülümsediler ve birbirlerini yanaklarından öptüler. Kar

Tazısı etrafına toplanan rengeyiklerinin boynuzlarını şakacıktan ısırırmış gibi yapıp suratlarını yalarken rengeyikleri de boyunlarıyla ona sürtündüler. Elfler atılıp Gündönümü Kraliçesi'nin bacaklarına sarıldılar.

Kırmızılılar ve yeşilliler olarak ayrılmış kalabalık birden hareketlendi. Kendi bölmelerinden çıkıp birbirleriyle kaynaşan Noel Baba ve Gündönümü Kraliçesi taraftarları kıyafet değiş tokuşuna başladı: kırmızı bir eldivene karşılık adaçayı yeşili bir atkı, fuşya çiçeğine karşılık zümrüt yeşili bir bere... Sonunda kimin kimi desteklediği ayırt edilemez oldu. Martha çömelip atkısını Frank'e sundu, o da karşılığında hizmetçinin omuzlarına bir süsleme şeridi attı. Madam Chanda Kedgeree'den kırmızı ekoseli papyonunu aldı ve kendi zümrüt yeşili kolyesini onun boynuna bağlarken berikinin yanakları kızardı.

Jack gülünç şapkasını çıkarıp omuzlarını silkerek Morrigan'a uzattı. "Kabul, mum numarası gayet güzeldi."

"Evet," diye onayladı Morrigan. "Ama en güzel kısım karlı olandı." Kırmızı kurdeleyi saçından çıkarıp fiyonk yaparak Jack'in bileğine bağladı. Jack kurdeleye bakıp sırıttı. "Bekle," dedi Morrigan. "Kim kimi alt etti?"

Jüpiter onları meydandan çıkarırken, "Kimse kimseyi alt etmedi," dedi. "Her yıl yaptıkları gibi ateşkes ilan ettiler ve şimdi de işlerinin başına dönüp hediye dağıtacak ve Bağımsız Eyalet'in dört bir yanına kar yağdıracaklar. Harika. Bonbon isteyen var mı?" Tatlı-ekşi bonbon standına koştu ve kesekâğıdı içinde iki düzine sipariş etti.

"Yani kazanan yok mu?" diye sordu Morrigan. Kendini biraz kandırılmış hissetmekten alamıyordu.

Jack, Jüpiter'in sırtına bir kartopu atıp gülerek, "Şaka yapıyor olmalısın. Hediyeler ve *kar*?" dedi. "Herkes kazandı."

Faytonları pas geçip eve yürüyerek dönmeye karar verdiler ve sucuk gibi ıslanıp devam edemeyecek kadar yorulana dek kartopu savaşı yaptılar. Jüpiter yolun geri kalanında Morrigan'ı omzuna alırken, Jack neşe içinde buzlu kaldırımlarda kayıp oynadı. Tatlı-ekşi bonbonları silip süpürdüler ve kırk dakika sonra Deukalion'a parmakları buz tutmuş ve dilleri morarmış olarak döndüler.

Yukarı çıkarlarken Morrigan Jack'e, "Sence Noel Baba gelmiş midir?" diye sordu. Ağzının kenarındaki mor şekerleri yaladı.

"Hayır. Yalnızca sen uyurken gelir çünkü sohbet edemeyecek kadar meşguldür. Bu yüzden acele et ve yatağına gir." Sırıtarak onu koridorda itti. "İyi geceler."

"İyi geceler brokoli-kafa."

Jack odasına girerken gülüyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kursakta Kalan Bayram Neşesi

Morrigan Noel sabahı tarçın, narenciye ve yanan odun kokularıyla uyandı. Şöminede canlı bir ateş gürlüyordu ve karyola başlığında tıka basa yiyecekle dolu, şişkin kırmızı bir çorap asılıydı.

Çorabı ters çevirmesiyle kucağına çikolata, mandalina, zencefilli çörek, parlak pembe bir nar, tilki biçiminde örme bir atkı, bir çift kırmızı eldiven, altın ve mor bir kutu dolusu Pakulski'nin Mayhoş Bonbonları, *Finnegan Masalları* adlı bez ciltli küçük bir kitap, gümüş sırtlı bir iskambil destesi ve sapına bir balerin resmedilmiş tahta bir saç fırçasından oluşan bir hazine saçıldı. Tüm bunlar, sadece onun içindi! Noel Baba kendini aşmıştı.

Morrigan yumuşak yün eldivenleri ellerine geçirip yüzüne yaklaştırdığında, daha önceki Noellerini hatırladı. Hiç bu kadar tatminkâr geçmemişlerdi. Crow'lar hediye verme konusunda pek cömert sayılmazdı. Bir seferinde, uzun zaman önce,

cesaretini toplayıp Corvus'a o yıl Noel'de sürpriz bir hediye alabilir mi diye sormuş, babası da peki deyip onu sevindirmişti. Haftalarca süren bekleyişten sonra Morrigan Noel sabahı, önceki gece kendisi için ne bırakıldığını görmek için heyecanla yatağından zıplamış ve yatağının ayakucunda bir zarf bulmuştu. İçinde Corvus'un o yıl Morrigan yüzünden Lanetli Çocuklar Sicil Dairesi'ne tazminatlar için ödediği her kuruş, madde madde listelenmişti.

En azından yalan söylememişti, gerçekten sürpriz olmuştu.

Morrigan dişleriyle madeni para şeklindeki bir çikolatanın altın sarısı ambalajını açmaya çalışırken odasının kapısı açıldı ve içeri bir elinde bir parça kâğıt, diğer elinde kendi hediye çorabıyla Jack girdi.

"Mutlu Noeller!" dedi Morrigan. *Şimdi dışarı çık ve önce kapıyı çal*, diye eklemesine ramak kalmıştı ki bunu dert edemeyecek kadar Noel coşkusuyla dolu olduğuna karar verdi.

"Sana da Müjdeli Gündönümleri." Jack kendini yatağa bırakıp elindeki kâğıdı ona verdi ve yatağa rahatça kurularak çorabının içindekileri ortaya döktü. Köpek şeklinde tarçınlı bir çörek alıp kafasını ısırdı. "Ancak haberler pek müjdeli değil; Jove Amca'yı işe çağırdılar."

Morrigan, "Noel sabahında mı?" diye sorup notu okudu.

Ma Wei'de acil bir işim çıktı. Öğle yemeğine yetişirim. Morrigan'ı kızak kaymaya benim yerime sen götür.

J.

"Ma Wei de ne?"

Jack bir ağız dolusu tarçınlı çörek yuttu. "Orta diyarlardan biri. Yine bir kâşif eve dönerken giriş kapısının açık

olduğu saatleri kaçırdı herhalde. Her Noel bir budalaya yardım etmesi için mutlaka çağrılır. Iyy, al, bu senin olsun." Kendi çorabından çıkan narı tiksinti ifadesiyle Morrigan'a verdi ve o da karşılığında Jack'e kendi mandalinalarından verdi.

"Beni kızak kaymaya götürmene gerek yok." Yeni bir çikolata ısırıp omuz silkti. "Kızağım bile yok."

Jack başıyla şömineye doğru işaret ederek, "Bu ne sence, bir midilli mi?" dedi.

Morrigan yatağın üstünden bakınca üzerine altın bir kurdele bağlanmış yeşil, parlak bir kızak gördü. Üzerindeki kartta *Mutlu Noeller, Mog* yazıyordu.

"Vay," diye soludu, aklı başından gitmişti. Hayatında hiç bu kadar çok hediye almamıştı.

Jack, gözlerini devirerek, "Benimki kırmızı," dedi. "Aklı sıra espri yapıyor."

Jüpiter öğle yemeğine, hatta akşam yemeğine de yetişemedi ve bir ulakla özürlerini gönderdi. Morrigan hayatının en iyi Noel'ini geçirmekle meşgul olmasa Jüpiter'in yokluğuyla hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

Gündönümü Kraliçesi sayesinde güne, lapa lapa, yoğun bir kar yağışı damgasını vurdu. Jack ve Morrigan tüm sabahı yakınlardaki Gökbeli Tepesi'nde kızak kayarak geçirip mahallenin çocuklarıyla büyük bir kartopu savaşına tutuştular.

Öğle saatlerinde, resmi yemek salonundaki öğle yemeği için ayaklarını sürüye sürüye Deukalion'a, tam zamanında döndüler. Uzun masalar sırlı jambonlar, tütsülenmiş sülünler ve nar gibi kızarmış kazlar, kestaneli, bol yeşillikli, domuz pastırmalı yemekler, altın renginde kızarmış patatesler ve ballı yabanhavuçları, kâse kâse soslar, ağızda dağılan peynirler

ve örgülü ekmekler, parlak kırmızı yengeç bacakları ve buz üstünde parıldayan istiridyelerin ağırlığı altında gacırdayarak inliyordu.

Morrigan ve Jack hepsinin tadına bakmaya kararlıydılar (belki istiridye dışında) fakat yarı yolda pes edip Duman Odası'nda uzanmaya gittiler (nane dumanı: sindirime yardımcı olması için) ve yaşadıkları sürece ağızlarına bir lokma daha koymayacaklarını belirttiler. Gel gör ki on beş dakika sonra Jack adeta bir görev duygusuyla koca bir tabak meyveli pastayla iki parça turtanın dibini sıyırırken, Morrigan kremalı ve böğürtlenli pastayı mideye indiriyordu.

Jack'in yemek salonuna yaptığı üçüncü sefer esnasında Morrigan rahatlatıcı nane yeşili buharını içine çekip köşedeki bir kanepede uzanırken odaya birinin girdiğini duydu.

Bir erkek sesi, "Ona güvenmediğimden değil," dedi. "Ne yaptığını biliyordur. O bir dâhi."

Morrigan uykulu gözlerini açtı. Duvarlardan üflenen yoğun duman bulutları arasındaki iki figürü belli belirsiz seçebildi: Uçuşan kırmızı ve yeşil ipekler içindeki zarif Madam Chanda ve Noel kilti içindeki, kar beyazı saçlı, dinç ihtiyar Kedgeree Burns'tü bunlar.

Madam Chanda, "Fazla zeki," diye onayladı. "Ama, Ree Ree, bir hata yapmayacağının garantisi yok. O da bir insan sonuçta."

Morrigan bulanık bir zihinle, acaba yalnız olmadıklarını fark ettirmeli miyim, diye düşündü. Tam boğazını temizleyecekti ki...

Kedgeree, "Neden *Morrigan*?" dedi. "Seçebileceği o kadar aday arasından neden o? Hani, mahareti nerede?"

"O çok sevimli bir kız..."

"Tabii, tabii. Tatlı, minik şey. Harika bir kız. Ama Jüpiter'e

onda *Wunderous Cemiyeti* kumaşı olduğunu düşündüren şey ne?"

"Jüpiter işte," dedi Madam Chanda. "Kimsenin cüret edemeyeceği zorlukları üstlenmeye bayılır. Hatırla, Gülünç Dağ'a ilk o çıkmıştı. Ayrıca, Kâşifler Birliği'nde ondan başka hiç kimsenin otuz metre bile yanına yaklaşmayacağı troll istilasındaki diyara güle oynaya gitmişti."

Danışma görevlisi kıkırdadı. "Evet ve bir de buraya bak. Burayı bulduğunda tam bir harabeydi. Bir hobi olarak başladı ve şimdi Nevermoor'un en büyük oteli." Sesinde kasvet vardı. "Fakat bir çocuğun sorumluluğunu hobi olarak üstlenemezsin."

Madam Chanda, "Haklısın," diyerek onayladı. "Deukalion konusunda çuvallasa bile sonuçları çok vahim olmazdı. Bir oteli incitemezsin."

Bir sessizlik oldu. Morrigan donup kaldı ve nefesini tuttu. Nane dumanı bulutlarının arasından onu fark etmiş olmalarından korktu.

Bir müddet sonra, Kedgeree derince iç geçirdi. "Burnumuzu sokmamamız gerektiğini biliyorum Chanda ama o zavallı küçük kız için endişelenmeden edemiyorum. Jüpiter onu çok büyük bir hayal kırıklığına doğru sürüklüyor olabilir."

Madam Chanda endişeli bir sesle, "Daha da kötüsü," diye ekledi, "Kokarcalar onun burada kaçak olarak kaldığını anlarsa Jüpiter'in hangi riske girdiğini bir düşün. *Vatana ihanet* suçundan hapse girebilir, Kedgeree. İtibarı, kariyeri... Hiçbiri kalmaz. Sadece bunlar da değil..."

"Deukalion da," diye tamamladı Kedgeree kasvetli bir vurguyla. "Eğer dikkatli olmazsa Deukalion'u kaybedecek. İşte o zaman vay halimize; hepimiz nereye gideriz?"

Morrigan karın ağrısı ve kâbuslardan kurtulmak için kendini gecenin bir yarısı Deukalion Oteli'nin koridorlarını arşınlarken bulduğuna şaşırmadı.

Jüpiter'in ofisinin kapısının aralık olduğunu fark ettiğinde saat gece yarısını geçmişti. Aralıktan içeri baktı. Jüpiter, ateşin yanı başında deri bir koltukta oturuyordu. Yanındaki masada buharı tüten gümüş bir çaydanlık ve iki küçük, desenli fincan vardı. Jüpiter kafasını çevirip bakmadı bile. "Gelsene, Mog."

Jüpiter, Morrigan'ın fincanına nane çayı doldurup bir kesmeşeker attı ve yeşil nane yapraklarını döndürerek karıştırdı. Morrigan karşısındaki sandalyeye otururken Jüpiter, ona kısa bir bakış fırlattı. Morrigan Jüpiter'in yorgun göründüğünü düşündü.

"Yeni bir kâbus." Bu bir soru değildi. "Gösteri İmtihanı yüzünden endişelenmeye devam ediyorsun."

Morrigan çayından bir yudum aldı. Hiçbir şey demedi. Jüpiter'in böyle şeyleri daima biliyor oluşuna artık alışmıştı.

Bir kez daha rüyasında çok fena çuvalladığını görmüştü. Ama bu sefer rüyası, izleyicilerin onu yuhalaması ve aşağılamasıyla değil, Trolezyum'u doldurmuş, ağızlarından salyalar akan, acımasız trollerin Morrigan'ı sopalarla ve büyük ihtimalle ölümüne dövüp acısına son vermeleriyle noktalanmıştı.

Morrigan, "İmtihan önümüzdeki cumartesi," dedi üstüne basa basa. Jüpiter'in artık en sonunda ona ne yapması, ne tür bir performans sergilemesi gerektiği konusunda bir şeyler söylemesini umuyordu.

Jüpiter iç geçirdi. "Bu kadar endişelenme."

"Öyle söyleyip duruyorsun."

"Hiçbir sorun çıkmayacak."

"Bunu da söyleyip duruyorsun."

"Çünkü gerçek bu."

"Ama bir yeteneğim yok!" derken kazayla geceliğinin önüne çay döktü. "Cemiyet'e giremeyeceksem ne diye bu imtihanlara giriyorum? Ben ejderhaya binemem veya... Veya... Bir melek gibi şarkı söyleyemem. Hiçbir becerim yok." Morrigan endişelerini bir kez yüksek sesle dile getirmeye başladı mı duramadığını fark etti. "Ya Kokarcalar burada kaçak olarak bulunduğumu öğrenirse? Beni sınır dışı edecekler, seni de hapse atacaklar. Deukalion'u elinden alacaklar. Sen... İtibarın... Kariyerin..." Morrigan'ın sesi boğazında düğümlendi. "Tüm bunları sırf benim için riske atamazsın! Ya çalışanlar ne olacak? Ya *Jack*? Hapse girersen ona bakamazsın. Peki ya..." Morrigan duraksadı, lafı nereye vardıracağını unutmuştu.

Jüpiter, nane çayının arkasından nazikçe gülümseyerek Morrigan'ın devam etmesini bekledi. Bu tavrı Morrigan'ı daha da çileden çıkardı. Cemiyet'e girip girmemesi *umurunda* mıydı acaba? Yoksa bunu sırf eğlencesine mi yapıyordu? Morrigan onun için bir... *Hobi* miydi sadece?

Bu düşünce, göğüs kafesini delip dışarı çıkmaya hazırlanan köşeye sıkıştırılmış bir hayvanın şahlanması misali, içinde bir şeylerin kabarmasına neden oldu. Masaya koyduğu bardak, tepside tıngırdadı.

"Evime dönmek istiyorum."

Kelimeler, daha onları söylemeyi düşünmeden ağzından çıkmıştı bile. Ağır ve kasvetli, havada asılı kaldılar.

"Evine mi?"

"Çakalkale'ye," dedi Morrigan. Oysa Jüpiter'in, tam olarak ne demek istediğini anladığını biliyordu. Jüpiter kaskatı kesilmişti. "Geri dönmek istiyorum. Şimdi. Bu gece. Aileme yaşadığımı söylemek istiyorum. Wunderous Cemiyeti'ne girmek istemiyorum ve burada..." Kelimeler ağzından kolay

çıkmıyor, her hecede onunla mücadele ediyorlardı. "Burada, Deukalion Oteli'nde yaşamak istemiyorum artık."

Bu son söylediği doğru değildi ama Jüpiter'in öyle sanmasının işleri kolaylaştıracağını düşünmüştü.

Morrigan Deukalion'u seviyordu. Ama kaç odası, kaç koridoru ve kaç katı olursa olsun asla Gösteri İmtihanı karşısında duyduğu, giderek büyüyen dehşeti kapsamaya yeterli olmayacaktı. Endişesi ona bir canavar, Deukalion'un duvarlarına musallat olan hayalet gibi geliyordu. Kış gibi iliklerine işlemişti; asla tam olarak ısınamıyordu.

Jüpiter'in bir şeyler söylemesini bekledi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. O kadar tepkisizdi ki Morrigan porselen bir maske gibi çatlayacağını sandı. Jüpiter uzun bir süre gözlerini dikip ateşi seyretti.

En sonunda, "Pekâlâ," dedi. Sesi yumuşaktı. "Derhal gidiyoruz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bürümgük Hattı

"Ne kadar kaldı?"

"Çok değil. Geride kalma." Jüpiter grimsi çinileri ve titreşen tepe ışıklarıyla izbe tünelde her zamanki hızıyla yürüyor, Morrigan ise ona yetişmek için arkasında koşturuyordu. Arada bir Jüpiter'in yüzüne bakıyor ancak hiçbir ipucu yakalayamıyordu.

Fenestra'ya nereye gittiklerini söylemek dışında, neredeyse hiç konuşmamıştı. Harikedi ona endişeli gözler ve Morrigan'ı şaşırtan bir hüzünle bakmıştı. Tek kelime etmemiş ama Morrigan Jüpiter'in peşinden ön kapıdan çıkarken, koca gri kafasını ona şefkatle sürtmüş ve cılız, üzgün bir ses çıkarmıştı. Morrigan hararetle gözlerini kırpıştırıp muşamba şemsiyesini kavramış ve arkasına bakmamıştı.

Karanlık sokaklardan geçip bir Şemsiye Hattı platformuna atlayarak en yakın Wunder Metro istasyonuna gitmişler ve labirentvari tünellerden ve merdivenlerden aşağı inmişlerdi. Morrigan'ın daha önce hiç kullanmadığı ama Jüpiter'in

ezbere bildiği anlaşılan bir güzergâhta gizli kapılardan, karanlık, pis koridorlardan geçmişlerdi.

Yirmi dakika ve sayısız kör dönüşten sonra, dar bir köşeden kıvrılıp boş bir perona varmışlardı. Duvarlarda sıralanan afişler solmuş, yırtılmış ve modası geçmişti. Morrigan'ın daha önce hiç duymadığı ürünlerin reklamını yapıyorlardı.

Başlarının üstündeki bir tabelada, burasının Bürümcük Hattı'nın kalkış noktası olduğu yazıyordu.

"Bunu istediğinden emin misin?" Jüpiter gözlerini çinili zeminden ayırmıyordu. Alçak sesle konuşmasına rağmen sesi kocaman bir mağarayı andıran peronda yankılanıyordu. "Gitmek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Morrigan. Hawthorne'a, en iyi arkadaşına veda bile edemediğini ve Deukalion'da mışıl mışıl uyuyan, uyandığında gitmiş olacağını görecek Jack'i düşündü ve aniden üzerine bir üzüntü çöktü. Üzüntüsünü içine atıp üzerine bir kapak kapadı. Kalıp Jüpiter'in sahip olduğu her şeyi kendisi yüzünden kaybetmesine seyirci kalamazdı. "Eminim."

Jüpiter başını salladı ve Morrigan'dan şemsiyesini almak için elini uzattı. Morrigan şemsiyeye sıkıca sarılıp vermek istemedi. "Şemsiye bende kala..."

"Burada kalması gerekiyor. Kusura bakma."

Jüpiter gümüş saplı şemsiyeyi perondaki parmaklığa asarken Morrigan'ın içi, acı bir hüsranla doldu. Her şeye rağmen o şemsiye bir doğum günü hediyesiydi ve onunla pek çok güzel anısı vardı. Deukalion'un çatısından atlamak, Şemsiye Hattı ile Eski Şehir'in üzerinden geçmek. Gölgeler Salonu'nun kilidini açmak. (Morrigan nihayet bu konuyu Jüpiter'e açtığında, Jüpiter bunun eğlenceli olacağını düşündüğünü ve Morrigan'ın gizli bir odayı açan gizli bir anahtarı olduğunu fark etmesi için uzun süre beklediğini itiraf etmişti. Eğer biraz

daha meraklı bir tip olsaydı bunu çok daha önceden fark edebileceğini söylemişti.)

"Hazır mısın?" Jüpiter Morrigan'ın elini tuttu ve peronun ucundaki sarı çizginin üzerine adım attılar. "Gözlerini kapat ve sakın açma."

Morrigan gözlerini kapadı. Hava durgundu. Sessizlik içinde uzun bir süre geçti.

Derken Morrigan, uzaktan gelen ve giderek yükselen bir ses duydu. Kısa sürede hızlanan bir trenin sesiydi bu. Tünelden gelen soğuk bir rüzgâr hissetti ve trenin tam önlerinde durup kapılarını açtığını duydu.

"Cesur adımlarla, Morrigan Crow." Jüpiter elini avucunun içinde sıkıp onu içeri soktu.

"Artık gözlerimi açabilir miyim?"

"Daha değil."

"Nereye gidiyoruz? Bürümcük Hattı da neyin nesi? Bizi doğruca Çakalkale'ye mı götürecek yoksa aktarma yapmamız mı gerekiyor?"

"Şşşş." Tekrar elini sıktı.

Yolculuk kısaydı, sadece birkaç dakika sürdü ama tren sağa sola sallandıkça Morrigan midesinin bulandığını hissetti. Keşke gözlerini açabilseydi.

Tren durdu. Kapılar açıldı. Morrigan ve Jüpiter yağmur ve çamur kokan soğuk, keskin bir havaya adım attı.

"Gözlerini açabilirsin."

Morrigan kendini, kalbinde derin bir sızıyla, Crow Malikânesi'nin ön kapısında buldu. Evine gelmişti.

Bunu isteyen sendin, diye hatırlattı kendi kendine.

Bürümcük onu sadece dakikalar içinde ta Nevermoor'dan Çakalkale'ye getirmişti. Morrigan arkasına döndü; tren gözden kaybolmuştu. Arkasında Crow Malikânesi'ni ormandan

ayıran yüksek demir kapılardan başka bir şey yoktu. Başını iki yana salladı. Bu imkânsızdı.

Aşinası olduğu gümüş kuzgun tokmak ona bakıyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama Jüpiter masif ahşap kapının içinden geçip gözden kayboldu.

"İmkânsız," diye soludu Morrigan.

Jüpiter'in eli kapının içinden geri uzandı ve Morrigan'ı çocukluk evinin loşça aydınlatılmış koridoruna çekti.

"Biz nasıl... Nasıl... Az önce olan şey neydi?"

Jüpiter ona yan bir bakış fırlattı. "Teknik olarak hâlâ Nevermoor'dayız. En azından, bedenlerimiz. Bürümcük Hattı aslında kullanımda değil, ancak ben dokuzuncu kademe güvenlik iznine sahip diyarlararası bir kâşif olduğumdan... Bazı ayrıcalıklarım var."

Morrigan bunun, onu tutuklatacak türden bir "ayrıcalık" olup olmadığını merak etti. "Nasıl hâlâ Nevermoor'da olabiliriz? Babaannemin evindeyiz."

"Tam olarak değil. Bürümcük'te seyahat ediyoruz."

"O da ne?"

"O her şeydir, o... nasıl anlatsam?" Jüpiter duraksayıp gözlerini tavana dikerek derin bir nefes aldı. Morrigan onun daha önceden de bu konuyu açıklamaya çalışıp fena halde çuvalladığını hatırladı.

"Hepimiz Bürümcük'ün bir parçasıyız ve Bürümcük çepeçevre etrafımızı sarıyor. Görebildiğim şeyler, örneğin, senin kâbusların ya da belirli bir yeşil çaydanlığın geçmişi, hepsi tıpkı her şeyi birbirine bağlayan uçsuz bucaksız gizli bir ağın minicik görünmez iplikleri gibi, Bürümcük'te var oluyor. Bürümcük Hattı bu iplikler aracılığıyla bize bir amaç doğrultusunda yolculuk yapma imkânı sağlıyor. Diyarlararası keşiflerin ortaya çıkardığı bir yan ürün: Kâşifler Birliği'nin on üç-on

dört Çağ önce yarattığı bir şey. Bedenin güven içinde Nevermoor'da kalırken bilincin dışarıdan fark edilmeden Cumhuriyet'te yolculuk ediyor. Son derece kullanışlı bir sistem ve de *son derece* gizli. O yüzden, ne olur, bundan sakın kimseye bahsetme. Halkın kullanımına hiç açılmadı. Çok riskli, doğuracağı sonuçlar hiç belli olmaz. Bugünlerde en üst düzey askeri yetkililerin bile onu kullanması yasak."

"Neden?"

Jüpiter alnını buruşturdu. "Bu yolculuk türü herkese uygun değil. Bürümcük Hattı'nı kullanan bazı kişiler tam anlamıyla... Geri dönemedi. Bedenleri ve zihinleri ayrıldıktan sonra bir daha asla eskisi gibi birleşmedi. Eşgüdümlülüklerini kalıcı olarak yitirdiler ve bu da onları delirtti. Eğer ne yaptığını bilmiyorsan bu çok tehlikeli bir iş."

Morrigan hafif bir paniğe kapılarak, "Ne yaptığımı bilmiyorum!" dedi. "Ona binmeme nasıl izin verirsin?"

Jüpiter güldü. "Eğer Bürümcük Hattı'nı kullanabilecek biri varsa o da sensin."

"Neden ben?"

"Çünkü sen..." Jüpiter aniden söyleyeceği şeyi söylemekten vazgeçmiş gibi durdu. "Çünkü sen... Benimlesin." Gözlerini kaçırdı. "Burada çok uzun kalamayız. Anlaşıldı mı?"

Morrigan hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı, emin olamıyordu. "Ama ben burayı ziyarete gelmek istemedim. Ben buraya temelli dönmek istedim."

"Beklentinin bu yönde olmadığını biliyorum. Sadece, öncesinde emin olmanı istedim..."

"Mutlu Noeller!" Ivy, ağzı kulaklarına varan bir gülümsemeyle koridordan onlara doğru geliyordu. Morrigan açıklama yapmak için öne doğru bir adım attı ama uçuşan satenler içindeki üvey annesi arkasında mide bulandırıcı derecede

şeker kokulu bir parfüm bulutu bırakarak doğruca yanlarından geçti. "Herkese mutlu Noeller!"

Morrigan Ivy'nin peşinden oturma odasına gitti. İçerisi, kadehlerini, ışıltılar saçan ev sahibesine kaldıran konuklarla doluydu. Ivy piyanonun başında oturan genç bir adama işaret verdi ve adam hareketli bir ilahiye girdi. Yakasına bir gül iliştirdiği smokiniyle Corvus odanın diğer ucundan karısına baktı.

"Parti veriyorlar," diye gözlemledi Morrigan. "Hiç parti vermezler."

Jüpiter bir şey demedi.

Ivy ve babası konukların alkışlarla teşvik ettiği doğaçlama bir dansa başladı. Dans ederlerken adamın biri Corvus'a bir şey söyledi ve Corvus başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. Morrigan babasını böyle gülerken gördüğü seferleri tek elinin parmaklarıyla sayabilirdi. Aslında, tek parmağıyla sayabilirdi. Bu seferki dâhil.

"Beni görebilirler mi?"

Jüpiter geri çekilip duvarın dibinde durdu. "Sadece sen görmelerini istersen."

Morrigan kaşlarını çattı. "İstiyorum."

"Görünüşe göre istemiyorsun."

Ivy evi yeniden dekore etmişti. Yeni perdeler, menekşe mavisi kaplamalar ve çiçekli duvar kâğıtları göze çarpıyordu. Her köşe fotoğraf çerçeveleriyle dolmuştu; hepsinde de Corvus, Ivy ve yeni bebeğin fotoğrafı vardı. Hayır, *bebeklerin*. İkizler. Anneleri gibi açık sarı saçlı, pembe yanaklı, birbirinin tıpkısı iki oğlan. İkili bir gümüş fotoğraf çerçevesine süslü harflerle "Wolfram" ve "Guntram" isimleri oyulmuştu.

Demek Morrigan'ın erkek kardeşleri olmuştu. Etrafında parti tüm hızıyla devam ederken bu haberi sindirmeye çalıştı,

ancak aklı bir türlü almıyordu. *Erkek kardeşlerim var*, diye içinden geçirdi, defalarca. *Erkek kardeşlerim var*. Ancak kelimeler hiçbir ağırlık taşımıyor, hiçbir anlam ifade etmiyordu; hava gibi hafif ve içleri bomboştu, o da uçup gitmelerine izin verdi.

Morrigan'ın gözleri babaannesini aradı ama aslında nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Ölü Crow'lar Salonu karanlık ve sessizdi. Tam Morrigan'ın hatırında kaldığı gibi soğuk, boş ve rutubet kokuluydu. Tek bir değişiklik vardı: Artık orada kendi portresi de asılıydı.

Kimse buraya Ölü Crow'lar Salonu demezdi. Morrigan dışında kimse. Sıkıcı bir adı vardı: Portreler Salonu. Ancak sadece Crow ailesi üyelerinin portreleri, onlardan da sadece ölmüş olanlarınkiler asılıydı. Niyeyse babaannesinin en sevdiği yerdi. Bazen saatlerce ortadan kaybolurdu ama onu arıyorsanız nerede bulacağınızı bilirdiniz. Ölü Crow'lar Salonu'nda ayakta dikilmiş, gözlerini (Morrigan'ın bir avda kazara yaveri tarafından vurulan büyük-büyük-büyük-büyükbabası) Carrion Crow'dan (babasının bir kutu sabun yiyip ağzı köpürerek ölen, çok değer verdiği tazısı) Camembert Crow'a uzanan haşmetli soy ağacına dikmiş olurdu.

Morrigan, babaannesinin onun için yarış atından düşüp ölen muhterem Büyük Hala Vorona ile Corvus'un ateşlenip genç yaşta ölen kardeşi Bertram Amca arasında ayrıcalıklı bir yer açtığını görünce şaşırdı. Babaanne hangi ölü Crow'un nereye asılacağı konusunda son derece katıydı. Morrigan'ın rahmetli annesinin portresi salonun ta öbür ucunda, daha az sevilen evcil hayvanların ve iki kez yerleri değiştirilen üçüncü dereceden kuzenlerin portrelerinin arasındaydı.

Morrigan'ın portresini sipariş ettikleri ressam altmış yıldan uzun bir süredir Crow'ları çiziyordu. Yani, çok yaşlı ve aşırı derecede yavaştı. Titreyen eliyle fırçasını tuvalde gezdirirken arada sırada "Kıpırdama!" ya da "O gölge de nereden geliyor?" veya "Nefes aldığını görebiliyorum!" yahut "Burnunu kaşıma, seni küçük canavar!" diye bağırmış, Morrigan saatlerce kıpırdamadan durmak zorunda kalmıştı.

Zifiri Gece günü, portre için alelacele çağrılan ressama poz verişinin ortasında Ivy elinde bir mezurayla gelmiş, telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp Morrigan'ın ölçülerini almıştı. "Bir metre yirmi santim uzunluğunda... Evet, bence öyle, en azından... Ah hayır, daha geniş, omuzları oldukça geniş... Maunun fiyatı ne? O zaman, bence çam. Hayır... Hayır, Corvus maunu isteyecektir, ucuza kaçmış görünmemeliyiz. Pembe ipek astar, elbette, fırfırlı yastık ve pembe kurdeleye sarılacak. Eve teslim ediyorsunuz, değil mi? Ne demek *ne zaman*? Yarın, ilk iş, elbette!"

Ardından Morrigan'a ve ressama tek kelime etmeden hızla odadan çıkmıştı. Morrigan, üvey annesinin telefonda ne hakkında konuştuğunu anladığında tüm öğleden sonrayı tabutunda bu kadar çok pembe olacağına sinirlenerek geçirmişti. Sonuçta ortaya şimdi salonda asılı duran, Morrigan'ın kollarını göğsünde bağlayıp öfkeyle somurttuğu portre çıkmıştı.

Morrigan portreyi bittikten sonra ilk kez görüyordu. Hoşuna gitti.

"Kim var orada?"

Babaanne, bir tek koridordaki lambadan gelen ışıkla aydınlanan loş odada pencerenin yanında duruyordu. Her zamanki gibi resmi siyah elbisesini giymiş, boynuna mücevherlerini takmış, koyu gri saçlarını tepesinde topuz yapmıştı.

Havaya Morrigan'ın aşina olduğu orman kokulu parfümünün kokusu sinmişti.

Morrigan ihtiyatla ona yaklaştı. "Benim, babaanne!"

Babaanne gözlerini kısıp loş odaya bakındı. "Kim var orada? Cevap ver bana!"

Morrigan Jüpiter'e, "Beni neden göremiyor? Beni görmesini istiyorum," diye fısıldadı.

Jüpiter, "Denemeye devam et," diye yanıtlayıp Morrigan'ı hafifçe öne itti. Morrigan derin bir nefes aldı, ellerini yumruk yaptı ve tüm gücüyle *Gör beni. Lütfen beni gör*, diye düşündü. "Babaanne? Benim. Buradayım."

Babaanne boğuk bir sesle, "Morrigan?" diye fısıldadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Doğru gördüğünden emin olmak istercesine başını sallayıp torununa doğru bir adım attı. "Sen... Bu nasıl..."

"Beni görebiliyor musun?"

Ornella Crow'un süt mavisi gözleri torununun suratına odaklandı. Morrigan'ın hatırladığı kadarıyla ilk kez dehşet doluydular. "Hayır. *Hayır*."

"Korkma." Morrigan ürkmüş bir hayvanı sakinleştirmek istermişçesine ellerini kaldırdı. "Ben bir hayalet değilim. Gerçekten benim. Yaşıyorum. Ölmedim. Ben..."

Babaanne hiç durmadan başını sallıyordu. "Morrigan. *Olamaz*. Neden buradasın? Cumhuriyet'e neden döndün? Burada olmamalısın. Duman ve Gölge Taburu senin için gelecek. *Senin için gelecek*."

Morrigan vücuduna bir buz saçağı saplanmışçasına buz kesti. Elleri ceplerinde, arka tarafta durup yere bakan Jüpiter'e baktı. "Babaannem Duman ve Gölge Taburu'nu nereden..."

Fakat babaanne, aniden öfkeyle, Jüpiter'e döndü. "Sen! Seni aptal adam! Onu neden buraya geri getirdin? Onu

Nevermoor'da tutacağına söz vermiştin. Onun Bağımsız Eyalet'i asla terk etmeyeceğine söz vermiştin. Buraya gelmemeliydiniz!"

Jüpiter, "Aslında burada değiliz, Madam Crow," dedi hemen, elini kadının bedeninin içinden geçirmek için öne doğru uzattı. Babaanne irkilerek geriye doğru bir adım attı. "Bürümcük Hattı'nda seyahat ediyoruz. Bedenlerimiz... Uzun hikâye. Morrigan gelmek istedi; ben de onun..."

Babaanne, "Onu asla buraya getirmeyeceğine söz vermiştin," diye tekrarladı, çıldırmış gibi bakıyordu. "Bana söz vermiştin. Burası güvenli değil, burası... Morrigan, *gitmelisin*..."

"*Morrigan?*" Kapıdan bir ses geldi. Biri ışığı açtı ve Ölü Crow'lar Salonu bir anda ışığa boğuldu. Corvus odaya girdi, mavi gözleri çakmak çakmaktı. Morrigan konuşmak için ağzını açtı ama şansölye doğruca yanından geçerek, babaanneyi omuzlarından tutup sarstı. "Anne, delirdin mi? Neden böyle davranıyorsun? Hem de böyle bir günde. Tanrı aşkına, bir *Noel* partisindeyiz."

Ornella Crow oğlunun omzunun üstünden, gözlerini gerginçe kırpıştırarak, torununa doğru baktı. "Bir şey... Bir şey yok, Corvus. Zihnim bana oyunlar oynuyor, hepsi bu."

Corvus öfkeli, gergin bir sesle, "O adı söyledin," diye fısıldadı. "Ta koridordan duydum. Ya iş arkadaşlarımdan biri buradan geçip duysaydı?"

"Bir şey... Bir şey olduğu yok, tatlım. Kimse hiçbir şey duymadı. Ben sadece... Bazı hatıralar..."

"O ismi bir daha ağzımıza almayacağımıza ant içmiştik. *Ant içtik*, anne."

Morrigan'a nefesi bedenini terk etmiş gibi geldi.

"Federal hükümete girmenin yollarını yaparken, insanların *tüm o şeyi* tekrardan hatırlamaları ihtiyacım olan son şey.

Kışdenizi Partisi'nden biri..." Corvus kendi sözünü yarıda keserek dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu gece benim için çok önemli, Anne. Lütfen o *isimle* mahvetme."

"Corvus..."

"O isim öldü."

Corvus Crow hışımla döndü ve kendisine görünmez olan kızının durduğu noktadan geçip gitti.

Soğuk hava daha ciğerlerine ulaşamadan, Morrigan evden çıkıp giriş kapısına varmıştı bile. Öne eğilip nefes almaya çalıştı.

Hissetmesi nasıl mümkün oluyordu, diye merak etti. Tam karşısında durduğu halde babası onu göremezken o, yüzünü ısıran rüzgârı ve ayaklarının altındaki sert zemini ya da yağmurun, ıslak toprağın ve babaannesinin parfümünün kokusunu nasıl alabiliyordu?

Arkasında Jüpiter'in çakılları çiğneyen adımlarını duydu. Jüpiter uzunca bir süre orada durup Morrigan'ın şimdi ne yapacaklarını açıklamasını bekledi. Ne bir tavsiyede ne de bir tesellide bulundu ne de *Ben demiştim*, dedi. Sadece bekledi ve Morrigan en nihayetinde duruşunu dikleştirip titreyerek derin bir nefes aldı.

"Babaannem. Biliyordu. Ölmediğimi biliyordu."

"Evet."

"Tabur'u biliyordu."

"Evet."

"Nasıl?"

"Ben söyledim."

"Ne zaman?"

"Zifiri Gece'den önce. Sözleşmeyi imzalayacak *birini* bulmam gerekiyordu."

Ah. Demek o okunaksız isim babaannesinin imzasıydı. Teklif Günü'nde kapısının altından zarfı atan babaannesinin. "Neden o?"

"Seni seviyor gibiydi."

Morrigan hıçkırarak güldü, burnunu çeke çeke ağladığını saklamak için kolunu burnuna götürdü. Jüpiter nezaket gösterip aniden ayakkabılarının ne durumda olduğunu merak etmişçesine başını öne eğdi.

Sonunda kısık bir sesle, "Benimle geri dön," dedi. "Lütfen? Babaannen haklı, burada güvende değilsin. Deukalion'a geri dön. Senin evin artık orası. Ailen biziz. Ben, Jack, Fen ve diğerleri. Senin yerin, bizim yanımız."

"Gösteri İmtihanı'nda çuvallayıp sınır dışı edilene kadar." Tekrar burnunu çekti. "Sen vatana ihanetten tutuklanana kadar."

"Dediğim gibi, o köprüyü oraya geldiğimizde yakacağız."

Morrigan tamamen kuruyana kadar yüzünü sildi. "Bürümcük Hattı'na binmek için nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere," dedi Jüpiter, gözleri mutluluk ve rahatlamayla parlıyordu. Morrigan'ın sırtına pat pat vurdu ve Morrigan ona sulu gözlü bir gülücük attı. "O bize gelecek. Çapa bunun için var. Önce kendini demirlemeden Bürümcük Hattı'na asla binmemelisin."

"Ne demek istiyorsun? Ne çapası?"

"Peronda bıraktığın çapa." Jüpiter sırıttı. "Yolculuğa çıkarken geride bıraktığın ve görünmez bir Bürümcük ipliğiyle seni Nevermoor'a bağlayan, değer verdiğin kişisel bir eşya. Eve geri çekmek için orada seni bekler. Tahmin edemiyor musun?"

Morrigan kısaca düşündü. "Yani... Şemsiyemi mi kastediyorsun?"

Jüpiter başıyla onayladı. "Gözlerini kapat ve onu, parmaklıklarda asılı halde olabildiğince berrak bir şekilde hayalinde canlandırmaya çalış. En ufak ayrıntısına kadar. Bu görüntüyü aklında tut, Mog. Tamam mı? Görüyor musun?"

Morrigan gözlerini kapadı ve gördü: parlak muşamba kaplaması, gümüş telkâri sapı, minik opal kuş... "Evet."

"Zihninden sakın çıkarma."

"Tamam."

Jüpiter'in sıcak parmaklarının sıkıca kendininkilerini sardığını hissetti. Uzaklarda bir tren düdüğü çaldı.

Deukalion Oteli'nin koridorları sıcak ve tanıdıktı. Morrigan üzerine çöken bitkinlikle ayaklarını sürüyerek odasına çekilirken büyük bir özlemle yastıklarını ve kalın kuş tüyü yorganını düşünüyor, şöminenin hâlâ yanıyor olacağını umuyordu. Bir şekilde, yandığından emindi.

Odasının kapısını açmak için elini uzattığında soğuk, kemikli bir el kolundan tuttu. İrkilip geriye sıçradı.

"Ah! Madam Chanda, siz miydiniz?"

Soprano, "Seni korkutmak istememiştim, tatlı kız," dedi. "Ben de yatağıma gidiyordum. İkimiz de tam bir gece kuşuyuz, değil mi? Zengin Noel mönüsü seni de uyutmadı galiba?"

Morrigan zoraki gülümsedi. Kedgeree ile Madam Chanda arasındaki dehşet verici konuşma zihninde yankılanmaya devam ediyordu. *Deukalion konusunda çuvallasa bile sonuçları çok vahim olmazdı.* "Eeee, evet."

"Uyku tutmayınca ben de eski kitaplarımı ve plaklarımı doldurduğum kutuları karıştırdım." Madam Chanda buruşuk bir kâğıt parçası çıkarıp güzelce düzeltti. "Bunun ilgini çekeceğini düşündüm. Bir yerlerde bende bir resmi olduğunu

biliyordum. Yeni değil, elbette. Yirmilerinde ya da otuzlarında olmalı. Şimdi yüz yaşından yaşlıdır. Gördüğün gibi Ezra Squall alçağı, oldukça yakışıklı bir gençti. Bu günlerde pek hoş karşılanacak bir düşünce değil. Lütfen, bir katile yakışıklı dediğimi kimseye söyleme, yoksa meşaleler ve yabalarla beni yakalamaya gelirler." Bir kaşını kaldırıp hınzırca Morrigan'a sırıttı. "Bu sende kalabilir, yağlı boya orijinalinin bir kopyası sadece. Söz konusu dönem ne kadar korkunç olsa da Nevermoor'un tarihine ilgi göstermen hoşuma gidiyor. İyi geceler, Miss Morrigan ve Müjdeli Gündönümleri, tatlım." Gitmeden önce Morrigan'ın elini sıktı ve ona şefkatle baktı. Wunderous Cemiyeti'ne girme şansı olmayan bu zavallı kız için güzel bir jest yapmak istemiş gibiydi.

Fakat bu kez, Morrigan imtihanlarda başarılı olup olmayacağını düşünmüyordu.

Konuşamadı. Boğazı düğümlenmişti.

Resimdeki adam sakince gülümsüyordu. Arkaya taranmış kül kahvesi saçları, tertemiz ve besbelli ki çok pahalı eski moda takım elbisesi, karanlık gözleri, son derece solgun, neredeyse saydam teni, ince, pembe tebessümü ve keskin hatları, hepsi tam da onları son gördüğü gibiydi. Ve yara izi, tek kaşını tam ortadan ikiye yaran ince, beyaz çizgi... Bu yara izini tanıyordu.

Bu adamı tanıyordu. Mr Jones'tu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KAYBOLMA NUMARASI

Nevermoor'u kaplayan beyaz kar battaniyesi, Noel'den sonraki günlerde hüzünlü gri çamura dönüştü. Yağmur Deukalion Oteli'nin pencerelerini döverken neşenin yerini, tatil sonrası kasveti hızla aldı. Her geçen saat Morrigan'ı yıl boyunca gelmesinden korktuğu güne, Gösteri İmtihanı'na daha da yaklaştırıyordu.

Ancak inanması güç olsa da Gösteri İmtihanı şu anda kafasını meşgul eden en büyük ikinci meseleydi.

Morrigan Noel'den beri, Jüpiter'e Ezra Squall ve Mr Jones hakkında öğrendiklerini anlatmak için cesaretini toplamaya çalıştığı, işkence gibi geçen iki gün geçirmişti. Ve Squall'ın resmini bembeyaz kesilen yumruğunun içinde sıkarak Jüpiter'in kapısını çalmaya her gidişinde cesareti onu yarı yolda bırakmıştı.

Ona anlatmayı çok istiyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı? Ne diyebilirdi? *Jüpiter, tahmin et ne oldu? Gelmiş geçmiş en kötü insan benim kötülükte harika bir çırak olacağımı düşün-*

müş. Ha, bir de aylardır beni Nevermoor'da ziyaret ediyor. Ha, bir de bunu sana anlatmak istemediğim için tüm şehri tehlikeye attım.

Morrigan, her şeyden çok Hawthorne ile konuşmak istiyordu. Berbat gerçeğin balon gibi şişip erimiş lav gibi içinden fışkırmak üzere olduğunu hissettiği sırada, arkadaşı nihayet Dağlık Bölge'den döndü.

Hawthorne gözlerini kısmış resme bakarken, "Emin misin?" dedi, sesinde boş bir umut kırıntısı vardı. "Belki de büyükbabasıdır?"

Morrigan bezgince inledi ve gözlerini o öğleden sonra yaklaşık yüzüncü kez devirdi. Gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti ve volta atmaktan odasının zeminini aşındırarak bir çizgi oluşturmaya başlamıştı. (Odası bu durumu eğlenceli bulmuş olmalı ki genişleyip durarak iki duvar arasındaki mesafeyi uzatıyor, böylece Morrigan her seferinde daha uzun bir mesafe yürümek zorunda kalıyordu.)

"Söylüyorum sana, bu o. Tamamen aynı adam. Aynı yara izi, dudağının üzerinde aynı leke, aynı burun, aynı her şey. Eğer bu Mr Jones değilse ben de Morrigan Crow değilim."

"Peki ama neden kendi asistanıymış numarasına yatıyor?"

"Belki de neredeyse *yüz yıl önce* portresinin çizildiği günden bu yana hiç yaşlanmadığı içindir." Morrigan Hawthorne'un elinden kitabı alıp resmi burnunun dibine soktu. "Bak. Onu Ölüler Bayramı'nda gördün. Al, kendin *bak*."

Hawthorne dudaklarını birbirine bastırdı, resmi biraz uzaklaştırıp kısık gözlerle baktı. Uzun, derin bir nefes aldı ve sonunda başıyla gönülsüzce onayladı. "Evet, o. Ondan başkası olamaz. O yara izi..."

"Kesinlikle."

Hawthorne somurttu. "Ama Madam Chanda demişti ki..."

"...Bağımsız Eyalet'te yasaklı olduğunu söylemişti, biliyorum," diye sözünü kesti Morrigan. "Kedgeree de şehrin onu kadim bir büyüyle dışarıda tuttuğunu söylemişti."

"Kesinlikle. Ayrıca, sınırları koruyan tüm o insanlara ne demeli? Hava Kuvvetleri, Kraliyet Büyücülük Konseyi, Sihirbazlar Birliği ve diğerleri? Kimse, bunların hepsini birden atlatmayı başaramaz. Wundersmith bile."

Morrigan göğsüne bir yastık bastırıp koltuğa yığıldı. "Ama Mr Jones –Squall– o *buradaydı*, Hawthorne. Onu gördüm. *İkimiz* de gördük. Nasıl olur, anlamıyorum."

Bir süre sessizce oturup yağmur damlalarının cama vuruşunu dinlediler. Gün batmak üzereydi.

Hawthorne iç geçirdi. "Gitmem lazım. Babama hava kararmadan evde olacağıma söz verdim." Şakayla karışık, "Gösteri İmtihanı yarın, sakın unutma," diye de ekledi. İçlerinden birinin Cemiyet için girecekleri son imtihanı unutması mümkündü sanki. Sanki Morrigan aylardır kâbuslarına giren günü unutabilirmiş gibi.

Hawthorne kaygılı gözlerle arkadaşına baktı. "Morrigan, bence zamanı geldi..."

Morrigan dönüp pencerenin dışındaki kasvetle yüzleşerek, usulca, "Biliyorum," dedi. "Jüpiter'e anlatmam lazım."

Morrigan Jüpiter'in çalışma odasının kapısını çekinerek çaldı.

"Ne var?" diye bir hırlama geldi içeriden, ses kesinlikle hamisine ait değildi. Kapıyı itip açınca, şöminenin önünde bir kilime yayılmış uzanan Fenestra'yı gördü. Harikedi ağzını kocaman açarak esnedi ve uykulu sarı gözlerini Morrigan'a dikti. "Ne istiyorsun?"

"Nerede o? Onu görmem lazım. Acil."

"Kimi?"

Morrigan, sinirlendiğini saklamaya gerek duymadan, "*Jüpiter'i*," dedi.

"Burada değil."

"Evet, görebiliyorum." Eliyle boş odayı gösterdi. "Nerede o, Duman Odası'nda mı? Yoksa yemek salonunda mı? Fen, bu çok *önemli*."

"O... *Burada değil*. Otelde değil."

"O... ne?"

"Çıktı."

Morrigan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Çıkıp *nereye* gitti?"

Fen omuz silkti. Patisini yaladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ne zaman dönecek?"

"Söylemedi."

Morrigan, giderek tizleşen bir sesle, "Ama... Ama yarın son imtihan var," dedi. "Ondan önce gelecektir, değil mi?"

Fenestra yuvarlanıp kilimi cırmaladı, ardından tembelce kulaklarını ovaladı.

Morrigan birdenbire dehşete kapıldı. Jüpiter Deukalion'dan ayrıldığında bazen saatlerce, bazen günlerce, bazen de haftalarca dönmüyordu. Ne zaman döneceğini, Morrigan asla bilmiyordu; hiç kimse bilmiyordu ve Gösteri İmtihanı için zamanında dönmeme ihtimali, Morrigan'ın içini buz gibi bir dehşetle doldurdu.

Ona söz vermişti. *Söz vermişti.*

İçinden cılız bir ses, *Tıpkı seni Nevermoor Panayırı'na götürmeye söz verdiği gibi*, dedi. *Nasıl sonuçlandığını hatırla.*

Ama bu kez durum farklı, dedi Morrigan kendi kendine. Bu onun *imtihanıydı*. Hani şu Jüpiter'in halledeceğine söz verdiği, Morrigan'ın düşünmesine bile gerek olmadığını söylediği

büyük imtihan. Morrigan imtihanı düşünmemek için elinden geleni yapmıştı ama şimdi ne olacaktı? Kendi başına başaramazdı. Daha yeteneğinin ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Fenestra, lütfen!" diye bağırdı ve kedi dönüp ona baktı. "Ne *yapıyor*, nereye *gitti* o?"

"Yapacak önemli bir işi olduğunu söyledi. Tek bildiğim bu."

Morrigan'ın yüreği ezildi. Hayatının en önemli gününde onun yanında olmaktan daha mı önemliydi işi? Sözünü tutmaktan daha mı önemliydi?

Kendini kandırılmış hissediyordu. Düştüğü durumun yaşattığı ani dehşet yüzünden, başta onu neden aradığını bile unuttu.

Kendi başınaydı. Gösteri İmtihanı'na yanında o olmadan girecekti. *Kendi başınaydı.*

Morrigan ateşin yanı başındaki deri koltuklardan birine yığıldı. Vücudu kurşun gibi ağırlaştı.

Fenestra aniden kalkıp Morrigan'ın oturduğu koltuğun üzerinde belirdi, koca, basık tüylü suratını küçük kızın göz seviyesine indirdi. "İmtihanın için burada olacağını söyledi mi?"

Gözyaşları Morrigan'ın gözlerine batıyordu. "Evet, ama..."

"Halledeceğini söyledi mi?"

"Evet, ama..."

"Sana her şeyin yolunda gideceğine dair söz verdi mi?"

Morrigan'ın yüzünden birkaç sıcak damla yaş süzüldü. "Evet, ama..."

Fen kocaman kehribar rengi gözlerini uysalca kırpıp başını kısaca sallayarak, "O zaman konu kapanmıştır," dedi. "İmtihanın için burada olacak. Halledecek. Her şey yolunda gidecek."

Morrigan burnunu çekip gömleğinin koluna sildi. Gözlerini sımsıkı kapatıp başını sallayarak, "Nereden biliyorsun?" dedi.

"Jüpiter, arkadaşım benim. Arkadaşımı tanırım."

Fenestra bir müddet sessiz kalınca Morrigan, ayakta uyuduğunu düşündü. Derken yüzünün sağ tarafının baştan aşağı sıcak, ıslak ve zımparamsı bir şey tarafından yalandığını hissetti. Tekrar burnunu çekti ve Fen'in koca gri kafası omzunu şefkatle okşadı.

Morrigan usulca, "Teşekkürler, Fen," dedi. Fenestra'nın ağır ağır kapıya yürüdüğünü duydu. "Fen?"

"Mmm?"

"Salyan sardalye kokuyor."

"E, haliyle. Kediyim ben."

"Şimdi benim suratım da sardalye kokuyor."

"Bana ne? *Kediyim* ben."

"İyi geceler, Fen."

"İyi geceler, Morrigan."

KAKTÜS TEAM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

GÖSTERİ İMTİHANI

Hawthorne, atıştırmalıklar satan üniformalı bir Trolezyum görevlisine el sallayarak, "Yaşasın, pamuk şeker!" dedi. "İster misin? Nenem Noel'de para verdi."

Morrigan başını iki yana salladı. Midesinin belirli bir kapasitesi vardı ve o sırada tıka basa endişe, bulantı ve o günün hayatının en rezil günü olacağına dair giderek artan bir inançla doluydu. "Hiç kaygılanmıyor musun?"

Hawthorne pamuk şekerden dişleriyle büyük bir parça koparak omuz silkti. "Biraz. Galiba. Bugün yeni bir numara yapmayacağım zaten. Nan en iyi hareketlerimden şaşmamam gerektiğini söyledi. Ama keşke hangi ejderhaya bineceğimi seçebilseydim."

"Kendi ejderhana binmeyecek misin?"

Hawthorne kesik, tiz bir kahkaha attı. "Kendi ejderhama mı? Sen delirdin mi? Benim kendi ejderham yok ki. Kimin ailesi bir ejderha alacak kadar zengin?" Parmaklarındaki yapışkan pembe pamuk şeker kalıntılarını yaladı. "Numaralarımı yaparken Genç Ejderha Binicileri Birliği'nin tüy sıkletlerinden

birine biniyorum. Genellikle *Atılmış Bir Şekerleme Ambalajı Gibi Rüzgârda Kolayca Uçar* ya da *Güneşin Altında Okyanustaki Bir Yağ Birikintisi Gibi Parıldar*'a. En eğitimlisi kesinlikle Yağ Birikintisi ama Şekerleme Ambalajı ondan çok daha cesur. Keskin dalışlarda çok başarılı."

"Onlardan birini neden kullanamıyorsun?"

"Cemiyet nasıldır biliyorsun." Morrigan, Cumhuriyet'ten gelen biri olarak, ona bilmediğini hatırlatmakla uğraşmadı. "Kendi ejderhalarının, birliğin ejderhalarından daha iyi olduğunu düşünüyorlar. Nan onlarla tartışmamanın en iyisi olacağını söylüyor. Ama umarım bana Dağlık Bölge cinsi bir tane vermezler... Çok hantallar. Asla gerektiği gibi döndüremiyorum. Ah, bak... İşte başlıyor."

İhtiyarların Trolezyum'a girişini seyreden Morrigan, *Nihayet,* diye düşündü. Tribünlerden tezahüratlar yükseldi. İhtiyar Quinn sessizliği sağlamak için elini kaldırdı ve bir mikrofona konuştu.

Hoparlörlerden gürleyen bir sesle, "Wunderous Cemiyeti 919. Ekip giriş imtihanlarının sonuncusuna hoş geldiniz," dedi.

Tekrar alkış kıyamet. Morrigan'ın kulakları çınladı. Stadyum geriye kalan adaylar, hamileri, yeni yetenekleri görmeye gelen Cemiyet üyeleri ve elbette adayların aileleri ve arkadaşlarıyla hınca hınç doluydu. Hawthorne'un anne babası gibi, sırf Morrigan'ı desteklemek için hafta sonu eve gelen Jack de tribünlerdeki yerini almıştı. Morrigan Jack'in gelişini hem şaşkınlıkla karşılamış hem de çok dokunaklı bulmuştu. Trolezyum'da bayram havası vardı; insanlar sanki sıradan bir günde iki trollün birbirinin kafatasını parçalamasını seyretmeye gelmişlerdi.

"Cemiyet'in saygıdeğer üyeleri, hoş geldiniz. Hamiler, hoş geldiniz. Ancak en çok da adaylarımıza, yani büyük başarılara imza atıp bu noktaya kadar gelen yetmiş beş cesur ruha hoş

geldiniz demek istiyorum: İhtiyarlar olarak sizlerle büyük bir gurur duyuyoruz.

"Adaylar, bugün buraya geldiğinizde her birinize yarışacağınız sırayı gösteren rastgele bir numara verildi. Bir Cemiyet yetkilisi gelip sizi beşerli gruplar halinde koltuklarınızdan alacak. Numaranız okunduğunda hızla hareket etmeye hazır olun ve yetkiliyi takip ederek haminizin sizinle buluşup arenaya kadar size eşlik edeceği kapıya gidin."

"Ya, tabii, bakalım o kadar şanslı olacak mıyım?" diye mırıldandı Morrigan. Hawthorne anlayışla gülümsedi. Hawthorne bugünkü imtihanda on birinci sıradaydı, Morrigan ise yetmiş üçüncü... Bu uzun ve gergin bir bekleyiş anlamına geldiği için başta Morrigan'ı mutsuz etmişti fakat Hawthorne'un dikkat çektiği gibi, sıra ona ne kadar geç gelirse Jüpiter'in yetişebilmek için o kadar çok zamanı olacaktı.

İhtiyar Quinn, "İmtihanınız bittikten sonra," diye devam etti, "ilk dokuz aday arasında yer alırsanız, adınız sıralamada belirecek. Şayet tabloda adınızı göremezseniz... O zaman ileriki yaşamınızda başarılar dileyip sizi göndereceğiz. Bol şans, küçük hanımlar ve küçük beyler. Hadi, başlayalım."

Arenaya giren ilk aday, Tozlu Kavşak'tan Dinah Kilburn oldu. Başlamadan önce hamisi, sandalyeleri, masaları ve merdivenleri gelişigüzel dizip oluşturduğu kulelerle derme çatma bir tırmanma merdiveni meydana getirmekle uğraştı.

Dinah nefes kesiciydi. Atik bir tırmanıcı, olağanüstü bir akrobattı ve de fark ettiğinde Morrigan'ın nutku tutulduğu üzere...

"Bir *maymun* mu?"

Hawthorne güldü ve ardından mahcup bir edayla etrafına bakındı. "Morrigan! Öyle diyemezsin! O *gerçek* bir maymun değil. Kuyruğu var sadece."

Dinah ustaca bir kuleden diğerine atlayarak ya kuyruğunun üzerinde dengede durdu ya da kendini kuyruğundan asıp baş aşağı sallandı ve sonunda kusursuz bir inişle hareketlerini tamamladı. Ne var ki bir karara varmak İhtiyarların sadece bir dakikasını aldı ve adını sıralamaya yazmadan, bir el işaretiyle onu Trolezyum'dan gönderdiler. Dinah yıkılmış görünüyordu.

Hawthorne irkilerek, "Vay canına," dedi. "Sert başladı."

Morrigan afallamış durumdaydı. İhtiyarların aradığı şey tam olarak *neydi*? Kimlerde Wunderous Cemiyeti kumaşı görüyorlardı? Tanıdığı Cemiyet üyelerini düşündü: Jüpiter'in kimsenin göremediği şeyleri görmek gibi, gizemli bir mahareti vardı. Madam Chanda Kali ise söylediği şarkılarla küçük orman hayvanlarını etrafında toplayan ödüllü bir opera şarkıcısıydı. Onlar on bir yaşındayken, olağanüstü yetenekli maymun kuyruklu akrobat Dinah Kilburn'den bile *daha mı* olağanüstüydüler? Yoksa İhtiyarların aradığı başka bir şey, kusursuz bir Cemiyet üyesinde bulunması gereken tarifsiz bir özellik mi vardı?

Sonraki gösteriler yalnızca daha da kötüye gitti.

Sıradaki dört adaydan hiçbiri –bir manzara ressamı, engelli koşucusu bir atlet, bir gözbağcı ve ukulele çalan bir oğlan– ilk dokuza giremedi. İkinci grup adaylara sıra geldiğinde sıralama tablosu bomboştu.

Köpeklerle konuşabildiğini iddia eden dokuzuncu adaya, Shepherd Jones adlı oğlana kadar ilk dokuza girebilen çıkmadı. Oğlan küçüklü büyüklü bir düzine köpekle inanılmaz numaralar sergiledi. Havlayarak onlara komutlar yağdırdı ve köpekler halkaların içinden atlayıp arka ayakları üzerinde geri geri yürürken ve birbirleriyle dans ettikçe kalabalıktan alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. Bununla birlikte İhtiyarlar, ikna olmamıştı.

"Köpeklerden birini bana gönder," dedi İhtiyar Quinn. Shepherd bir çoban köpeğine havladı ve köpek İhtiyar Quinn'in yanına koştu. İhtiyar Quinn el çantasının içindekileri köpeğe gösterip hayvanı Shepherd'ın yanına geri gönderdi. "Şimdi bana köpeğin neler gördüğünü say bakalım."

Shepherd çömelip köpekle kısa bir sohbete daldı. "Bir cüzdan, bir dilim domuzlu turta, bir şemsiye, bir ruj, rulo yapılmış bir gazete, okuma gözlüğü ve bir kurşunkalem." Köpek bir kez daha havladı. "Ha, bir de bir parça peynir."

İhtiyar Quinn başıyla onayladı ve izleyiciler alkışladı.

Köpek iki kez havladı. Shepherd utangaç bir edayla İhtiyar Quinn'e baktı. "Şey... Domuzlu turtayı alabilir miyim lütfen, diye soruyor?"

İhtiyar Quinn sırıttı ve turtayı Shepherd'a doğru fırlattı. "Alın, isterse peyniri de alabilir."

Çoban köpeği biraz inleyip üç kez havladı.

Shepherd'ın yüzü kızardı. "Bunu onlara söyleyecek değilim," dedi sessizce.

İhtiyar Wong, "Köpek ne diyor, evlat?" diye sordu.

Shepherd Jones saçını karıştırıp yere bakarak, "Peynirin onda kabızlık yaptığını söylüyor," dedi.

Shepherd Jones sıralamaya adı yazılan ilk adaydı. Adı Trolezyum'un iki ucundaki büyük ekranlarda belirince, seyirciler alkışladı.

Öte yandan, onuncu aday, on bir dakika içinde üç olağanüstü şapka yapıp teker teker İhtiyarlara hediye eden Milladore West adındaki kız, sıralamaya giremedi.

Sıra Hawthorne'a gelmişti. Bir yetkili eşliğinde, içinde bulunduğu beşli grup ile arenaya inerken Morrigan ona bol şans diledi. Baştan aşağı kahverengi, yumuşak deriler giymişti. Nan Dawson adını anons edince ("Nevermoor'dan Hawthorne

Swift!") dizlik ve bilekliklerini bağlayıp kaskını taktı. Wunderous Cemiyeti'nden bir ejderha bakıcısı, parıltılı yeşil pulları ve bir mücevher gibi parlayan uzun bir kuyruğu olan altı metre uzunluğunda bir ejderhayı arenaya sokarken izleyiciler nefeslerini tuttu.

Morrigan, ejderhaları resimlerde görmüştü elbette. (Cumhuriyet'te Birinci Derecede Tehlikeli Yırtıcı Hayvan ve Veba Düzeyinde Bela olarak görülüyorlardı ve Tehlikeli Vahşi Hayvanları İmha Ekipleri itlaf dönemlerinde sık sık manşetlere çıkıyordu. Ya başarıyla bir yuvayı tahrip ettikleri ya da yüzleri yandığı için). Ama gerçek bir ejderha görmekle kıyaslanamazdı. Hawthorne antrenmanlara davet etmesi yasak olduğundan Morrigan'ı defalarca gecenin karanlığında gizlice bir ejderha ahırına sokmayı teklif etmişti. Ama Jüpiter hayır demişti, Morrigan'ın iki kolu ve iki bacağını olduğu gibi korumasını tercih ediyordu, teşekkürler.

Ejderha başını soldan sağa savurup yarığı andıran burun deliklerinden kızgın buharlar püskürttü. İzleyiciler irkilerek koltuklarına yaslandılar.

Hawthorne, yanlış tarafa doğru hapşırırsa onu çıtır çıtır yakacak kadim bir sürüngenin dibine kadar girmiş olmaktan hiç korkmuşa benzemiyordu. Hayvana ona alışması için biraz zaman tanıyıp yan tarafını nazik ama kararlı dokunuşlarla okşadı ve varlığından rahatsızlık duymamasını sağladı. Ejderha ateş saçan turuncu gözüyle dikkatle izliyordu oğlanı.

Hawthorne hayvan onun nerede olduğunu bilip huysuzlanmasın diye avucunu kaldırmadan hayvanın sert derisinde gezdirerek ejderhanın etrafında bir daire çizdi. Morrigan, Crow Malikânesi'nde bir seyisin aynısını babasının faytonunu çeken atlara yaptığını görmüştü. İhtiyarlar öne eğilmiş, ejderhayla Hawthorne arasındaki etkileşimi dikkatlice izliyordu. Özellikle

İhtiyar Wong oldukça etkilenmişe benziyordu. İhtiyar Quinn'i koluyla dürtüp kadının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Hawthorne, ejderhanın bakıcısından büyük bir parça çiğ et aldı ve ejderhaya yedirdi. Artık onu boynundan daha sertçe okşuyordu ve en sonunda –hiç tereddütsüz– koşarak zıpladı ve ejderhanın kürekkemikleri arasına bağlanmış eyerin üzerine tırmandı. Deri dizginleri şaklattı ve dev yeşil sürüngen kanatlarını çırpıp göğe doğru yükselirken eyerin üzerinde öne doğru eğildi.

Hawthorne ve ejderhası asıl gösteriye geçmeden önce arenanın üzerinde geniş bir daire çizdiler. Hawthorne bağırarak, Morrigan'ın ne olduğunu çıkaramadığı bir komut verip topuklarını hayvanın iki yanına yapıştırdı ve sonunda başladılar; sert dönüşler yapıp taklalar attılar, tribünlere doğru dalışa geçtiler ve son saniyede yeniden yükselişe geçtikleri sert pikeler yaptılar. Ejderha kanatlarını açmış, düz bir çizgide hızla giderlerken Hawthorne hayvanın üzerinde ayağa kalktı ve kollarını açıp uçuyormuş gibi hayvanın hareketlerini taklit etti. Ardından hızla eyere geri oturup hayvana bir komut verdi ve ejderha kanatlarını vücuduna yapıştırarak, kanatlarını yeniden açmadan önce, hiç irtifa kaybetmeden 360 derecelik bir dönüş yaptı.

Morrigan Hawthorne'u daha önce hiç böyle görmemişti. Kendine güveni tamdı ve kontrolü tamamen eline almıştı; sanki bu işi yapmak için doğmuş gibiydi. Omuzlar geride, gözler ileride. Ejderhayı ustalıkla yönetiyordu; yaratık, sanki vücudunun bir uzantısı gibiydi. Hawthorne kesinlikle Nan Dawson'ın tarif ettiği gibi bir şampiyondu.

İzleyicilerin tepkileri de bunu kanıtlıyordu. Herkes –İhtiyarlar dâhil– Hawthorne'un büyüsüne kapılmış, yere doğru hızla dalışa geçtiğinde nefeslerini tutup çığlık atıyor, bir

dalışın ardından yükselir ya da Trolezyum tribünlerinin tepesinde, başlarından birkaç santim yukarıda süzülürken tezahürat ediyorlardı.

Morrigan arkadaşının yeteneği karşısında şaşkına dönmüştü. Hawthorne'un iyi bir binici olduğuna inanmıyor sayılmazdı. Fakat bu kendine güveni tam, nefes kesici ejderha binicisinin bir öğleden sonrayı Morrigan'a koltuk altından nasıl osuruk sesleri çıkaracağını gösteren oğlanla aynı kişi olduğuna inanması güçtü.

Hawthorne gösterisini son bir numarayla süsleyerek ejderhanın ateş püskürtme özelliğini kullanarak, arenaya yumuşak bir iniş yapmadan önce gökyüzüne dumanlarla adının ve soyadının baş harflerini yazdı.

Hawthorne ejderhanın sırtından inip reverans yaparken, izleyiciler ve İhtiyarlar ayağa fırlayıp onu alkışladılar. En çok da Morrigan bağırdı.

İhtiyarlar kendi aralarında kısa bir konuşma yaptılar ama üçü de tereddütsüz aynı fikirde görünüyordu; Hawthorne'un adı doğrudan birinci sıraya yükseldi.

Ancak gösterilerdeki kalite ondan sonra yine yerlerde sürünmeye başladı ve sıradaki üç gruptan hiç kimse ilk dokuz arasına girmeyi başaramadı.

Nihayet sıra Morrigan'ın tüm sene görmek için beklediği adaya gelmişti. Baz Charlton'ın, "Gümüş Havza'dan Noelle Devereaux," diye anons etmesiyle Noelle bir kraliçe gibi arenaya ayak bastı. Bir dakikalık bir hazırlıktan sonra şarkı söylemek için ağzını açtığında Trolezyum'un üzerinde sanki bir melekler korosu patlayıp yıldız tozları saçarak Trolezyum'a yağdı.

Şarkının sözleri yoktu. Bir melodi bulutuydu adeta; Morrigan'ı kusursuz bir mutluluk balonu gibi içine alan berrak,

tatlı bir ninniydi sanki. Morrigan etrafına hızlıca bakındı ve bu şekilde hisseden tek kişinin kendisi olmadığını gördü; her yeri buğulu gözler ve huzurlu tebessümler kaplamıştı, Noelle'in sesi sanki tuhaf bir mutluluk büyüsü yapmıştı. Morrigan şarkı hiç bitmesin istedi. Noelle'in gerçekten, nefes kesici bir mahareti olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Ne sinir bozucu.

Noelle başını eğip reverans yaptı ve kalabalığa öpücükler yollayıp İhtiyarlara bakarak gülümsedi. Tüm stadyum, Morrigan bile, çılgınca alkışladı. Hawthorne Morrigan'ı dürtüp öğürme sesi çıkardı fakat bunun için artık çok geçti. Morrigan onu gözünden taşan bir damla yaşı silerken görmüştü bile.

İhtiyar Quinn narin elini sıralamayı gösteren tabelaya doğru salladı salladı ve isimler yer değiştirdi. Hawthorne'un arkasından ikinci sırada şimdi kuş gibi şakıyan Noelle vardı; köpeklerle konuşan Shepherd hemen arkalarında üçüncü sıradaydı. Birinci sırayı alamadığı için Noelle'in yüzü düşer gibi oldu ancak kendini çabucak toparlayarak, arenadan başı dik ayrıldı.

Morrigan'ın kanı çekildi. Noelle Cemiyet'e giriyordu. Popüler, yetenekli Noelle, tıpkı Hawthorne gibi 919. Ekip'te yer alacaktı ve birbirlerinin en iyi arkadaşları olacaklardı. Hawthorne Morrigan'ı tamamen unutacak, Morrigan Nevermoor'dan, Jüpiter'den ve Deukalion Oteli'ndeki tüm arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalacak ve onları bir daha asla göremeyecekti. Biliyordu. Kesinlikle böyle olacak olması nefesini kesti; sanki göğsüne kocaman üzgün bir fil oturmuştu.

Hawthorne, aklından geçenleri okumuştu sanki. (Belki üzgün fil kısmı hariç.)

Morrigan'ı kaburgalarından dürtüp naneli gazozundan uzun bir yudum alarak, "Başlarda üst sıralara yükselmek

kolay," dedi. "Noelle'i tabeladan indirecek daha birçok aday var. Muhtemelen beni de indirecekler."

Morrigan, arkadaşının alçakgönüllülük yaptığının farkındaydı, yine de söyledikleri hoşuna gitmişti. "Seni seçeceklerini biliyorsun," dedi dirseğiyle onu geri dürterek. "Harikaydın."

İkindi vakti ilerlerken Hawthorne'un tahmini pek doğru çıkmadı. Shepherd hızla ilk dokuzdan inse de, Noelle sadece iki sıra geriledi. Önünde ikinci sıraya düşen Hawthorne vardı; üçüncü sıradaysa İhtiyar Quinn'e göre "kusursuz bir tonlamayla" otuz yedi farklı dilde uzun bir tirat atan Mahir İbrahim adlı oğlan vardı.

Şimdilik ilk sırada, Morrigan'ın Wundergeldin'den hatırladığı altın bukleli, sevimli, şişman kız Anah vardı. Solgun sarı elbisesi, rugan ayakkabıları ve fiyonkla bağlanmış atkuyruğu saçlarıyla kilise okuluna gidecekmiş gibi görünüyordu... Bu haliyle, sıra dışı yeteneği karşısında Morrigan'ı hazırlıksız yakalamıştı.

Anah'ın hamisi Sumati Mishra adlı kadındı ve adayının insan bedenini çok iyi tanıma maharetiyle övünüyordu. Bunu kanıtlamak için, metal bir hastane sedyesine yatmaya gönüllü oldu. Anah bir neşterle kadının vücudunu açıp apandisitini çıkardı ve minik, ustaca dikişlerle yeniden dikti. Anah, tüm bunları, inanılmaz biçimde, gözleri bağlıyken yaptı.

Anah doğrudan birinci sıraya yerleşip Noelle Devereaux'yu dördüncü sıraya indirdiğinde Morrigan, Noelle'in yüzünün düşmesini izlerken *tarifsiz* bir tatmin yaşadı.

Adaylar sinirleri altüst edici bir yürüyüşün sonunda birbiri ardına arenanın ortasında yerlerini aldıkça, imtihan muhtelif sonuçlarla devam etti. Bazıları kendilerine güvenli ve burnu havadayken, diğerleri yerin yarılıp onları yutması için dua ediyor gibiydiler.

Bir kızcağız o kadar korkmuştu ki şiddetle titrerken havaya karışmış gibi görünüyordu. Sahne korkusunun verdiği dehşetle hayalet gibi solmuştu. Şansına, mahareti buydu: hayalete dönüşmek. Gün ışığında sedef gibi parıldayan, süt beyazı bir hayalete dönüştü ve İhtiyarların masasının içinden geçerek fiziksel varlığının bulunmadığını kanıtladı. İzleyiciler etkilenmişti. Zamanla kendine güveni arttı.

Maalesef, yeteneğini sergilemesi yaşadığı dehşetle mümkün olmuş gibi duruyordu çünkü rahatlayıp dikkatleri üzerine çekmenin keyfini çıkarırken tekrardan vücuda büründü. İhtiyarların masasının içinden geçerek geri dönerken küt diye masaya çarptı ve bir sürahi suyu İhtiyar Wong'un üzerine boca etti. Sıralamaya giremedi.

Bu sırada Morrigan içinde giderek büyüyen endişeyi bastırmaya çalışıyordu. Her gösteri arasında gözleriyle hamilerin oturduğu sıraları kolaçan ediyordu.

"*Nerede* kaldı?" diye mırıldandı.

"Gelecektir." Hawthorne patlamış mısır ikram etti fakat Morrigan istemedi. "Jüpiter senin son imtihanını hayatta kaçırmaz."

"Ya yetişemezse?"

"Yetişecek."

Lin Mai-Ling Trolezyum'un etrafında attığı turu, büyük bir hızla koşup on iki saniyede tamamlarken kalabalıktan yükselen uğultunun arasından, "Ya yetişemezse?" diye tekrar etti Morrigan. İhtiyarlar Lin Mai-Ling'e nazikçe el sallayıp arenadan gönderirlerken, kız hüsranla ayaklarını sertçe yere vurdu. İzleyicilerden anlayışlı bir mırıltı yükseldi. "Maharetimin ne olduğunu bile bilmiyorum! Jüpiter olmadan gösterimi nasıl yapacağım?"

"Bak, o gelecek, tamam mı? Ama eğer gelmezse..." Hawthorne, boynunu uzatıp gözlerini stadyumda gezdirdi. "Eğer

gelmezse seninle birlikte arenaya ben ineceğim. Bir şey düşünürüz o zaman."

Morrigan tek kaşını kaldırdı. "Ne gibi?"

Hawthorne ağzındaki patlamış mısırları çiğnerken kısa bir süre ciddi bir edayla düşündü. "Koltuk altından osuruk sesi çıkarabilir misin?"

Güneş Trolezyum tribünlerinin arkasından battı ve stadyumun ışıkları yandı. Morrigan'a, herkesin önünde yaşayacağı büyük utanca en parlağından ışık vurmak için tasarlanmış dev spotlar gibi görünüyorlardı.

Sıralamalar sürekli değişiyor ve ilk dokuzdaki adaylar gergince tabelayı izliyordu. Tabelada yeni bir aday belirdiğinde, ilk dokuzun dışına düşen aday, feryat figan ediyor, gözyaşlarına boğuluyor ya da sinir krizi geçiriyordu.

Morrigan iki sıra aşağısında oturan Noelle'e bir bakış fırlattı: Tırnaklarını yiyor, beş saniyede bir tabelaya bakıyordu. Sıralamada yedinciliğe düşmüştü.

Hemen üstünde Morrigan'ın Kitap İmtihanı'ndan tanıdığı Francis Fitzwilliam adlı oğlan vardı. Jüri için yedi çeşit yemek hazırlamıştı. Her tabak, İhtiyarları, seyretmesi tuhaf duygusal iniş çıkışlara sürükledi: ızgara ahtapot, derin bir paranoya, yabanmersinli sufleyse neşeli bir kahkaha tufanı yarattı.

Beşinci sırada Dağlık Bölge'den, Thaddea Macleod adında kızıl saçlı, güçlü kuvvetli bir kız vardı. Yetişkin, tam boy bir trollü teke tek dövüşte yenmişti.

Hawthorne ufak tefek melek yüzlü bir oğlan olan Archan Tate'in ardından dördüncü sıraya düşmüştü. Archan bir kemancıydı ve kemanını çalarken bir yandan da hızla tüm

stadyumu dolaşıp seyircilerin koltuklarının arasında gezinmiş ve bu esnada tek bir nota bile kaçırmamıştı.

Archan çok başarılıydı ama İhtiyarlar onu tabelaya sokmaya pek hevesli görünmemişlerdi... Melek yüzlü Archan'ın gerçek yeteneğini gözler önüne serdiği son ana dek. Hafif mahcup bir sırıtışla boşalttığı ceplerinden *keman çaldığı sırada* yürüttüğü bol miktarda mücevher, cüzdan, kol saati ve bozuk para çıktı. Morrigan derinden etkilenmişti. İhtiyar Quinn'in küpesini bile yürütmüştü, hem de kulağından!

Hawthorne bir yankesicinin sıralamada onu geçmesini dert etmemiş görünüyordu. Hatta Archan'ın mahareti onu mest etmişti. Oğlanın tek tek sahiplerine geri vermekte olduğu çalıntı yığınının içinde, ejderha binerken kullandığı deri eldivenleri olduğunu fark ettikten sonra bile. Sanki bir ipucu yakalayabilecekmiş gibi eldivenlerini incelerken, ağzı kulaklarında sırıtarak, "Bunu nasıl *yaptı*?" diye tekrarlayıp duruyordu.

Morrigan yirmi yedinci kez, *bilmediğini* ve artık *lütfen* sormayı kesmesini söylemek üzereydi ki Noelle'in arkadaşının Baz Charlton eşliğinde arenaya girdiğini gördü.

Morrigan, Hawthorne'u dürtüp, "Bu o," dedi. "Korku İmtihanı sırasında avluda gördüğümüz kız. Hatırlıyor musun? Ah, neydi adı?"

Mr Charlton'ın o gün sunduğu sekizinci adaydı; bu seneki aday grubu arasında en iyi dereceyi yakalayan Noelle'di. Morrigan Noelle'e baktı; arkadaşını, sanki herhangi bir adaymış gibi boş bakışlar ve ilgisiz bir ifadeyle izliyordu.

Hawthorne başını iki yana salladı. "Neden bahsediyorsun?"

"Onu gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Kimi hatırlamıyor muyum?"

Tribünlerdeki adaylardan, sıkkın, dikkati dağınık mırıltılar yükseldi. Baz Charlton adayını, Nevermoor'dan Cadence Blackburn'ü anons ederken, kendi aralarında konuşan, huzursuz izleyicilerin sesi, onunkini neredeyse bastırmıştı. Ancak diğer herkesin aksine Morrigan, dikkat kesilmişti.

Morrigan, Hawthorne'a dönüp, "Cadence! Adı bu. Unutmuştum. Nasıl unuturum?" dedi. Hawthorne omuzlarını silkti.

İhtiyar Quinn kendine bir fincan çay doldurarak, "Devam edin," dedi. İhtiyarlarda da bitkinlik emareleri baş göstermeye başlamıştı; saatlerdir jürilik yaptıktan sonra kol saatlerine bakış atmaya, ellerini çenelerine yaslamaya ve ağızlarını kocaman açarak esnemeye başlamışlardı.

Baz Charlton, tribünlerin üst tarafında yer alan küçük pencereli bir odanın içindeki birine eliyle işaret verdi. Stadyumun ışıkları sönerek izleyicileri karanlıkta bıraktı ve büyük ekranlara bir film yansıdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

HİPNOZCU

Morrigan ekranda canlanan sahneyi tanıdı: Wundergeldin günü, Gururkondu Evi bahçeleri. Kamera güneşli çimlerden cıvıl cıvıl tatlı büfesine doğru titrekçe ilerledikten sonra iki kişiye odaklanıp yaklaştı: Noelle ve Cadence. Jöleden yeşil bir heykelin yanı başında duruyorlardı. Morrigan o heykeli de tanıdı. Hawthorne birkaç adım arkalarında, kendisinden beklenebileceği gibi tabağında pasta ve böreklerden bir kule dikmekle meşguldü.

Ekrandaki Noelle, "Çok uyduruk," dedi. Jöleye parmağını batırıp yüzünü buruşturdu. "*Rezalet*. Kim bir *partide* bunları ikram eder ki? *Anaokulunda* değiliz."

"Haklısın," diye cevap verdi Cadence. Parlak yeşil dev yaratığı çevreleyen minyatür jöle heykelciklerden birini almak üzereyken son anda kararını değiştirdi ve tabağına ekmek ve tereyağı doldurmaya başladı. "Uyduruk. Çok aptal—"

Noelle, Cadence'ın sözünü keserek, "Annem görse şok geçirirdi," diye devam etti. "Kendi kendimize servis yaptığımıza inanabiliyor musun, Katie?"

Suratı düşen kız, "Adım... Cadence," dedi.

Noelle, sanki onu duymamış gibi devam etti. "Wunderous Cemiyeti'nin kaç hizmetçi çalıştırdığını biliyor musun? Ve bir *açık büfe* hazırlamışlar, öyle mi? Açık büfelerin *fakirler* için olduğunu bilmiyorlar mı?"

Cadence'ın gözlerinde bir şeyler titreşip hızla kayboldu. "Evet, kesinlikle," dedi, birdenbire tereddüt etti ve servis kaşığına giden eli havada kaldı.

"Boş versene. Hadi, gel." Noelle tabağındakileri masanın ortasına boşalttı ve Cadence'ın pudingini alıp son derece lezzetli görünen çikolatalı bir pastanın üzerine boca etti. Çadırdan bir hışım fırladı; besbelli arkadaşının da kendisini takip etmesini bekliyordu.

Cadence mahvolmuş pudingine hüzünlü bir bakış fırlatıp derin bir nefes aldı ve aniden dönerek, tüm konuşmalara kulak misafiri olup gülmemeye çalışan Hawthorne ile burun buruna geldi.

Cadence, Hawthorne'a doğru eğilip Morrigan'ın hatırladığı üzere Kitap İmtihanı'nda ikizlerle, sonradan da Ebeleme İmtihanı'nda Cemiyet yetkilisi ile konuşurken kullandığı aynı tekdüze, buğulu sesle konuştu.

"Sence de birisi şu kocaman yeşil şeyi o kızın başından aşağı dökse iyi olmaz mı?"

Hawthorne ciddi bir edayla başını salladı.

Morrigan yanında oturan gerçek Hawthorne'a döndü. Beriki son derece kafası karışmış görünüyordu. "Bunu hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Sahne değişti ve ekranda Gururkondu Evi'nin ön merdivenlerinde toplanmış Noelle, Cadence ve bir grup çocuk belirdi; Morrigan da aralarındaydı. Ekranda bu görüntüyü kısmen kapatan yeşil yapraklar görünüyordu. Morrigan kameranın –ve

kameramanın– bir ağacın arkasına saklandığını tahmin etti.

Ekranda Noelle Morrigan'a, "Maharetin bu mu?" diyordu. "Boyundan büyük laflar etmek mi?"

Cadence istemsizce kıkırdadı, ancak bunun sebebi –Morrigan'ın o gün düşündüğü gibi– Noelle'in zalimliği değildi. Yukarıya, Hawthorne'un jöleden heykelle pencereye yerleşmeye çalıştığı yere bakıp duruyordu. Birazdan Noelle'in başına geleceklere gülüyordu.

"Ben, iğrenç giyinmek ya da lağım faresi kadar çirkin olmak diye düşünmüştüm."

Trolezyum tribünlerinde oturan gerçek Morrigan'ın yüzü kızardı. O lafları hiç tanımadığı bir grup insanın önünde bir kez duymuş olmak yeterince kötüydü zaten. Yüzlercesinin yanında yeniden duymak işkence gibiydi. Görünmez olmak arzusuyla sandalyesine iyice gömüldü.

Sahne Morrigan'ın hatırladığı haliyle gelişti ve Hawthorne'un efsanevi jöle atışıyla son buldu. Trolezyum kahkahalara boğuldu. Hawthorne Morrigan'a dönüp sırıttı.

"Benim fikrim olmayabilir ama yine de harikaydı."

Ön sıralarda oturan Noelle ekrana bakıp başını iki yana sallıyordu, gözleri çizgi gibi kısılmıştı. Büyük bir şoka uğramış gibiydi: Sözde arkadaşının mahareti hakkında hiçbir fikri yoktu anlaşılan.

Sıradaki birkaç dakika boyunca ekranda Cadence'ı sosyetik bir sokakta elinde parlak kırmızı bir sprey boyayla evlerin tertemiz beyaz cephelerine ayıp kelimeler yazıp resimler çizdiği şaşırtıcı sahneler belirdi. Kahverengiler içindeki bir Kokarca tarafından durdurulduğunda neredeyse tüm sokağı mahvetmişti bile.

"*Dur bakalım orada*! Ne yaptığını sanıyorsun, seni küçük yaramaz!"

"Sanat," dedi, tek kelimeyle.

Memure, kaşlarını saçlarının başladığı noktaya kadar kaldırarak, "*Sanat*, ha, öyle mi?" diye sordu. "Bana daha çok *suç* gibi göründü. Belki de seni kelepçelemeliyim!"

Cadence, "Belki de kendinizi kelepçelemelisiniz," diye önerdi. Ve kadın, ikinci kez düşünmeden, kelepçeleri kendi bileklerine taktı.

Cadence sprey boya kutusunu kadının ellerine tutuşturdu. "On iki numaraya biraz daha kırmızı lazım. İyi günler."

"İyi günler, küçük hanım." Memurenin bu son sözlerine eşlik eden boş bakışları, yağın suyun üstüne çıkması gibi Cadence'ı aşıp on iki numaranın parlak beyaz kapısında durdu. Kısa bir süre sonra kapı artık beyaz değildi.

Cadence'ın insanlara yaptırabildiği şeyler olağanüstüydü. İyi bir şey değil, diye düşündü Morrigan, makul ya da dürüstçe de değildi ama olağanüstüydü.

Morrigan kendisini büyük ekranda seyretmenin yaşattığı rahatsızlıktan daha kurtulamamışken Cadence'ın filmi, Ebeleme İmtihanı'nda yaşanan trajediyi, etrafındakileri çil yavrusu gibi dağıtan gergedandan Fen'in cesur kurtarışına ve Cadence'ın yetkiliyi Korku İmtihanı'na Morrigan yerine kendisinin seçilmesi gerektiğine dair ikna ettiği yıkıcı ana kadar baştan sona gözler önüne serdi.

Ancak film bununla kalmıyordu. Çok farklı, başka bir konuşmayı daha gösteriyordu. Bu konuşmada Cadence yetkiliyi, tek boynuzlu atlardan birinin aslında kılık değiştirmiş bir Pegasus olduğuna ikna ediyordu. Hayvanın (gerçek bir tek boynuzlu at boynuzunun kusursuz bir örneği olan) ışıldayan gümüş boynuzuna işaret ederek, "Görüyor musunuz? Biri hayvanın başına ters bir dondurma külahı yapıştırmış. Bunu önceden fark edemediğinize inanamıyorum. Ve kanatları da

saklanmış," diyor ve tek boynuzlu atın, pürüzsüz beyaz gövdesini gösteriyordu, kanatları olmadığı son derece aşikârdı.

Morrigan küçükdilini yutmuştu. Korku İmtihanı'na girmesini sağlayan Cadence'tı. Morrigan'ın yerini çalmış, sonra da öylece geri vermişti. Neden? *Suçluluk* mu duymuştu?

Manipülasyon ve düzenbazlık dolu sahneler birbirini takip etti. Film beşlik çakan ikizleri kandırıp Gururkondu Evi'nde henüz ilk imtihan başlamadan pes etmelerine neden olan kişinin Cadence olduğunu gösteriyordu. Hatta İhtiyar Wong'un Kitap İmtihanı'nda tavuk taklidi yapmasını sağlamıştı (İhtiyar Wong hariç herkes bu sahnede gürültülü bir kahkaha kopardı).

İhtiyarların tepkileri çok olumlu değildi; izleyiciler arasında da onaylamayan birçok yüz olduğu açıktı ama başka seçenekleri yoktu. Cadence Blackburn'ün sahip olduğu şey bir maharetten ibaret değildi, bir lütuftu. Tuhaf, insafsız bir lütuf. Yine de her şeye rağmen, bir lütuftu.

Cadence'ın adı tabelada yanıp Anah'ı ikinci, Hawthorne'u beşinci ve Noelle'i sekizinci sıraya geriletirken, "Birinci!" diye bağırdı Hawthorne.

Geriye beşerli üç grup kalmıştı sadece. Morrigan Jüpiter'i aramaktan vazgeçmiş, bir kaçış rotası aramaya başlamıştı. Gösteri İmtihanı'nda çuvallayıp yaşayacağı utanç tamamına erer ermez oradan kaçması gerekecekti.

Müfettiş Flintlock'u ortalarda görmemişti ama stadyumda bir yerlerde, doğru zamanı beklediğinden emindi. Fırsat kolluyor, tutuklayabilmek için imtihanda başarısız olmasını bekliyordu.

Sonunda, son grup çağrıldı. Morrigan diğer adaylarla birlikte arenaya açılan kapılara gitti. Hawthorne onunla birlikte gitmeye çalıştı ama klipsli pano taşıyan Wunderous Cemiyeti yetkilileri onu azarlayarak koltuğuna geri oturttu.

Morrigan kendi başınaydı.

İlk üç aday gösterilerini yaparken sessizce bekledi. Upuzun saçlı bir kız, arenanın ortasında, kalabalığın dehşet dolu bakışları karşısında, saçını kulaklarının hemen üzerinden kesti. Kısa bir süre sonra saçları yeniden uzamaya başladı ve dakikalar içinde eski uzunluğuna geri kavuştu. Morrigan da, diğer tüm izleyiciler gibi, hayran kalmıştı. Fakat görünüşe bakılırsa, İhtiyarlar aynı fikirde değillerdi. Jüpiter'in Wundergeldin'deyken tahmin ettiği gibi, kız ilk dokuz arasına giremedi. Saç yığınlarının ikisini birden –hem yerdekini hem de kafasındakini– el arabasına yükledi ve Trolezyum'u üzgün terk etti.

Bir balet. Sıralamaya giremedi.

Su altında nefes alabilen bir oğlan. Giremedi.

Ve sıra Morrigan'a geldi. Wun yetkilisi kapıyı açıp geçmesi için tuttu.

O an çekip gidebilirdi. Bu fikir onu yıldırım gibi çarptı: Arkasını dönüp gidebilirdi. Aşağılanmayı –ve ardından Nevermoor'dan sınır dışı edilmesini ve kaçınılmaz bir şekilde öldürülmesini– engellemek için bu son şansıydı ve bunu yapabilirdi: Hayatının en berbat anına dönüşmek üzere olan durumdan kendini kurtarabilirdi. *Dönüp gitmesi* yeterdi.

Hadi, yap, diye düşündü. *Bas, git.*

"Hazır mısın?"

Kulağında bir fısıltı. Omzunda bir el. Başını kaldırıp baktı.

Saçma ölçüde kızıl bir kafa. Bir çift parıldayan mavi göz. Bir göz kırpış.

"Evet. Hazırım." Önce tereddüt edip ardından sordu. Trolezyum'daki herkes öğrenmeden önce, bir cevap almak için alelacele, çaresiz, son bir çabayla: "Nedir, Jüpiter? Benim maharetim ne?"

"Ha, o mu?" Jüpiter Morrigan'a, sanki dünyadaki en önemsiz soruyu sormuşçasına, baykuş gibi göz kırptı. "Senin bir maharetin yok."

Ardından Morrigan'ın kendisini takip edeceği beklentisiyle, cesur adımlarla arenaya girdi.

"Kaptan Jüpiter North, Nevermoor'dan Morrigan Crow'u sunar."

KAKTÜS TEAM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HİLE VAR

Jüpiter'in arenaya ayak basmasıyla, Trolezyum'daki hava değişti. Dağınık sohbetlerin uğultusu, yerini fısıldaşmalara bıraktı. İnsanların oturuşları bile dikleşti. Wunderous Cemiyeti'nin en gözde evlatlarından biri, en sonunda bir aday sunuyordu. Kalabalık, meşhur Jüpiter North'u hamiliğe soyunduran bu kızın ne tür bir mahareti olduğunu görmek için can atıyordu.

Morrigan da can atıyordu ama meraktan değil.

O koşup saklanmak, arena zemininin bir volkan gibi patlayıp tüm stadyumu kızgın lav dalgalarıyla kaplaması için can atıyordu. Kalbi bir şeye saldırmak istiyormuş gibi, göğüs kafesini parçalarcasına atıyordu.

Bir şeye değil. Bir kişiye.

Jüpiter bunu ona nasıl yapardı? Morrigan yıl boyunca ona güvenmiş, esrarengiz mahareti her neydiyse hamisinin bildiğine sarsılmaz bir inanç duymuştu. Jüpiter ona endişelenmemesini, her şeyin kontrol altında olduğunu söylemişti... Şimdi de gelip onu bir otobüsün önüne itmişti.

Bir mahareti yoktu. En başından beri haklıydı.

Öfkeli yaşlar, akma tehdidiyle gözlerini yakıyordu. Nasıl *yapabilmişti bunu*?

Jüpiter İhtiyarlara, "Yaklaşabilir miyim?" diye sordu. O gün yüze yakın gösteri izlemiş olan Morrigan, bunun alışılmadık bir talep olduğunun farkındaydı. Ne var ki İhtiyar Quinn eliyle Jüpiter'e yaklaşması için işaret etti.

Jüpiter sessizce İhtiyarlar ile konuşurken, Morrigan çıt çıkmayan arenanın ortasında tek başına durdu. Gözlerini tribünlerdeki meraklı yüzlerde gezdirdi, her şeyin bir şaka olduğunu fark ettiklerinde, Nevermoor'dan Morrigan Crow'un hiçbir mahareti olmadığını gördüklerinde nasıl güleceklerini hayal etti. Belki de gülmeyeceklerdi. Belki de zamanlarını boşa harcadığı için Jüpiter'e kızacaklardı.

Morrigan, *Benim kadar kızamazlar*, diye düşündü.

Derken Jüpiter çok tuhaf bir şey yaptı.

Sırayla İhtiyar Quinn, İhtiyar Wong ve İhtiyar Saga'yı omuzlarından tutup alnını alınlarına bastırdı. Bu tuhaf etkileşimden gözlerini kırpıştırarak ve büyük bir şaşkınlıkla çıktılar, ellerini gözlerine siper edip uzun bir süre, sessizlik içinde, büyük bir hayretle Morrigan'a baktılar.

Ve Morrigan'ın ismi doğrudan birinci sıraya yükseldi.

Trolezyum'da yer yerinden oynadı. İnsanlar ayağa fırladı, İhtiyarlara bağırıp çağırarak bu çılgınlık için bir açıklamayla birlikte bu sefil kaçağın maharetini görmeyi talep ettiler.

Bizzat Morrigan da şaşkındı, hatta o kadar şaşırmıştı ki Jüpiter'e öfkelenmeyi unuttu. Yaşanan öfke seli karşısında donup kalmıştı.

Bağırış çağırış içindeki stadyumda kayırmacılık ve hile suçlamaları yankılandı. Morrigan Baz Charlton'ın, bir adımda üç merdiven atlayarak tribünlerden aşağı koştuğunu ve

anlaşılmaz bir şeyler bağırdığını gördü. Morrigan nereye baksa insanların gözleri onun üstündeydi. Hawthorne'u görmek için kalabalığı taradı. Acaba öfkelenenler arasında o da var mıydı? Arkadaşı onun bir hilebaz olduğunu düşünüyor olabilir miydi?

Jüpiter geri dönüp Morrigan'ı elinden tuttu ve arenanın arka tarafındaki bir kapıya doğru sürükledi.

"Gel, Mog. Huysuz kitleleri huysuzluklarıyla baş başa bırakalım."

Şanslarına kulis boştu. Bir koltuk, bir tepsi ahı gitmiş vahı kalmış sandviç ve bir sürahi soluk renkli limonata vardı. Duvarlarda geçmiş troll dövüşleri ve ejderha-binme turnuvalarının afişleri asılıydı. Arka planda huzur verici bir pan flüt müziği çalıyordu.

Odanın tek görevlisi, Trolezyum üniformalı ve hiç değilse yarı-troll görünümünde (parmak boğumları yere sürünüyordu) genç bir adam odaya girerlerken tepsiyi onlara uzatıp, "Sanviç?" diye mırıldandı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Jüpiter. Morrigan başını salladı. Yarı-trollün canı sıkıldı ve odadan çıktı.

Morrigan derin bir nefes alıp ellerini yumruk yaptı ve öfkesini dile getirmek için doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı sırada Jüpiter söze girdi. "Biliyorum... Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen, Mog. Çok özür dilerim. Bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu biliyorum." Gözleri pişmanlık dolu, sesi yatıştırıcı, elleri savunmadaydı. *Canımı yakma, bana vurma.* "Ancak dinle. Şimdi işler daha da şaşırtıcı bir hal almak üzere ve doğru dürüst bir açıklama yapmak için zaman yok. Ama sana söz veriyorum *–söz veriyorum–* bu iş bitince, her sorunu tek tek *en*

ince ayrıntısına kadar cevaplayacağım. Ancak şimdi, sabredip bana güvenmene ihtiyacım var. Hak etmediğimi düşünüyor olsan bile, sadece *kısa* bir müddet daha. Tamam mı?"

Morrigan ona bağırmak, hayır, hayır, *tabii ki* tamam değil, tamamın *tam tersi*, demek istiyordu ama yapmadı. Onun yerine Jüpiter'in serçe parmağına kendininkini sıkıca geçirdi ve gözlerini büyük bir ciddiyetle gözlerine dikti. "Her sorumu. En ince ayrıntısına kadar. Serçe parmak sözü mü?"

"Serçe parmak sözü."

Saniyeler sonra kapılar sertçe açıldı ve İhtiyarlar, arkalarında dalgalanan cübbeleriyle bir hışım içeri girdiler, görmüş geçirmiş yüzlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu. Her birinin yakasına altın bir W iğnelenmişti.

İhtiyar Quinn, "Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sertçe sordu. "Belli ki Zifiri Gece'den önce de biliyordun ama ne kadar öncesinden beri? Günler, haftalar? Aylar? *Yıllar* öncesinden?"

Jüpiter ellerini kaldırdı. "İhtiyar Quinn, şaşkınlığınızı anlıyorum, fakat..."

"Şaşkın? *Şaşkın* ha?" Ufak tefek yaşlı kadın, parmağını meydan okurcasına Jüpiter'in yüzüne doğru sallarken boyu on santim uzamıştı sanki. Morrigan kadını daha fazlası için teşvik etmek istiyordu. *Ver ağzının payını, ihtiyar.* "Jüpiter Amantius North, ben senin hamine hocalık yaptım. Hatta *haminin hamisine!* Seni on bir yaşından beri tanıyorum, seni sayısız kez Cemiyet'ten atılmaktan kurtardım. Kâşifler Birliği'ne bile seni ben önerdim ve karşılığında *bana borcunu böyle mi ödüyorsun*?"

"Beni affedin ama ne fark edecekti?" Jüpiter elini saçlarına götürdü, öfkeyle volta atan ihtiyar kadının karşısında biraz büzülüp küçüldü. "Ne yapabilirdiniz? Herhangi bir şeyi değiştirebilir miydiniz?"

İhtiyar Quinn yürümeyi bıraktı ve ağzından tükürükler saçarak konuşmaya başladı: "Şey... Hayır, tabii ki hayır ama ufak bir *uyarı* güzel olurdu! Ben yaşlı bir kadınım, North, bana orada kalp krizi geçirtebilirdin."

Kalp krizi mi? Morrigan'ın gözleri Jüpiter'inkileri buldu; İhtiyarlara bu kadar şok edici ne göstermişti?

Jüpiter mahcup görünüyordu. "Özür dilerim, İhtiyar Quinn. Toplanmayı sekteye uğratacak bir şey yapmak istemedim sadece, yani, bilmiyordum... Eğer... Demek istediğim, aslında..." Jüpiter'in sesi giderek cılızlaştı ve çaresizce omuz silkti. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

İhtiyar Wong, gözlerini Morrigan'a dikerek, "Toplanma ne zaman başladı?" diye sordu.

"Kesin bir tarih vermek zor," dedi Jüpiter. "Bir ya da iki yıl önce? Belki Onun Kışı ya da On Birin İlkbaharı? Bilgi alabilmek için Crow'ların evinde çalışan personele para ödedim; özel öğretmenlere, temizlikçilere, vesaire. Hepsinin çok güçlü batıl inançları var, gerçekten Wunder olayları aptalca hikâyelerden ayırmak çok zor. Aşçı, Morrigan'ın, bahçıvanı üzerine hapşırmak suretiyle öldürdüğüne emindi. Saçmalık."

"Başkaları da var mıydı?" diye sordu İhtiyar Quinn.

"Başkaları mı?" Jüpiter ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

İhtiyar Quinn tek kaşını kaldırdı. "Sorumu gayet iyi anladın, North."

"Ha, evet, başkaları." Boğazını temizledi. "Evet. Kayıt altına alınmış üç tane daha vardı."

"Ve onlar?"

Jüpiter kendinden emin bir tonda, "Hiçbir belirti göstermediler," dedi. "Peşlerine düşmeye değmez." Morrigan kaşlarını çattı. *Kayıt altına alınmış üç tane daha...* Lanetli Çocuklar Listesi'ndeki diğer üç çocuktan mı bahsediyordu? Onu

kurtarmış ve diğerlerini "peşlerine düşmeye değmez" diye Duman ve Gölge Taburu'na mı bırakmıştı? Buna inanmak istemiyordu.

"Peki, şu batıl inançlı casusların dışında, North," dedi İhtiyar Wong, "başka somut kanıtın var mı?"

"Kışdenizi Haber Kanalı'na göre, Güneyışığı ve Nağmeli Uzak Doğu eyaletlerindeki Wunder kesintileri yaklaşık on sekiz ay önce başladı. Bununla birlikte, Morrigan'ın yaşadığı şehirde, Onun Kışı'ndan itibaren ve tüm On Birin Kışı boyunca Wunder yoğunluğunda rekor yükseklikler yaşandı ve bu bölge Cumhuriyet'teki enerji krizinden hiç etkilenmedi. Ta Çakalkale'de Wunder ölçümlerinde ani bir düşüş gözlemlenen Zifiri Gece'ye kadar." Jüpiter duraksayıp gözlerini kırpıştırarak Morrigan'a baktı. "Tam olarak söylemek gerekirse Zifiri Gece, saat dokuz civarı."

Gelip hayatımı kurtardığın saatler, diye düşündü Morrigan. Gökkadranlı Saat'in içinden geçip Çakalkale'den kaçtığımız saatler. Wunder kesintilerinin Morrigan ile ne ilgisi olabilirdi?

İhtiyar Quinn, "Tanrı aşkına, onu Bağımsız Eyalet'e sokmayı nasıl başardın?" diye sordu ama birden fikrini değiştirdi. "Dur. Boş ver. Bilmek istemiyorum. Kesin yasadışı bir yoldandır."

Jüpiter dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan derince soludu. "Size söylemediğim için özür dilerim, İhtiyar Quinn. Gerçekten üzgünüm. Dediğim gibi, toplanmayı sekteye uğratacak bir şey yapmaktan korktum... Aptalca olduğunu, bunun beni Crow'ların mutfak personeli kadar gülünç ve batıl inançlı biri gibi göstereceğini biliyorum ama yüksek sesle dile getirirsem toplanmayı... Ürkütüp kaçırmaktan korktum."

"Belki de en iyisi o olurdu," diye mırıldandı kabarık tüylü koca boğa, İhtiyar Saga. İhtiyar Quinn delici bir bakışla onu susturdu. Morrigan konuşma başladığından beri sormak için yanıp tutuştuğu binlerce soruyu içine atmak adına gerçek anlamda dilini ısırmak zorunda kaldı.

"Bu yüzden de hiç kimseye bahsetmedim." Jüpiter gözlerini yere çevirdi. "Morrigan'a bile."

İhtiyarlar sessizliğe büründü. İhtiyar Quinn dehşet içinde gözlerini önce Jüpiter'e, sonra Morrigan'a, ardından tekrar Jüpiter'e çevirdi. "Bunu yapmış olamazsın! Çocuğun *hiçbir şeyden haberi olmadığını* mı—"

İhtiyar Saga, "Cidden, North, bu kabul edilemez. Cemiyet kurallarına tamamen aykırı," diye öfkelendi. "Bir çocuğu, sebebini bilmeden imtihanlara sokmak... Duyulmuş şey değil! Eğer hamin burada olsaydı..."

"Peki, ya garanti sözleşmesi?" diye araya girdi İhtiyar Wong. "Az önce tehlikeli bir varlığı Cemiyet'e kabul ettik ve kimse bir garanti sormayı akıl edemedi."

Morrigan, "Ben tehlikeli değilim," diye itiraz etse de içinde cılız bir ses... *Evet, sen tehlikelisin. Sen lanetlisin*, diyordu. İhtiyarlar bundan mı bahsediyordu? Jüpiter aylar önce ona lanetli olmadığını, hem de hiçbir zaman olmadığını söylemişti. Bu da mı yalandı?

"Ah, bu çok saçma. Gregoria, Alioth... Biz delirdik mi? Ne yaptık biz?" İhtiyar Wong ellerini havaya kaldırdı. "Dünyada böyle bir sözleşmeyi imzalayacak tek bir kişi bile bulamayız. Bırakın saygın, önde gelen *üç*..."

"Üç mü?" diye kükredi İhtiyar Saga. "Hayatta olmaz. Üç imzalı bir garanti ancak, çocuk basit bir kasırga sihirbazı ya da hipnozcu ya da *sıradan* bir tehlikeli varlık olsaydı işe yarardı. Ben bunun için beş imzacı öneriyorum."

Tehlikeli varlık. Morrigan keşke öyle demeyi bıraksalar, diye düşündü.

"Dokuz," dedi İhtiyar Quinn. Saga ve Wong ona şaşkınlıkla baktı. "Ve bu pazarlığa tabi değil, Kaptan North. Dokuz imzacıdan aşağısını kabul edemeyiz. Bilhassa karşımızda bir..." Kendi sözünü keserek, Morrigan'a endişeli bir bakış fırlattı. "Karşımızda bu varken."

"Adını şimdiden tabeladan indirsek yeridir," dedi İhtiyar Wong. "Dokuz imzayı asla bulamayacak."

"Yedi tanesini buldum bile."

İhtiyarlar apışıp kalmıştı. Jüpiter parkasından bir parşömen kâğıdı çıkarıp onlara verdi. Morrigan kâğıda göz atmaya çalıştı ama Jüpiter çok hızlıydı.

İhtiyar Quinn kâğıdı incelerken tek kaşı havaya kalktı. "Senatör Silverback? *Kraliçe Cal*? Yüksek mevkilerde dostların varmış sahiden. Peki, ne kadarını biliyorlar?"

"Yeteri kadarını. Gerekli ikazlarda bulundum," dedi Jüpiter. Morrigan Jüpiter'in sesinde ufak bir tereddüt sezdi. "Ama... Hayır, ayrıntılı bir bilgileri yok."

"Ama çocukla *tanıştılar*, değil mi?"

Jüpiter, "Tanışacaklar," diye güvence verdi. "Çok yakında. Söz veriyorum."

İhtiyar Quinn parmağıyla listeyi takip ederek, "Sana gerçekten güveniyorlarmış," dedi. "En azından, yetkin görünüyorlar."

Morrigan daha fazla sessiz kalamayarak, "Ne için yetkin?" diye sordu. Ama yetişkinlerden duyan olduysa bile, dikkate almadılar.

İhtiyar Saga Jüpiter'e döndü. "Sekizinci ve dokuzuncu imzacıyı bulamazsan bunların hiçbir önemi kalmaz, North."

Jüpiter iç geçirdi ve ensesini ovuşturdu. "İnanın, deniyorum. Bugün o yüzden imtihanlara geç kaldım, sekizinciyi

buldum sanmıştım ama suya düştü. Yalnızca birkaç günüm daha olsaydı..."

"Ben sözleşmeyi imzalayacağım," dedi İhtiyar Quinn. Diğer İhtiyarlar panikle ona baktılar. "Kurallara aykırı değil."

"Bu yaptığın son derece sıra dışı bir şey, Gregoria," dedi İhtiyar Wong. "Emin misin?"

"Son derece eminim." Cübbesinin kıvrımlarından bir kalem çıkarıp parşömenin altına hızla imzasını attı. "En azından listedeki bir kişi nasıl bir belaya bulaştığını biliyor olacak. Evrak işlerini bu akşam bana gönder, North."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalan Jüpiter, bir süre konuşamadı. "Ben... Te- teşekkür ederim, İhtiyar Quinn. Gerçekten... Teşekkür ederim. Buna pişman olmayacağınıza söz veririm."

İhtiyar Quinn derin bir çekti. "Ondan son derece kuşkuluyum, tatlım. Ama yine de dokuzuncu imzacıyı bulman için Yemin Günü'ne kadar süre veriyoruz sana. Eğer bulamazsan, Miss Crow, 919. Ekip'teki yerini kaybeder. Elimden gelenin en iyisi bu."

Meşhur troll dövüşlerinden eski afişler ve fotoğraflarla kaplı labirentvari koridorlardan geçerek Trolezyum'dan ayrılırlarken, Morrigan Jüpiter'in hızına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Morrigan'dan üç dört adım öndeki Jüpiter, "Seni ve Jack'i Fenestra ile birlikte Deukalion'a geri gönderiyorum, Mog," dedi. "O son imzayı almam lazım ve seçeneklerim tükeniyor. Düşük bir ihtimal de olsa imzalamasını umduğum bir kişi daha var ve..."

"Ama bana, anlatacağına söz vermiştin..."

"Söz verdiğimi biliyorum ve anlatacağım ama..."

"İşte buradalar, onları buldum!"

Baz Charlton paldır küldür koridora daldı. Onu hışımla yürüyen, öfkeli bir Noelle Devereaux, sıkılmış görünen bir Cadence Blackburn ve tüm Nevermoor'un en kibirli bıyığı Müfettiş Flintlock takip etti. Peşlerinden de bir düzine kahverengi üniformalı Kokarca geldi.

Mağrur bir öfkeyle zangır zangır titreyen Mr Charlton, parmağını Jüpiter'e doğrultup, "Hile var!" diye bağırdı. "Bu insanları tutuklayın, Müfettiş! Hile var! O neydi, ha? İhtiyarlara yaptığın da neydi? Bir çeşit büyü mü?"

Jüpiter onları yarıp geçmeye çalıştı. "Şimdi olmaz, Baz, senin saçmalıkların için zamanım yok."

Mr Charlton Jüpiter'in önünü kesmek için hamle yaparak, "Ah evet var, saçmalıklarım için zamanın var!" dedi. "İhtiyarları oyuna getirmiş olabilirsin, North ama ben kül yutmam. Siz ikiniz, adayım Noelle'in bileğinin hakkıyla elde ettiği yerini çaldınız." Öfkeyle Morrigan'a işaret etti. Morrigan çok şaşırdı çünkü son gördüğünde Noelle tabelada hâlâ dokuzuncu sıradaydı. Demek ki son iki adaydan biri onu yerinden etmişti. Morrigan gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Bu kara gözlü küçük canavarın Cemiyet'te yeri yok! Doğruca İhtiyarlara gidip anlatacağım, o..."

"O pis bir kaçak," diye araya girdi Müfettiş Flintlock, pantolonunu yukarı çekip göğsünü kabarttı. Dönüp diğer polis memurlarına baktı; tüm dikkatlerin kendi üzerinde olduğundan emin olmak istiyordu. Beklediği an gelmişti ve tadını çıkarmaya kararlıydı. "Cumhuriyet'ten buraya gizlice sokulan, bir *suçlunun* ahırında barınan *yasadışı bir sığınmacı*."

Jüpiter neşelenmiş görünüyordu. "Daha önce benim için hiç 'suçlu' denmemişti. Ne kadar heyecan verici!"

Flintlock, "Kapa çeneni!" diye gürledi. Ceketinden bir kâğıt çıkarıp görmeleri için havada tuttu. "Elimde arama izni

var. Şimdi, bu kızın gerçekten söylediğin gibi, Bağımsız Eyalet vatandaşı olduğuna ve misafirperverliğimizden faydalanmaya çalışan bir Cumhuriyet pisliği olmadığına; daha da kötüsü, Kışdenizi Partisi adına bizi gözetleyen bir *casus* olmadığına dair somut, resmi bir kanıt görmek istiyorum!"

Jüpiter sabırsızca, "Yapma, Flint'çiğim, kendini rezil ediyorsun," dedi. "Sana daha önce de söyledim: Wunderous Cemiyeti üyeleri, yetki sınırının dışında kalıyor. Bu yüzden rozetini bile kaybedebilirsin, dostum."

Flintlock, kendinden gayet memnun bir edayla, "Eğer imtihanlar sona ermemiş olsaydı, *dostum*, haklısın derdim," dedi. "Wun Kanunları kitapçığını gözden geçirip bilgilerini tazelemen gerek, North." Cebinden ikinci bir kâğıt çıkarıp okumaya başladı. "Madde doksan yedi, H bendi: 'Kazanan aday yemin töreni bitip altın iğnesini takmadan resmi olarak Wunderous Cemiyeti üyesi sayılmaz ve Yüksek İhtiyarlar Meclisi tarafından uygun ve gerekli görüldüğü takdirde o zamana kadarki geçici üyeliği yargılamaya gerek görülmeden iptal edilebilir.'"

Jüpiter iç geçirip başını salladı. "Bunu daha önce de yaşadık, Müfettiş. Doksan yedinci madde, F bendi: 'Wunderous Cemiyeti giriş imtihanlarına katılan her çocuk...'"

"'Her çocuk söz konusu imtihanlar devam ettiği ya da imtihan sürecinden çıkarılmadığı sürece yasalar karşısında Wunderous Cemiyeti üyesi sayılır,'" diye Jüpiter'le birlikte cümleyi tamamladı Flintlock. "*Söz konusu imtihanlar devam ettiği sürece*, North. İmtihanlar bitti. Tabela dolu. İhtiyarlar evlerine gitti."

Mr Charlton sevincini saklamakta zorlanarak "Ve yemin törenine daha haftalar var," diye ekledi.

"Bence bu durum, sefil kaçağını tamamen *benim* yetki sınırıma sokuyor," diye bitirdi Flintlock. Gözleri delice parlıyor,

bıyığı titriyordu. Elini uzattı. "Şimdi şu belgeleri görelim, Kaptan North."

Jüpiter'in söyleyecek bir şeyi yoktu. Morrigan, ihtimalleri tarttığını, etraftaki memurları saydığını ve bir kaçış yolu bulmaya çalıştığını görebiliyordu. Sessizlik uzadı ve iğrenç suratı zafer parıltısıyla aydınlanan Flintlock elini uzatıp sabırla beklemeye devam etti.

Morrigan sırtını duvara yaslayıp yere çöktü. Büyük bir yenilgiye uğramıştı. Oysa çok yaklaşmıştı, *hem de çok*. Artık her şey bitmişti. Ölecek ve hiçbir sorusuna cevap alamayacaktı. Gözlerini kapadı ve kelepçelenerek götürülmeyi bekledi.

"İşte, burada."

Cadence Blackburn'ün sesi koridorda yankılandı. Morrigan bir gözünü açtı ve Cadence'ın Müfettiş Flintlock'un burnunun dibinde köşesi yırtık, eskimiş bir kâğıt parçası salladığını gördü.

"Nedir bu?" diye sordu Flintlock şaşkınlıkla. "Neye bakıyorum böyle?"

Baktığı şey, Clorflorgen'li Orrg ile Hurgenglorgenflut'lu Mawc-lorc arasında "bol kanlı, epik bir dövüş"ün reklamını yapan eski bir troll dövüşü afişiydi. Orrg ve Mawc-lorc adlı, son derece çirkin iki trollü, birbirlerine hırlarken gösteren afiş, renkli harflerle, bir alana ikincisi bedava bira, nefes kesici bir devre arası şovu ve troll kanı taşıdığını kanıtlayan herkese beleş giriş vaat ediyordu.

"Kızın belgelerine," dedi Cadence, tekdüze, pes sesiyle. "Gördünüz mü? Burada yazıyor: Morrigan Crow, Bağımsız Eyalet vatandaşıdır."

Flintlock şaşkınlık içinde kafasını salladı, sanki jetonunun düşmesine çalışıyordu. "Bu... Ne? Hani nerede..."

Cadence belirli bir noktaya işaret etme gereği bile duymadan, "Bakın, işte tam burada," diye ısrar etti. Can sıkıntısı

sesine yansımıştı. "'Morrigan Crow Bağımsız Eyalet vatandaşıdır ve ülkeye kaçak yollardan sokulmamıştır; artık bunu kabullenin ki hepimiz hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edebilelim,' diyor. Üzerinde hükümetin mührü ve diğer tüm resmi zımbırtılar var." Baz Charlton kâğıdı kızın elinden çekip aldı. "Bir de ben bakayım şuna." Noelle ve Flintlock, Charlton'ın etrafında toplandılar, kafa kafaya verip gözlerini kısarak Orrg ve Mawc-lorc'un çukurlarla kaplı, salyaya bulanmış suratlarına baktılar.

Baz gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. "Bu... Bunlar... Hayır, değil... Bu bir troll dövüşü..."

"Hayır, değil," dedi Cadence. "Bu bir pasaport. Morrigan Crow'a ait Bağımsız Eyalet pasaportu."

Baz Charlton, bulanık gözlerle, "Hayır, değil, bu... Bu bir troll... Bu... Morrigan Crow'un Bağımsız Eyalet pasaportu," diye tekrarladı.

Cadence arı kovanı gibi uğuldayan sesiyle, "Her şey kitabına uygun görünüyor" dedi. "O zaman, hadi, güle güle size."

Flintlock, "Her şey kitabına uygun görünüyor," diye tekrarladı. "O zaman, hadi bize eyvallah."

Uzaklaşırken elinden bıraktığı afiş havada süzülerek yere düştü. Baz ve Noelle, dillerini yutmuşçasına onu takip ettiler. Olayların aldığı tuhaf gidişat karşısında apışıp kalan Nevermoor Polis Teşkilatı memurları kısa bir kararsızlıktan sonra itaatkârca amirlerinin peşine takıldılar.

Cadence Morrigan'a döndü. "Bana borçlusun."

"Neden yardım ettin bana?"

"Çünkü..." Cadence duraksadı. "Çünkü Noelle'den nefret ediyorum. Senden de pek hoşlanmıyorum ama Noelle'den *gerçekten* nefret ediyorum. Ayrıca çünkü..." Sesi cılızlaştı. "Sen beni hatırlıyorsun, değil mi? Beni Ebeleme'den hatırlıyorsun."

"Az kalsın beni imtihanlardan attıracaktın."

"Ve Ölüler Bayramı gecesi. Onu da hatırlıyor musun?"

Morrigan dik dik baktı. "Beni havuza ittin. Bu kolayca unutabileceğim bir şey de—"

Cadence aceleyle sözünü keserek, "Kimse beni asla hatırlamaz," dedi. Morrigan'a tuhaf tuhaf bakıyordu. "İnsanlar hipnozcuları unuturlar, bütün mesele bu. Ama sen hatırladın." Koridora bir bakış fırlattı. "Gitmem lazım." Hamisine yetişmek için koştu ve Morrigan söyleyecek bir şey bulamadan bir köşenin ardında gözlerden kayboldu.

Cadence'ın arkasından bakakalan Jüpiter, kafası karışmışçasına kaş çatarak, "Ne tuhaf bir kız," dedi. "Kim bu?"

"Cadence Blackburn." Morrigan yerdeki afişi alıp katladı ve cebine koydu. "*Tuhaftır*, evet."

"Hı?" Jüpiter rüyadan uyanmışçasına, hafifçe silkinip Morrigan'a baktı.

"Tuhaftır, dedim."

"Kim tuhaf?"

"Cadence."

"Cadence da kim?"

Morrigan iç geçirdi. "Cidden mi? Boş ver."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Battle Caddesi

Jüpiter'in, Morrigan, Jack ve Hawthorne'a, Deukalion'a kadar eşlik etmesi için çağırttığı Fenestra, Battle Caddesi Wunder Metro istasyonunun girişinde isteksizce bekliyordu. Jüpiter, artık her ne demekse şu gizemli garanti sözleşmesi işiyle ilgilenecekti.

Bilet gişesinden dönerlerken, Jüpiter Fen'e bilmem kaçıncı kez, "Onları gözünün önünden ayırma," dedi. "Oyalanmak, yoldan sapmak yok. Doğruca otele gidilecek, kesinlikle yan yollara filan girilip gecikilmeyecek, anlaşıldı mı?"

Fen gözlerini devirdi. "Hadi ya, oysa dondurma ve köpek yavrusu almak için duracaktım."

Jüpiter uyarırcasına, "Fenestra..." dedi.

"Tamam, tamam, sakallarını yolma."

Jüpiter, Morrigan, Hawthorne ve Jack'e döndü. "Pekâlâ, siz üçünüze gelince: Aşağısı kalabalık olacak. Fen'e yakın durun ve yanından ayrılmayın. Fen, Lilitu Kapısı'na kadar Telaşe Hattı'na binin ve orada Yüzyıl Hattı'na aktarma yapın. O sizi Nehirdeki-Ada'ya götürür; orada doğruca Su Kelebeği

Sokağı'na kadar Şemsiye Hattı'na atlayabilirsiniz. Şemsiyeleriniz yanınızda mı?"

Çocuklar başlarıyla onayladılar.

"Ama Viking Hattı doğrudan Nehirdeki-Ada'ya gidiyor," dedi Fen.

Jüpiter başını salladı. "Bilet gişesindeki çocuk, tünellerin birinde bir Viking çetesi saldırısı yüzünden gecikmeler yaşandığını söylüyor. O kargaşayı çözmeleri saatler sürecek."

"Telaşe Hattı, o zaman," diye onayladı Fen. "Hadi, çocuklar."

Kalabalık istasyona inip turnikeden geçtiler. Fen, normal yoldan geçemeyecek kadar büyük olduğu için üzerinden atladı. Kızgın bir bilet kontrolörü onu azarlamaya yeltendiyse de Fen tıslayınca hemen kendi işine geri döndü.

Tüneller ve merdivenlerden geçerlerken Hawthorne, Morrigan'a imtihanda yaşananları sormak için can atıyordu. Omzunun üzerinden ona bakıp durdu ama etraf çok gürültülüydü. Göz göze geldiler ve Morrigan omzunu silkip dudaklarını oynattı: "*Bilmiyorum.*"

Nihayet perona indiklerinde, Fen kalabalığı tarladaki buğday başakları gibi yararak öndeki sarı çizgiye doğru ilerledi. Hawthorne, Morrigan ve Jack, Fen'in kürkünden bir parça tüy yumağına tutunup yanlarından geçerken dirsekleriyle çarptıkları yolculardan özür dileye dileye ona ayak uydurmaya çalıştılar.

"Fen, yavaşla," dedi Jack. "İnsanları ezeceksin."

"Yoluma çıkıyorlarsa ezilmeyi hak ediyorlar demektir," diye homurdandı Harikedi. "Yaşadığım saçma günden sonra tam ihtiyacım olan şey de buydu zaten; hınca hınç dolu Wunder Metro'da siz üçünüze bebek bakıcılığı yapmak. Deukalion'da tüm gün tam bir keşmekeş vardı, sürekli birileri

girip çıktı ve bir sürü gürültü yaptılar. Güney kanadındaki kabloları elden geçirmesi için elektrikçileri çağırdık, Kedgeree de o kepaze hayalet avcılarıyla birlikteydi yine."

Hawthorne aniden heyecanlanarak, "Hayalet avcıları!" dedi.

"Hayaletten kurtulmamışlar mıydı?" dedi Morrigan. "Yazın gelmişlerdi hani, hatırladın mı? Hayalet kovma seansı düzenlemişlerdi."

Fen alaycı bir edayla, "Ve adaçayı tütsüsü sallama konusunda son derece işlerinin ehli olmalarına rağmen grili adamımız güney kanadında takılıp insanları korkutmaya devam ediyor," dedi. "Duvarların içinden geçip köşelerin ardında kayboluyor. Personel ona matrak bir isim bile taktı. Durun bakayım, neydi?"

"Ben grili bir adam filan görmedim," dedi Morrigan.

"Görmemelisin zaten, tadilat sürdüğü sürece güney kanadına geçmemelisin." Morrigan, Hawthorne ve Jack suçlu gözlerle birbirlerine baktılar ama ağızlarını açıp tek kelime etmediler. Gölgenin kaçtığı gece nerede olduklarını hâlâ kimseye söylememişlerdi. "İşçiler şikâyet edip duruyor. Yan odadan sesini duyduklarını, odada kimin olduğunu görmek için içeri daldıklarında Bürümcük'te gözden kaybolduğunu söylüyorlar."

Jack, "Ne yaptığını duyuyorlarmış?" diye sordu.

"Şarkı söylediğini... Daha doğrusu, mırıldandığını. Ona Mırıldanan Adam adını taktılar. Gülünç."

Morrigan ayağını boşluğa atmış gibi irkildi. Grili adam. *Mırıldanan Adam*. Güney kanadında duvarların içinden geçip Bürümcük'te gözden kayboluyor. Bir hayalet gibi.

Birdenbire Ezra Squall'ın Nevermoor'a nasıl girip çıktığı kafasına dank etti. Sanki kafasının içinde bir ampul yanmış ve nihayet açık seçik görebilmeye başlamıştı.

"Bürümcük Hattı!" diye bağırdı.

"Ne?" dedi Hawthorne.

"Bürümcük Hattı! İşte böyle yapıyor, Nevermoor'a nasıl giriyor, buldum," dedi Morrigan.

"Kim, Nevermoor'a nasıl giriyor?" diye sordu Jack. "Neden bahsediyorsun?"

"Mr Jones... Ezra Squall... Mırıldanan, grili adam o! Bu yüzden insanlar onu bir hayalet sanıyor! Burada, Bürümcük Hattı'nda dolaştığı için duvarların içinden geçebiliyor!"

Ancak tiz bir düdük sesi ve buhar ıslığı Morrigan'ın sesini bastırdı ve binecekleri tren peronda durdu. Fen somurtarak, Morrigan'la oğlanları, en ön vagona soktu. Oturacak koltuk bulmak konusunda zorluk yaşamadılar çünkü diğer yolcular sarı gözlü kocaman Harikedi'ye geniş bir alan bırakmaktan mutluluk duyarak vagonun diğer ucunda toplanmıştı.

Koltuklara yerleştiklerinde, Fen yanlarına eğilip koca gri kafasını aralarına soktu. "Kalabalık Wunder Metro istasyonlarında konuştuklarınıza dikkat edin," diye hırladı. "Bürümcük Hattı, son derece gizlidir ve öyle kalmalı."

"Ama Ezra Squall onu kullanıyor," diye tısladı Morrigan ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzunun üstünden etrafa baktı. "Jüpiter'e söylememiz lazım. Hayalet mayalet yok, Fen. Ezra Squall bu. Grili adam, Ezra Squall!"

"Ezra Squall?" Fen sesini daha da alçalttı. "*Wundersmith* Ezra Squall? Saçmalık. Nevermoor'dan sürülmesinin üzerinden Çağlar geçti."

"Saçmalık filan değil! Kendi gözlerimle gördüm. Avizenin yere düştüğü gün lobideydi ve geçen yaz bir gece, güney kanadında onunla konuştum..."

Fen, "Güney kanadında ne işin vardı *senin*?" diye sertçe sordu.

"...ve Ölüler Bayramı'nda Kara Geçit'i izlemeye geldi."

Hawthorne başını hararetle sallayarak, "Doğru," dedi. "Oradaydı, ben de gördüm."

"Madam Chanda bana Squall'ın yüz yıl önceki resmini gösterdi ve *resimdeki adam* o, Fen! Tıpatıp aynısı, bir gün bile yaşlanmamış! Yasağı bu şekilde deliyor; bedenini Cumhuriyet'te bırakarak. Sınır nöbetçileri, Kara Kuvvetleri, Kraliyet Büyücülük Konseyi, hiçbiri onu Nevermoor'da dolaşırken fark edemezdi çünkü teknik açıdan hiçbir zaman *burada değildi*."

Jack kaşlarını derince çatarak, "Bu doğruysa," dedi, "eğer gerçekten Wundersmith ise ve Nevermoor'a gerçekten Bürümcük Hattı'nı kullanarak giriyorsa... Neden?" Düşünceli bakışlarını Morrigan'a çevirdi. "Ne istiyor?"

"Belki zayıf bir nokta bulmaya çalışıyordur," dedi Hawthorne. "Nevermoor'a geri dönebileceği bir yer." Morrigan'a imalı bir bakış atarak sessizce onu Squall'ın çıraklığı meselesini anlatması için teşvik etti. Morrigan ona hak verdi. *Birine* anlatmalıydı ve Jüpiter, kim bilir, ne zaman dönecekti?

Morrigan usulca, "Fen, ben galiba biliyorum..." diye söze girdi, fakat Harikedi sözünü kesti.

"Saçmalık bu! Bürümcük Hattı'nı *kullansa* bile kimseye zarar veremez. *Dokunamaz* bile. Bürümcük'teyken herhangi bir fiziksel temas kurması olanaksız."

"Fen, dinle," dedi Morrigan. "Squall'ın ne istediğini bi—"

Jack, "O *Wundersmith*, Fen," diye araya girdi. "Başkalarının yapamadığı tonlarca şeyi yapabiliyordur."

"Söylüyorum size, olanaksız."

"Fen, beni dinle!" diye bağırdı Morrigan.

Vagonun ışıkları aniden titreşmeye başladı ve tren yavaşlayarak durdu. Yolcular hep bir ağızdan homurdandı.

Vagonun orta tarafında, küçük bir oğlan, "Babacığım, neden durduk?" diye sordu.

Adam, artık kabullenmeyi öğrenmiş deneyimli bir yolcu gibi iç geçirerek, "Her zamanki gibi, lanet olası bir rötar, oğlum," dedi. "Ya fare vardır raylarda ya da öyle bir şeyler."

Işıklar yeniden titreşti, bir ara kararıp ardından yarım yamalak parlamaya başladı. Tiz cızırtıların ardından dâhili anons sistemi devreye girdi.

"İyi akşamlar, hanımefendiler ve beyefendiler. Görünüşe göre, bir sinyal karışımı oldu. Harekete geçmemiz uzun sürmeyecektir. Sabrınız için teşekkür ederiz."

Işıklar yeniden titreşti. Koltuklar titreşti ve tutamaklar sallandı.

Morrigan etrafa bakındı. Ondan başka fark eden yok gibiydi. Tünelden gelen bir gürleme duydu ve vagonun ucuna gidip kulağını duvara dayadı.

Bir açıklama bekleyen Fen, "Ne *yapıyorsun* sen?" diye sordu.

"Duymuyor musunuz?"

"Neyi?" diye sordu Hawthorne.

"Tıpkı şey gibi... Şey..."

Toynak sesleri. Wunder Metro raylarında dörtnala koşan toynakların tünelde yankılanan gümbürtüsü, peşinden bir atın kulak tırmalayıcı kişnemesi, tazıların havlaması. Bir tüfeğin ateşlenmesi. Buna benziyordu.

Morrigan geriye doğru sendeleyerek koltukların üzerine düştü. "Koşun!" diye bağırdı. "Herkes kaçsın, geliyorlar!"

Fakat kaçacak yer yoktu. Vagon ağzına kadar doluydu ve tren tünelin ortasında durmuştu. Morrigan arkasına döndüğünde etrafını saran tıka basa kalabalığı, Hawthorne, Fenestra ve Jack de dahil olmak üzere onlarca, endişe dolu, paniklemiş suratı gördü.

"Morrigan, sen neden bahsediyorsun?" dedi Hawthorne ama Duman ve Gölge Taburu'nun gürleyen hücumuna kıyasla sesi çok uzaktan, çok cılız çıkıyordu. "Hiçbir şey duyamı—"

Ve ansızın, safi duman, etrafını saran yoğun, koyu bir gölge ve duman girdabı doldu ciğerlerine. Ayakları yerden kesildi ve kendini havada buldu, kulakları sağır eden zafer boruları eşliğinde Tabur tarafından sürükleniyordu. Siyah şemsiyesine, sanki onu yere demirleyebilecekmiş gibi sımsıkı tutundu.

Morrigan, denize hiç girmemiş, gerçek hayatta denizi hiç görmemişti ama boğulmak *böyle* bir şey olsa gerek, diye düşündü. Sert bir dalgayla ayaklarının yerden kesilip geriye karanlık ve gölgelerden başka bir şey kalmayıncaya dek tepetaklak dönüp durmak. Ve siyah, siyah, siyah...

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Usta ile Çırağı

Morrigan boş bir peronda uyandı. Soğuk betonun üzerinde kalkıp oturmaya çalışırken sessizce inledi, böğrü ağrıyordu. Midesi bulanıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını odakladıktan sonra duvarlarda sıralanan modası geçmiş afiş ve reklamları tanıdığını fark etti. Bürümcük Hattı peronundaydı. Muşamba şemsiyesini eline aldı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Bakışları pek istemeyeceği türden bir haberi yakaladı: Yalnız değildi.

Peronda, kırk metre ilerisindeki ahşap bir bankta Mr Jones oturuyordu.

Hayır, dedi Morrigan içinden, *Mr Jones değil. Ezra Squall. Wundersmith.*

Bakışlarını tren raylarının ötesine, tünelin duvarına dikmişti. Düşüncelere dalıp gitmiş, tuhaf şarkısını mırıldanıyordu. Bir çocuk şarkısını anımsatıyordu ama değildi.

Morrigan'ın kalp atışları hızlandı.

Pes perdeden bir hırlama sesi duydu. Tünelin ağzında kara dumanlar uçuşuyor, karanlığı delen kızıl benekler parlıyordu.

Yırtıcı, tiz bir kişneme Morrigan'ı yerinden zıplattı. Duman ve Gölge Taburu sabırla karanlıkta bekliyordu... Neyi? Efendilerinin, Wundersmith'in komutunu mu?

Tek çıkış yolu vardı.

Morrigan duvarlarda yankılanan yavaş adımlarla perondan aşağı yürüdü. Ezra Squall ürkütücü derecede sakindi. Gözlerini duvara dikmiş, şarkısını mırıldanmaya devam ediyordu.

Morrigan onu geçmeyi başarırsa belki koşup kaçabileceğini düşündü. Wunder Metro'nun labirentimsi merdivenlerinden çıkıp gizli geçitlerinden geçerek, bir Nevermoor Ulaşım İdaresi yetkilisi ya da düşman olmayan bir yolcu kalabalığı bulabilir veya kendini Nevermoor'un ışıltılı, cıvıl cıvıl cumartesi gecesinin güvenli koynuna atabilirdi.

Temkinli bir adım daha attı. Bir tane daha.

"*Kargacık, yavru kargacık, kara düğme gözlü,*" diye usulca mırıldanıyordu Squall. Yüzüne ağır ağır, ufak bir gülücük yayılıyor ama gözleri hiç gülmüyordu.

"*Tavşancıkların saklandığı çayırlara konar.*"

Morrigan duraksadı. Bu şarkıyı daha önce duymamış mıydı? Lanetli olduğu için atılmasından önce, gittiği yuvada öğrenmişti belki de. Squall'ın sesi tiz ve berraktı. Sinsiydi tatlılığı.

"*Küçük tavşan, küçük tavşan, ayrılma anacığının yanından.*" Dönüp Morrigan'a baktığı sırada peronun duvarlarında sıralanan yeşilli beyazlı karolar, sessiz bir komut almışlarcasına tek tek parlak siyaha dönüştüler.

"*Yoksa kargacık, yavru kargacık oyar gözlerini.*"

Şarkısını bitirdi ama dehşet verici gülüşü yüzünde asılı kaldı. "Miss Crow. Bir şeyleri çözmüş gibi bir halin var."

Morrigan bir şey demedi.

Squall neredeyse fısıltıdan bile daha alçak bir sesle, "Hadi," diye onu teşvik etti. "Bana ne kadar zeki olduğunu göster."

"Sen... Sen, Ezra Squall'sın," dedi Morrigan. "Sen Wundersmith'sin. Mr Jones diye biri yok, hepsi bir yalandı."

"Güzel." Ezra Squall başıyla onayladı. "Çok güzel. Başka?"

Morrigan yutkundu. "Cesaret Meydanı Katliamı... Onu yapan sendin. O insanları sen katlettin."

Squall başını belli belirsiz eğdi. "Suçumu kabul ediyorum. Başka?"

"Duman ve Gölge Taburu'nu peşime takan sendin." İstasyonun ışıkları titreşti. Tünelin ağzından kapkara duman filizleri süzülüp duvarların ve tavanın etrafında kıvrım kıvrım kıvrılarak ışığı boğdu. Morrigan titredi. Karanlığın kendisini de yutmasından korktu.

"Doğru. Senin ve Zifiri Gece'de doğacak kadar bahtsız olan diğer tüm çocukların peşine. Merhametli bir davranıştı."

"*Merhametli* mi?" dedi Morrigan. "Beni öldürmeye çalıştın!"

Squall hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini kapadı. "Yanlış. Ben insanları öldürmeye *çalışmam*, Miss Crow. Öldürürüm. Hâlâ hayatta olduğunu fark etmişsindir. Senin şu Kaptan North'un seni cesurca kurtardığı için değil, *senin yaşamanı istediğim* için hâlâ hayatta olduğuna seni temin ederim."

"Yalancı!"

"Ben bir yalancıyım. Evet. Ama her zaman değil ve bu söylediğim de kesinlikle yalan değil." Oturduğu yerden kalkıp yaklaştı. "Kısmen doğru bildin. Tabur'u peşine taktım ama seni öldürmek için değil."

Adları zikredilince, kara dumandan tazılar tünelden çıkıp sinsice yaklaştılar, arkalarından da atlı avcılar. Bir rüyadaymış gibi, ağır ağır hareket ediyor, saldırmak için emir bekliyorlardı.

Morrigan geri geri gitti.

"Sakın koşma," diye uyardı Squall. "Koşan çocuklara bayılırlar."

Morrigan donup kaldı, gözlerini Tabur'dan ayıramıyordu. Nabzı parmak uçlarında atıyordu.

Squall omzunun üzerinden arkasına bakarak, "Son derece ürkütücü, haklısın," dedi. "En gurur duyduğum eserlerimden biri. Kusursuz bir cinayet makinesi; acımasız, duygusuz. Durdurulamaz. İnan bana, Miss Crow, onlara seni öldürmeyi emretseydim, Zifiri Gece'yi çıkaramazdın. Bir kül yığınına dönmüş olurdun. Onlara seni öldürme değil, *yakalama* emri vermiştim."

Squall gülümsedi. Morrigan'ın ensesi ürperdi. Kısacık bir anlığına, sanki bir şimşek çakmış gibi, adamın yüzünde Wundersmith'in gölgesini gördüğüne yemin edebilirdi. Kapkara gözler, kapkara bir ağız ve sipsivri dişler. İnsana da canavara da benzemeyen, Morrigan'ın hayalinde canlandırmaya bile cesaret edemediği bir yaratığın çopur suratı.

"İlk seferinde o gudubet kızılın gelip gülünç mekanik örümceğiyle seni kaçırmasına izin vererek çuvalladılar. Ama en sonunda Bürümcük Hattı'nda faydalanabileceğim zayıf bir nokta bulmamla tekrar çuvallamayacaklarını biliyordum. Neredeyse bütün bir yıl uğraştıktan ve ufak tefek bir iki Wunder Metro kazasından sonra... "

"*Sendin*," dedi Morrigan. Sesi titriyordu. "O trenleri raydan çıkaran sendin. İnsanlar bunun Wundersmith'in işi olduğunu söyleyip duruyordu ve haklıydılar. İki kişiyi öldürdün!"

Squall, "Deneme ve yanılma," dedi omuz silkerek. "Sırf seni sürüden ayrılmış bir kuzu gibi yakalamak için. Ve şimdi, kuzucuk, eve gitme vakti geldi."

Morrigan'a dönüp elini uzattı. Uzakta bir tren düdüğü öttü.

Morrigan geriye bir adım daha attı. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Kusura bakma ama ben aynı fikirde değilim."

Morrigan lokomotifin hızlandığını duydu. Tünelin derinliklerinde gümüşi-altın bir ışık parıldadı. Büyüdükçe büyüdü ve simsiyah bir duvar gibi duran Duman ve Gölge Taburu'nu delip geçti. Harikulade ama bakması dehşet verici bir inci gibi parlıyordu.

Tabur, çil yavrusu gibi dağıldı, buharlaşıp havaya karıştı ve merkezinde Morrigan'ın durduğu bir hortum misali peronda yeniden belirdi. Muşamba şemsiye Morrigan'ın ellerinden kayıp gitti. Etrafında döne döne Morrigan'ı siyah dumandan ve gölgeden iplerle bağlayıp Bürümcük treninin kör edici altın ışığına doğru çektiler.

Bir düdük öttü. Tren kalktı.

Morrigan havadaki ürpertici ayazı Bürümcük'ten dahi hissedebiliyordu. Dışarısı çok soğuktu, çimenlerin üstü buz tutmuştu. Crow Malikânesi, hava kararırken, yüksek demir kapısının ardında siyah bir siluet gibi duruyordu.

Squall bir adım öne çıkıp kurduğu hayallerle delice parıldayan gözlerini eve dikti. "Hadi, gel, bir ziyaret edelim, ne dersin?"

Wundersmith artık Bürümcük'te sıkışıp kalmış, etrafına hükmünü geçiremeyen hayali bir varlık değildi. Cumhuriyet'e dönmüş, yeniden vücuda bürünmüş, özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

Parmaklarını çıtlatıp kollarını esnetti ve bileklerini sertçe sallayınca kapı açıldı. Hayır, *açılmakla* kalmadı: İki kanatlı kocaman kapının demir parmaklıkları sanki görünmez, dev

bir el tarafından bükülmüş gibi gıcırdayarak tek tek eğrilip geriye yattılar.

Sesi duyan köpekler deli gibi havlayarak, evin yan tarafından koşup geldiler.

"Hav! *Hav hav!*" Squall delirmiş gibi köpeklere havladı. Köpekler sanki biri onları yakalayıp fırlatmışçasına gerisingeri savrulup yere düştüler ve inleyerek doğrulup kaçtılar.

Squall, mıcır döşeli yolda ilerlerken, Morrigan'a dönerek, "Orada, kendi şehrimde, biricik Nevermoor'umda olup *hiçbir şey* yapamamanın, yeteneklerimi kullanamamanın, etrafıma hükmedememenin, hatta hiçbir şeye dokunamamanın ne kadar acı verici olduğunu tahmin edemezsin," dedi. Gözlerini uzaklara dikip yutkundu. "Bürümcük Hattı harika bir icat, Miss Crow. Öyle olduğunu biliyorum çünkü onu ben yarattım fakat bazen bir hapishaneye dönüşüyor." Yüzü aydınlandı. "Gel, nasıl bir his olduğunu göstereyim sana."

Eve doğru döndü, kollarını bir orkestra şefi gibi havaya kaldırdı ve yönetmeye başladı.

Crow Malikânesi'ni meydana getiren tuğlalar ve taşlar yerlerinden oynayıp dönmeye, büyük bir toz bulutu çıkararak birbirlerine sürtünmeye başladılar. Sonuçta yeniden birleştiklerinde Morrigan'ın çocukluk evi tanınmayacak haldeydi. Ev gıcırtıyla uzayarak Morrigan'ın tepesinde heyula gibi yükselen, tüyler ürpertici, gotik bir katedrale dönüştü.

Squall elini sallayıp havadaki toz bulutunu yüzünden uzaklaştırırken öksürdü ve "Böyle daha güzel olmadı mı?" dedi.

"Dur," dedi Morrigan.

"Daha yeni başlıyorum."

Parmaklarını şaklattı ve katedrale dönüşen evin koyu gri taşları, altın rengi milyonlarca süs ışığıyla parıldamaya başladı. Harikulade görünüyordu.

Morrigan, Squall'ı kuşkuyla süzerek, *İşte bunu beklemiyordum*, diye düşündü. Squall ellerini iki yana açıp onayını bekleyen gözlerle Morrigan'a baktı.

"İstediğin bu değil miydi, Miss Crow?" Bir kez daha parmağını şaklattı ve katedral kulesinin ucunda bir bayrak direği yükseldi ve üzerinde Morrigan'ın yüzü bulunan bir kara bayrak rüzgârda gururla dalgalanmaya başladı. "Wunderous Cemiyeti, örümcekayak ve Güneçalan'da çatıdan atlaması, o gösterişçi aptalı bunlar yüzünden seçtin, değil mi?"

Squall bileğini salladı ve çatının tepesinde, yanıp sönen kocaman harflerle MORRIGANYA'YA HOŞ GELDİNİZ yazan parlak, neon bir tabela belirdi.

Morrigan, iliklerine kadar korkmuş olmasa gülebilirdi. Ezra Squall, yani gelmiş geçmiş en kötü insan, çocukluğunun geçtiği evi az önce Morrigan Crow temalı bir eğlence parkına dönüştürmüştü.

Squall, Morrigan'a döndü. "İçi boş, gösterişli bir paket. İşte, Jüpiter North bundan ibaret. Sana daha söylemedi, değil mi?"

"Neyi?"

"Söylemez, tabii. Olsun, o tatlı küçük kafanın içinde tıkır tıkır çalışan bir beynin var. Çözmüşsündür." Squall konuşurken, parmaklarını kımıldattı ve birden havuzun fıskiyesinden yükselen sular havada, buzdan heykeller gibi dondu. O tarafa bakmamıştı bile. Morrigan, adamın bu yaptığını fark etmemiş bile olabileceğini düşündü. "Söyle bana, Morrigan Crow: Neden senden çırağım olmanı istedim?"

Morrigan yutkundu. "Bilmiyorum."

"Saçmalık," dedi Squall usulca. Elini kaldırıp havada bir şekil çizdi. Neon tabela ve süs ışıkları titreşip söndü. Kule çökmeye başladı. Yere birkaç gri taş yuvarlandı. "Söyle bana."

Morrigan, "*Bilmiyorum*," diye tekrarladı. Büyük bir taş parçası, durduğu yere doğru düşünce yana sıçradı.

"*Düşün.*"

Düşünemiyordu. Crow Malikânesi gözlerinin önünde yerle bir oluyordu. Dış duvarlar toz ve moloz yığınına dönüştü ve hafifçe aydınlatılmış odalar gözler önüne serildi, Squall'ın yıkımından etkilenmemişlerdi; Crow ailesi için yaşam normal seyrinde devam ediyordu.

Morrigan'a en yakın odada, rahatça koltuklarına kurulmuş olan babası, üvey annesi ve babaannesi, etraflarında Crow Malikânesi'nin yerle bir olduğunun farkında değillerdi. Ivy bebeklerden birinin karnını doyuruyor; Corvus da öbürünü sallayarak uyutuyordu. Babaanne bir şeyler okuyordu. Şömine yanıyordu.

"Gerçekten söylemem mi gerekiyor?" dedi Squall. Yüzünde şaşkın ve neşeli bir ifadeyle, Morrigan'ın yanına geldi. "Miss Crow, siz de bir Wundersmith'siniz. Tıpkı benim gibi."

Morrigan duydukları karşısında buz kesti. Sanki buz gibi dondurucu bir parmak gerçekten sırtından aşağı iniyormuş gibi ürperdi. Tüyleri diken diken oldu.

Bir Wundersmith. Tıpkı benim gibi.

Morrigan, "Hayır," diye fısıldadı, ardından daha yüksek ve kararlı bir sesle tekrarladı: "Hayır!"

"Hayır, haklısın." Squall başını yana eğdi. "Benim gibi *elbette* olamazsın. Ancak günün birinde, çok çalışıp tüm dikkatini verirsen yaklaşabilirsin."

Morrigan ellerini yumruk yaptı. "Asla senin gibi olmayacağım."

"Seçme şansın bulunduğuna inanman çok hoş. Ama sen böyle doğdun, Miss Crow. Bunu değiştiremezsin."

"Asla senin gibi olmayacağım," diye tekrarladı Morrigan. "Asla bir katil olmayacağım!"

Squall pis pis güldü. "Sence Wundersmith bu mu demek? Bir ölüm makinesi mi? Kısmen haklı olabilirsin. Yıkım ve yaratım. Ölüm ve yaşam. Elinin altındaki araçları nasıl kullanacağını öğrendikten sonra, her şey mümkün."

Morrigan dişlerini sıkarak, "Onları kullanmak istemiyorum," dedi.

"Çok kötü bir yalancısın," dedi Squall. "Ustaca yalan söylemeyi öğrenmelisin, Miss Crow. 'Nitelikli Bir Wundersmith'in Aşağılık Yöntemleri' diyebileceğimiz sanatı öğrenmelisin ve ben, seve seve öğretmenin olurum. Birinci dersle başlayalım."

Squall odaya girdi ve Morrigan'ın duyamadığı bir şeyler fısıldadı. Alevler şömineden sıçradı ve birdenbire etrafa yayılıp Crow'ların etrafında bir çember oluşturdu. Salon, perdelerden halıya kadar kısa sürede tutuştu. Morrigan'ın ailesi, içinde bulundukları tehlikeden bihaber oturmaya devam ediyordu.

"Dur!" Morrigan alevlerin gürültüsü arasında bağırdı. "Onları rahat bırak, lütfen."

"Neden bu kadar umursuyorsun?" diye sırıttı Squall. "Bu insanlar senden nefret ediyor, Miss Crow. Hayatlarında ters giden her şey için seni suçladılar. Sen ölünce, senin öldüğünü sandıklarında... *Rahatladılar*. Neden peki?"

Etraflarını saran alevler giderek Crow'lara yaklaşıyordu. Ivy'nin alnından bir damla ter aktı ama terlediğinin farkında değil gibiydi. Morrigan, eline bir şey, ne bulursa, bir çakıl taşı, ufalanmış bir taş parçası alıp Ivy, Corvus veya babaanneye atmak ve onları uyarmak istedi. Ama hiçbir şeyi tutamadı. Eli içlerinden geçiyordu.

"Bir lanet yüzünden," diye devam etti Squall, "hiç var olmamış bir lanet."

Morrigan alevlerin arasından ona bakarak yutkundu. "Ne demek, hiç var olmamış?"

Squall güldü. "'Lanet' senin gibi Zifiri Gece'de doğan çocukların sorun çıkaracak yaşa gelmeden niçin nalları diktiğini açıklamak için kullanışlı bir araç sadece. Bazılarınız kıymetli Wunder'ımı açgözlü küçük paratonerler gibi kendinize çekip soğurma potansiyeline sahiptiniz. Beni deli gibi zengin ve güçlü kılan enerji kaynağını azaltmanıza izin veremezdim ama değil mi? Wunder'ın tek sahibi ve hâkimi olmam için gücünün tümünün bende toplanması gerekir. Ben de doğal olarak, potansiyel tüm tehditleri ortadan kaldırmalıydım. Bu yüzden beni suçlayamazsın. Buna ticari zekâ denir."

"Lanet diye bir şey yok," dedi Morrigan. Sonunda anlamıştı. Jüpiter ona bunu söylemiş ama o inanmamıştı. Yürekten değil. "Lanet *sensin*."

Squall, Morrigan'ı duymamış gibi devam etti: "Yıllar içinde lanet, bambaşka bir şeye dönüştü. İnsanlar *abartmaya, drama* bayılıyor. Eskiden siz biçare yavrucaklar, değersiz hayatlarınız ufacık yaşta ellerinizden alındığı için acıma ve şefkat duyguları uyandırıyordunuz. Ama zaman içinde, insanlığın çirkin, gerçek yüzü kendini gösterdi ve lanetli çocuklar kullanışlı günah keçileri, işler ters gittiğinde suçlanacak kişiler olarak görülmeye başlandı. Ekinler hasat vermedi mi? Lanetli çocuğu suçla. İşini mi kaybettin? Lanetli çocuğu suçla. Kısa süre içinde her tür zarar ziyan, olumsuzluk ve sorun yüzünden lanetli çocuklar suçlanmaya başlandı. Efsane büyüdükçe büyüdü ve lanetli çocuklar sırf kendi ailelerine acı çektirmedi, herkesin felaketi oldu."

Squall, Corvus'un kollarından bebeği aldı. Corvus istifini hiç bozmadı; cam gibi donuk, görmeyen gözlerinde alevlerin

turuncu parıltısı yansıyordu. Salon fırına dönmüştü, alevlerden dalga dalga dumanlar yükseliyordu. Havada oynaşan siyah dumanlar döne kıvrıla biçim almaya başladı. Morrigan bir uluma sesi duydu. Ürperdi.

Bebek tombul, minik parmaklarıyla Squall'ın burnunu tutmaya çalıştı. Wundersmith komik bir surat yaptı ve kar beyazı saçlı ufaklık katıla katıla güldü.

"Yani gördüğün gibi, Miss Crow, ailenin senden nefret etmesinin sebebi ben değilim. Bu tamamen onların işi." Bebeğin elini tutup Morrigan'a doğru el sallıyormuş gibi yaptı. "Onları öldürmemi ister misin?"

"Hayır!" diye bağırdı Morrigan. "Lütfen... Yapma!" Squall bebeği ellerinden bıraktı ama bebek düşmek yerine, yere yavaşça süzüldü. Morrigan'ın bir şeyler yapması, onu durdurması gerekiyordu ama *nasıl*? Bürümcük'teyken ne yapabilirdi? Tamamen acizdi.

"Hayır mı? Emin misin? Nedense sana inanmıyorum." Morrigan'ı dudaklarında minik, kışkırtıcı bir tebessümle izledi. "Söyle bana, yavru karga. Sence neden yaşamana izin veriyorum?"

Morrigan bir şey demedi. Duman ve Gölge Taburu gittikçe biçimleniyordu. Hırlayan tazılar ve yüz hatları belirsiz, atlı avcılar alevlerin içinden çıkıp savunmasız ailenin etrafını sardı. Çember giderek daralıyordu. Squall'ın emrini bekliyorlardı. Öldürmek için bekliyorlardı.

"Bugüne kadar pek çok can aldım. Bunca yıl, büyük bir sabırla doğru kişiyi bekledim. Benden daha güçsüz biri, çoktan pes ederdi ama biliyordum... Senin geleceğini *biliyordum*. Günün birinde, Zifiri Gece'de doğan bir çocuğun yerimi alacağını biliyordum. Karanlık vaatlerle dolu korkutucu güçleri olan, gözlerinde kendi yansımamı görebileceğim bir çocuk.

Gerçek ve meşru vârisim." Diz çöküp Morrigan'la göz göze geldi. Sesi o kadar yumuşak ve tebessümü o kadar içtendi ki Morrigan bu delirmiş adamın hatları gölgeden oyulmuş yüzünde bir anlığına arkadaşı Mr Jones'u gördü. "İçini görebiliyorum, Morrigan Crow," diye fısıldadı Squall, gözleri parlıyordu. "Kalbinde kara bir buz kütlesi var."

"*Hayır!*" diye bağırdı Morrigan. İçinden bir şey, dalga olup geri gelmek için kıyıdan çekilen deniz suları misali onu Squall'ın yanından geriye çekti. Ve Morrigan birdenbire öfke ve korkudan oluşan, canlı, dev bir dalgaya dönüştü. Squall gibi *değildi o, asla onun gibi olmayacaktı!*

Morrigan geriye doğru sendeledi ve içgüdüsel bir hareketle kollarını havaya kaldırıp kendini içindeki dalgaya teslim etti.

Odaya parlak, kör edici bir ışık doldu, Duman ve Gölge Taburu'nu yok edip saniyeler, belki günler, belki de bir ömür boyu süren, altın-beyaz, şiddetli bir patlamayla alevleri söndürdü ve gözden kayboldu.

Arkasından, sessizlik.

Crow'lar, hiçbir şeyin farkında olmamanın huzuruyla, bakıyorlar ama görmüyorlardı.

Yıldırım çarpmışa dönen Squall, bir güç tarafından fırlatılmış gibi yere serilmiş yatıyordu. Fal taşı gibi açılmış gözlerini, sanki ilk kez görmeye başlamış gibi, Morrigan'a dikmişti.

Ve Morrigan... O yaşadığı *her neydiyse* yarattığı sarsıntının etkisiyle titriyordu.

Duman ve Gölge Taburu'nu yok etmişti. Yok etmemişse de en azından başından savmıştı. Şimdilik yeterliydi. Morrigan'ın bunu nasıl yaptığı, odayı nasıl ışıkla doldurduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama o kör edici birkaç saniye içinde, Squall'ın geçen yaz söylediği sözleri hatırlamıştı: *Gölgeler gölgedir. Karanlık olmak isterler.*

Squall yerden kalkıp yeniden konuşacak gücü bulmuştu.

Morrigan'ı temkinli gözlerle süzerek, "Görüyorsun ya, Miss Crow," dedi. "Teklifimi kabul etmeliydin ama işin aslı, kabul edip etmemen önemli değil. On birinci doğum gününden sonra hayatta kalmayı başararak kendi ellerinle çırağım oldun. Toplanma başladı. Wunder seni fark etti ve artık onun insafına kaldın."

"Bu da ne demek?" diye sordu Morrigan. "Ne toplanması?"

"Sen bir Wundersmith olarak doğdun ama eğer Wunder'a nasıl hükmedeceğini öğrenmezsen o *sana* hükmeder. Wunder'ı nasıl kontrol altına alacağını öğrenmezsen o *seni* kontrolü altına alır. Seni içten içe yavaş yavaş yakar ve sonunda... Seni yok eder." Squall başını salladı, dudağının kenarı hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Sana söylemiştim: Duman ve Gölge Taburu'nun seni öldürmesine izin vermek, merhametli bir davranış olurdu. Ama ne yazık ki onları kaçırdın. En azından şimdilik. Önemi yok. Seni bu akşam buraya sana ya da ailene zarar vermek için getirmedim."

"O zaman neden beni kaçırdın?"

"Kaçırmak mı?" Squall bu fikri komik, belki biraz da gücendirici bulmuş gibiydi. "*Kaçırmak*, *çalmak* yerine kullanılan bir başka kelime. Ben hırsız değilim. Bu da bir kaçırma değil. Bu, senin nasıl Wundersmith olunur konulu ilk dersin. Usta bir öğretmenden bir ustalık dersi. İkinci ders, sen ister istemez başlayacak."

Morrigan başını salladı. Şaka mı yapıyordu? Yoksa düpedüz deli miydi? "Senden asla tek bir şey bile istemeyeceğim. Bana öğretebileceğin hiçbir şey yok."

Squall hafifçe gülerek, sönmeye yüz tutmuş korlara basınca havaya kül ve kıvılcım tanecikleri uçuştu. "Öğrenmeye değer ne varsa sana öğretebilecek, yaşayan tek kişi benim. Bir gün,

çok yakında, bu dehşet verici gerçeği derinden kavrayacaksın. Canavarlarım ve ben bunu kesinkes sağlayacağız." Başını yana eğdi ve dipsiz, kara gözlerinde neşeden hiçbir iz kalmadı.

"O zamana dek, hoşça kal küçük karga."

Uzun, çakıllı yolda yürüyüp arkasına bakmadan karanlığın içinde kayboldu. Arkasından, ateşin son kalıntıları da sessizce söndü, perdeler ve mobilyalardaki yanıklar ortadan kayboldu, kırılan camlar düzeldi, Crow Malikânesi'nin taş duvarları kendilerini yeniden inşa ettiler ve demir kapının eğilen parmaklıkları doğruldu ve kapı, yumuşak bir *tangırtıyla* kapandı.

Morrigan eski huzuruna kavuşan salonun ortasında durdu. Hiçbir şeyin farkında olmayan Crow'ları seyrederken içi tuhaf bir hasretle doldu. Ev hasretiyle. Ama hasret duyduğu yer burası değildi. Bu insanlar değildi.

Morrigan gözlerini kapadı. Zihninde, Wunder Metro istasyonunda ellerinden düşürdüğü gümüş saplı, minik opal kuşlu şemsiyesini canlandırdı.

Bekledi. Bürümcük treninin düdüğünü duydu. Ve evine döndü.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

W.

Morrigan başta kör olduğunu sandı.

"*Yavaş yavaş* dedim," dedi Jüpiter. Morrigan, Jüpiter'in ellerini omuzlarından çektiğini hissedip birkaç adım geri gittiğini duydu. "Gözlerini yavaş yavaş aç."

Deukalion'da olduğunu, Jüpiter'in çalışma odasında durduğunu biliyordu, ama... Bulunduğu yer güneşin yüzeyi de olabilirdi. Tüm renkler solmuştu. Her şey güneş ışığıyla yıkanmış gibi göz kamaştırıyor, bembeyaz, ışıl ışıl parlıyordu. Gözlerini kıstığında, aynada siluetini zar zor seçebiliyordu. Jüpiter Morrigan'a her baktığında gördüğü gerçekten bu muydu?

Jüpiter, "Çok uzun bakma," diye uyardı.

Parlaklık büyük, tek bir ışıktan yayılmıyordu. Crow Malikânesi'nde aynısını gördüğü, binlerce, belki milyonlarca, belki de *milyarlarca* mini minnacık, altın-beyazı ışık zerresinden geliyordu. Mikroskobik toz zerrecikleri gibi Morrigan'ın etrafında toplanmışlar, güneş ışınlarını yakalıyorlardı. Hayır, toz

zerreciği gibi değil... Canlı bir şey gibi. Alevin başına toplanan pervaneler gibi.

"Bu..."

"Wunder. Hoş, değil mi?"

Hoş, doğru kelime değildi. Güzeldi ama hoş değildi. Onda, onu hoşun tam tersi yapan bir şey vardı. Morrigan'ın içini huşu, beklenti, panik ve coşku ve koskocamanlık ve mini minnacıklık ve çığlık atma ve fısıldama ve *başka bir şeyin* karışımıyla dolduruyordu.

Morrigan, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Bekliyor."

"Neyi?"

"Seni."

"Ne yapmamı bekliyor?"

Jüpiter uzun bir sessizlikten sonra, "Göreceğiz herhalde," dedi.

Morrigan'ı omuzlarından tutup tıpkı Gösteri İmtihanı'nda İhtiyarlara yaptığı gibi, bir kez daha alnını alnına bastırdı. Morrigan o sırada neler olduğunu anlayamamıştı; Jüpiter'in diğer insanların göremediklerini görme yeteneğini başkalarıyla paylaşabildiğini, dünyayı nasıl gördüğünü geçici bir süreliğine de olsa onlara gösterebildiğini bilmiyordu.

Dünya, Morrigan'a büyük bir hayal kırıklığı ve rahatlama yaşatarak, sıradanlığına geri döndü.

Aynadaki kız, siyah saçları, kara gözleri, eğri burnuyla son derece normal görünüyordu. Sıradan.

"Bana kendisi gibi olduğumu söyledi." Korkusunu ilk kez yüksek sesle dile getiriyordu. "Bu doğru, değil mi? Toplanma, işte bu; Wunder'ın benim etrafımda toplanması. Bu da benim bir... Bir Wundersmith olduğum anlamına geliyor." Yutkundu. Neredeyse kelimenin tadını alabiliyordu.

"Evet," dedi Jüpiter, kaygılı bir edayla. "Ama anlamaya çalış, *Wundersmith* kelimesi hep kötü ya da şeytani bir anlam taşımıyordu, Mog."

"Taşımıyor muydu?"

"Tanrım, hayır. Bir zamanlar Nevermoor'da, çok çok eskiden, Wundersmith olmak büyük bir onurdu."

"Wunderous Cemiyeti'nde olmak gibi mi?"

"Çok daha büyük. Wundersmith'ler insanların isteklerini yerine getirir, onları korurlardı. Güçlerini iyilik yapmak için kullanırlardı. *Wundersmith*, *canavar* ya da *katil* anlamına gelmez; bu anlamlara bürünmesinin sebebi *Squall* oldu. Bağışlanamaz bir şey yaptı. Halkına ve şehrine ihanet etti. Gücünü kötüye kullandı. *Wundersmith*'i karanlık ve korkunç bir kelimeye dönüştürdü. Ama eskiden öyle değildi. Sen, anlamını yeniden değiştirebilirsin, Mog." Jüpiter, Morrigan'ın gözlerine baktı. "Ve değiştireceksin. Değiştireceğini biliyorum. Bir maharetin olmadığını söylediğimde ciddiydim. Sen bir maharetten *çok daha fazlasına* sahipsin. Sana bahşedilmiş bir lütuf var. Seni çağıran vazifen var. Ve onun ne anlama geldiğine sadece sen karar verebilirsin. Başkası değil."

Morrigan'ın görüşü düzeldikçe, Jüpiter'in çalışma odası, duvarlardaki fotoğraflar, raflardaki kitaplar, Jüpiter'in masmavi parlayan gözler ve parlak bakır bir sakal yumağından ibaret yüzü yavaş yavaş yeniden netlik kazandı. Morrigan deri koltuğa yığıldı ve bacaklarını çaprazlayarak kolçağa yerleştirdi.

"En başından beri, ne olduğumu biliyordun, değil mi?"

Jüpiter sessizce doğruladı.

"Squall'ı da? Bana teklifte bulunduğunu da?"

"Evet."

Morrigan iç geçirdi. Squall'ı Jüpiter'e anlatsa mı anlatmasa mı diye boş yere endişelenerek geçirdiği tüm o zamanı

düşündü. Kendini aptal gibi hissetti. "O zaman beni neden imtihanlara soktun?" diye sordu. "Neden İhtiyarlara gerçeği doğrudan söylemedin?"

"Sanki sana dair en önemli şey Wundersmith olmanmış gibi konuşuyorsun."

"Değil mi?"

"Tabii ki değil. En önemli şey bu olsaydı Mog, ilkten Gösteri İmtihanı'nı yapmaz mıydık? Bir düşün. Kimlerin dürüst olup hızlı düşündüğünü görmek için Kitap İmtihanı'nı yaptık. Ebeleme İmtihanı, kimlerin azimli ve stratejik düşünme becerisine sahip olduğunu görmek içindi. Korku İmtihanı da kimlerin cesur ve yaratıcı olduğunu görmek için. Sence bu ilk üç imtihanda yitirdiğimiz muazzam maharetler olmadı mı hiç? Elbette, oldu! Kim bilir, belki de aranızdaki en yetenekli çocuklar, Gösteri İmtihanı'na gelemeden elendiler.

"Eğer dürüst, kararlı ve cesur değilsen Cemiyet açısından, ne kadar yetenekli olduğunun hiçbir önemi yok. Dört imtihandan da geçmen şarttı çünkü İhtiyarlara nasıl bir insan olduğunu göstermem gerekiyordu. Umudum..." Durdu, yutkundu ve usulca sözünü tamamladı. "Umudum, sana baktıklarında seni önce bir insan, sonra bir Wundersmith olarak görmeleriydi."

"Wundersmith'in bir masal ve hurafe olduğunu söylemiştin."

Jüpiter başıyla onayladı. "Biliyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim. Yine de *kısmen* doğru... Wundersmith'in tarihçesi mitler ve saçmalıklarla dolu, çoğu insan için yanlışı doğrudan ayırmak çok zor. Söylediğim sadece yarım bir yalandı ama yine de... Özür dilerim."

"Neden yalan söyledin?"

"Çünkü öylesi daha doğru gelmişti. Wundersmith hakkında düşünüp durmanı istemedim. Endişe edecek bir şey daha,

değil mi? Önce seni Cemiyet'e sokup bunlarla sonradan ilgilenmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Ya diğerleri?"

"Hangi diğerleri?"

"*Kayıt altına alınmış üç tane daha*... Lanetli Çocuklar Listesi'nden bahsediyordun, değil mi? Onlar da Wundersmith mi?

"Hayır."

Jüpiter'in konuşmaya devam etmesini bekledi ama adeta kapalı kutu gibiydi. Morrigan, "Onlara ne oldu?" diye sordu. "Onları da kurtardın mı, yoksa..."

Jüpiter azıcık merhamete gelip konuştu. "İyi durumdalar, uzaklarda ve güvendeler; Ezra Squall ve Duman ve Gölge Taburu'ndan habersiz olmanın tadını çıkarıyorlar."

Şanslılarmış, diye düşündü Morrigan.

Squall ile yaşadığı yüzleşmeden beri son derece yorucu ve zor iki gün geçirmişti. Tren Morrigan'ı Bürümcük Hattı peronuna geri getirdiğinde, Morrigan'ın nereye kaybolduğunu anlar anlamaz koşup Jüpiter'i almaya giden Fen, Jack ve Hawthorne da nefes nefese ve panik içinde, onunla aynı zamanda perona ulaşmıştı.

Yanına ilk ulaşan Jack olmuştu, suratı bembeyaz kesilmiş, yaşadığı rahatlama yüzünden dili tutulmuştu. Jüpiter, onu sıkıca kucaklayıp havaya kaldırmıştı, az kalsın boğulacaktı. Fen ise artık kendi başlarına havada durabilecek hale gelene kadar saçlarını yalamıştı. Hawthorne tüm hikâyeyi anlatması için ona en az on iki kez yalvarmış ve her anlatışında, en heyecanlı kısımlarda nefesi kesilmiş, çığlık atmıştı.

Morrigan'ın Duman ve Gölge Taburu'ndan kıl payı kurtulmasının hikâyesi Deukalion'da kulaktan kulağa yayılmıştı. Yalnız Jüpiter, Fen, Jack, Morrigan ve Hawthorne'a Wundersmith kısmını sır olarak saklayacaklarına söz verdirmişti.

Jack sinirli sinirli, "Zaten söz vermiştim, değil mi?" diye tepki göstermişti.

Morrigan buna şimdiye kadar anlam verememişti. Birdenbire Jack'in ona dehşet ve hayret içinde baktığı Noel'den önceki o geceyi hatırladı.

Sonunda jetonu düşerek, "Jack biliyordu, değil mi?" dedi. "Noel'den beri biliyor. Çünkü o da senin gibi. O bir... Neydi adı?"

"Bir Şahit," dedi Jüpiter ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Evet. Ve bu durum hiç hoşuna gitmiyor."

Morrigan şaşkınlıkla, "Niçin hoşuna gitmesin?" diye sordu. "Bu adeta her şeyi bilmek gibi bir şey. Bunun Jack'in en sevdiği şey olduğunu düşünüyordum."

Bu laf Jüpiter'i güldürdü. Morrigan'a bakarken yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. "Bazen biraz öyle, denebilir. Ancak her zaman değil. Bazen Bürümcük'ün bile sakladığı şeyler olabilir."

"Bir Şahit olmayı çok isterdim."

Jüpiter ürpererek, "Ondan emin değilim," dedi. "Tüm o saklı şeyleri görmek? Her zaman? Biri yalan söylediğinde, o yalan her seferinde kara bir leke gibi yüzüne yapışır. Mutsuzluk insanı, bir cesedin üzerinde uçuşan sinekler gibi sarmalar. Acı, öfke, ihanet; bunların hepsi, her daim, yanı başımızdadır. Çoğu Şahit böyle bir yerde yaşayamaz, çünkü delirmesi işten değildir."

"Deukalion gibi bir yerde mi demek istiyorsun?"

"Nevermoor'u kastediyorum. Ya da her gün karşılaşan milyonlarca insanın, akla zarar bir duvar halısının milyonlarca, milyarlarca, trilyonlarca ipliği gibi birbirinin içinden geçen görünmez izler bıraktıkları her yeri. İnsanlar her yerde yaşadıkları kavgalardan, çektikleri acılardan, sevgilerinden,

neşelerinden, yaptıkları iyilik ve kötülüklerden bir parça bırakır Morrigan." Yorgunca yüzünü ovaladı. "Bunları filtrelemeyi, yalnızca önemli olan şeyleri görmeyi öğrendim. Farklı katmanları ve iplikleri birbirinden ayırıp bu akla zarar durumla başa çıkabiliyorum."

"Ama bu noktaya ancak uzun yıllardan ve yıllarca egzersiz yaptıktan sonra gelebildim, Mog. Jack daha o noktada değil. Bir süre de olmayacak. Şimdilik, göz bandı bir filtre görevi görüyor. Görüşünü bozuyor, böylelikle Jack de senin ve diğer herkesin görebildiklerini görüyor sadece. Aksi takdirde, delirirdi."

Jüpiter'inki gibi bir yeteneğe sahip olmanın olumsuz bir yanı olacağı Morrigan'ın aklına hiç gelmemişti. Jack belki de bu yüzden o kadar huysuzdu.

"Niçin söylemedi?"

Jüpiter gözlerini ellerinde gezdirerek omuz silkti. "Utanıyor galiba. İnsanlar Şahitlerden pek hoşlanmazlar. Sırlarını gören biriyle arkadaş olmak zor gelir."

Morrigan, Jüpiter'in ne kadar çok arkadaşı ve hayranı olduğunu düşünüp, "Ama bu çok saçma," dedi. "Seni herkes seviyor."

Jüpiter gözünden yaş gelene kadar katıla katıla güldü. "*Herkes* anlayışın epey ayarsız ve senin hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri de bu.

"Aklıma gelmişken; bugün sana bir paket geldi." Ayağa kalkıp Morrigan'a peşinden gelmesi için işaret etti. Masasındaki çekmecenin kilidini açtı ve küçük ahşap bir kutu çıkararak Morrigan'a verdi. "Bunu sana yemin gününden önce vermemem gerekirdi. Ancak ne kadar berbat bir hafta geçirdiğini göz önüne alırsak bence onu açmayı şimdiden hak ettin."

Kutunun içinde, kırmızı kadife bir yastığın üstünde W şeklinde küçük, altın bir iğne duruyordu.

Morrigan nefesini tuttu. "İğne! Bunun anlamı... Aldın mı yoksa? Şu son imzayı... Hani şu garanti zımbırtısı için?"

Jüpiter'in suratı hafifçe asıldı. "Pek... Sayılmaz. Hayır. Ama halledeceğim. Söz." İğneyi Morrigan'ın yakasına taktı. "İşte, Wunder Metro'da rezerve koltuk biletin. Umarım değmiştir."

Morrigan güldü. Sırf bu küçük iğneyi almak uğruna, yıl boyunca katlandığı zorluklar hiç de akıl kârı görünmüyordu: Ölümü kandırması, imtihanlarda ter dökmesi, Flintlock, Squall, Duman ve Gölge Taburu ve yüzleştiği diğer tüm kötü şeyler, hepsi sadece küçük bir iğne içindi.

Ama küçük değildi, büyüktü, çok büyük bir vaat taşıyordu. Aile, aidiyet ve dostluk vaadi. Geçirdiği haftayı ve Deukalion Oteli'ndeki yaşamını düşününce, Morrigan'a komik gelen bir şey vardı... Bunlara zaten sahip olduğunu görmüştü.

Avize nihayet, hangi biçimi alacağına karar vermişti.

Bahsi Frank kazanmıştı. En azından en yakın tahmin onunkiydi; bir tavus kuşu olmasa da sonuçta bir kuştu. Belirli açılardan bakıldığında, gökkuşağı gibi parlayan, Deukalion Oteli'ni ve sakinlerini koruyormuşçasına lobiyi boylu boyunca açtığı kanatları altına almış kocaman siyah bir kuş. Belki de üstlerine çullanmak için pozisyon almıştı. Kime sorduğunuza bağlıydı.

Jüpiter onu pembe kalyondan bile daha çok sevdiğini söyledi.

Birkaç gün sonra, Jüpiter ve Nan, gecikmiş bir kutlama için adaylarını dışarı çıkardılar. Cesaret Meydanı'nda salaş bir lokantada kuzu incik yiyip zencefilli bira içerek Morrigan ve Hawthorne'un başarılarına kadeh kaldırdılar.

Morrigan ve Hawthorne, saatler boyunca hamilerinden, Wunderous Cemiyeti'ndeki ilk öğrencilik yıllarına ait heyecan verici hikâyeler dinlediler. Nan'in hikâyeleri genellikle ejderha binme üzerineydi, Jüpiter'inkiler ise bol bol taşkınlık ve kurallara ölçüsüzce karşı gelme içeriyordu. Hawthorne'un anlattıklarını not aldığını görünce konuyu değiştirmek zorunda kaldı.

Eve dönüşte Morrigan, yürürken karları tekmeledi. Nevermoor'un, her şeyiyle sıradan bu kış gününde, keskin soğuğa rağmen, nedense olağandışı bir parıltı saçtığını düşündü. Kendini farklı hissediyordu.

Her şey farklı geliyordu.

İnsanlar sokakta yanlarından geçerlerken onlara gülümsüyordu. Morrigan artık sıradaki korkunç şeyin gerçekleşmesini ve suçlanmayı bekleyen lanetli küçük kız değildi. Yine de zihninin bir köşesinde dolaşmaya devam eden karanlık, dehşet verici bir şey vardı.

Şemsiye Hattı platformuna geldiklerinde Jüpiter onu dirseğiyle dürttü. "Ne düşünüyorsun?"

Morrigan usulca, "O geri gelecek, değil mi?" diye sordu. "Squall. Geri gelecek. Canavarlarıyla birlikte."

Jüpiter somurttu. "Deneyecektir."

Morrigan başını salladı. Şemsiyesini sıkıca kavradı. Parmak uçlarıyla dalgınca şemsiyenin ucundaki küçük opal kuşa dokundu. "O zaman hazırlıklı olmaktan başka seçeneğimiz yok."

Morrigan'la Jüpiter, kendilerinden emin bir edayla uzanıp şemsiyelerini taktıkları Şemsiye Hattı'yla uzaklaşırken,

yakınlardaki bir grup çocuk boyunlarını uzatıp onları seyretti. Sadece Jüpiter'e değil, altın W iğneleri yakalarında gururla parlayan ikiliye bakıyorlardı.

Hami ve adayına. Çılgın kızıl ile kara gözlü, gizemli küçük kıza.

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜR

7 yaşındaki Jessica Townsend'in *Üç Koala*'sını, yazarı her ne kadar "abartma" sözcüğünü son derece yanlış kullanmış ve satır sonu çizgisinden bihaber olsa da kütüphane bülteninde yayımlayan nazik kütüphane görevlisine teşekkürler. Helen Thomas, Alvina Ling, Suzanne O'Sullivan ve Kheryn Callender, tüm övgüleri hak ediyor. Bu yıldızlar topluluğu editörlerle aynı takımda olduğum için dünyanın en şanslı yazarıyım. Ne kadar harika ve tatlı olduğunuz, anlat anlat bitmez, bu yüzden bunu sık sık duymaya hazır olun. Fiona Hazard, Louise Sherwin-Stark, Ruth Alltimes, Megan Tingley, Lisa Moraleda, Dominic Kingston, Penny Evershed, Ashleigh Barton, Julia Sanderson, Victoria Stapleton ve Hachette/Orion/LBYR'de beni aileden biri gibi hissettiren diğer herkese; desteğiniz ve Morrigan'a can verdiğiniz için teşekkür ederim. Frankfurt Kitap Fuarı'nda ve başka yerlerde *Nevermoor*'un başarısı için canla başla çalışan Jenny Bent ve Molly Ker Hawn; teşekkür ederim, efsanesiniz. The Bent Agency'deki herkese, özellikle Victoria Cappello ve John Bowers'a teşekkür ederim. Dünya çapındaki adları sonradan duyurulacak harika temsilcilerime ve yabancı dillerdeki tüm yayıncılarıma da ayrıca teşekkür ederim. Üstün yetenekli Beatriz Castro ve Jim Madsen'a harika çizimler için teşekkür ederim. Muhteşem Dana Spector'a ve Paradigm Talent Agency'deki herkese dur durak bilmeyen, tutkulu çalışmaları için teşekkür ederim. Ayrıca Daria Cercek, Emily Ferenbach ve Fox'taki ekibe teşekkür ederim:

Morrigan'a gösterdiğiniz büyük ilgiye minnettarım, onun doğru ellerde olduğunu bilmek çok güzel.

Cooper ekibine teşekkürlerimi ve hayranlıklarımı sunuyorum: Bana ilham veriyorsunuz. Aranızda olduğum için çok şanslıyım. İlk okuyucularımdan ikisi, Chris How ve Lucy Spence'e çok çok teşekkür ederim. Morrigan ve arkadaşlarına gösterdiğiniz büyük ilgi benim için dünyalara bedel. Ayrıca, bir yazara dönüşmemden önce bana kendimi gerçek bir yazar gibi hissettiren arkadaşım ve lisedeki İngilizce öğretmenim Charmaine Rye'a teşekkürler. İlk okuyucularımdan, aynı zamanda en büyük destekçilerimden Jewels ve Dean'e kucak dolusu sevgiler. Gemma Cooper: her yönüyle dört dörtlük bir temsilci, arkadaş, Slytherin; en iyi anlamlarıyla. Bu tuhaf, akıllara zarar şeyin içindeki gizli malzeme sensin. Adeta benim kişisel Jüpiter North'um gibisin, tabii eğer Jüpiter North sorumlu bir yetişkin ve kadın olsaydı ve kızıl olmasaydı. Sen olmasan ne yapardım? Sonsuz teşekkürler, G-Coop. Sally: en iyi arkadaşım, ilk okuyucum, ömür boyu deneme tahtam, biraz kendini beğenmiştir, o yüzden başka bir şey demeyeceğim ama siz anladınız onu. Sağ olasın, seni tavşanlar kovalasın. Biliyorum, herkes kendi annesinin en mükemmel ve en destekleyici anne olduğunu düşünür, kusura bakmayın ama o, benimkisi. Teşekkürler, anne.

MORRIGAN CROW'UN
MACERALARI
DEVAM EDİYOR:

WUNDERSMITH
MORRIGAN CROW'UN
GERÇEK KİMLİĞİ

RUHKOPARAN
MORRIGAN CROW'UN
PEŞİNDE

KAK TÜRKÇE